

Hệ Liệt Thập Tam Vĩ Hồ: Tiểu

Contents

Hệ Liệt Thập Tam Vĩ Hồ: Tiểu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	61
10. Chương 10	65
11. Chương 11: Chương 11	69
12. Chương 12	74
13. Chương 13	77
14. Chương 14	80
15. Chương 15	83
16. Chương 16	85
17. Chương 17	87
18. Chương 18	89
19. Chương 19	90
20. Chương 20	94
21. Chương 21	96
22. Chương 22	100
23. Chương 23	104
24. Chương 24	108
25. Chương 25	112
26. Chương 26	116
27. Chương 27	119
28. Chương 28	123
29. Chương 29	126
30. Chương 30	130
31. Chương 31	131
32. Chương 32	133
33. Chương 33	137
34. Chương 34	140
35. Chương 35	143
36. Chương 36	148
37. Chương 37	150
38. Chương 38: Chương 38'	153
39. Chương 38	153
40. Chương 39: Chương 39'	155
41. Chương 39	155

42. Chương 40: Chương 40'	159
43. Chương 40	159
44. Chương 41: Chương 41'	162
45. Chương 41	162
46. Chương 42	165
47. Chương 42	168
48. Chương 43	171
49. Chương 43	174
50. Chương 44	177
51. Chương 44	180
52. Chương 45	183
53. Chương 45	184
54. Chương 46	186
55. Chương 46	191
56. Chương 47: Ngoại Truyện 3 -1	195
57. Chương 47: Ngoại Truyện 1 Tiểu Vân Nhi	197
58. Chương 48: Ngoại Truyện 3 - 2	199
59. Chương 48: Ngoại Truyện 2 - 1 Vương Nhi	204
60. Chương 49: Ngoại Truyện 2 - 2	208
61. Chương 50: Ngoại Truyện 2 - 3	211

Hệ Liệt Thập Tam Vĩ Hồ: Tiểu

Giới thiệu

Người ta xuyên không, không làm nữ chính của tình yêu kinh tâm động phách, thì cũng phải khắc cổ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-liet-thap-tam-vi-ho-tieu>

1. Chương 1

Ta là Tiểu.

Tên chỉ có một chữ Tiểu.

Tại sao á? Ai biết? Ta so với người khác càng muốn biết hơn!

Tuổi?

Đừng hỏi, sớm đã không còn đếm nữa.

Ta là ai à? Hmm... Giáo chủ Thần Giáo, nghe có oai không? Người hỏi Thần Giáo là gì sao? A...

Ta cũng không rõ nữa, mấy cái đó đều do bảo bối Vương Nhi của ta quản. Còn ta á, chỉ cần làm nàng vui là đủ rồi.

Ai ai~ Tiểu bảo bối à, hôm nay nàng muốn giết ai nào? Nếu nàng còn chậm chạp chưa quyết định, vậy ta trước cứ thay tã cho Tiểu Vân Nhi vậy. Haizz...

***

Bé là Vân Nhi.

Mẹ của bé nói cha bé không có họ, nên bé chỉ là Vân Nhi mà thôi, không giống như Thạch Tử là Lâm Thạch hay tiểu Lan Nhi là Bùi Nhược Lan, Vân Nhi chỉ là Vân Nhi thôi.

Mẹ của bé tên là Vương Mặc Trúc, thấy không, đến mẹ cũng có họ nhưng bé lại không có, nhưng mà mẹ nói bé đã ba tuổi rồi, không được ghen tị như con nít, nên bé nhịn.

Còn cha bé ấy à... Không biết nữa. Bé chưa bao giờ gặp cha hết. Mẹ nói chừng nào bé gặp ai đó đẹp hơn mẹ thì đó chính là cha. Nhưng mà thật không vậy? Bé còn chưa có gặp ai xinh đẹp như mẹ đâu! Ngay cả mấy tí ở trong lâu cũng không ai xinh đẹp bằng mẹ. Vì thế mà ma ma suốt ngày cứ bám riết mẹ không buông, nói mẹ chỉ cần lên múa một khúc cũng được rồi, lần nào bé cũng thấy ma ma bị mẹ đá bay ra ngoài hết, nhưng mà ma ma cũng chưa có bỏ cuộc bao giờ, nên chỉ có mẹ thua thôi. Haha...

***

Lưu Diệp tôi mười chín tuổi lần đầu tiên nếm mùi thất tình...

Có người nói: yêu đơn phương không bao giờ sợ thất tình, con mẹ nó gạt người! So với bị người ta đá có khi còn đau hơn!

Ngày 15 tháng 3 năm 2013, lễ cưới của chị tổ chức thật hoành tráng, tôi mặc một bộ lễ phục phù dâu hồng nhạt đứng bên cạnh người mình yêu suốt sáu năm, cảm xúc ấy à... thật muốn giết người!

Tôi cười, nhưng không dám nhìn chị... Chị à, xin đừng cười thật hạnh phúc như vậy, đẹp như vậy... khoe mắt tôi liếc qua chị thật nhanh, tim cũng thật đau...

Người đàn ông đứng bên phải chị là Trịnh Nhã, là người chị nguyện gắn bó suốt cuộc đời, còn với tôi, là kẻ tôi muốn dẫm nát dưới chân trong suốt phần đời còn lại!

Cha xứ chậm chạp đọc lời tuyên thệ, ông có thể đọc nhanh hơn một chút được không? Tôi thật hoài nghi lưỡi ông có vấn đề gì đó. Tôi cũng không ngại lấy ra dùm ông để kiểm tra đâu! Tôi dậm dậm chân, đôi giày cao gót chết tiệt này quả thật không phù hợp với tôi!

Đám cưới này, những lời chúc mừng này, bộ váy trắng này tất cả đều không phải những thứ tôi chờ đợi. Nhưng chúng lại khiến chị thật hạnh phúc, chỉ tiếc, người sánh vai cùng chị... không phải em...

Rắc...

Thời khắc chầm đèn pha lê rơi xuống chỗ chị... Tôi đã nghĩ... Chị à, nếu có kiếp sau...

Chương 1.

“Thần Tôn...”

“Thần Tôn!? “

“Thần Tôn!!!”

“Mau... Mau gọi Hải Kỳ!!!”

“CHỊ ỒI!!!!”

!!!!!!!!!!!!

A...

Chị đâu... Tôi ngây ngốc nhìn quanh... Khung cảnh xa lạ... Hoàn cảnh xa lạ...

Đây là đâu..?

Căn phòng rộng thênh thang phủ đầy mảnh trướng màu tím nhạt, những vật dụng bằng gỗ tinh xảo, lại có cả một cái lư hương kiểu cổ không ngừng tỏa ra khói trắng ngà...

“Thần Tôn!!!”

Một đám người xông vào phòng làm tôi giật mình, nhìn lại...

Đây là tiên giới à!!!!?

Tôi dơ ra nhìn đoàn tiên nữ lao về phía mình quên cả chớp mắt. Mà tất cả bọn họ trên mặt đều mang một biểu cảm lo lắng tột cùng. Còn đẹp thế nào ấy à... Đầu óc vẫn còn ngu muội nên tạm thời không thể tìm ra từ ngữ thích hợp!

Tôi vẫn còn ngây ngốc, họ đã tới vây xung quanh giường, giường... Đây rõ ràng là... là một cái lá sen á!!! Từng nghe có loại sen lá khổng lồ nâng được người 80 cân, nhưng sao lại to đến mức mười người nằm cũng vừa thế này!? Chiếc giường lá sen nằm ở trung tâm căn phòng, đoàn người ủa tới cũng thật mau chóng đã bao vây xung quanh tôi...

Nơi đây có lẽ là tiên giới... Còn mình... Trong đầu tôi xẹt qua một đoạn kí ức. Cái chùm đèn đó... Chắc là cũng hết nhè rồi...

“Đầu thật đau...” Tôi lẩm bẩm.

“Thần tôn?”

Tôi ngược lên, nhìn thấy một tiên nữ bước tới gần mình lại ngẩn ra một lúc. Nàng mặc một thân áo lam, dịu dàng khiến tôi nghĩ tới hoa cát cánh... Êm dịu nhưng Kiên cường... Nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, sau đó hai ngón tay đè lên cổ tay tôi rồi bắt đầu trầm tư. Là bắt mạch nha

~Tiên nữ cát cánh nhăn mày một cái rồi ngược lên nhìn tôi, định nói gì đó nhưng bỗng hốt hoảng kêu lên “Thần tôn! mắt người...”

“Mắt? “ Tôi nghi hoặc hỏi.

“Mắt người màu đen!!!” Tiên nữ la lên

Mắt nào chẳng màu đen... Tôi nghĩ thế. Nhưng mà các tiên nữ xung quanh tôi hình như cực kì chấn động với tin này. Tôi nghi hoặc nhìn quanh, xem xem mắt họ cũng màu đen mà?

“Thần tôn, người có cảm thấy không ổn chỗ nào không?” Tiên nữ cát cánh lại bắt mạch cho tôi một lần nữa vừa hỏi.

Đầu hơi đau...

Chắc là do bị đèn chùm rơi vào đầu, tôi vô thức đưa tay lên sờ đầu nhưng không có cục u nào cả, chỉ là bất chợt nhìn sang...

WTF!!!

Đây là tay aiii!!! Tôi đưa cánh tay trắng hồng mười mấy kia lên nhìn thật kĩ.Ặc! Không phải tay mình! Cái đôi tay đen sì sì rậm nắng mới là tay mình! Nhưng suy nghĩ lại, hình như nó cũng nát bét theo cơ thể rồi... Vậy... Hình như...

“Chị... À... Tỷ gọi ta là gì?” Tôi nhìn tiên nữ cát cánh dè dặt hỏi.

“Thần tôn... Người...” Tiên nữ cát cánh tròn tròn mắt nhìn tôi.

Thần Tôn. Tôi nhớ... Trong cuốn tiểu thuyết nào đó từng đọc... Cái này là danh xưng của lão đại trong chúng giáo đi.

“Bẩm đường chủ” bỗng từ ngoài có tiếng thông báo, mọi người quay ra nhìn, tôi cũng chú ý đến một người khác... Tiên nữ áo đỏ trong đám người lên tiếng, giọng nói hùng hậu khiến tôi nhớ tới mẹ mình ở nhà, lông

mày rậm, đuôi mắt hơi xếch lên, cánh môi đỏ tươi giương lên một độ cong hoàn hảo... “Có chuyện gì?” Hai mắt nàng neho lại ần ần một sự uy nghiêm theo kiểu miến làm phiền.

“Đám vô lâm chính phái lại kéo tới đòi bình định Thần giáo chúng ta.” Giọng cấp báo từ bên ngoài truyền vào nghe không ra chút nào khẩn trương, tôi còn nghe ra một chút trào phúng trong đó...

Ể...

Vô lâm Chính phái?

Thần giáo?

Thần Tôn...

Đại ma đầu !!!!!!!

wAhahah... Vui vậy! Vừa bị chùm đèn đèn bét nhè xong tỉnh dậy thành lão đại của tà giáo. Thật mẹ nó muốn giết người á! Cầu huyết! Quá cầu huyết rồi!!!

Cô gái áo đỏ không một chút nhần mày trực tiếp quay qua chỗ tôi hơi khuyu xuống hành lễ rồi nói.

“Xin Thần tôn an tâm tĩnh dưỡng. Đám ruồi bọ đó Chu Tước đường sẽ giải quyết triệt để.”

Nói xong cũng chẳng quay đầu lại liền đi ra ngoài trong tích tắc, nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Tôi nhìn theo hướng đó cho tới khi một bàn tay mát mát lạnh lạnh lại chạm vào tay mình, tiên nữ cát cánh khuôn mặt đầy tràn lo âu nhìn tôi. Trong ánh mắt nàng ngoài quan tâm còn có chút đau lòng, giống như... Năm đó tôi ngã gãy chân phải nằm một chỗ 3 tháng, ánh mắt của chị khi đó nhìn tôi cũng giống như vậy. Ngực lại có cái gì nhói lên. Tôi nhần mày, cụp mắt không nhìn người kia nữa. Rồi cũng không biết gì nữa...

***

“Bộ dáng thật kém”

Tôi mở mắt lần nữa. Tối thui. Trong không gian rõ ràng tôi có thể nhìn thấy tay chân mình nhưng xung quanh chỉ có một màu đen huyền. Hay là lại xuyên không qua nơi khác nhỉ...

“Nha đầu.”

Tôi hơi bị mất phương hướng, trong cái chỗ đen thui này nhìn quanh quất cũng chẳng biết được mình đang ở hướng nào.

“Nha đầu...”

Lại là tiếng đó, tôi nghĩ có lẽ nó phát ra từ phía sau, nhưng nhìn lại lại chẳng có ai. Trong lòng rơi lộp bộp mấy tiếng, có khi nào gặp... ma.

Tôi hoang mang nhìn quanh thật lâu, cho tới khi một bóng dáng dần xuất hiện từ trong tấm màn đen đặc, nhìn được rõ hơn... Ặc... Một ĐẠI MỸ NHÂN đang lười biếng tựa trên cái lá sen khổng lồ. Nói là mỹ nhân cũng không đủ một góc váy của nàng. Mấy vị yêu nghiệt mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành trong tiểu thuyết ngôn tình chắc cũng đến giống như nàng là giới hạn rồi. Tôi vội vàng che mắt mình lại, mấy thứ quá sáng chói không nên nhìn lâu rất có hại ắt.

“Tiểu nha đầu. Chẳng lẽ ngươi chê ta giống quỷ?”

Giọng đại mỹ nhân thanh thoát vang lên, tôi nghe có chút quen quen, nhưng mà nghe xong lại cảm thấy có gì đó hơi khủng hoảng, như kiểu giấy tiếp theo sẽ bị giết...

“Đâu có đâu có” Tôi vội vàng bỏ tay khỏi mắt, nhìn mỹ nhân cười cười “Chẳng qua tỷ quá xinh đẹp đi, tồ... à, ta sợ nhìn nhiều sẽ làm tỷ không vui...ha ha...”

Vì chúa... Tôi nhìn nàng một lần lại một lần không mở mắt ra được. Xiêm áo màu tím nhạt hư ảo tựa như khói sương bay bay trong không gian đen huyền ảo. Suối tóc đen dài thật dài uốn lượn trên mặt lá sen xanh biếc, lại tùy ý vương một chút trên đôi bàn chân trắng nõn nhỏ nhắn. Nàng chỉ tùy ý nằm trên lá sen, khóe môi mang chút ý cười nhưng lại khiến tôi có chút hơi hoảng, tựa như có áp lực đè nén trong lồng ngực

Đặc biệt là đôi mắt. Đôi mắt màu tím yêu dị. Tôi không dám ngẩng cao đầu nhìn vào đôi mắt đó lần thứ hai. Tôi sợ rằng nếu tiếp tục nhìn chỉ sợ giây sau lại bị xay nát bét.

“Nha đầu à... Biết tại sao ngươi ở đây không?” Đại mỹ nhân lại cất tiếng, âm thanh tùy ý nhưng cũng làm tôi hơi rụt vai một chút...

“Hình như là... xuyên không tới. Ha ha...” Tôi cực lực làm cho giọng nói của mình thật bình tĩnh, nhưng mà vì chúa... Nghe giống tôi đang khóc thì đúng hơn.

“Ngươi chết vì ngu ngốc.” Mỹ nữ hơi nhàu mày, giọng lại lạnh hơn một chút. “Ngươi vì nàng mà nhận lấy cái chết thảm khốc, nhưng nếu nàng cuối cùng biết được thứ tình cảm kia của ngươi... Nàng sẽ nghĩ sao đây? Ngươi nghĩ như vậy đáng không?”

Nàng. Có lẽ đang nói về chị đi... “Không đáng.” Tôi nói “Lẽ ra phải kéo tên kia theo cùng, hoặc cho hắn chết một mình. Như vậy tôi với chị ấy sẽ đều hạnh phúc! Ha ha. Nhưng mà, trong lúc đó ai mà nghĩ nhiều được như vậy chứ... Vả lại, chị ấy nhất định sẽ đau lòng...” Trong tim lại có cái gì trùng xuống, đáng không?

“Haiz... Cuối cùng vẫn là vậy mà thôi” Mỹ nữ thông thả ngồi dậy, bàn chân bạch ngọc bước xuống thềm đen kia đối lập thật khiến người ta nhức mắt. Nàng đi như lướt về phía tôi, càng đến gần tôi lại càng cảm thấy áp lực đè lên tim phổi càng nặng đến mức khó thở. Cho tới một khoảng cách nhất định mới dừng lại. Hai con ngươi tím nhạt nhìn tôi bình thản mà nói “Ta là Tiểu”

“Tôi là Lưu Diệp” Tôi đè xuống cảm giác bức bách mà nhìn vào nàng, khuôn mặt kia trong giây lát lại hiện vẻ hài lòng.

“Ngươi biết địa phương mình đang ở là đâu không?” Tiểu nhân nhạt hỏi tôi, trên môi lại mang một chút cười cợt tùy ý.

“Trong mộng?” Tôi nghi hoặc, có lẽ chỉ có trong mơ mới có tình cảnh này nhỉ?

“Ừm. Chúng ta đang ở trong thần thức của ta. Hay nói cách khác, linh hồn của ngươi hiện đang ở trong thân thể ta”

Tiểu nhân nhạt cười, ánh mắt lại rơi vào khoảng không xa xăm đằng sau tôi. Nhưng nàng vừa nói...

“What!!! À... Cái gì cơ!? Linh hồn...” Rồi tôi lại chợt nhớ tới đoàn tiên nữ đang sẵn sóc gọi tôi là Thần tôn... “Nói vậy... Tỷ, Ngài là cái “Thần Tôn” kia?!”

“Ồ... Có lẽ vậy” Tiểu nhún nhún vai “Tiểu bảo bối nói chỉ có người đứng đầu thiên hạ mới xứng với nàng, nên ta lập lên Thần giáo này, nàng nói ta quản giáo bừa bãi, nên ta ngoài làm Thần tôn thì chẳng phải làm gì hết, tiểu bảo bối còn nói... nói...” Âm thanh bỗng dưng trùng xuống “Nàng nói ta đã giết người nàng yêu nhất...”

Tôi giật mình. Trong nháy mắt Tiểu đang thấp thỏm ý cười chợt ngập tràn đau thương. Cảm giác áp bức trong ngực đột nhiên tiêu tán, tôi vẫn chỉ có thể lặng im nhìn Tiểu tựa như nàng không phải đang đứng trước mặt tôi mà chỉ là ảo ảnh.

“Lưu Diệp” Đôi con ngươi màu tím khẩn thiết nhìn về phía tôi. “Giúp ta, giúp ta tìm nàng!”

Tôi hơi ngây người “Ngài nói... Tôi giúp ngài?”. Tiểu lại càng tiến đến gần tôi, trong giọng nói mang một chút khẩn trương “Thân thể này không còn là của ta nữa” Nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt tôi, đôi mắt nàng sụp xuống, giọng nói lại như ở nơi nào xa xăm “Ba năm trước ta đã chết, thần thức thoát ra khỏi cơ thể không thể trở về được nữa, thân xác ta dù còn sống nhưng sẽ không bao giờ tỉnh lại, trừ phi...” Tiểu nhìn về phía tôi “Trừ phi có một linh hồn đồng điệu với ta nhập vào cơ thể ta. Nhưng thần thể, chỉ có thần hồn mới điều khiển được. Cho nên trong ba năm, ta đã du hành qua không biết bao nhiêu không gian thời gian để tìm được chuyển sinh của mình.” Khóe môi ý cười càng đậm “Cho tới lúc ta gặp được cô gái đó”.

“Là chị ấy?” Tôi trợn mắt... Cái chòm đèn đó... Không sớm không muộn lại rơi... “Ngài tính giết chị ấy?”

“Sao có thể?” Tiểu đã trở lại lá sen, chậm chậm nửa nằm trên đó “Ta cảm nhận được khí tức quen thuộc quanh đó, muốn thử một chút, ai dè...” Ý cười vẫn kéo dài chưa hề tắt “Ngươi lại nhảy ra thật đúng lúc, ta

nhầm, nhưng lại chết đúng người. Hah. Nhưng mà...” Lông mày cong cong lại nhú một chút “Có lẽ đời này ta đã dung cạn thần lực, nên chuyển sinh của ta mới có bộ dạng khó coi như vậy.”

“F...” Tôi thật muốn chửi thề! Trợn trắng mắt nhìn chăm chăm Tiểu. Hóa ra hung thủ giết tôi đang sờ sờ trước mắt!! Lại còn mang cái dáng vẻ đứng đưng thế là thế quái nào!? Đã thế, “bộ dạng khó coi” là sao????Tôi ít nhất hồi đi học cũng được coi là khá ai xinh xắn nha! Là người đẹp năng động hoạt bát ai ai cũng thích... Nhưng nếu so với Tiểu, nói vậy cũng không quá đáng, thậm chí mình còn không bằng một phần mười sắc đẹp của người ta... Hít thở hít thở... Tôi nhin nổi kích động muốn xông lên bóp cổ Tiểu, có biết là chết kiểu đó rất đau không hả??? Nhưng dù sao tôi cũng không dám động nằng ta, nên chỉ đành hỏi: “Ngài muốn tôi làm gì?”

“Tìm tiểu bảo bối!” Tiểu ngồi hằn dầy, không còn một chút cười nào mà chỉ còn khấn trương và nghiêm túc “Ba năm trước sau khi ta chết, Tiểu bảo bối và Vân Nhi cùng lúc biến mất không có tăm hơi, mặc dù trong ba năm này thân thể ta không thể cử động nhưng ta vẫn biết những chuyện đã xảy ra. Toàn giáo chúng Thần giáo đã tìm kiếm nằng suốt ba năm nhưng chưa hề có được điểm tin tức. Ta chỉ e...”

”Ba năm trước đã xảy ra chuyện gì?” Tôi nghi hoặc hỏi. Theo như Tiểu nói thì nằng chính là Thần nha. Cái gì có thể giết được thần á?

“Tình” Tiểu nhăn mày, hai mắt khép hờ lại tựa vào lá sen “Tại sao ngươi chết?”

“Do ngài giết...” Ánh mắt Tiểu mở ra nhìn khiến tôi nổi một trận da gà “...vì cứu chị...Tình?” Tôi chợt hiểu ra “Ngài yêu vị đó nhưng chết vì nằng.” Rồi lại nhớ ra Tiểu từng nói “Ngài giết người nằng yêu nên nằng trả thù ngài?” Con mẹ nó sao cầu huyết quá vậy!!!!

Mắt đẹp lại nhắm nghiền ần ần, tựa như cực lực nén chịu đau đớn thấu tim, khi mở ra lại chỉ còn một màu tím trong suốt không cảm xúc.

“Nằng nói, ta đã giết người mà nằng yêu nhất, nằng muốn ta trả giá vì đã giết hần. Nhưng mà, ta còn chả biết hần là tên quái nào !!!”

Ặc...

Không nhớ?

“Nếu... Nếu ngài có thể du hành thời gian không gian mà...? Sao không kiểm tra một...chút..” Tôi im bặt. Tiểu nhìn tôi khinh bỉ như thể tôi chỉ là một con kiến..

“Làm sao kiểm tra qua? Bản Thần tôn chỉ tùy tiện vung tay cũng đủ thu vài mạng người. Nếu xem từng người một ta cũng không ngại thời gian tìm Vương Nhi quá dài.”

Bản Thần tôn cơ đấy... Được rồi, nói vậy thì nằng cũng không có vô tội hoàn toàn đâu! Người ta nói tự làm tự chịu! Còn nằng làm rồi kéo tôi đến đây để chịu hậu quả!

“Từ nay thân thể này là của ngươi, việc của ngươi là tìm cho ra tiểu bảo bối, nếu người không giúp ta tìm nằng... hừ hừ... Bản thần tôn không ngại cùng ngươi đồng quy vu tận!”

Cái câu “đồng quy vu tận” kia có nhĩa là cùng chết đúng không? Ách... Tôi cũng vừa mới sống lại cũng không có muốn lại chết ngay đâu.

“Được rồi. Ta giúp ngài là được chứ gì .”

Khóe môi Tiểu lại cong lên, không phải nụ cười nhàn nhạt trước đây, nụ cười đó kéo dài tới khóe mắt cũng cong cong. Trong khoảnh khắc đó tôi bất chấp lại ngây người, cũng hiểu tại sao nằng lại tên là “Tiểu”

2. Chương 2

“Ngươi tên gì?”

“Thuộc hạ là Hải Kỳ thừa Thần tôn.” Tiên nữ cát cánh trợn tròn mắt không tin nổi nhìn tôi, bát thuốc đang bưng bị nằng lỡ tay sánh ra một ít xuống thảm lông trắng tinh bên dưới, giọng nằng hơi khàn, tựa như có gì đó tắc nghẹn.

“Tiểu bảo bối ở đâu?” Có giới mới biết “tiểu bảo bối” trong lời Tiểu là ai, trước hết phải thăm dò đã! Tôi học theo ngữ điệu của Tiểu, nhân nhạ dựa vào thành lá sen, khoe môi kéo một nụ cười nhạ, mắt khép một nửa, chắc cũng không đến nỗi cứng nhĩ?

Lần này thân thể Hải Kỳ càng run dữ dội hơn, tôi hơi nhú mào, tỏ vẻ không vui một chút. Quả nhiên Hải Kỳ thấy vậy sắc mặt lập tức tái mét. Sợ như vậy... Vậy tại sao lại có ánh mắt quan tâm cùng yêu thương lúc đó... Tôi mờ mịt không hiểu nhưng vẫn phải giữ nguyên thái độ có chút cứng, cũng may Hải Kỳ đang mải run nên không có chú ý lắm.

“Bẩm thần tôn, ba năm trước nghịch đ... Vương Nhi cô nương phản giáo, ám sát Thần tôn, bắt cóc tiểu Thế tôn đến nay vẫn chưa tìm ra tung tích...”

Vương Nhi cô nương... ám sát Tiểu? Lại còn bắt cóc cả tiểu Thế tôn... Quả thật rất bản lĩnh nha! Chỉ đối mặt với Tiểu tôi đã có chút không chịu nổi, vậy mà vị này còn “giết” được nàng! Vãi thật!

Tôi lơ mơ nhìn nhìn, lại nhìn được Hải Kỳ đang quy dưới đất mà hai tay đang siết thật chặt, chặt đến mức nổi rõ cả khớp xương, ừ, theo kinh nghiệm đọc ngôn tình thì thái độ này là đang kiềm chế đúng không? Nàng đang kiềm chế điều gì đây...

“Ba năm tìm kiếm mà vẫn chưa có tin tức sao...” Mắt phải sụp xuống, phải giữ trầm tư một lúc, phải ngồi yên bất động, còn gì nữa không, muốn bắt chước Tiểu cũng quá khó đi! Tôi thầm thở dài trong lòng một trận.

Hải Kỳ dưới đất lại càng run dữ dội.

“Thôi, người lui xuống đi.” Tôi cũng không nỡ để mỹ nhân cát cánh trong lòng phải chịu hành xác nữa, nếu không phải vì không muốn bị lộ thân phận tôi mới không để cho nàng phải quỳ lâu vậy đâu.

Hải Kỳ cúi đầu vâng mệnh rồi uyển chuyển đứng dậy, chậm rãi lui ra ngoài. Ngay khi cửa chính đóng lại, tôi lập tức thở dài một hơi, Haizz. Diễn kịch đúng là không phải thiên phú của mình mà! Tai tay day day má, cứng đờ hết cả cơ mặt rồi. Nhưng mà... Cảm giác sờ không tệ nha! Tôi lại tiếp tục dày vò làn da mịn màng của Tiểu thêm một lúc tới khi hai má tê tê mới thỏa mãn ngừng tay.

A a... Là đại mỹ nhân đó á.

Cái người áp lực khủng bố đó bây giờ đang bị tôi dày vò hai má nè. Hahaha. Tôi lại ôm mặt. Nhưng mà người đang chịu đau không phải là mình sao

~~***

Ngủ một giấc đến chiều, khi tôi tỉnh dậy thì hoàng hôn cũng vừa tắt. Tôi vội vàng kiểm tra lại mình, ừm, không có chảy nước miếng, dáng ngũ vẫn bình thường... Quả thật không thể tưởng tượng cảnh Tiểu chảy nước miếng và đá chần...Hahaha.

“Người tới.” Tôi cất giọng gọi, trong phòng cũng có chút tối, tôi liền tự hỏi có bao giờ Tiểu ngủ nướng như thế này hay không...

Ba nha hoàn cung kính bước vào, trên tay mỗi người cầm một cây gậy có móc trông khá kì lạ. Chỉ trong chốc lát, mỗi người làm một việc của mình, đem từ trong hộp ra những viên dạ minh châu to như quả trứng gà đặt vào những chiếc đĩa trên tường, căn phòng lập tức sáng rõ.

Oa oa...

Là dạ minh châu trong truyền thuyết nha. Tối lúc đã nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trong phòng, tôi mới để ý thấy ba nha hoàn này nhìn giống hệt nhau, sinh ba sao! Quần áo các nàng mặc nhìn cũng rất đẹp mắt, chất vải sáng bóng. Mà trên hết là các nàng đều là tuyệt sắc mỹ nhân a

~~Ngẫm lại thấy từ lúc mở mắt đến giờ tôi như lạc vào thế giới thần tiên vậy, mỹ nhân người trước nổi người sau thật không kể hết. Tôi lại càng thêm tò mò không biết vị Vương Nhi cô nương kia phải đẹp tới mức nào mà khiến cho Tiểu không tiếc thân lực để “kéo” tôi tới đây. Đúng là hồng nhan họa thủy ah~

“Bẩm thần tôn, bữa tối đã được dọn lên rồi.” Một trong ba nàng cung kính tiến lên phía trước bẩm báo.

Bữa tối a~

Nói đến bữa tối bụng lại có chút đói. Ừ, có thực mới vực được đạo, trước khi bắt tay vào tìm kiếm Vương Nhi cô nương thì “bản thân tôn” phải lấp đầy bụng đã không phải sao?

“Mang vào đi” Cực lực hết mức để giữ vẻ nhân nhật, tôi phát tay sai bảo các nàng, sau đó tới bên bàn gương cạnh giường.

Thần linh a thần linh. Trong gương kia không phải chính là “Tiểu” đang trừng lớn mắt nhìn tôi sao! Nhìn có chút hoảng, dù sao thì ẩn tượng Tiểu gây cho tôi không hề nhẹ đi

~~Nhưng mà đôi đồng tử màu đen kia quả thực khiến cho “Tiểu” trong gương bớt đi vài phần áp bức, tôi nheo mắt nhìn kĩ, aiz, nhìn sao cũng không được một chút xú đáng về của “Tiểu” trong đó. Không biết có qua mặt được mấy người trong giáo nổi vài ngày không...

***

Tôi sống mười chín năm tới nay lần đầu tiên được ăn một bữa đáng nhớ như vậy. Đùa à?

Mấy người nuôi chim sao!!! Chẳng lẽ Thần giáo gì đó lại nghèo vậy sao???

Ba cái bánh bao trắng tinh cùng một đĩa cải xào!!!

What the hell!!!

Ăn uống như vậy làm sao mà hai cái khối mỡ trước ngực lại to được như vậy... Cố nén cảm giác muốn nắn bóp hai “cửa nợ” kia xuống, cúp C đó, hồi trước tôi cố ép ăn bao nhiêu đu đủ vẫn chỉ được cup A thôi!!!

“Chỉ nhiều đây thôi?” Tôi nhú nhú mày, khước miệng hơi trễ xuống chút, ừm tốt, rõ ràng là ba mĩ nhân có chút run rẩy. Tiếp theo “Tiểu” sẽ làm sao ta? Tùy ý đi. “Bản thân tôn ngủ ba năm có lẽ, có lẽ cũng cần một chút bồi bổ. Các người nói phải?” Nói chậm chậm một chút, hiệu quả là ba mĩ nhân đồng loạt nhún chân quỳ xuống không dám thốt một từ. “Tiểu” cũng quá khủng bố! “Lui xuống, bản thân tôn cần gì, các người tự lĩnh giáo đi!”

Nói rồi phẩy tay cho các nàng ra, ngay lập tức các nàng hành lễ rồi chạy chối chết ra ngoài, ừ, là chạy chối chết, trên ba gương mặt mĩ nhân còn mang biểu tình không tin nổi... Khước miệng tôi giật giật, có phải như “Tiểu” là đã “tùy tiện vung tay thu vài mạng người” rồi không...?

Quá khủng bố ah

~~Gà tiềm thuốc bắc, chân giò hầm, lợn quay vịt quay, bla bla bla... Một bàn thức ăn nhanh chóng được dọn lên. Tôi chỉ còn nước nhìn trời.

My god, bàn này là ấy người ăn đây? Mấy người muốn ta bội thực chết phồng?

Nhưng mà nhìn ba mĩ nhân đang kiêu kiêu run rẩy bên cạnh tôi không khỏi mềm lòng, thôi vậy, dù sao cũng không phải tiền của mình... Phẩy tay bảo các nàng lui xuống, tôi tranh thủ “xử” hết gas đồng sơn hào hải vị trước mặt.

Bwahahaha...Mẹ nó, tôi lớn đến giờ còn chưa có được ăn nhiều món ngon vậy đâu!

Ngót ghét nửa bàn ăn được tôi “dọn” nhanh chóng, bụng cũng đã không chứa nổi, nhưng mà làm cho người ta nghiêng rằng nghiêng lợi là tại sao cái bụng vẫn bằng phẳng như vậy!!? Ta nhéo ta nhéo a... Kiếp trước tôi phải cực khổ ăn kiêng ép cân biết bao nhiêu

~~Lại nói Tiểu than rằng kiếp này đã dùng hết thần lực nên kiếp sau là tôi mới “thảm” như vậy thế! Aaa... Tôi hận Tiểu!

***

Mấy ngày này trong Thần giáo quả đúng là nhàm chán hết mức. Tôi cũng hoài nghi trước đây Tiểu làm thế nào để giết đồng thời gian thừa thãi này.

Thần giáo gồm có bốn Đường lớn. Thanh Long cai quản chuyện nhân sự và tài lực trong giáo, trước đây Vương Nhi cô nương chính là Đường chủ Thanh long Đường này, nhưng mà qua một số lời bát quái bên

ngoài thì khi đó mọi quyết định trong giáo đều từ vị Vương Nhi này mà ra hết. Đánh đánh giết giết, Thần giáo từ một giáo phái nhàn tản nhỏ trở thành “ma giáo” độc bá vô lâm cũng “nhờ” vị Vương Nhi cô nương này một tay xây lên. Vương Nhi cô nương ngứa mắt môn phái nào thì lập tức Thần tôn một mình huyết tẩy toàn bộ môn phái đó chỉ trong một canh giờ. Mẹ nó, hai con người này cũng không phải là quá mức thần thánh rồi?

Chu Tước Đường cai quản chính là quân đội của giáo, đúng, quân đội á! Khí giới giáp trụ đầy đủ, rèn luyện chính quy không khác gì quân đội triều đình. Các người muốn nuôi quân làm phản chắc!? Nhưng nhìn đội quân hùng hậu đó luyện trận pháp ngũ hành bát quái bla bla tôi lại hiểu tại sao ngày đó khi nghe tin vô lâm chính phái tấn công thì không ai có lấy một cái nhăn mày. Vô lâm chính phái phần lớn đều đã bị Tiểu xử lý hết, số còn lại trong ba năm Tiểu hôn mê cũng chỉ đào tạo được vài gã choai choai, muốn thắng Chu tước Đường sao?

Bạch hổ đường có thể nói là bộ phận nhàn tản nhất trong các Đường, quản lý tội phạm và truy bắt phản đồ trong giáo. Nhưng mà phần lớn mấy kẻ đó đều bị Tiểu xử hết rồi. Nên ba năm qua họ có chỉ có một việc duy nhất đó là truy tìm Vương Nhi cô nương. Cũng không rõ Vương Nhi cô nương quá mức cao siêu hay Bạch Hổ Đường nhàn tản quá nên vô năng, ba năm cũng không có lấy nửa điểm tin tức. Haizz...

Còn lại là Huyền vũ đường, Hải Kỳ chính là Huyền Vũ Đường chủ, nói ra cũng đã hiểu, Huyền Vũ đường chuyên để trị thương và nghiên cứu dược, độc dược giải dược, ám khí, ám tiễn cũng đều từ Đường này mà ra. Tôi nghe nói Hải Kỳ trên giang hồ được xưng tụng là Độc vương, lại nghĩ đến tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp tựa hoa cát cánh, không khỏi nghi hoặc một chút...

Bên dưới bốn Đường lớn còn có các chi, các v.v.. Tôi âm thầm kính phục Vương Nhi cô nương một trăm lần, cái giáo phái lớn như vậy, quản lý hơn 5000 giáo đồ mà một tay nàng trơn tru hơn năm năm không hề có sơ sót, lại còn đưa Thần giáo trở thành Độc tôn trong vô lâm, không phải thần thì còn là gì nữa!!! Còn Tiểu, rõ ràng là thần tôn, nhưng việc gì cũng không quản, ngoài Vương Nhi cô nương ra cũng chẳng ai quản nổi nàng. Thần giáo có một đôi bích nhân như vậy... Không muốn xưng bá cũng khó!

***

“Bản thần tôn ngày mai sẽ xuất cung.” Tôi dựa trên kỉ án dài, lười biếng để cho Hải Kỳ bắt mạch. Mấy ngày nay thân thể hồi phục khá tốt, Hải Kỳ cũng không còn nhăn mày mỗi khi bắt mạch nữa.

Tay Hải Kỳ giật một cái, sau đó lại cố gắng chấn tĩnh lại, chỉ là giọng nói có chút run run “Thần tôn, Người vừa mới tỉnh dậy không bao lâu, cơ thể còn yếu, hơn nữa...” Nàng cố tình hạ nhẹ giọng “Thuộc hạ vẫn chưa bắt được nửa điểm thần lực trong mạch của người, người xuất cung tìm Vương Nhi cô nương bây giờ có hơi gấp gáp. Mong Thần tôn suy xét lại.” Trong giọng nói lại có một chút lo lắng cùng ôn nhu.

Tôi hơi ngẩn người một chút, nói cũng phải. Mấy ngày qua ở trong Thần giáo cũng đã quên khuấy mất vấn đề qua trọng nhất này! Tiểu trước đây thần thông cỡ nào, bá đạo và khủng bố ra sao tôi chẳng lẽ còn chưa rõ. Chỉ sợ là người thần cảm phấn, không báo thù mới là chuyện lạ. Nhìn đi, ngay chính Vương Nhi cô nương không phải cũng tìm cách giết nàng vì trả thù sao?

Nói thì nói chứ, đã đâm lao thì phải theo lao thôi. Ai bảo “Tiểu” là cái loại âm hiểm lười đã tuôn không bao giờ thu lại làm chi.. Haizz. Đành lại phải vờ như lạnh nhạt cụp mắt, sau đó âm lượng hạ xuống một chút.

“Bản thần tôn đã quyết há có thể nói đổi là đổi?”

3. Chương 3

Ánh nắng chiếu vô mắt tôi có chút chói, đầu óc lằng lằng, cả người chẳng còn chút sức lực, cảm giác như đang nằm trên sóng biển vậy, dập dềnh lên xuống lên ... xuống?

Tôi choàng tỉnh...

WTF...

Đây lại là đầu thế này!!!

“Cô nương tỉnh?” Một giọng nam dễ nghe vang lên bên cạnh, tôi có chút thất thần, nhìn xung quanh không gian bốn bề nhỏ hẹp, còn rung rung, còn có tiếng ngựa lộc cộc... Là xe ngựa nhaa!

Vẫn chưa hết bàng hoàng, thế quái nào mà mình lại ở đây... Tối qua sau khi Hải Kỳ lui xuống tôi liền dùng bữa tối, xong rồi ngồi tính kế vẫn vợ làm sao sống sót trong giang hồ hiểm ác... sau đó ngủ quên trên lá sen...

“Cô nương?” Giọng nam lại vang lên, có chút không kiên nhẫn, đến bây giờ tôi mới chú ý bên cạnh còn có người...

Nam, khoảng hơn hai mươi, cũng khá đẹp trai, một thân áo bào màu xanh lam có vẻ giống công tử thế gia. Nhìn một chút, gương mặt nhìn tôi khá bình thản. Tốt! đến tôi còn khó kìm lòng khi nhìn “Tiểu” chứ đừng nói gì đám đàn ông, nhưng người này xem ra không bị “Tiểu” mê hoặc...

Ách...

“Sao ta lại ở đây?” Cái này mới quan trọng á!

Nam tử khó hiểu nhìn tôi một chút, vẫn giữ được lễ độ mà trả lời “Cô nương đột nhiên rơi xuống trước xe ngựa của tại hạ, cũng may xa phu kịp thời dừng xe, mới không ngộ thương cô nương, mong cô nương lượng thứ.”

Rơi xuống?!!

Thế quái nào đang ngủ mà lại rơi xuống được trước xe ngựa của người ta vậy... Lại còn suýt bị ngựa đâm chết... Con mẹ nó cũng quá ảo diệu đi? Tôi thử ngồi dậy một chút, đau thật đau nha... Toàn thân đau nhức không chịu nổi, xương cốt còn phát ra tiếng ken két nữa mới dọa người chứ, tôi hít vào một hơi mà vẫn tối tăm mặt mày, ngay sau đó có một vị gì ngai ngái đưa lên...

Ọc...

Thổ huyết rồi!!! Tôi lớn nhiều đây lần đầu tiên thổ huyết á! Tôi trợn tròn nhìn đồng máu nhỏ tong tong trên vạt váy tím, lại còn có chút đen đen...

“Cô nương xin chớ vận động mạnh, nàng có lẽ đã bị trúng loại độc gì đó” nam nhân trong xe đột nhiên lên tiếng khiến tôi giật mình.

Độc á?

“Độc ?”

“Phải. Tối qua khi cô nương rơi xuống trước xe ngựa sắc môi đặc biệt xanh tím, quầng mắt bọng đen, trên da còn...” Nam tử hơi nhíu mày giải thích một chút, còn có vẻ khó nói làm tôi hơi hoảng.

Nhưng mà nhìn xuống tay... God! Tôi kéo cả ống tay áo lên cao, bắt chập ánh mắt ngạc nhiên của nam tử kia. Nhìn... Á nhìn xem! Xanh xanh đen đen từng mảng như vậy...Phát khiếp!! Giờ thì đã hiểu tại sao nam tử kia nhìn mình thật bình tĩnh ah~~

Có lẽ toàn thân đều biến xanh đen hết con mẹ nó rồi !!!!

Ọc...

Một bụng máu lại vình quang thổ ra. Tức muốn ói máu á! Người ta cũng chưa sở hữu cái thân thể này được vài ngày đâu! Cứ như vậy trúng độc... Trước mắt lại tối đen một mảng...

***

Tỉnh lại lần nữa, trước mặt là một lão già lạ hoắc, cổ tay đang bị đè nhẹ, vậy chắc lão là bác sĩ... ách... là đại phu. Đầu óc hơi mơ màng, tôi nhìn bên trên bốn góc màn, dưới thân không có rung lắc, vậy chắc đang nằm trên giường rồi. Thanh tỉnh một chút, nhìn qua đại phu già đang lắc lắc cái đầu, nhần nhần cái mày... Cảm giác không tốt bên trong lại nhảy lên.

“Độc của cô nương đã chạy vào trong lục phủ ngũ tạng, sợ là khó mà cứu.” Lão đại phu vừa lắc đầu vừa cảm thán. Theo từng cái lắc đầu của lão trong lòng tôi cũng quặn lên vài lần.

Con mẹ nó... Ta đã làm gì!!!! Đang yên bị chùm đèn đèn chết, đang yên bị thành Thần tôn ma giáo, đang yên bị trúng độc khó cứu !!!!!

Mặc dù 19 năm trước tôi có sống vô dụng cũng vài lần dụng tâm giết người nhưng mà cũng chưa có làm ah~~ Sao lại dính quả báo thế này !

Tôi lại vinh quang ngắt đi tập 2.

***

“TIẾUUUU !!! Con mẹ nó mi lặn ra đây cho taaaaa” Lại cái không gian đen sì chết tiệt này, tôi bất chấp gào lên gọi Tiểu, ô ô ô, người ta sắp chết rồi

“Nha đầu...”

Tôi quay ngoắt lại... Ách. Tiểu vẫn cười cười nhìn tôi, vẫn là cái kiểu cười không chạm khoe mắt như thường lệ. Khí thế ban nãy của tôi bị sụt xuống mấy phần, nhưng mà vẫn không kìm được hung hăng dậm chân.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Tại sao đang yên lành ta lại bị trúng độc còn bị rơi trước xe ngựa của người ta!”

“Hải Kỳ.” Tiểu nhàn nhạt nhắm mắt, lại lười biếng nằm xuống phiến lá xanh, không nhanh không chậm nói ra hai chữ.

Hải Kỳ... Là Độc Vương? Nói vậy độc là do nàng hạ? Tôi có chút không tin tưởng nghĩ tới, con người mong manh như hoa cát cánh đó vẫn luôn chân chân thật thật mà lo lắng cho tôi...

“Không phải độc.” Tiểu lại mở mắt, con ngươi màu tím trong suốt lại lóe lên một chút. “Chỉ là được ức chế hành động của ta mà thôi”

“Hả? Được ức chế người làm gì nha?” Tôi cũng leo lên lá sen ngồi cạnh Tiểu, nàng cũng không có tỏ vẻ bất mãn nên tôi cũng bạo dạn hơn chút. Tạm thời là đông minh có thể không so đo mấy cái nhỏ nhặt!

“Nàng không muốn ta đi tìm tiểu bảo bối” Tiểu bỗng dưng lên sát khí, ách, lồng ngực lại bị áp suất thấp ép lên khiến tôi hoa mắt một hồi... Thật khó khăn mới đề được hơi thở, tôi hung hăng vỗ vỗ xuống mặt lá.

“Dừng! Nàng chỉ hạ được ức chế người tại sao ta lại vinh quang trúng độc hả!?”

Tiểu nheo mắt nhìn tôi khinh bỉ, trên đầu tôi lập tức xuất hiện mấy vạch đen...

“Hạ được là lên cơ thể ta, nhưng người không phải đang ở trong đó sao? Ta nghĩ không chỉ dung mạo xuống cấp mà ngay cả trí thông minh người cũng không được kế thừa từ thần lực chút nào.” Tiểu lại lắc đầu cảm thán...

“Con mẹ nó không phải tại người đời này phung phí thần lực hay sao!!!” Tôi muốn hung hăng bóp bóp cái cổ trắng nõn kia lắc lắc vài cái, nhưng mà động vào ánh mắt đầy sát khí kia lại nhịn xuống... Khỏi cần chờ độc phát, cứ kêu Tiểu búng một cái là được đi đầu thai rồi... “Nếu chỉ ức chế hành động tại sao lại bị phát độc?”

“Ta cũng không nghĩ lại nặng như vậy...” Tiểu thở dài đánh thượt một cái.

“Đợi... Ta đang ngủ mà rơi giữa đường... không phải là do người đi?” Tôi nheo nheo mắt nhìn Tiểu, lão tổ tông ơi, người hại ta còn chưa đủ sao??? “Không phải người nói không thể điều khiển thân thể nữa sao?”

“Chỉ cần mượn một chút phách của người là được rồi.” Tiểu nhún nhún vai.

“F...” Tôi âm thầm đưa ngón giữa lên.

Tiểu đại thần! Người coi hèn phách ta là đồ chơi sao! Muốn mượn liền mượn. Nói tới đó cũng đủ để hiểu chuyện gì xảy ra rồi! Chắc chắn nàng ta đã ức chế lại cái được kia bất chấp để ra khỏi Thần giáo sau đó giữa đường không chịu nổi nữa mà ngắt đi! Chỉ có tôi là gánh hậu quả á!!!

“Thời gian này nhớ sử dụng cho tốt. Cái lam y kia, sẽ giúp người tìm được tiểu bảo bối!”

Tôi còn đang vò đầu bứt tai, cũng không hiểu mấy lời Tiểu nói cho lắm. Lam y? Là nam nhân kia ấy à?

“Hắn có quan hệ với Vương Nhi cô nương sao?”

“Không.” Tiểu tử về không kiên nhẫn “Nếu hắn có quan hệ với tiểu bảo bối thì đã sớm đầu thai rồi. Ta nhìn ra, hắn là nhân tố thúc đẩy chúng ta tới chỗ tiểu bảo bối!”

Ờ... Có quan hệ cũng giết sao... Được rồi, ai bảo nàng là Thần làm chi... Nhưng mà, trùng hợp lại rơi đúng vào người cần thiết như vậy... Sao không rơi luôn xuống chỗ Vương Nhi cô nương luôn cho xong!

***

“Đa tạ Dương công tử cứu mạng, Lưu Diệp không biết lấy gì báo đáp.” Tôi trưng ra cái vẻ mặt thật dịu dàng mà nói, trong lòng đang không khỏi thấp thỏm. Mẹ nó, thông thường lời thoại này tiếp sau đó sẽ là lấy thân báo đáp á. Nhưng với cái thân xanh đen tím lẩn lộn này mà tên Dương công tử cũng chấp nhận được thì cũng quả là mẹ nó bệnh hoạn a

~“Lưu cô nương khách khí. Dương mỗ cũng chỉ là nhắc tay chi lao, cũng không đòi hỏi nàng phải hồi đáp gì” Dương Phong vẫn giữ thái độ ôn hòa, khép chiết phiến trong tay lại thông thả nói. Ừ, tốt nhất là không đòi báo đáp, có đòi thì tôi cũng chỉ có tấm thân của Tiểu mà thôi.

“Tiểu nữ...” Con mẹ nó mấy cái xưng hô cổ đại cũng quá rườm rà đi “...vốn là đang đi tìm người thân, không may trên đường gặp phải yêu bà thích dụng độc, trên đường chạy trốn kiệt sức mới rơi trước xe của công tử, mong người rộng lượng thu ta vài ngày, tới thành trấn kế bên, nếu tìm được người thân xin hồi đáp lại công tử...” Phục chưa. Với cái mặt xanh đen này thì có nói dối cũng không đổ được đâu nha~ Mà cũng không có hoàn toàn là nói dối đâu mà...

“Lưu cô nương chớ ngại. Vừa hay ta cũng đang trên đường trở về hàn xá ở thành trấn. Cũng chỉ là thuận đường thôi, Vương cô nương không ngại có thể đi cùng chúng ta một đoạn?”

Người ta đã khách khí như vậy thì tôi cũng chẳng khách sáo đâu. Huống chi, nam nhân này còn có thể giúp mình tìm được Vương Nhi cô nương nha.

“Vậy đành phiền công tử” Vốn liếng phim ảnh với ngôn tình đâu! KHÔNG dùng lúc này còn chờ lúc nào nha~hahaha.

***

Xe ngựa đi có chút chậm, xa phu cũng thông thả để mặc ngựa rong ruổi trên đường lớn, mấy ngày này thân thể tôi cũng tốt lên khá nhiều. Cũng không còn đau nhức hay thổ huyết nữa, đến đại phu bắt mạch cũng há mồm tròn mắt nói rằng độc tính gần như đang rút lui toàn bộ. Tôi thở phào một hơi...

Không có chết a...

Thật may mắn quá

~~Chỉ là các vết xanh đen cũng chậm chạp không chịu rút đi, tôi cũng có chút mừng, thà xấu một chút, chứ với dung mạo của Tiểu mà bước ra đường còn sợ không gây bạo loạn đâu.

Dương Phong kia cũng cực kì ngạc nhiên, rõ ràng là một người sắp chết, vậy mà chỉ trong ba bốn ngày không chỉ tự tiêu độc, lại còn khỏe mạnh như vậy...

Tôi cảm thán, Thần thể đó mà

~Xe ngựa vẫn thả bước, một bên là vách núi thoải thoải trải đầy cây cỏ thấp, bên kia có thể nhìn ra xa xa có ruộng lúa cùng một khúc sông uốn lượn, vén màn xe xem một chút, tôi tới thể giới này còn chưa được một tháng đâu, hết trốn trong Thần cung lại nằm trên giường bệnh, chưa có lần nào được thưởng thức phong cảnh nguyên sinh cổ đại hết á! Dưới ánh tà dương, mặt sông phản chiếu ánh sáng lấp lánh khiến tôi neho neho mắt.

“Lưu cô nương cũng có nhã hứng ngắm cảnh?” Dương Phong từ trong xe ngựa bước ra ngồi vào phía bên kia của xa phu, khiến cho trước xe có chút chật.

“Nhân sinh mấy ai cưỡng được lại cảnh đẹp thư thái như thế này đâu” Tôi ngồi xích xích ra chút, cái nón chùm đầu chạm cách vào thành xe, nói thật là tôi không thích đội nó xúu nào, nhưng mà Dương Phong người ta đã hảo tâm mua à không dùng thì có chút ngại. Dù sao cũng đang nhờ vả người ta nha...

“Cô nương có vẻ không thoải mái?”

“Nào có... Haha... Chỉ là không quen một chút...” Cũng không cần phải vờ diễn kịch làm gì, người ta cũng chẳng thấy đâu mà “Tiểu nữ chỉ là hơi lo lắng, không biết những vết xanh đen này có thể hết hay không...”

“Cô nương yên tâm, vào thành rồi ta sẽ cho người tìm đại phu tốt nhất cho cô” Trong giọng nói của hắn còn có chút thương tiếc... Dù rằng da xấu một chút, nhưng nhìn tổng thể thì gương mặt này thân thể này cũng không thể không nhìn ra là đại mỹ nhân á. Chỉ mong hắn giúp mình chữa bệnh không có ý gì khác thôi. Haizz...

Xe vẫn tiếp tục đi, ngoài tiếng “Giá..” của phu xe thì thoảng vang lên cũng không có ai nói chuyện tiếp, trời cũng dần tối, tôi lui vào trong xe ngựa ngồi, cảnh có đẹp cũng không thắng được lũ muỗi đến góp vui đâu!

Ngồi một mình cũng có chút nhàm chán, tôi lại kéo tay áo lên kiểm tra mấy vết đen trên da. Không có nhát đi chút nào... Tôi hoài nghi có phải Hải Kỳ là muốn Tiểu vì cái gương mặt xanh đen này mà không dám gặp ai, sau đó khỏi đi tìm Vương Nhi cô nương không nữa...

Bỗng nhiên xe ngựa lại dừng lại, tôi chưa kịp chuẩn bị nên mất đà lăn trong thùng xe một vòng. Dương Phong vén rèm bên ngoài thấy tình cảnh chật vật của tôi cũng chỉ ho khan một tiếng, sau đó khách khách khí khí mà nói.

“Lưu cô nương trời cũng đã tối, ta e rằng trước mắt cũng không có nhà trọ hay khách điếm nào. Chi bằng chúng ta nghỉ đêm tại đây sáng mai lên đường?”

Tôi chật vật bò dậy, cũng không cảm thấy gì không ổn.

Oa oa~ là cắm trại á.

“Tiểu nữ cũng thấy ngựa chạy cả ngày đã mệt. Chi bằng nghe lời công tử nghỉ lại nơi này đi.” Thập phần thực nữ, thập phần nhu thuận đáp lời, tôi định bước xuống xe, lại thấy cánh tay Dương Phong đưa ra định đỡ tôi. Thành xe có chút cao, muốn xuống thì phải nhảy xuống... Tôi cũng không khách khí nắm lấy tay hắn để hắn đỡ tôi xuống.

Nhưng mà xui xẻo thế nào lại dẫm vào vạt váy!

Bịch...

Dương Phong vinh quang trở thành tấm đệm thịt !!!

4. Chương 4

Xa phu nhanh chóng nhóm được một đống lửa nhỏ, lại nhanh nhẹn vào rừng kiếm vài con gà rừng. Tôi ôm trán ngồi một bên đống lửa nhìn Dương Phong không dám mở miệng, thật là ngượng á! Mũi của hắn cũng đã ngừng chảy máu rồi, nhưng mà trán của tôi vẫn còn nguyên dấu răng của hắn đây!

Không khí ngượng ngập kéo dài tới tận khi xa phu trở lại với hai con gà đã làm lông sạch sẽ, bắt đầu nướng gà...

BBQ nha BBQ

~Chẳng mấy chốc sau hai con gà đã vàng ươm trên lửa, mẹ nó, xa phu này quả là hảo đầu bếp nha! Không biết ướp gia vị gì nhưng mà... chẹp chẹp...

Tôi vẫn còn thèm nhỏ dãi nhìn con gà trên lửa thì một cái đùi gà đã đưa kề tới miệng, cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp cắn một miếng ngập răng!

Oahaha... Thịt gà thơm mềm nóng h...

...

“Khụ...”

...

...

Con mẹ nó!

Hình tượng thực nữ mấy ngày nay của mình!!!

Dương Phong quay mặt qua bên kia nhưng tôi vẫn còn thấy bả vai hấn đang run run! Ngay cả xa phu đang nướng gà cũng tránh qua chỗ khác!!!

Thảm a...

“Khụ... T... Tiểu nữ có chút đói... Nên...” E lệ ah e lệ mau. Trong tình huống này phải tỏ ra ngốc một chút người ta mới thương á!!!

“Lưu cô nương không cần giữ lễ. Tại hạ cũng có chút đói. Lưu cô nương cũng nên ăn nhiều một chút...” Người a người! Cái bản mặt vằn vẹo đó rõ ràng là đang nín cười muốn chết! Còn ra vẻ đạo mạo nữa! Nhịn nhịn đi! Ta cho người nhịn quá hóa táo bón!!!

Âm thầm giơ ngón giữa lên một trăm lần. Tôi tiếp nhận cái đui khác từ tay xa phu, hung hăng cắn cắn!!!

...

Ngon quá ah

~~Chẳng mấy chốc chỉ còn lại xương gà, tôi mút mút ngón tay nhìn xa phu bằng cặp mắt long lanh. Người ta muốn ăn nữa nha

~~Xa phu lúng túng chống lại ánh mắt của tôi một hồi, cũng đành vác bầy đi săn thêm gà. Nhưng mà trời cũng sắp tối rồi...

***

Ngồi đập muỗi cả buổi tối, cuối cùng Dương Phong không thể tiếp tục nhìn tôi sát sinh nữa mà kêu tôi lên xe ngựa ngủ. Lại đành phải khách khí một lúc tôi mới an vị được trong thùng xe... Aizz. Dù rằng trong này không có muỗi, nhưng muốn nằm ngủ được cũng là cả một vấn đề nha...

Trần trọc cả một đêm, cuối cùng tôi đành phải đầu hàng tấm nệm vừa chặt vừa cứng trong xe. Gì chứ! Để ngồi còn được chứ ngủ thì đúng là vãi cả nải! Dương Phong và xa phu vẫn còn đang nghỉ ngơi bên đồng tro âm ỷ khói. Xoa xoa cái cổ có chút mỏi, tôi lơ đãng đi tới bờ sông gần đó rửa mặt.

...

Không phải chứ!

Tôi run run nhìn nửa bên mặt trắng nõn trong nước, nửa mặt kia vẫn còn một mảng đỏm xanh quanh mắt không khác gì khoang mắt chó!

Chuyện gì đã xảy ra aaaaaaaa....

Kiểm tra hết lượt trên dưới trái phải, cả chân lẫn tay đều khôi phục trắng hồng như trước! Duy chỉ có con mắt trái... Mẹ nó cũng lại quá ảo diệu đi!

Tôi lại hung hăng dầy vò con mắt trái một hồi. Ta chà ta chà!! Tại sao chà rát cả da mà nó cũng không có chịu mất đi!! Như thế này còn đáng khinh hơn cả cái mặt đều đen!!

Tôi vừa khóc vừa chạy về xe ngựa, mẹ nó sao hồi nãy đi lại không có mang nón trùm đầu đâu! Đến bây giờ tôi mới yêu cái nón đó biết bao

~~Đám Dương Phong và xa phu cũng vừa tỉnh lại, đang thu thập đồ đạc, thấy tôi ôm mặt chạy lại từ bờ sông cũng nghi hoặc hỏi

“Có chuyện gì không ổn sao?”

“Không có a!”

Bịch...

Ta cảm thù mi cái thành xeeeeee

Tôi lại được vinh quang lần một vòng từ thành xe xuống mặt đất. Lúc bò lên có chút chật vật, cũng vừa vặn nhìn được Dương Phong đang ngậy người nhìn tôi...

Nhìn nhìn nhìn! Nhìn đi! Nam nhân đều là nam nhân hết mà! Có tên nào mà không ngậy người được không chứ!

Pffft...

Trán tôi lại đổ vài vạch đen sì... Tên gia hỏa đó cũng không khách khí chút nào lăn lộn trên đất mà cười nhạo tôi!

Cười cười cười! Cười đi! Nếu tôi mà là Tiểu thì đã cho hắn bay xa ba ngọn núi rồi!

Hừ!

Không thèm nhìn mặt cái tên ra vẻ đạo mạo kia nữa, tôi hậm hực bò lên xe kiểm cái nón trùm đầu, che thật kín cái “mắt chó” lại mới hậm hực ngồi trong xe chờ hai kẻ thiếu nghĩa khí kia cười đủ rồi mới tiếp tục lên đường.

***

Xe đi vào trong thành trấn, cũng không khác mấy với những gì đã thấy trên phim ảnh, lại có một chút tấp nập ồn ào hơn. Tôi vén màn xe lên quan sát xung quanh đường phố một vòng lại một vòng... Màn thầu nha... Kẹo hồ lô nha... Còn có cái kia có phải vằn thắn đúng không??? Ô ô ô... Nguyên cả quả táo bọc đường cũng to quá đi!!?

“Xem ra chúng ta nên ghé vào đâu đó dùng bữa trước rồi hãy hồi phủ đi” Dương Phong sau khi đã khôi phục vẻ đạo mạo rởm, lại thông thả lên tiếng đánh vỡ màn ngấm đồ ăn của tôi. “Ý Lưu cô nương thế nào?”

“Vây đành phiền công tử.” Tôi cười có chút mỉa... Dù sao tới mức này cũng không thể ra vẻ thực nữ được nữa. Chi bằng cứ tùy tâm trạng đi, đỡ phiền phức!

Xe ngựa dừng lại trước một lầu 2 tầng khá lớn, lúc tiểu nhị trong quán chạy ra tiếp khách nhìn thấy Dương Phong thì hai mắt sáng rực như đèn laze quét quét trên người tôi vài vòng. Mẹ nó! Chưa thấy thiếu nữ che mặt bao giờ sao?

Dương Phong đằng hắng một tiếng gã tiểu nhị kia mới chịu rời mắt khỏi tôi, lại khôi phục thái độ giả lả tiếp đón hắn.

“Công tử lần này trở về thật sớm”

“Cũng không có việc gì nên ta sớm trở lại sớm vài ngày.”

Nghe một hồi lại cảm thấy, có vẻ như lai lịch của gã Dương Phong này cũng không nhỏ nha, mà tiểu nhị kia tiếp đón hắn như là tiếp đón chủ tử vậy. Nói không chừng cái lầu này cũng là của hắn đi?

“Công tử vẫn dùng món ăn như trước chứ ạ?”

Tiểu nhị vừa dẫn chúng tôi lên một nhả gian trên lầu hai vừa khấn khoản lấy lòng, mở cửa kéo ghế rót trà, tròn tru mà hầu hạ không có nửa điểm sai sót.

“Mang vài món ăn nhẹ lên đây” Dương Phong kia cũng tùy ý hưởng thụ hắn phục vụ, lại nhấp một ngụm trà, lúc này mới quay sang hỏi tôi “Lưu cô nương có muốn ăn thêm món gì không?”

“Ừc...” Tôi nghĩ, dù sao thì hình tượng thực nữ cũng hỏng be bét hết rồi, ra vẻ thêm cũng chỉ để hắn cười thâm thôi! Nên cũng không khách khí mà quay qua tiểu nhị kia hỏi “Có thể cho ta một bát mì bò thật lớn không? Ít hành một chút, cho thêm vài lát ớt nhưng cũng đừng quá cay, thịt bò tái vừa tới, sẵn tiện cho thêm nhiều rau cải một chút. Còn có...” Liếc thấy Dương Phong đang tròn mắt nhìn mình, tôi lại đành ngậm miệng không đưa thêm yêu cầu nữa... “Làm ơn nhanh lên một chút.”

ieu nhị vẫn còn đang trân trân nhìn tôi, Dương Phong lại phải đằng hắng một tiếng hần mới chịu tỉnh, rồi lại vâng dạ ra ngoài chuẩn bị đồ ăn. Một mình tôi ngồi cùng Dương Phong trong nhĩ gian cũng không biết làm gì, đành ngồi day day góc tay áo...

“Lưu cô nương có biết người thân của mình hiện tại đang ở đâu trong thành trấn không?” Đột nhiên Dương Phong lên tiếng lại làm tôi có chút giật mình...

Nghĩ nghĩ lại, ngoài cái tên Vương Nhị tôi cũng không có biết Vương Nhị cô nương kia mặt ngang mũi dọc ra sao hết! Mà người đó đang lẫn trốn Thần giáo có lẽ cũng không dùng họ tên thật đi? Ngẫm ngẫm một lúc mới đành nói “Tiểu nữ đang tìm biểu tỹ bên ngoài, họ Vương, ba năm trước nàng cùng nhị nữ bỏ nhà tới thành trấn này làm ăn, cũng không rõ tung tích.” Xem đi xem đi, nói dối mà mặt không đỏ tim không đập! Tôi cũng cảm thán cái đầu của mình cũng không đến mức bại lộ như Tiểu nói đâu!

“Vương cô nương cùng nhị nữ sao?” Trầm ngâm một lúc, Dương Phong cuối cùng cũng mở miệng “Ta nhớ Thùy Hương Lâu có một vị vũ cơ họ Vương rất nổi tiếng, Mỗi đêm chỉ múa một điệu, hiện tại đang sống cùng nhị nữ hơn ba tuổi... Chỉ bán nghệ chứ không bán thân.” Câu cuối còn thêm vào khá vội, như thể sợ tôi kiêng kị cái đề tài này không bằng.

Nhưng mà...

Thúy Hương Lâu?

Không phải là kĩ viện đi?

Vũ cơ họ Vương... Sống cùng nhị nữ hơn ba tuổi... Cũng không thể trùng hợp vậy? Lại nói vị Dương công tử này chính là chất xúc tác để tìm Vương Nhị cô nương... Nhưng cũng không phải là nhanh thần kỳ vậy chứ???

“Chi bằng tiểu nữ sẽ đi một lần chứng thực thử xem, cũng không thể ngồi đây đoán già đoán non được...” Nuốt mỗi nghi hoặc trong lòng xuống, dù có phải hay không thì cũng phải đi kiểm tra mới biết được... Mà làm sao để biết có phải đúng người không đây thì tôi cũng chịu... Tôi âm thầm vò đầu bứt tai trong lòng một trận.

Nhưng mà cũng chẳng được lâu.

Tiểu nhị đã trở lại cùng vài cái bánh bao trắng trắng tròn tròn thơm phức cùng một tô cháo gà lớn... Còn có mỳ thịt bò lớn của tôi nữa... Ưc...

“Lưu cô nương dù sao cũng là nữ nhĩ, ghé thăm chốn đó quả là không tiện.” Dương Phong làm bộ nhíu nhíu mày, tôi cũng chẳng quan tâm hần đang nói gì lắm. Lực chú ý đã dồn hết vào tô mỳ bò lớn rồi

~~“Chi bằng cô nương lưu lại phủ ta vài ngày, mấy ngày tới là sinh thần của gia phụ, có mời Vương cô nương của Thúy Hương Lâu tới biểu diễn một khúc. Cô nương có thể nhân tiện hỏi thăm?”

Hả...

Xúc tác đúng là xúc tác nha...

Việc tốt như vậy?

Tôi vẫn còn đang ngậm một mồm lớn mỳ bò và rau cải, không khỏi trợn mắt lên nhìn Dương Phong một chút...

Sinh nhật lão cha không khỏi quá đúng lúc chứ? Lại còn lưu lại vài ngày?

Tôi hí híp mắt đánh giá một hồi. Không phải tôi tự luyến, nhưng mà quả thật không thể có lòng tin với đám nam nhân trước mặt Tiểu được...

Người ta là tuyệt đại mỹ nhân á

~~

5. Chương 5

Dương gia, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, tại thành trấn Yên Hoa này cũng đứng thứ hai trong tứ đại gia tộc Trịnh – Dương – Tô – Khải. Người Dương gia nhiều đời kinh doanh khách điểm tửu lâu, trong thành có vài chục tửu lâu lớn nhỏ thì hơn phân nửa cũng là của Dương gia mở, đó còn chưa kể tới Thính Phong Cư, là khách điểm cũng là tửu lâu lớn nhất thành Yên Hoa này, cũng là sản nghiệp Dương gia qua bao đời. Quả là tiền đồ vô hạn khiến nhiều người cảm thán!

Chiếc xe ngựa treo lệnh bài của Dương gia thông thả rời khỏi Thính Phong Cư, người bên trong xe, chính là lệnh công tử của Dương gia Dương Phong công tử.

Nhắc tới vị này, từ thiếu nữ mười bốn đến cụ già tám mươi cũng sẽ nhộn nhạo xuân tâm! Không chỉ là vị công tử nho nhã nhất Yên thành mà cũng là nhân tài hiếm có, chỉ trong vài năm Dương công tử tiếp quản việc làm ăn của gia tộc cũng đã đủ đưa Dương gia phát lên như điều gặp gió. Không chỉ mở tửu lâu trong Yên Hoa thành mà tới nay các thành trấn xung quanh không nơi nào không có sản nghiệp Dương gia.

Không chỉ vậy, Dương công tử lại còn là tuấn mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong, ôn nhu tiêu sái không ai sánh kịp, chỉ cần hần cười, trái tim các thiếu nữ một dặm xung quanh lập tức rơi mất! Hần ra đường luôn ngồi xe ngựa, là vì các cô nương trên đường dễ thấy hần là lại vô ý rút khăn tay, khiến cho hần nhặt lên cũng có chút muốn gãy lưng!

Xe ngựa vừa rời Thính Phong Cư không xa, tiểu nhị trong quán đã truyền tai nhau một tin nóng hổi: Công tử lại mang một nữ nhân trở về! Mà nữ nhân này mặc dù che mặt nhưng nhìn qua thân hình yếu điệu, phong thái tùy ý kia thì cũng tám chín phần là một tuyệt đại mỹ nhân! Ngay cả tiểu nhị trực tiếp hầu hạ trong nhà gian cũng phải cảm thán:

“Vị cô nương đó a... Tính tình đặc biệt phóng khoáng, ngay cả đáng vẻ ăn mỳ bò cũng thập phần mê người, hai cánh môi đỏ mọng chu lên húp nước mỳ cũng thật câu hồn nha. Chỉ tiếc rằng nàng che mặt nên ta chỉ nhìn được tới cánh mũi nhỏ xinh đó, nhưng mà làn da dưới lớp màn che cũng thật là phấn nộn tinh xảo, khiến cho ta không kiềm chế được mà thất thần!”

Những tiểu nhị khác có may mắn được nhìn lướt qua đáng vẻ của vị cô nương kia trong lòng cũng không kiềm được mà mơ màng.

Lại nói xe ngựa của Dương công tử trước nay nào có nữ nhân nào được ngồi chung! Ấy vậy mà vị kia lại còn được Dương công tử ôn nhu nâng màn xe bước xuống! Lại thập phần cẩn thận đỡ nàng lên!

Ai nấy không khỏi nhìn nhau mà thở dài...

Phen này hậu viện Dương phủ lại được một màn gió tanh mưa máu!

***

Xử lý xong tô mỳ bò, bụng tôi cũng có chút no, Dương Phong lại vô vãn khách khí mời tôi thêm một chén cháo gà...

Ừc...

Xoa xoa cái bụng vốn cũng đã đầy, nhưng mà chén cháo cũng thật là quyến rũ a

~~Dù sao thì cũng không nên lãng phí thức ăn! Cho nên tôi lại vui vẻ xử nốt chén cháo cùng với hai cái bánh bao thơm thơm ngọt ngọt

~~Kết quả... Lúc đứng lên cũng có chút khó chịu. Nên đành miễn cưỡng nhờ “Dương công tử” đỡ lên xe.

Tôi vẫn còn có thù với cái thành xe đó! Hừ...

Rung lắc thêm một đoạn đường khá dài, xe ngựa mới chịu dừng lại, đồng thức ăn trong dạ dày cũng muốn lộn tam bành lên rồi! Lúc Dương Phong giúp tôi vén màn xe bước xuống, quả thật có chút nôn nao...

“Cô nương không sao chứ?” Thủ phạm hại tôi ra nông nổi này lại còn ra vẻ ân cần hỏi thăm, khiến cho tôi có chút bực! Khách khách khí khí, chẳng phải đều do chén cháo gà của hần sao? Hừ hừ...

Đang định hung hăng “khách khí” lại với hắn một chút, lại nghe thấy một loạt tiếng ồn ào.

Nhìn qua lại thấy một màn...

Chẹp chẹp...

“Gia... Người cuối cùng cũng đã về rồi!”

“Gia... Tử Đằng nhớ người quá nha~”

“Gia... Hải Đường đã hầm canh gân nhĩ hạt sen chờ người rồi nha~~”

“Gia..”

“Gia..”

...

Một bầy oanh yến nha nha

~~Tôi híp mắt nhìn nhìn Dương Phong lại xuýt xoa ngắm nghía đám oanh yến kia một hồi...

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được nha... Dương công tử nhìn bề ngoài “có vẻ” phong nhã, không nhờ tinh lực cũng thật là dồi dào!!!

Nhìn thoáng qua cũng không dưới mười lăm mười sáu người đâu!

Trong lúc tôi thầm cảm phục “Dương công tử” thì mấy nữ nhân vừa xông ra kia cũng đang đánh giá tôi. Đánh giá ra sao hả? Dương nhiên là không thể có thiện ý được rồi! Nhìn xem nhìn xem! Trong không khí đã nồng nặc giấm chua cùng thuốc súng mù mịt rồi kìa!

“A... Ta có chút khó chịu... Có thể...” Ba mươi sáu kẻ kẻ chuẩn đi trước! Tôi không tin mình đứng đây thêm mười phút mà có thể toàn mạng trở ra!

“Lưu cô nương đi đường quả thật cũng đã vất vả nhiều. Để tại hạ phân phó hạ nhân thu thập phòng trống cho cô nương.” Có vẻ Dương Phong cũng nhận ra không khí có chút không ổn, nên cũng nhanh chóng phối hợp đưa tôi vào trong phủ.

Bỏ qua bầy oanh yến đang tức nổ mắt đằng sau, tôi lại cảm thán khi không lại bị kéo vào vùng nguy hiểm a

***

Giường ơi giường

Phải nói trải qua một đêm trong cái xe ngựa chết tiệt kia làm tôi không khỏi thêm yêu tha thiết cảm giác được nằm trên giường!

Mấy người hầu trong phủ này cũng hết sức tận tình phục vụ đến nỗi giày của tôi cũng muốn đem lột ra! Nhưng có chết cũng không thể để người ta nhìn thấy cái “khoang mắt chó” kia được! Nên sau một hồi “vật lộn” kịch liệt tôi cũng oanh oanh liệt liệt mà bảo vệ được cái nón trùm đầu...

Đuối được đám phiền phức ra khỏi phòng, lúc này tôi mới thở ra được một hơi. Cũng chẳng quản để nguyên giày mà phóng lên giường nằm thẳng cẳng! Tôi mới không rồi hơi tới mức nghiến cứa mớ quần áo cổ đại này cởi ra mặc vào thế nào đâu. Lần trước thay y phục mới cũng là Dương Phong nhờ người ở tiệm may mặc dùm, tới giờ cũng còn chưa có cởi ra lần nào!

...

Ngủ một giấc no đủ tới tận chiều, tôi mới thấy đời mình lại thật tươi đẹp ah

Mắt nhắm mắt mở bước ra khỏi phòng, ánh nắng chiều nhẹ nhàng chiếu lên mắt cũng thật là sáng khoái! Tôi đang định nhờ người tới kiểm dùm chút gì bổ bụng, lại chợt nghe tiếng huyền não không nhỏ từ ngoài viện truyền vào...

Xem đi xem đi! Người không tự tìm rắc rối thì rắc rối cũng mò đến với người thôi à!

Tôi âm thầm phỉ nhổ “Dương công tử” một trăm lần! Hắn nuôi oanh yến là việc của hắn a~ Có chi oanh yến nhà hắn lại tìm đến tôi? Con mắt nào của mấy người thấy tôi có gian tình với hắn vậy? Hừ hừ!!!

Nhưng mà dù sao mình cũng phải nương nhờ người ta vài ngày, muốn sống yên ổn thì chỉ còn một cách là để đám yến oanh đó tránh xa tôi một chút!

Võ trang đầy đủ xong, ý là nói che kín được cái “mắt chó”, tôi check out phong thái của mình một lượt. Rất ra dáng băng sơn mỹ nhân nha

~Nhàn tản ngồi trên bàn đá trong viện, nhờ một nha hoàn pha dùm ấm trà, tôi thông thả mời các vị mỹ nhân đang dài cổ bên ngoài vào trong “nói chuyện phiếm”.

...

“Không biết danh tính của cô nương là gì nha~” Một vị mỹ nhân áo vàng nhạt hết sức “thân thiết” kéo kéo tay tôi, lại tới ngồi bên cạnh như thể tôi và nàng hết sức thân thuộc...

“Các vị phu nhân, ta họ Lưu.”

Âm thầm rút tay ra khỏi ma trảo của mỹ nhân áo vàng, tôi cũng lại ra vẻ lạnh lùng trả lời lại một câu cho có lệ...

Nha nha! Muốn cho các nàng tránh xa người, tốt hơn hết là không để cho các nàng có chút mặt mũi nào! Cứ treo cái biển “Chớ làm phiền” thì chân chó cũng tự động rút lui thôi!

Nhưng mà tôi tính ra vẫn còn non lắm so với các nàng! Chẳng những không làm vị mỹ nhân áo vàng mất hứng, lại còn kéo theo một màn oanh vang thổ thổ.

“Nha, thì ra là Lưu cô nương sao, chẳng hay cô nương năm nay bao nhiêu tuổi? Quê quán ở đâu? Đã có mối định chung thân hay chưa?” Một mỹ nhân áo hồng phấn lại nhoi lên phía tôi bắt bắt cánh tay bên kia cực kỳ nồng nhiệt hỏi, khiến tôi có chút hoa mắt...

Này... Sao giống như bà mối vậy? Còn hỏi mối định chung thân? Để làm chi???

“Tại sao cô nương lại phải che mặt nha? Có thể bỏ nón trùm đầu xuống cho chúng ta được ngắm dung mạo của người được không? Ta thấy, Gia đối xử với cô nương ôn nhu như vậy, không biết chừng lại thu cô nương vào làm thập thất phòng nha, sớm muộn cũng là tỷ muội với nhau cả, có chi mà ngại!” Một mỹ nhân khác vận một thân xanh lá, trông không khác gì cộng hành, che che cái miệng cười duyên, nhưng mà lời nàng nói thì...

Thập... Thập thất phòng?

Khóe miệng tôi giật giật... Mấy nàng nói chuyện cũng mẹ nó quá là cởi mở đi?

Lại hung hăng chà đạp nhân phẩm của tên Dương Phong kia một hồi! Hắn con mẹ nó cũng quá có bản lĩnh thu được mười sáu phòng “cực phẩm” thế này!

Phải làm sao a!!! Trong kho tư liệu ngôn tình của tôi không có trường hợp nào giải quyết được tình huống này đâu! Chính xác là đầu trống rỗng chưa tìm được phương án thích hợp!

“Nha... Không nghĩ tới Lưu cô nương ấy vậy mà lại dễ xấu hổ nha~ Chớ có ngại, chúng ta đều là nữ nhân của Gia, hiểu được tâm ý của Gia cũng là bổn phận của chúng ta nha~”

“Lại nói lần đầu tiên ta thấy Gia tự mình săn sóc cho nữ nhân như vậy đó! Nói không chừng Gia chính là thật tâm yêu thích nàng nha~”

Nha~ nha~ nha

~Mỗi người nói người một câu tiếp lời, tôi chỉ có nước im re trợn mắt mà nghe các nàng bàn tán... Con mắt nào của các người thấy ta muốn vào làm thập thất phòng của Gia nhà các người chứ hả??????

Trong trận PK đầu tiên với nữ tử cổ đại, tôi oanh liệt thua đứt đuôi con nòng nọc!

Ngoại truyện 1

Xin chào! Lại là bé Vân Nhi nè, nếu mà mọi người quên mất bé là ai, thì để bé nói lại à nghe!

Bé chính là Vân Nhi đó! Trong thành Yên Hoa này ai cũng biết bé chính là nhi nữ bảo bối đáng yêu hết sức đáng yêu hết sức thông minh của Vũ cơ Vương Mặc Trúc hết sức xinh đẹp hết sức nổi tiếng đó!

Lại nói mẹ Vương Mặc Trúc của bé từ hồi ba năm trước lưu lạc tới trấn Yên Hoa này cũng hết sức là truyền kỳ!

Năm đó một mình mẹ Trúc ẵm bé vẫn còn quần tã vào thành này không biết đã hút mất hồn của bao nhiêu nam nhân trên đường đâu. Bé nghe Thạch Tử kể lại lời của mẹ hần kể lại nha, mẹ tựa như là thiên tiên hạ phàm vậy! Câu mất hồn người ta lại khiến cho người ta không dám tới gần không dám phi lễ! Mặc dù bé cũng không hiểu “phi lễ” là nghĩa gì, nhưng Thạch Tử nói lúc đó mẹ đi tới đâu cũng kéo theo một đám đông chạy dài theo mẹ tới đó, lại chỉ dám trong khoảng cách mười bước chân mà không dám tới gần hơn!

Còn mẹ của bé ý nha, cũng cực kỳ thông dong bỏ qua hết đám đông đó nhìn chăm chăm mà bước vào trong Thúy Hương Lâu, cũng không nói hai lời trực tiếp tìm ma ma mà nói một câu “Ta muốn làm công!”

Nhưng tại sao mẹ lại chọn Thúy Hương Lâu để làm công nha! Mẹ lại chỉ néo néo hai má phúng phính phần nộn của bé mà cười rằng “Giấu hoa thì phải giấu ở trong rừng!”

Mẹ của bé cũng thật là ngốc đi! Mẹ đã nổi tiếng như vậy rồi nha, muốn giấu thể nào được mà giấu?

Vả lại từ hồi mẹ bắt đầu làm công ở Thúy Hương Lâu cũng gây ra không ít màn gà bay chó sủa đâu! Mặc dù lúc đó mẹ nhất quyết chỉ làm phục vụ trong phòng bếp, nhưng mà cũng kéo tới không biết bao nhiêu đào hoa đâu.

Nghe nói, có Tô công tử gì đó muốn nạp mẹ làm thập tam phòng, mẹ không nói hai lời liền đá hần bay từ trong nhà bếp thẳng tới đường lớn mới chịu đáp xuống đất! Nghe nói hần tới giờ vẫn chưa có xuống được giường đâu! Lại còn bị mẹ tố lên quan phủ tội danh “cường bức dân nữ” nữa chứ!

Lại nói có Khải lão đầu đã ngoài lục tuần suốt ngày không làm gì chỉ chôn chân trong nhà bếp của Thúy Hương Lâu nha, dùng lời ngon tiếng ngọt với mẹ suốt thôi, lại đòi mẹ phải phục vụ hần ăn! Vậy nên mẹ phục vụ hần một tô bã đậu thật lớn! Khiến hần suýt nữa thì đi toi nữa cái mạng già. Haha.

Ma ma cũng thật là đau đầu mãi không thôi, từ hồi mẹ tới rõ ràng khách tới cũng tặng vọt! Nhưng mà người ta tới cũng chỉ để ngắm mỹ nhân trong phòng bếp ah~ Chỉ có làm tắc nghẽn phòng bếp không thôi! Khiến cho việc làm ăn của ma ma càng ngày càng lụi bại!

Nhưng mà ma ma cũng không có dám động thủ đuổi mẹ đi nha, cho nên lại dùng hết lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần mỗi tối mẹ lên sân khấu múa vài khúc ca vài câu, từ nay khỏi cần làm việc vất vả dưới phòng bếp lại có thêm thời gian chăm sóc bé nha! Nếu không biết ca múa cũng có thể học dần dần, cái chính là không nên cứ mãi ở tại nhà bếp, làm ảnh hưởng tới việc làm ăn của bà!

Hơn nữa ngân lượng kiếm được cũng nhiều hơn nha, có thể mua nhiều sữa bò cho bé hơn

~~Cho nên là nha, chỉ trong một đêm mẹ lên sân khấu, từ đó khắp cả trấn Yên Hoa không có ai là không biết Vương cô nương của Thúy Hương Lâu nữa. Không có biết bao đại gia sẵn sàng dốc cả gia sản để rước mẹ về nữa, cũng không biết bao nhiêu người trọng thương thập tử nhất sinh bị khiêng tới đại phu nữa

~~Mỗi đêm mẹ cũng chỉ có một điệu mà thôi, cho dù là bất kỳ ai có bỏ ra bao nhiêu bạc cũng không làm mẹ nháy mắt lấy một cái, mẹ nói nha “Nhân sinh, phải biết được phân lượng của mình tới đâu!” Ý là mấy kẻ kia thật biết trào cao! Haha.

Cho nên, mẹ và bé ở tại Thúy Hương Lâu ba năm. Cho nên, ba năm này không ngày nào ma ma không bị mẹ đá bay hết, cho nên, ma ma nay đã đạt tới cảnh giới mình đồng da sắt dưới tay mẹ! Lại suốt ngày than vãn trước phòng mẹ rằng thu nuôi hai mẹ con nàng thật không dễ dàng nha~ Khiến mẹ luôn chảy vạch đen đầy đầu.

Đạo gần đây ma ma lại than vãn càng nhiều. Tại vì sắp tới là mừng thọ Dương lão gia gì đó được năm mươi tuổi, Dương gia người ta cũng không tiếc bạc muốn mời mẹ tới múa một khúc chúc mừng. Nhưng mà mẹ vẫn cứ như trước không thèm nhìn tới một cái lại ẵm bé đi vào trong phòng!

Ma ma phải khóc lóc trước cửa phòng mẹ suốt hai ngày hai đêm, nào là Dương gia người ta cũng là gia tộc có máu mặt nha, nào là sản nghiệp rộng lớn nha, nào là thế lực lớn nha, lại chuyên kinh doanh khách điểm tửu lâu, chính là chỗ lăm thị phi nha, đặc tội với họ chính là sau này Thúy Hương Lâu khó bề làm ăn nha, chúng ta mà sập tiệm thì làm sao nuôi được Tiểu Vân nhi đáng yêu khả ái dễ thương đây

Phải nha, bé thấy ma ma nói cũng thật là có lý đó! Nếu mà nơi này sập tiệm thì bé sẽ không có sữa bò mà ăn nữa đâu! Cho nên bé mới kéo kéo tay áo mẹ mãi không thôi, lại nghe ma ma nói lễ mừng thọ đó còn có rất nhiều đồ ngọt nha, nên phải năn nỉ mãi, mẹ mới chịu cho bé tới đó ăn bánh ngọt! Hehe...

Ngày lễ mừng thọ của Dương lão gia, thập phần náo nhiệt thập phần đông đúc! Bé thấy trước cửa Dương phủ kia người ta ôm hôn lớn hôn nhỏ xếp hàng dài thật là dài không thôi, mẹ lại chẳng thèm liếc mắt tới một cái, chỉ đi cùng với cha của Thạch Tử chuyên mang đồ dùm mẹ đi vào từ cửa sau Dương phủ. Mọi người ở trong Dương phủ kia cũng thật là ngây ngốc hồi lâu mới tiếp nhận được tin mẹ tới hiến vũ cho Dương lão gia nha.

Lại cũng thật là tốt bụng mang cho bé rất nhiều điểm tâm cùng sữa bò! Bé ở đằng sau hậu viện ăn uống thật là thoải mái!

Cho tới tận lúc mẹ lên vũ đài ...

Mẹ của bé ấy mà, dù bé đã nghe không ít lời nói ác tâm từ mấy nữ nhân ngoài đường, cũng gặp không ít ánh mắt khinh bỉ của họ. Nhưng mà, chỉ cần nơi đâu mẹ xuất hiện, nơi đó chỉ còn lại tiếng linh đình lang đang từ những chiếc chuông bạc mẹ đeo bên hông, cũng chỉ còn lại những ánh mắt ngây ngốc của mọi người xung quanh...

Bé vừa gặm bánh đậu xanh lại vừa thầm cảm thán “Mẹ hôm nay thật đẹp nha~~”

Một dải lụa phấn hồng vắt qua vai, mẹ lướt vào vũ đài như một cánh bướm xinh đẹp động lòng người. Vòng eo nhỏ nhắn rung lên cũng những chiếc chuông bạc, phát ra những tiếng thanh thanh dội thẳng vào tim người ta! Bàn chân trần nhỏ nhắn di chuyển như thể không hề chạm đất, cứ như vậy mà xoay tròn cuốn hút mọi ánh mắt rồi khóa chặt chúng lại. Tấm lụa mỏng trong suốt được mẹ dùng che nửa mặt lại càng kích thích những tiếng hít không khí, thập phần dụ hoặc thập phần mơ màng...

Nhạc vẫn đang tấu...

Ánh mắt mọi người vẫn còn ngây ngốc...

Không ai chú ý tới một tiếng chén vỡ...

Cũng chỉ có bé cảm nhận được...

Cảm giác đó ...

Lần đầu tiên bé mới biết được như thế nào là khủng hoảng!

Như có một lực hút vô hình kéo ánh nhìn của bé tới một bóng dáng màu tím nhạt, người đó đội một chiếc nón trùm đầu, một bàn tay vẫn còn đang treo trên không trung như thể không phát hiện ra ly rượu trong tay đã rơi xuống... Vẫn cứ bất động mà nhìn về phía mẹ ở trên vũ đài...

Sau đó ,...

Một cỗ lực cực kì cường đại từ người đó đột nhiên tỏa ra khiến cho bé hít sâu một hơi! Bé loạng choạng ngã xuống đất... Cũng trong nháy mắt, mẹ ở trên vũ đài cũng không còn bóng dáng nữa...

Trong khoảnh khắc... bé nhìn thấy một nửa gương mặt sau chiếc nón trùm đầu kia...

Cha...?

6. Chương 6

“Lưu cô nương ở đây có thấy quen không ?”

Dương Phong thật con mẹ nó tao nhả rót cho tôi một ly trà, lại đưa một khối điểm tâm hình con thỏ cho tôi. Cái ánh mắt quan tâm đó thật là khiến người ta nổi hết cả da gà!

“Tạ Dương công tử quan tâm, tiểu nữ hiện tại cảm thấy rất tốt.”

Tốt con mẹ mi! Mấy ngày nay mười sáu phòng nhà hắc không ngày nào là không tới tìm tôi hỏi thăm hết! Thân thiết còn hơn tỷ muội ruột thịt nữa.

Còn cả Dương lão gia và Dương phu nhân cũng gọi tôi tới vài lần “hỏi thăm sức khỏe”. Thái độ đối với tôi lại không khác gì đối với con dâu sắp qua cửa! Mười sáu vị con dâu của các ngài vẫn còn sờ sờ ra kia kìa! Đừng có gom luôn tôi vào ok?

Còn đám gia nhân thì như bị bùa chú vậy! Cứ hễ tới gần tôi là lại vấp ngã trượt chân, tiện thể “trượt tay” va vào nón trùm đầu của tôi. Hừ! Tưởng ta không biết các người có ý đồ gì sao? Cũng may mà thân thủ mình nhanh nhẹn, nếu không là làm trò cười cho thiên hạ rồi!

Tại sao cái “khoang mắt chó” vẫn mãi không chịu tan đi hả giờ

“Mấy ngày gần đây trong phủ có chút chuyện hiểu lầm. Mong cô nương đừng để trong lòng. Tâm ý của tại hạ chắc cô nương cũng hiểu, tuyệt nhiên không có nửa phần như bọn họ nói.”

Hiểu mẹ mi! Tôi thậm chí phải nhờ cái “tâm ý” kia của hắc! Rõ ràng như vậy chẳng lẽ lại còn có hiểu lầm ở đây à!?

“Dương công tử chớ lo lắng, tiểu nữ tự biết bản thân mình nào dám trèo cao. Hơn nữa Dương công tử đối tốt với tiểu nữ chính là xuất phát từ tấm lòng nhân từ, nào có giống như những kẻ tiểu nhân lợi dụng người khác gặp khó khăn mà chiếm tiện nghi? Tiểu nữ nói có phải hay không?”

“Này...”

Hừ hừ! Nói đi! Nói nữa người thành tiểu nhân! Ta xem người làm sao mà nói!

“Công tử, người của tiệm may đã tới rồi ạ.”

Ồ... tên gia nhân đó tới cũng thật đúng lúc! Dương Phong kia mặt đang méo mó như ăn phân nghe thấy hắc bẩm báo liền lập tức khôi phục lại vẻ đạo mạo. Hắc đứng lên trước rồi đưa tay ra phía tôi.

“Lưu cô nương, mời.”

“Vâng.”

Hừm.

Ngày mai chính là lễ mừng thọ cha hắc, tôi tuy là khách “ăn nhờ ở đậu” nhưng dù sao cũng được mời. Ngắt một nỗi ngoài bộ xiêm áo mà Dương Phong mua cho tôi hồi trước thì tôi cũng chẳng còn bộ nào cả! Thế nên Dương công tử lại thật hào phóng mà kêu tiệm may tới may cho tôi vài bộ y phục nữa! Bảo tôi làm sao mà “báo đáp” tấm lòng của Dương công tử đây?

Không chừng hắc lại còn vẫy đuôi lên mà sửa bốn chữ “lấy thân báo đáp” ấy chứ!

Hừ hừ !

Bị mấy người ở tiệm may xoay vòng một hồi, cuối cùng tôi cũng mặc được một bộ váy áo màu tím nhạt, Dương Phong kia cũng rất thức thời dặn tiệm may làm một cái nón trùm đầu màu tím nhạt cùng màu với xiêm áo nữa.

Cũng không tệ.

Tôi xoay mình trước gương đồng, cái bóng mờ mờ trong gương cũng chẳng nhìn rõ mấy, nhưng mà vẫn thấy được dáng người siêu mẫu của Tiểu ở trong đó!

“Lưu cô nương thích bộ này vậy chọn bộ này đi.”

Dương Phong cũng không rõ bước vào sau bình phong từ bao giờ lại đang vỗ vỗ cái cán quạt vào lòng bàn tay. Anh mắt hắc nhìn tôi muốn bao nhiêu nước miếng có bấy nhiêu nước miếng!

“Đa tạ Dương công tử.”

Người ta đã cho thì mình phải nhận! Hơn nữa bộ đồ cũ tôi mặc cũng đã liên tục một tuần rồi! Cũng may là không có bị hôi...

***

Ngày hôm sau.

Từ sáng sớm đã bị mấy nha hoàn gọi cửa, tôi mắt nhắm mắt mở rời giường, trong lòng thầm rửa mấy kẻ phiền phức sáng sớm đã phá giấc ngủ của người ta, mắt nhắm mắt mở mở cửa cho bọn họ.

Hai nha hoàn kia đầu tiên là sững sờ, sau đó...

Ặc...

Quên đội nón trùm đầu rồi !!!!

Tôi âm thầm ôm trán, cảm giác được tai với gáy nóng hầm hập! Nhưng mà con mẹ nó dù sao cũng bị mất tôn nghiêm thì cũng không được mất phong độ!

Đành nhú nhú mày làm mặt lạnh hỏi:

“Các người nhìn đủ chưa? Đủ rồi thì vào giúp ta rửa mặt.”

Quả nhiên các nàng đang khổ sở nén cười nghe xong lập tức im bật, lại thật quy củ

“Dạ” một tiếng, đầu cúi thật thấp mà bê chậu nước vào bên trong.

Nhân lúc các nàng không để ý tôi cũng méo mặt một hồi, tôn nghiêm à tôn nghiêm!

Vĩnh biệt mi!

Dù sao cũng bị lộ mặt rồi, tôi cũng không cần khổ sở dẫu dẫu giếm giếm, cũng không cần tự mình rửa mặt nữa. Mặt lạnh ngồi xuống trước gương đồng để các nàng hầu hạ rửa mặt chải đầu. Các nàng cũng thật cẩn thận hầu hạ tôi không dám sai sót chỗ nào.

Mặt lạnh thế thôi chứ thực ra là đang hưởng thụ người khác hầu hạ đấy ạ!

Đây chính là cảm giác của kẻ làm bề trên nha~ Chẳng trách mà người ta thích leo lên đầu người khác ngồi như vậy. Đúng là khi thì thích leo cao!

Ặch... Tạm thời thì tôi cứ hưởng thụ làm khi một chút cũng được.

Lại bị các nàng quay vòng một hồi, bộ áo tím hôm qua cuối cùng cũng được mặc xong, khoe mắt tôi liếc thấy một nha hoàn quay vào góc khuất lau lau cái gì đó trên mặt, sau đó tay áo còn dính vết máu...

“ ... ”

Quả là ngày mừng thọ lão chủ nhân, trong Dương phủ kia tấp nập người ra người vào không ngớt. Ngay cả trong tiểu viện tôi ở vốn rất yên tĩnh cũng có thể nghe được tiếng ồn ào.

Tôi vận một thân xiêm áo chỉnh tề, lại đội cái nón trùm đầu màu tím lên, trước khi rời khỏi còn không quên liếc mắt với hai nha hoàn bên trong, ngụ ý là “Bếp xép thì đừng trách!”

Mặc dù nghĩ lại thì tôi cũng chẳng có gì để uy hiếp các nàng, cũng không phải chủ nhân của các nàng, nhưng mà hai nha hoàn kia có vẻ cũng chẳng nhận ra điều đó, liền gật đầu như giả vờ tỏ ý là đã hiểu.

Thôi kệ luôn.

Tôi vừa bước ra khỏi cửa đã nghe từ xa tiếng cười nói huyền ảo.

Ngoài mười sáu vị thiếu phu nhân ra thì còn ai vào đây nữa! Tôi theo bản năng muốn quay đầu bỏ chạy, đối phó với các nàng mệt lắm đó có biết không!?

Nhưng mà tôi chỉ chậm một giây, các nàng đã bắt được tôi rồi !

“Ai nha Lưu cô nương hôm nay cũng thật đẹp a~”

Ặc... tôi trùm kín như vậy vẫn nhìn ra rất đẹp sao ?

“Phải đó ! Hôm qua chẳng phải gia đã đặt may y phục ở tiệm của Khải lão gia cho nàng sao? Y phục của tiệm Khải lão gia chính là số một ở trấn Yên Hoa này a~”

Ách... Tôi không biết vụ đó đâu...

“Aiya... Chất liệu quả thực là thượng đẳng nha! Kiểu may cũng thật là đặc biệt, tôn lên vóc dáng của Lưu cô nương không sót một chút nào!”

...

“Ngay cả nón trùm đầu cũng được chế tác tỉ mỉ như vậy! Gia quả thật là rất có tâm dân dò thợ may nha~”

Ặch... Cái “tâm” đó tôi không dám nhận đâu...

“Gia nhà chúng quan tâm Lưu cô nương lắm đó nha~”

Cái quan tâm này cũng thật lớn~ tôi cũng không dám nhận...

“Lưu cô nương chừng nào mới chịu làm tỷ muội với chúng ta đây ?”

Ặc... cái này ...”tỷ muội” là theo nghĩa nào vậy? Nếu là theo nghĩa tôi đang nghĩ thì không cần... tốt nhất là không có ... không có...

Tôi không dám mở miệng. Chỉ im lặng cảm nín nghe các nàng nói chuyện cũng đủ quá sức với tôi rồi...

Tưởng như sắp chết ngạt đến nơi thì lại có một giọng nói rất kịp thời cứu tôi ra khỏi hiểm cảnh

~~“Lưu cô nương đã dậy rồi sao”

“Gia~”

“Gia~”

“Gia~”

“ ... ”

Mười sáu “Gia~” mỗi cái đều yếu điệu mỗi cái đều thật mê người vang vọng

~~Dương Phong vừa xuất hiện lập tức trở thành mục tiêu mới của mười sáu đóa hoa, tôi liền không tiếng động chuồn thẳng! Nhân tiện bái lạy Dương công tử một trăm lần!!!

Hắn có thể chịu đựng được mười sáu ánh mắt hùng hực như thể chỉ muốn ăn tươi hắn lâu như vậy quả là rất thần thánh a

~Thật vất vả tránh né một đường người ngã nhào từ tiểu viện tới đại sảnh, Dương lão gia và Dương phu nhân đang ngồi trên hai ghế chủ vị nhận lời chúc thọ của quan khách, tôi đã tận lực trốn vào góc khuất nhất, vậy mà vẫn bị hai vị lão nhân gia phát hiện ra!

Dương phu nhân sau một tiếng “Tiểu Diệp Nhi” thật dịu dàng liền đưa tay hướng về phía tôi, ý bảo tôi tới gần chỗ bà...

Sao lại thân thiết đến mức này... Tôi cũng không rõ, chỉ khách khí khai báo họ tên một lần thôi, liền trở thành “Tiểu Diệp Nhi”

Người lớn đã mở lời mà mình không chịu bước tới thì đó là vô lễ... Chưa kể tôi còn đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta... Dưới con mắt dò xét của những vị khách “sộp” xung quanh, tôi đành miễn cưỡng bước tới nắm lấy tay Dương phu nhân.

“Dương lão gia, Dương phu nhân. Chúc lão gia phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.” Tôi cũng chỉ biết được mỗi câu chúc này thôi

~~“Tốt , tốt , tiểu nha đầu không những xinh đẹp mà còn rất hiểu lễ nghĩa.” Dương lão gia cười tít cả mắt vào .

“Tiểu Diệp Nhi à, sao lại còn gọi lão gia phu nhân vậy? Gọi bá phụ bá mẫu có phải là thân thiết hơn không?” Dương phu nhân cũng thật thân thiết vỗ vỗ bàn tay tôi.

Thân thiết hơn a! Có phải sau đó sẽ kêu luôn là “cha chồng” “mẹ chồng” không?? Càng thân thiết hơn á !

Mấy người nhìn trúng tôi ở chỗ nào vậy~~ Gia thế không có mà tối ngày đeo khăn trùm đầu, làm sao biết tôi mặt ngang mũi dọc ra sao mà ngăm trúng tôi vậy??? Nói ra có chút tự kỷ nhưng mà thái độ rõ ràng thế kia tôi còn không nhìn ra thì tôi chính là đứa ngu nhất quả đất!

Dương phu nhân kêu hạ nhân kê thêm một cái ghế nữa ở bên cạnh bà cho tôi ngồi, lại cực kì thân ái sờ sóc tôi trước mặt quan khách, như thể tuyên bố tôi là “người nhà” của họ vậy !

Đang lúc trò chuyện rôm rả thì Dương Phong, đằng sau là mười sáu bóng hồng, nối đuôi nhau bước vào đại sảnh. Sau một hồi chúc tụng hoa mỹ liền chia nhau ra mà về vị trí.

Mười sáu bóng hồng chia nhau đứng hai bên lão gia và phu nhân, còn Dương Phong cũng rất tự nhiên ngồi vào cái ghế hạ nhân kê cho.

Ở bên cạnh tôi.

F....!!!! Chẳng lẽ cái đại sảnh này hết chỗ ngồi rồi !?

Nhắm mắt vào cũng tưởng tượng được vẻ mặt của người ngoài nhìn vào lúc này . Mười sáu vị phu nhân của hần còn đang đứng kia a! Tại sao chỉ có mình tôi ngồi vào “ghế nóng” như thế này!?

Căng thẳng suốt cả buổi, cuối cùng yến tiệc đã sẵn sàng. Tôi thế nhưng “lại” được xếp chỗ ngồi cạnh Dương Phong . Các người cố ý đúng không ??????

Trước khi nhập tiệc Dương Phong kia còn hết sức mờ ám ghé đầu qua chỗ tôi thăm thì

“Vị Vương cô nương hôm nay sẽ tới biểu diễn, cô nương cũng tranh thủ xác nhận một lần xem có phải chính là biểu tỷ hay không.”

“Tiểu nữ đã biết.”

Con mẹ mi !

Nói bình thường thì người sẽ chết hay sao?

Dù rằng nội dung trò chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn nhưng mà trong mắt người ngoài thì có biết là có bao nhiêu mờ ám không hả!?

Nhìn về phía mười sáu vị thiếu phu nhân, các nàng đang che miệng cười nói, lại rất nhiệt tình chỉ trỏ về phía bên này, có nàng còn đưa khăn lên vẩy vẩy tôi ... còn có người làm động tác hai tay chụm lại đâm đâm vào nhau... chu mó? Khóe miệng tôi giật giật mấy cái... Đó là chồng của mấy người đó! Chẳng lẽ không có một tý tính chiếm hữu nào hay sao!?

Thức ăn nhanh chóng được dọn lên .

Ừc...

Thôi kệ đi, mấy người muốn gán ghép thì cứ gán ghép cho đã đi! Dù sao sau khi tìm được Vương Nhi cô nương tôi cũng sẽ rời khỏi đây .

Thời đi học thầy giáo cũng dạy là không được lãng phí thức ăn!

Từ hồi xuyên vào thân thể Tiểu đến giờ tôi cũng không còn phải lo lắng về vấn đề mỡ thừa nữa~ Cho nên ăn được bao nhiêu thì cứ phải ăn!

Hạ nhân Dương phủ cũng thật sẵn sóc, chỉ cần thấy đồ ăn của tôi vơi đi sẽ ngay lập tức thay đĩa mới. Còn Dương Phong ngồi bên cạnh thì thoảng cũng sẽ gấp qua vài miếng vào bát tôi. Tôi liếc qua còn thấy hần cười cười, rất chi là bỉ ổi nổi hết cả da gà !

Rượu này là rượu gì nha? Lần đầu tiên tôi được uống rượu, ban đầu chỉ nhấp một ngụm nhỏ, lập tức vị cay xông tới khiến tôi nhắm mắt. Nhưng mà sau khi nuốt xuống lại có thể cảm nhận được cảm giác cay nóng

từ từ chảy từ cổ họng xuống dạ dày, sau đó trong khoang miệng lại lưu lại một mùi thơm khó tả, như là vị mơ...

Kiếp trước tôi chưa bao giờ uống rượu, bởi vì chị quản lý tôi rất là chặt a. Bia cũng không được phép đựng vào, ngay cả cà phê cũng bị chị cấm tiệt! Tôi nhớ hồi ôn thi đại học quả thật rất buồn ngủ mà cũng không được uống cà phê...

Trong lòng lại nhói lên một cái, trước mắt lướt qua một bóng hồng...

Có lẽ tôi say rồi...

Sao lại thấy chị ở đây thế này?

Trước mắt thế nên cũng tối sầm lại luôn.

***

Mở mắt ra lần nữa lại là zoom in cực đại của B cup !!!

Tôi quơ quơ hai bàn chân đầy lông đang bị ai đó xách hai bên lên...

...

What?

Lông!!?

Lại còn có đệm thịt hồng hồng!!!

Lại còn mấy cái móng vuốt ẩn hiện!!!

Oh! My! God!!

Lại xuyên không!!!

Hơn nữa còn là vào động vật!!!

7. Chương 7

“Diệp? Lại trốn ba sao?”

“...Um”

“Để chị đoán xem... Chắc chắn lại bị điểm kém rồi?”

“...Um..”

“Hmm... môn nào vậy? Vào đây đi.”

“.....”

“Hmm? Sao không vào?”

“Em muốn giống Lulu.”

“.....Hà?”

“Lulu chỉ cần vẫy đuôi là được ăn ngon!”

“.....Ừ.”

“Lulu không bị la vì bị điểm kém!!!”

“Cũng phải...”

“Rõ ràng là Lulu hạnh phúc hơn em!”

“Vì chó không phải đi học, còn em thì có. Mau vào đây để chị xem bài học nào.”

“Em không biết! Em muốn thành Lulu!!!!”

***

Sao tôi lại trở thành Lulu thế này!!!

Tôi mở mắt thật lớn nhìn chăm chăm hai bàn chân đầy lông đen đen cùng hai cái đệm thịt hồng hồng. Rõ ràng chính là chân của Lulu á!!!

Oh God !!!

Tôi mới chỉ uống có một chút rượu mà thôi! Tại sao tỉnh lại lại ở trong lốt thú thế này!? Hèn gì mà chị vẫn cấm tôi uống rượu a~ Hóa ra hậu quả lại nghiêm trọng như vậy!

Chị ơi!! Em sai rồi!!!

Chị ơi!

Chị...

Chị?

Ặc...

Tôi trợn mắt nhìn khuôn mặt quen thuộc của người trước mặt.

Người đã cùng tôi lớn lên suốt mười sáu năm...

Từ khi kí ức của tôi bắt đầu đã luôn có hình ảnh của người đó...

Chị...

Sao chị lại ở đây...

Sao lại nhìn em với ánh mắt bi thương như vậy...

Trên hai gò má tựa như cánh sen chảy dài hai dòng lệ, đánh vào trái tim nhỏ bé của tôi từng hồi đau xót.

Hai bàn tay nâng tôi lên hết sức nhẹ nhàng lại vô cùng cẩn trọng, như thể đang ôm vật trân quý nhất thế gian... Bàn tay vuốt ve dọc sống lưng đầy lông của tôi, tới khi chạm được vào cái đuôi...

Khụ...

Có lẽ tôi bây giờ là một con cáo. Đuôi hơi nhỏ một chút, mà lông xanh đen lốm chốm thật xấu.

Nhưng mà ánh mắt chị nhìn tôi không có một tia ghét bỏ, lại chỉ có nhiều hơn đau lòng tuyệt vọng... Tại sao...

“Từ khi nào... Tại sao chỉ còn lại một đuôi!?”

.....

Hả?

Chẳng lẽ trước đó “tôi” còn có nhiều hơn một đuôi?

Tôi chớp chớp mắt nhìn “chị”... Không phải... Rõ ràng là trẻ hơn... mà đây...

Rõ ràng là chị phiên bản cổ đại!!!

“Chị” bây giờ cũng đang nhìn tôi. Hai mắt đầm lệ đầy bi thương từ từ dịu lại, sau đó dần trở lên sáng hơn, lại có vẻ âm trầm hơn...

“Người không phải Tiểu!”

Hử?

Tiểu?

Sao lại có Tiểu ở đây...

“ ... ”

Phải a!!!

Tôi đang ở trong thân thể của Tiểu cơ mà!? Lúc uống rượu cũng không thấy gì khác thường, chỉ là đột nhiên hai mắt tối sầm...

....

Tiểu đại thần ơi Tiểu đại thần

~Tôi ôm mặt cáo khóc ròng... Tại sao toàn nhân lúc tôi ngủ mà chơi tôi như vậy là dư thừa!!! Lần trước chỉ ngủ một giấc tỉnh dậy lại bị trúng độc gần chết, còn suýt bị ngựa đâm! Lần này uống chút rượu lại biến thành cáo!!

Oa oaa... Hai chân trước chạm vào cái mũi vừa dài vừa nhọn. Hồi trước tôi vẫn luôn ghét bỏ cái mũi vừa thấp vừa hếch của mình chỉ mong nó dài ra... Bây giờ không những vừa dài vừa thẳng mà còn đầy lông nữa a

“Người là ai?”

“Chị” dường như cũng không kiên nhẫn nhìn tôi tự kỉ nữa lại lên tiếng hỏi. Hai bàn tay vẫn ôm hai bên người tôi hình như hơi dùng lực một chút, kéo tôi trở lại hoàn cảnh hiện tại...

Đối diện với vẻ mặt khấn trương của “chị”, tôi cũng hơi lung túng một chút. Âm thanh trong miệng toàn là những tiếng “ngô... ngô...” cũng không thể nói cho “chị” hiểu được...

Tôi trèo khỏi lòng chị, xúc cảm mềm mại dưới chân thay bằng mặt đất khô cứng lạo xạo, lại cố dùng móng vuốt viết lên mặt đất một chữ “Diệp”.

“Đây là kí hiệu gì ?”

“ .....

....

...

Chúa ơi !!!!!

Được rồi! Nói chung là đầu tôi bị cửa kẹp mới nghĩ rằng người cổ đại biết được bằng chữ cái. Tôi lại ôm đầu một phen, dầy vò hai cái tai nhọn nhọn dựng đứng tên đỉnh đầu.

Được một hồi thật lâu sau, có lẽ “chị” cũng hết kiên nhẫn nhìn con cáo nhỏ như tôi hết lần qua lại lộn lại tự kỉ đành phải lên tiếng trước.

“Để ta đoán vậy... Người biết Tiểu?”

A...

Tôi gật đầu lia lịa, hai mắt sáng quắc nhìn “chị”.

“Tiểu ở đâu?”

... Tôi lắc lắc. Tôi còn muốn biết hơn nàng ta đang ở đâu á !!!

“Người tên là gì ?”

... Câu này khó... Tôi không thể nói cho “chị” mà “chị” cũng không hiểu chữ viết của tôi... Làm sao mà nói ... À !

Tôi tìm xung quanh mặt đất được một cái lá khô quắt queo, lại ra sức chìa móng vuốt về cái lá đó, hai mắt vốn nhỏ phải cố gắng mở thật lớn hướng về phía “chị”. Nhìn a nhìn a... Là lá đó! Diệp đó !

“Hmm... Cỏ ?”

Ặc... Không phải! Không phải cỏ bên dưới! Là lá mà! Tôi khều cái lá ra khoảng đất không có cỏ.

“Đất?”

Không!!! Tôi cào mặt đẩy thành cái hố chỉ để cái lá ở giữa.

“Giun đất?”

Tôi quăng cái lá trở lại đám cỏ.

“Sâu?”

Tôi dẫm chết con sâu đang quăng quại trên ngọn cỏ.

AAAAAaaaa.....!!!!

Tôi vô lực ôm cái đuôi xấu xí nằm trên đất khóc. Chẳng lẽ tôi lại vô dụng đến mức không thể cho “chị” biết tôi tên gì a

Đôi tay thon dài dịu dàng nâng tôi lên lại ôm tôi vào lòng, cái đầu nhỏ của tôi không báo trước được ấn sâu vào một khoảng mềm mại~~ B-cup đó

“Trước hết cứ theo ta về đã, có lẽ có điều gì đó mà ta chưa biết. Từ từ tìm hiểu vậy, người nói phải không, Tiểu Diệp?”

A...

Tiểu Diệp...

Ra là chị đoán được rồi lại cố tình trêu chọc tôi! Xấu tính!!!

Tôi kháng nghị cọ cái mũi ướt ướt vào ngực “chị”, chính là tranh thủ sàm sờ, “chị” cũng chỉ cười ha ha hai tiếng lại tiếp tục vuốt sống lưng đầy lông của tôi.

A~~ Thảo nào mà Lulu lúc nào cũng dễ yên cho tôi gãi lưng cho nó, lại còn rất sung sướng thè cái lưỡi ra nữa... Ồ...

Tôi cũng chưa có mất hình tượng đến mức thè lưỡi ra như vậy. Vẫn là người, vẫn là người! Dù sao linh hồn tôi vẫn là thiếu nữ mười chín năm làm người!!!

Gió bên tai thật mát...

Tôi mở mắt nhìn cảnh tượng vút vút thay đổi qua tầm mắt...

“Chị” thế nhưng đang ôm tôi... Bay!!!

Không phải!

Đây là khinh công trong truyền thuyết!

Giờ thì tôi hiểu được tâm trạng của các nữ chính xuyên không lần đầu thấy người ta dùng khinh công rồi.

Thật không ngờ “chị” phiên bản cổ đại cũng là siêu nhân y chang chị như vậy. Chị của tôi chính là đỉnh cấp siêu nhân chuyện gì cũng biết việc gì cũng giỏi a~ Là nữ chính bàn tay vàng siêu cấp của truyện ngôn tình!

Tất nhiên là tạm thời thì đưa bị xuyên không là tôi... còn là một con cáo xấu xí!

Tôi lim dim gác đầu lên cánh tay “chị”...

Nghĩ một chút.

Người biết Tiểu là ai, ngoài người của Thần giáo chắc không có ai đâu nhỉ. Bởi vì bình thường Tiểu không có “mặt trần” ra ngoài, ngay cả tôi cũng không hiểu nổi sở thích quái dị đó, mỗi lần tôi đi dạo trong Thần cung là ba nha hoàn sinh ba tự giác dâng lên nón trùm đầu màu đen...

Đúng là sở thích quái đản!

Cho nên người của Thần giáo trừ những “cán bộ cấp cao” chắc cũng không mấy kẻ biết được mặt Tiểu.

Mấy vị “cán bộ cấp cao” đó ngoài ba vị Đường chủ Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ cũng chỉ còn vài người phó Đường chủ và ba nha hoàn kia trực tiếp hầu hạ Tiểu...

Mà mấy người đó tôi cũng biết mặt hết rồi.

Không lý nào tôi đã từng gặp “chị” mà lại không nhận ra, vậy tức là lúc tôi tới đây “chị” không có mặt trong Giáo...

Người là “cán bộ cấp cao” lại không có mặt trong Giáo lúc tôi tỉnh dậy. Chỉ có một người ...

Vương -Nhi- cô- nương!!!

Ặc!

Ăn một bàn tiệc, uống vài ly rượu, Vương Nhi cô nương liền tự động xuất hiện!!!!

Tôi thật không rõ nổi tư vị trong đầu đang là cái cảm xúc gì...

Có cảm giác như đang bị đùa bỡn vậy...

Mẹ nó chứ!

8. Chương 8

“Mẹ!!! Người làm Vân Nhi sợ muốn chết! Đang biểu diễn mà mẹ biến đi đâu mất vậy!? A... Đây là con gì nha? Xấu như vậy.”

Đầu tôi chảy đầy vạch đen, hảo cảm dành cho bé gái có nét giống chị giảm đi mấy phần. Đáng yêu thì sao chứ! Nhìn cái đôi mắt nhỏ dài kia là đủ biết chính là Tiểu đại thần thu nhỏ! Có họ hàng với Tiểu còn có thể là loại tốt đẹp sao? Hừ hừ...

Hử...

Vừa nãy đứa nhỏ này gọi chị... ách ... Vương Nhi tỷ tỷ bằng gì nhỉ?

MẸ !!!

Tôi trợn mắt nghi hoặc ngược lên nhìn chị... lại nhầm! Vương Nhi tỷ tỷ. Vương Nhi tỷ tỷ cũng nhìn lại tôi bằng ánh mắt đã ôn hòa hơn vài phần, như thể hiểu được điều tôi nghĩ, khóe mắt hoa đào tròn tròn khẽ cong lên một chút, cười cười nói.

“Đây là tiểu Vân Nhi, là con gái của ta. Vân Nhi, đây là Tiểu Diệp, từ nay về sau con phải đối xử tốt với Tiểu Diệp đó biết chưa?”

Con gái!!!

Là con gái của chị! Nhầm! Vương Nhi tỷ tỷ á!?

Thảo nào mà lại có nét giống chị như vậy... Nhưng mà nhìn kĩ, ặc... vẫn là có dáng vẻ của Tiểu! Dù sao tôi cũng đã từng ngắm nghía cái thân thể đó cái khuôn mặt đó vài chục lần mỗi ngày!

.....

Chẳng lẽ là con gái của Vương Nhi tỷ tỷ và Tiểu?

OMG

Không thể nào! Tôi chắc chắn Tiểu 100% là nữ! Mà B-cup của tỷ tỷ cũng không phải giả. Chẳng lẽ là nhân bản vô tính!?

Tôi có cảm giác mình tạm thời bị treo máy. Đầu óc rối thành một đoàn không thể thông suốt. Cũng có thể vì dung tích não của cáo nhỏ hơn nên suy nghĩ khó khăn hơn!

Trong lúc tôi đang chậm rãi tiêu hóa thông tin vừa nhận được thì một bàn tay nho nhỏ đã chạm tới tôi, sau đó nhanh nhẹn kéo tôi ra khỏi vòng ôm thoải mái của tỷ tỷ.

Ờ... được bé con bế không thoải mái chút nào! Nửa bụng của tôi bị ép vào cánh tay nhỏ xíu mềm mềm, còn nửa thân dưới thì lại “treo lủng lẳng” tự do... Cái đuôi còn quét xuống đất...

“Tiểu hồ ly này thật kì cục a. Cái mặt còn rất bỉ ổi nữa.”

What...

“Tại sao bộ lông lại chỗ đen chỗ trắng như vậy nha?” Bàn tay cũng không nhàn rỗi giật giật mấy cọng lông trên chân tôi.

...

“Cái đuôi cũng nhỏ hơn hồ ly bình thường. Như vậy làm khăn quàng cho Vân Nhi là vừa đẹp nha~”

What The Heck!!!!

Kh... Khăn quàng!?

Cứu mạng!!!

Này chắc chắn là Tiểu đại thần thu nhỏ rồi!!! Suy nghĩ cũng độc ác như vậy!! Cái đuôi đáng thương của tôi dưới ánh mắt thêm thường lỗ liễu của con nhóc liền co rút lại, tôi liều mạng giãy dụa thoát khỏi hai cái ma trảo nhỏ xíu kia nhưng mà hai cánh tay phản nện đó tưởng như yếu ớt lại chắc hơn gọng kìm!

“Vân Nhi! Con dọa Tiểu Diệp sợ rồi.”

Thật may, Vương Nhi tỷ tỷ cuối cùng cũng cảm thấy để nhóc con kia lại gần tôi chính là một tai họa! Liên thật dịu dàng mà nhắc tôi lên khỏi ma trảo của nhóc con, tôi thật sung sướng mà cọ cọ vào ngực tỷ tỷ tìm chỗ thoải mái an tọa, từ trên cao nhìn xuống nhóc con kia xì mũi một cái.

“Hừ! Tiểu hồ ly xấu xí còn mượn thời cơ ăn đậu hũ của mẹ! Chính là loại không tốt lành gì! Mẹ! Sao người còn giữ nó lại...”

Nhóc con chưa nói hết câu đã bị ánh mắt lạnh lẽo của tỷ tỷ chiếu xuống thẳng tắp liền im miệng. Đến tôi bị ánh mắt kia lướt qua lưng cũng không kìm được dựng hết lông gáy!

Là Vương Nhi tỷ tỷ ah~ Người lãnh đạo thật sự phía sau của Thần Giáo ah

~Tốt nhất là không được chọc cho tỷ tỷ mất hứng!

“Thôi bỏ đi bỏ đi! Vân Nhi cũng chỉ là muốn đùa với nó một chút mà thôi.”

Nói rồi nhóc con còn hết sức ngoan hiền chạy tới kéo vạt váy hồng nhạt của tỷ tỷ, hai con mắt hồ ly cong cong mở lớn hết cỡ thật hào hứng nhìn lên tỷ tỷ.

“Mẹ! Mẹ gặp được cha rồi phải không?”

“Hửm?”

Hử... Cha? Của nhóc con sao?

“A... Không phải mẹ biến mất cùng lúc với cha sao? Vân Nhi thấy rõ ràng lúc đó mẹ lao đến kéo cha đi mà!?”

Thân thể của tỷ tỷ ôm tôi hơi run lên, sau đó quỳ xuống trước nhóc con, xoa xoa cái mặt nhỏ của nàng.

“Làm sao con biết đó có phải cha hay không?”

“A... Mặc dù lúc đầu người đó đội nón trùm đầu, nhưng mà lúc màn che bị tốc lên Vân Nhi vẫn thấy một nửa gương mặt của người đó mà. Xinh đẹp hơn mẹ...”

Nón trùm đầu...

Không phải là tôi sao? Ách... Là Tiểu sao?

Rõ ràng là sau khi tôi cảm thấy có một bóng màu hồng lướt qua trước mặt liền không nhớ gì nữa!

Nói vậy chính là Tiểu rồi!

Tiểu là cha của nhóc con... Ặc... vẫn là nữ mà!!!

“Không phải mẹ nói chỉ cần xinh đẹp hơn mẹ thì đó là cha sao...”

Trong giọng nói của nhóc con lại cò ẩn ẩn một chút thất vọng cùng tủi thân. Trên trán tôi và tỷ tỷ đồng thời xuất hiện vài vạch đen. Nào có người trốn tránh câu hỏi khó của trẻ con lại cực phẩm như vậy!

Nhóc con đáng thương!

***

Được ở chung với Vương Nhi tỷ tỷ vài ngày, tôi nhận ra làm thú cưng cũng không có gì là không tốt.

Ví dụ như không cần phải lo nghĩ làm sao kiếm cơm ăn, mặc dù trước giờ tôi cũng chưa bao giờ phải lo lắng về vấn đề đó, nhưng một ngày ba bữa cộng thêm vài bữa phụ thì không thể thiếu được!

Ví dụ như không cần phải lo lắng làm sao giữ hình tượng.

Nói thật là làm mĩ nữ như Tiểu cũng rất thích, nhưng lúc nào cũng phải diễn kịch làm tôi rất mệt mỏi! Luôn phải lo lắng làm sao để không bị người ta coi thường, nhất là trong cái thời đại này, áp lực ới là áp lực á!!! Còn chưa kể lúc ở Thần cung mặt mũi lúc nào cũng phải căng cứng.

Giờ thì tốt rồi! Nhìn xem, một con cáo nhỏ thì cần gì hình tượng đâu? Còn chưa kể con cáo tôi đây lại còn rất... xấu.

Người ta đánh giá một cô nương ăn hết một bàn thức ăn là không hợp lễ nghi, không thực nữ! Ai lại đi đánh giá con cáo ăn hết nguyên con gà là cáo không có lễ giáo không?

Chưa hết, bữa ăn cũng phong phú không ít!

Vương Nhi tỷ tỷ kén ăn y như chị vậy, có thể nói là ghét rau đến cực điểm. Nhưng kì lạ là bữa nào trên bàn ăn cũng sẽ có một đĩa rau, mỗi ngày đều thay đổi không giống nhau, lần nào Vương Nhi tỷ tỷ cũng đều vừa ăn rau vừa nhăn mày, nhưng lần nào cũng chỉ duy nhất món rau đó là được ăn hết sạch.

Tôi lại nhớ tới hồi bảy tám tuổi tôi cũng chỉ thích ăn đồ chiên nướng không ăn rau, kết quả là bị táo bón... Chị ép tôi ăn rau thế nào cũng không được, tôi còn lấy cớ đến chị còn ghét rau thì sao tôi phải ăn? Kết quả bữa nào chị cũng bày ra vài đĩa toàn rau rồi cùng tôi ăn suốt một tháng, tôi không còn lời nào để nói nên đành phải ăn, cuối cùng tôi hết bị táo bón, nhưng chị thì lại xanh như tàu lá...

Ngoài ra sao, ha ha, Vương Nhi tỷ tỷ là ai nào? Là cây vàng hái ra tiền của Thúy Hương Lâu nha! Bữa ăn không thể chỉ có mỗi món rau được.

Sơn hào hải vị không nói, các món hiếm lạ cũng thường gặp. Còn các loại thức ăn bồi bổ thân thể thì không bao giờ thiếu. Tôi ăn đến mức chảy cả máu mũi vẫn không đếm xuể được có bao nhiêu “chăm sóc” của ma ma dành cho tỷ tỷ.

Dạo này cuối thu thời tiết se lạnh, cũng sẽ chẳng có ai khinh bỉ một con cáo phơi bụng tắm nắng cả.

Chỗ của Vương Nhi tỷ tỷ ở lại cũng rất thú vị nữa, là thanh lâu đó!

Lúc nào cũng được ngắm các tỷ tỷ như hoa như ngọc qua lại, thi thoảng họ còn bế tôi lên vuốt ve một hồi, tôi cũng tranh thủ được đo cup một hồi.

Toàn là B-cup với C-cup không thôi

~~

Kinh hoàng nhất phải là ma ma Thúy Liễu! Chắc chắn phải đạt đến cup F!!! Có lần tôi suýt nữa thì tắc thở giữa hai cái tăng vĩ đại đó, quả là ác mộng!!!

Cái giường của Vương Nhi tỷ tỷ cũng thật lớn mà cũng thật thoải mái. Một mình tôi chiếm một góc đo giường cả ngày cũng không bị ai quấy rầy hết, đêm ngủ cũng không bị nhóc con Vân Nhi đạp trúng.

Vui vẻ nhất là Vương Nhi tỷ tỷ cực kì cưng chiều tôi, thậm chí còn hơn cả nhóc con Vân Nhi! Bwahahah...

Nhóc con kia tất nhiên là không thích tôi, chỉ cần có cơ hội là sẽ tìm cách chơi tôi liền.

Hừm...

Chưa kể đến việc con nhóc đó hay giành đồ ăn với tôi, ngay cả chỗ tôi ngồi nó cũng phải tranh cho bằng được! Gà quay vịt quay không nói, ngay đến dê núi quay, lợn sữa quay nguyên con cũng bị con nhóc giành ăn bằng hết!!!

Ta nói người là heo đầu thai hay sao? Cũng chỉ mới là nhóc con ba tuổi đã ăn kinh người như vậy!?

Được rồi! Tôi là người lớn không thèm chấp đứa nhỏ ba tuổi. Hừ !

Nhưng mà một ngày của tôi không bị đứa nhỏ đó giật đuôi kéo tai vài chục lần thì cũng bị nó đánh thuốc mê rồi treo ngược lên bảng hiệu Thúy Hương Lâu hai ba bận!

Ta có thù với người hay sao???

Tất nhiên Vương Nhi tỷ tỷ đã nghiêm trị nhóc con nhiều lần, nhưng sau đó nó lại nghĩ ra trò mới thâm hiểm hơn!

Ví dụ như hắt nước tiểu vào y phục biểu diễn của tỷ tỷ sau đó vu khống cho tôi.

Rõ ràng là khi dễ tôi không thể nói chuyện mà làm bậy mà!

Mấy bộ vũ y đó toàn là vải tơ tằm thượng hạng giá trị không hề nhỏ. Lúc tỷ tỷ đưa chúng a ma giặt bà còn ngắt xiu ngay tại chỗ... Có bán mười bộ da cáo của tôi cũng không đền được á!!!

Mặc dù tỷ tỷ không nói gì, nhưng sau đó y phục của tỷ sẽ luôn được treo lên cao cách xa tầm với của tôi.

Oan uổng quá a!!!

Có lần nhóc con kia còn xé rách tranh tỷ tỷ vẽ, tất nhiên là lại đổ cho tôi. Nhưng sau đó chính nhóc con lại bị tỷ tỷ phạt chép một trăm trang giấy. Hahaha!!

Tôi nhìn đồng chữ tỷ tỷ bắt nhóc con chép phạt cũng vã mồ hôi hột, thật may là mình bây giờ là cáo á, nếu không sẽ bị nhóc con khinh bỉ là cái đồ không biết chữ rồi! Một đồng giun rắn quẩn với nhau thật không hiểu làm sao mà đứa nhỏ ba tuổi cũng có thể đọc được!

Lại có lần khác con nhóc nhân lúc tôi ngủ trối cứng tôi lại rồi quăng lên giường ma ma....Vụ này khiến tôi suýt chết...

Hay là cho thuốc xổ vào bánh ngọt của tôi...

Hoặc là...

...

.....

***

“Mẹ!!! Tiểu Diệp lại uống trộm sữa bò của Vân Nhi!”

“.....”

“Ngô ~”

Tôi lười biếng nằm dài trên tấm đệm Vương Nhi tỷ tỷ đặt cạnh thư án của tỷ ấy, hai mắt híp dài nhìn nhóc con Vân Nhi chạy vào tổ cáo.

Cho người suốt ngày bắt nạt ta! Ta uống hết sữa bò của người!

Rất là ngon á

~~Tôi cười khểnh nhìn nhóc con đang phồng má trừng tôi. Tất nhiên là cũng chẳng tưởng tượng được nụ cười khểnh của con cáo thì nó như thế nào, cứ tạm cho là đang cười đi.

“Tiểu Vân Nhi, con không thể một ngày không gây chuyện với Tiểu Diệp sao?”

“Hôm nay con chưa có động vào nó a! Mẹ xem sữa bò của con cứ nhiên bị nó xơi sạch!” Nói rồi còn giơ ra cái thùng gỗ nhỏ đựng sữa trống không trước mặt tỷ tỷ nữa.

“Ngô ~”

“Ngày nào con cũng uống sữa bò mà, hôm nay không uống cũng được.” Tỷ tỷ cũng có phần nhứt đầu day day trán.

“MẸ !!!”

“Ra ngoài đi, ta còn chưa đủ đau đầu vì con sao?”

“....”

Éc...

Tôi đang cười thầm đáng đời con nhóc, thì nhóc con kia lại rưng rưng nước mắt!

Hai con mắt hồ ly kia trợn to lên lại còn ặng ặng nước thật đáng thương, đã vậy đôi môi anh đào còn mím chặt khiến hai má bánh bao phồng lên...

Chẹp...

Diễn rất tốt!

Hồi nhỏ tôi cũng hay làm chiêu này với chị mà, đảm bảo 100% thành công!

Quả nhiên tỷ tỷ cũng chỉ còn nước bó tay thở dài ôm trán.

“Để ta nhờ Lâm thúc đi mua cho con.”

“Mẹ...”

“Hmm?”

“Tại sao mẹ lại cưng chiều Tiểu Diệp quá như vậy?”

Ô... Có thể là vì Tiểu...

...

Ặc...

Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ về vấn đề này!

Nhĩ mà xem, Vương Nhi tỷ tỷ làm sao lại rời Thần giáo nha?

Là - chạy - trốn!

Vì sao lại phải chạy trốn?

Ám - sát - Tiểu!!

Vì sao ám sát Tiểu nha?

Vì - BÁO - THÙ !!!

Chính là Vương Nhi tỷ tỷ trăm phương ngàn kế tiếp cận trả thù Tiểu, hại Tiểu đến mức ngay cả tính mạng mất đi rồi vẫn bị người thân căm phẫn!

Vậy chẳng phải tỷ tỷ rất căm ghét Tiểu hay sao?

Tôi không rõ tại sao lại bị biến thành dạng này nhưng rõ ràng lúc đầu tỷ tỷ tưởng tôi là

Tiểu!

...

.....

Nhưng sao lại nhìn “Tiểu” với ánh mắt như vậy...

...

.....

Thật khó hiểu mà

~~Tôi cùng Vân Nhi lần đầu tiên có chung ý kiến cùng mở mắt nhìn chăm chăm chờ tỷ tỷ trả lời.

Nhưng tỷ tỷ chỉ im lặng không tiếng động đi ra ngoài.

“....”

“.....”

Trốn tránh rất hay....

Tôi cũng không cho rằng tỷ tỷ vì yêu thích bộ dạng cáo của mình mà giữ tôi lại.

Nếu là bộ dáng của Tiểu đối với Dương Phong thì còn hiểu được...

Nhưng hiện tại tôi là con - cáo - xấu - xí nha .

Dù lông mượt có một chút nhưng mà màu lông quá xấu!

Chắc chắn phải có ẩn tình!

Ngoại truyện 2 -1

“Để ta bảo hộ cho ngươi nha có được hay không?”

“Ngươi thì có bản lĩnh gì chứ?”

“Ta có thể bắt gà rừng cho ngươi ăn!”

“Ngươi có giết người được hay không?”

“Có thể nha! Ngươi muốn giết ai cứ nói một tiếng với ta!”

“Ngươi có bạc hay không?”

“Bạc? Là gì nha?”

“Ta thấy ngươi tới quần áo còn không có mà mặc nữa, còn đòi bảo hộ chăm sóc ta sao?”

“Quần áo sao? ...Là như thế này nha? Các nàng trong tộc vẫn hay mang thứ này, ra là quần áo nha!”

“...”

“Ngươi tên là gì nha?”

“... Ta... Ta không có tên.”

“Ô... Ta là Tiểu! Vậy ta gọi ngươi là Vương Nhi đi!”

“...Ngươi là cái gì mà đòi đặt tên cho ta a!”

“Bởi vì từ nay ngươi chính là tiểu bảo bối của ta nha!”

“...Bả...bảo bối cái đầu ngươi!!!”

Năm đó ta mười ba tuổi, còn nàng vừa tròn ngàn năm đạo hạnh.

***

Ta thật chẳng thể hiểu một đứa ăn mày rách rưới như ta có điểm gì hấp dẫn nàng, nàng đột ngột xuất hiện trước mặt ta, đối tốt với ta, bảo vệ ta, đau lòng vì ta, như thế tất cả những việc nàng làm chính là lẽ đương nhiên. Một đứa nhỏ mười ba tuổi đã nếm trải qua đủ thói đời như ta, làm sao dám tin tưởng hành động đó của của kẻ vừa mới quen đây?

Nàng ta chính là yêu quái! Nàng đối tốt với ta, chính là để lúc ta không phòng bị, nàng sẽ ăn luôn linh hồn ta!

Cho nên ta luôn đề phòng nàng, nàng cho ta ăn, ta vẫn sẽ ăn, nhưng ta chỉ ăn những món nàng đã nếm qua. Nàng cho ta quần áo đẹp, ta nhận lấy, nhưng ta vẫn mặc bên trong quần áo ăn mày bẩn thỉu của ta. Nàng ôm ta ngủ, trong ngực ta luôn ôm chặt con dao nhỏ mà ta đã dùng vài năm qua. Nàng nhìn con dao khó hiểu, ta liền chống chế rằng đó chỉ là thói quen nhiều năm mà thôi, nàng lại nhìn ta bằng ánh mắt thương tiếc, làm lòng ta khó chịu...

Cứ như vậy mà chúng ta ở gần nhau. Nàng luôn luôn dùng đôi mắt tím nhạt trong suốt không tì vết nhìn ta, luôn luôn đối với ta nâng niu như thể nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan.

Nàng còn gọi ta là “tiểu bảo bối”...

Nàng đặt tên cho ta là Vương Nhi ...

Nàng trừng trị những kẻ từng ăn hiếp đánh đập ta...

Ta ngồi trên cao nhìn cảnh nàng tàn sát gia đình tên phú hộ từng sai người đuổi đánh ta, máu tươi nhuộm đỏ cả vạt váy trắng thuần của nàng, trên mảnh sân lớn rải rác những mảnh vụn của thi thể, tường viện màu xám cũng trở thành màu đỏ. Ta thầm nghĩ, nàng không hợp với đồ trắng.

“Chỉ cần ta mạnh hơn tất cả thì sẽ chẳng còn kẻ nào dám ức hiếp ta nữa.”

“Tiểu bảo bối nói phải.”

“Ta muốn xưng bá võ lâm!”

Vậy nên chỉ sau một đêm, giang hồ liền xuất hiện một giáo phái mới: Thần Giáo.

Chỉ có nhà cao cửa rộng là không đủ! Ta còn phải có khả năng tự bảo vệ cả bản thân mình nữa. Ta bắt nàng dạy ta võ công, ta ngây thơ nghĩ rằng nếu có một ngày nàng quả thật muốn ăn ta, thì ta cũng sẽ không bất lực để nàng thuận lợi đạt mục đích! Nàng nói xương cốt của ta không hợp luyện võ, ta mặc kệ, bất kì chiêu thức gì nàng truyền dạy ta ta cũng đều miệt mài khổ luyện.

Dù cho không biết bao lần ta bị thương trong lúc luyện công, dù cho ánh mắt đau lòng của nàng không ngừng đánh vào tâm trí ta, ta vẫn nhắm mắt kiên trì học võ, ta không muốn chết, đặc biệt là chết trong tay nàng!

***

Thần giáo tuy gọi là “giáo”, nhưng trên thực tế lại chỉ có hai chúng ta. Nơi mà ta ở hàng ngày gọi là Thần cung. Ta chưa từng có “nhà”, cho nên ta không hiểu thế nào gọi là xa hoa hay ấm cúng, điều duy nhất ta nhận định đó là “Thần cung này to hơn gấp trăm ngàn lần nhà của tên phú hộ trong làng.”

Tiểu chăm sóc cho ta đã gần một năm, ngoài sơn hào hải vị bình thường, nàng ta vẫn thường cho ta uống những thứ thuốc gì đó mà nàng gọi là “thuốc bổ thân thể”, nhiều lúc ta hoài nghi nhìn nàng, cũng chỉ nhận lại được ánh mắt trong suốt chờ mong ta uống hết thuốc, cho tới khi nước trong bát không còn một giọt mới chịu buông tha cho ta.

Dù ta không cam lòng thừa nhận, nhưng mỗi lần nhìn bản thân trong thủy kính, ta lại không thể nhớ nổi con người trước kia của mình nữa.

Tiểu cô nương môi hồng răng trắng kia có quan hệ với tiểu ăn mày đen đúa bẩn thỉu đó sao?

Đôi mắt hoa đào hờ hững nhìn từ trên xuống dưới, ta trước đây còi cọc nhỏ bé bao nhiêu, so với tuổi thật chỉ như mới mười tuổi, vậy mà giờ đã cao lớn không ít, thậm chí Tiểu cũng không thể bế ta nữa...

Phục sức tuy giản đơn thích hợp cho ta luyện võ, nhưng mặc vào mới biết có bao nhiêu thoải mái cùng trăn quý. Ngay đến đôi bông tai trân châu nho nhỏ cũng có thể phát sáng trong đêm.

Lăn lộn trong đống tận cùng xã hội từng ấy năm, ta đã quen với lừa lọc và mưu mô, người với người tiếp cận nhau không ngoài mục đích chính là vì lợi ích bản thân. Nhưng nàng đối với ta... Chỉ vì một con mồi nhỏ bé mà hao tâm tổn sức như vậy, có đáng hay không?

Đôi khi ta lại tự hỏi, rốt cuộc thì mục đích nàng thu nhận ta là gì đây?

***

Ngày nọ ta đang luyện khinh công ở rừng trúc sau Thần cung, vốn dĩ ta chỉ bay cao hơn mặt đất được khoảng hai trượng, lại không cẩn thận đạp phải cành trúc khô. Trong thoáng chốc ta mất đà rơi xuống, có ai đó túm được đai lưng ta kéo lên, lộn vài vòng đáp xuống đất, ta mau chóng lui lại mấy bước đánh giá kẻ lạ mặt vừa xuất hiện này.

“Người là ai?”

“Xin hỏi vị tiểu cô nương này sống ở đây sao?”

Nam tử trước mắt ta khá cao lớn, hần khoác trường bào màu lục dài chấm đất, phong thái tùy hứng lại nghiêm nghị, nhìn sơ qua có vẻ là người trong giang hồ. Hơn nữa cho dù thân hình to lớn nhưng khinh công nhất định là thượng đẳng, chỉ bằng cách hần tiếp đất đã thấy, dễ dàng tóm được ta trong không trung cũng không nháo đến một cái lá trúc trên đất. Xem ra chính là cao thủ võ lâm rồi?

“Người làm sao vào được đây?”

Thần cung của chúng ta mặc dù lớn, nhưng cũng không phải ai muốn vào thì có thể vào được! Khấp chân núi tùy tiện vài bước cũng có cạm bẫy lấy mạng người. Chưa kể tới mê trận trong rừng trúc do Tiểu dùng phép thuật tạo thành, người không am hiểu kì môn đòn giáp ngũ hành bát quái gì đó, cũng không có ý chí kiên định thì đừng hòng sống sót mà trở ra được!

“Cô nương nói tới mấy cạm bẫy còn con dưới kia sao?” Hần phì một hơi, xem chừng khá là xem thường mấy cái bẫy đó, khiến ta rất không vui! Sau này ta phải nghiên cứu lại mấy cạm bẫy hữu dụng hơn mới được...

“Vậy xem ra các hạ đây quả thật là nhất đẳng cao thủ rồi?” Ta híp mắt, hơn một năm này ta luyện công cũng chưa có ai để tỷ thí, còn Tiểu thì luôn đau lòng ta bị thương nên chẳng chịu giao đấu với ta. Quả là cơ hội tốt trời ban!

“Cô nương còn chưa trả lời câu hỏi của ta thì phải? Cô nương sống ở đây sao?”

“Phải thì sao mà không phải thì sao?”

“Vậy người là người của Thần giáo!?”

Trong nháy mắt nam tử trở lên hung ác, hần chỉ tay về hướng ta. Một cỗ kinh khí phát ra từ hần khiến đám lá trúc xung quanh bay lên tán loạn.

Thú vị! Ta cũng làm được trò đó!

Ta hít một hơi chậm rãi điều khí, thảng trước Tiểu truyền cho ta một ít khẩu quyết luyện nội công, ta cũng chưa dùng thử lần nào, giờ là lúc áp dụng! Kinh lực phát ra, mấy cây trúc đằng sau ta gãy đổ đè lên nhau khiến ta có chút giật mình! Lợi hại như vậy?

Hần là nam tử kia cũng giật mình giống như ta, hần lại càng hung ác nhìn ta như lang sài hổ báo, “Ra là cũng không phải hạng tầm thường!” một chân hần đề khí, trong thoáng chốc liền giơ trảo hướng tới ta đánh úp xuống. “Trả lại hơn trăm mạng đệ tử cho ta!”

Ồ? Nghe Tiểu nói bấy dưới núi săn được không ít chuột. Hóa ra đây chính là Chuột lão đại?

Ta lắc mình né được trảo của hần, bàn tay cũng không nhàn rồi bắn một cái lá trúc, hần nghiêng đầu né được phiến lá của ta, cánh tay vốn dĩ dùng toàn lực đánh hụt phía trước đột nhiên rẽ ngang hướng mặt ta đánh tới.

Không tồi! Người bình thường nếu dùng chiêu đó chắc chắn sẽ làm tổn thương gân cốt, hần lại có thể đột ngột chuyển hướng tấn công mà vẫn giữ nguyên tốc độ cùng sức mạnh như vậy quả là cao thủ!

Ta hướng người ra sau lộn một vòng tránh được trảo của hần, cùng lúc hai chân vung lên hướng hạ bộ hần đánh tới, hai tay túm được mấy phiến lá khô trên đất thành ám khí bắn tới tấp khiến hần không kịp nghĩ tay.

Tiên hạ thủ vi cường! Muốn hấn không còn thời gian tấn công người thì người phải tấn công hấn trước!

Tuy nhiên cao thủ vẫn là cao thủ, hấn có nhiều kinh nghiệm giao đấu hơn ta. Hấn lập tức vận khí, chân ta đá vào người hấn có cảm giác như đã vào sắt! Đau không tả nổi. Mấy cái lá trúc ta bắn vào hấn tựa như bắn vào tường thành đều bị phản ra! Ta lập tức vận khinh công lùi ra xa, lại tiếp tục bắn lá trúc về phía hấn, nhưng tất cả chỉ như trúng trời đất, toàn bộ đều không làm hấn bị chỉ một vết xước!

“Hừ! Tiểu ma đầu! Chỉ có bản lĩnh như vậy thôi sao?”

“...”

“Còn thủ đoạn nào nữa thì giở hết ra cho lão tử xem nào!?”

“... Ta đánh không lại hấn.”

“Vậy có muốn ta đánh giúp nàng không?”

“Không chơi nữa!” Hừ! Dù sao ta cũng mới luyện võ hơn một năm, hấn nhìn ra cũng phải ba bốn chục tuổi, nói sao cũng là ta yếu hơn hấn! “Người được lắm! Rõ ràng đã ngồi đó từ lâu lại không muốn giúp ta!”

“Oan uổng a! Ta thấy nàng chơi rất vui nên mới để nàng chơi mà~” Tiểu tử trên ngọn trúc phóng xuống đến bên ta lập tức ôm ta vào lòng...

Được rồi, đó là thói quen của nàng thích ôm ấp ta. Ta cũng không phản đối để nàng ôm. “Chân ta đau.”

“HẢ!? Aaaaa!!! Tiểu bảo bối nàng xem!! Bị sưng lên rồi nè!!!”

“Là do hấn làm đấy.” Ta rất ác nhân chỉ về kẻ vẫn đang trợn mắt nhìn chằm chằm chúng ta kia, hay nói là đang ngây ngốc nhìn Tiểu, ta có chút khó chịu, Tiểu là để cho người nhìn trần trụi như vậy hay sao!?

“Người... Các người...”

“Người làm tiểu bảo bối bị thương...”

Vút... vút... Chỉ nghe hai tiếng xuyt gió, tiếng la thảm thiết của kẻ kia đã vang vọng khắp Thần cung, hai cánh tay hấn bị vặn xoắn không còn hình dạng. Mà thủ phạm Tiểu vẫn ôm lấy ta không hề động chỉ một cái móng tay, ánh mắt bắn lên kẻ kia như hận không thể ngay lập tức băm da tróc xương hấn vậy.

“Để hấn sống đi, chúng ta cần người xây Bạch hổ cung.” Ta giật nhẹ áo nàng.

Chuột lão đại đã tới rồi thì chắc hấn vẫn còn đàn chuột nhỏ đằng sau nhỉ? Ta tà ác nghĩ, nhân lực trong Giáo quả là rất thiếu thốn, chi bằng “mượn” một ít về dùng vậy...

Sau một đêm, Thần giáo từ chỉ có hai chúng ta chính thức có thêm một ngàn giáo đồ.

Ngoại truyện 2 - 2

Võ lâm gì đó chính là cá lớn nuốt cá bé, ta thấy với một ngàn giáo đồ mới này dù không phải là ít, nhưng để gọi là lớn mạnh đến mức không ai có thể bắt nạt ta vẫn là chưa đủ!

Vì thế ta kêu Tiểu đi dọn dẹp mấy cái tiểu bang phái trong võ lâm, nói nhẹ nhàng là đi “mượn” người, còn nó thẳng ra là cướp trắng trợn, kẻ nào chống trả giết không cần hỏi.

Ta đã dẫn chấp nhận số phận rằng cho dù ta có trở thành cái gì đó Thiên hạ đệ nhất cao thủ thì cũng không thể làm gì để thoát được nanh vuốt của Tiểu... Cho nên nếu một ngày nàng thực sự muốn ăn ta... ta cũng đành chấp nhận số mạng.

Nếu đã không thể phòng thì chi bằng cứ chấp nhận vậy thôi.

Cho nên ta càng ích kỷ đòi hỏi ở nàng nhiều hơn, cho dù yêu cầu của ta có bao nhiêu vô lý nàng cũng vui vẻ đi làm...

Cho dù là sát sinh ảnh hưởng đến âm đức của nàng...

Chỉ hơn một năm sau, Thần giáo từ một giáo phái hơn ngàn người phát triển đến hơn năm ngàn, chính thức trở thành Ma giáo, là kẻ thù của toàn bộ võ lâm!

Còn tại sao lại thành như vậy ấy à? Có thể là vì Tiểu ra tay “hơi quá”...

Cũng chỉ vì chúng ta chỉ suốt ngày đi “cướp” người thôi. Ta cho rằng ngàn tuyển vạn tuyển không bằng dùng đồ có sẵn. Chẳng phải đệ tử của mấy bang phái kia cũng đều được chọn lọc từ thường dân sao? So với việc dùng người bình thường thì sử dụng mấy cái nhân lực đã có sẵn căn cơ vẫn tốt hơn!

Nhưng mà năm ngàn người đó đâu phải con số nhỏ? Vậy nên để quản lý được tất cả bọn họ ngoài cái bóng to đùng của Tiểu vẫn cần phải có một người lập cơ cấu tổ chức rõ ràng. Cho nên ta thật bận rộn! Mấy cái kinh thư, sách cổ sách quý gì đó ta đều kêu Tiểu đi gom về một lượt. Từ trước đến nay chỉ có việc ta không muốn làm, chứ không có việc ta không thể làm!

Bằng chứng là Thần Giáo dưới chân ta làm việc rất có hiệu quả. Cũng khiến cho ta tự mãn không thôi.

Bởi vì chỉ cần cái đầu bả đậu Tiểu không quá nhiều ta thì ta đã rất cảm ơn nàng rồi! Không nói đến chuyện kêu nàng quản Giáo được!

Đã vậy cái hồ ly ngọc đó còn thường xuyên hiện nguyên hình là một cửu vĩ hồ trắng bạc nho nhỏ để chui vào lòng ta mỗi khi ta bận bịu văn thư...

“ ... ”

Nhưng dù sao thì ta cũng chưa tới mười lăm tuổi, một ngày kia ta cảm thấy cả đồng công việc bề bộn này vẫn là quá nhiều đối với ta...

Cho nên ta đòi phải có trợ thủ!

Tiểu liền dùng hai cái đuôi của mình biến ra hai mỹ nhân, một đỏ rực như lửa một trắng thuần như mây gọi là A Hồng và A Bạch, hai nàng giúp ta quản Chu Tước và Bạch Hồ Đường, nhờ vậy công việc của ta mới nhẹ đi không ít...

Ta có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, sẽ cùng nàng nằm trên ghế mây dưới giàn nho trong Thần cung phơi nắng. Cảm giác vuốt ve đám lông trắng bạc đó, cũng không tệ...

***

Ta điên mất!

Hôm nay lẽ ra sẽ hoàn thành con đập để điều tiết nước cho vùng ruộng phía sau núi! Vì con đập đó mà cả Chu tước và Thanh Long Đường gần hai tháng nay đều phải ngày đêm lao động. Ấy vậy mà có con hồ ly ngọc nào đó dám cả gan nhân lúc ta ngủ đưa ta trốn tới thành trấn cách Thần cung ba trăm dặm!

“Ta thật lâu rồi cũng chưa có được đi dạo cùng tiểu bảo bối mà

” kẻ nào đó còn mặt dày trưng ra cái mặt đáng thương vô tội nhìn ta tố cáo!

“Người cũng biết ta phải bận nhiều việc...”

“Nhưng mà nàng đâu cần phải làm mấy việc đó nha

Nàng không cần làm việc gì ta cũng nuôi được nàng mà...”

“Nhưng ta muốn...”

“Nếu nàng muốn xưng bá võ lâm ta lập tức đi hủy hết mấy cái minh chủ võ lâm với bát đại môn phái kia! Vậy là sẽ không có kẻ nào dám đối đầu với chúng ta nữa, nàng cũng sẽ không cần phải suy nghĩ nữa!”

“ .... ”

“ ... Nha?”

“Được rồi được rồi! Coi như ta nghỉ một ngày! Để xem lúc về A Hồng cùng A Bạch có khóc thét lên không...”

“Các nàng dám!?”

“ ... ”

“Tiểu bảo bối ăn cháo trứng muối nè~”

“ ... ”

“Ăn thêm chút rau! Nàng sao lại ghét rau như vậy chứ a~~”

“...Không thích!”

“Không thích cũng phải ăn nha! Ta bón cho nàng. Nói aaa đi~~”

“Ta tự ăn!”

...

...

...

Lâu lâu đi ra ngoài dạo chơi cũng không có gì không tốt. Dù sao ta cũng mới tròn mười lăm mà thôi, dù ta có là Đường chủ Thanh Long Đường của Thần giáo, đã đọc bao nhiêu kinh thư, đã trải bao sự đời, thì ta vẫn chỉ là một tiểu cô nương mà thôi...

“Tiểu bảo bối kêu ta là lão công đi nha~”

“ ... ”

“Nha nha~”

“Người hiểu lão công là gì sao?”

“Chính là một người nam nhân bảo hộ thật tốt ột người nữ nhân suốt đời suốt kiếp đó nha. Ta cũng đâu có ngốc!”

“Người là nam nhân sao?”

“... Nhưng mà ta bảo hộ cho tiểu bảo bối rất tốt ... nha”

“Phiền phức!”

“Nhưng mà nàng đang cười a~”

“Ta không có!”

“Có mà ~~”

Ta dựa vào nàng trong ánh hoàng hôn, sắc đỏ chiếu vào trong mắt nàng lấp lánh tựa như muôn ngàn tinh tú khiến ta thất thần.

Nếu có thể được bên nàng suốt đời suốt kiếp...

Xem ra cũng không tệ?

Bất chi bất giác ta lại cảm thấy buồn ngủ, hai năm qua cho dù nàng vẫn luôn ở bên ta cũng chưa từng có một giấc ngủ ngon, sao đột nhiên lại muốn ngủ như vậy...

Lòng ta rung lên...

Không tốt!

Ngoại truyện 2 - 3

Ánh sáng chói lòa chiếu vào mắt ta, vòng tay quen thuộc vẫn đang bao trọn lấy ta, cả người ta lại như không còn một chút sức lực nào hết. Ta nhớ, dường như vì lí do gì đó mà bản thân bị mất đi ý thức, trong cơn mộng mị có lẽ đã xảy ra rất nhiều chuyện, cánh tay còn cảm thấy từng trận tê dại...

Áp lực nóng bỏng xung quanh khiến ta hoàn toàn tỉnh táo, đập vào mắt ta là hình ảnh khiến ta hoảng sợ!

Khắp gương mặt Tiểu trần đầy những mảng xanh đen, đôi con ngươi màu tím vốn trong trẻo trần ngập sát ý đỏ ngầu, nàng đang vươn cánh tay loang lổ những dấu vết kia tới một vật thể trắng bạc trước mặt, là một con hồ ly nhỏ bé...

Như thể muốn giết nó!

Không được!

Bản năng thôi thúc ta vùng lên ôm lấy tay nàng .

Người là ai!

Người không phải nàng!

“Tiểu!”

Tiểu choàng tỉnh, ánh mắt nàng mông lung một khắc, sau đó trợn tròn lên nhìn ta, ta thấy được sự hoảng sợ trong mắt nàng. Chỉ trong nháy mắt, nàng ôm ta bay ra xa khỏi vật thể trắng bạc kia, như thể kích động mà trốn chạy, cánh tay ôm ta run rẩy mãi không ngừng. Nàng tỉ mỉ sờ soạng khắp người ta, kiểm tra xong một lượt mới run run thở ra một hơi.

“Tiểu bảo bối hù chết ta...”

Nàng ôm lấy ta, như thể đang bám trụ lấy một cọc neo, cơ thể nàng căng cứng vì kìm nén, những cái đuôi màu bạc không ngừng rung lên hướng về phía vật thể kia. Lần đầu tiên ta thấy nàng sợ hãi như vậy, trái tim của ta cũng không kìm được mà đập thình thịch.

Điều gì khiến nàng hoảng sợ tới mức đó...

Bàn tay thon dài, móng tay được nàng cắt tỉa gọn gàng dần trở nên thô cứng nhọn hoắt, chúng không ngừng dài ra đâm vào vai ta thật đau...

Ta nghe được tiếng gầm gừ trong cổ họng nàng...

Chuyện gì đang xảy ra...

Ta quay về phía ánh sáng bạc đằng xa... Sáng đến mức đâm vào mắt ta khiến ta đau đớn...

Trong khối cầu sáng đó, tiểu hồ ly màu bạc trắng đang cuộn mình, hai mắt nhỏ dài đang nhắm chặt từ từ mở ra, nhìn thẳng vào ta...

Đau...

“Tìm được em rồi! Tiểu...”

A...

“Trong một vạn ba ngàn năm, ta luôn mơ thấy một giấc mơ, có một sinh vật nhỏ luôn lạc vào trong giấc mơ của ta mà làm nũng với ta! Cảm giác cũng không tệ.”

Gì vậy...

“Tiểu Tiểu...”

Không...

“Từ nay trở đi cấm em không được bước ra khỏi Thiên Ma cung nửa bước!”

Dừng...

“Tiểu...”

Dừng lại !!!

“Aaaaaaaaaaaaaaghh...”

Ta ôm mặt thét lên, những âm thanh quỷ dị kia cứ không ngừng tuôn vào trong đầu ta. Tiểu càng ôm chặt ta, nàng nâng mặt ta lên, cố sức lay gọi ta mà quên đi chính nàng đang có bao nhiêu chặt vật.

“Tiểu bảo bối! Tiểu bảo bối! Nhìn ta! Nhìn vào ta!”

A...

“Ta... không sao. Sinh vật đó...”

Ta bám chặt vào vạt áo Tiểu, gục mặt thật sâu vào tong ngực nàng, ta sợ, ta sợ những cảm xúc đang cố lấn áp tâm trí ta... Tiểu càng ôm ta chặt hơn, ta càng cố chôn mặt vào ngực nàng sâu hơn, thân thể hai chúng ta vẫn không ngừng run rẩy.

“Đó là oán niệm của Thiên Hồ.” Giọng của Tiểu vẫn đang cố gắng áp chế thật rõ, bàn tay nàng ở trong tóc ta lại cộm lên năm điểm sắc nhọn...

“Người muốn giết nó?”

“Không. Ta không thể...” Tiểu nhắm nghiền hai mắt ẩn nhẫn, hơi thở gấp gáp cùng bắt lực phả vào tai ta, thanh âm có chút run run “Ta sợ!”

Truyền thuyết về Thiên Hồ, ta đã nghe. Tiểu từng kể cho ta về hồ tộc của nàng. Năm vạn năm trước Thiên Hồ vì báo thù cho chủ nhân mà hủy đi Thiên giới, đồ sát Nhân Giới, tới khi nó náo loạn xuống Minh Giới thì bị Địa Tạng Bồ Tát thu phục, cắt đi bốn cái đuôi của nó phong ấn lại.

Tiểu hồ ly vừa vạn có bốn cái đuôi... Oán niệm thật có ảnh hưởng lớn như vậy... Ta nhìn về phía tiểu hồ ly kia... Nó lại như... Đang khóc...

Từng mảng xanh đen trên cơ thể Tiểu mỗi lúc một nổi rõ hơn, ta biết không thể tiếp tục ở lại đây. Nhưng Tiểu vẫn chần chờ không muốn rời đi. Ánh mắt nàng không một giây phút rời khỏi tiểu hồ ly kia.

Đã vậy,

Ta vùng thoát khỏi Tiểu, bàn tay Tiểu vì bị bất ngờ mà rơi lỏng, nhân cơ hội đó ta phi thân hướng về phía vùng sáng...

Đau...

Càng tiến lại gần khối cầu sáng lồng ngực bị đè nén càng chặt...

Nỗi bi thương năm vạn năm...

“Cứu ta...”

Mắt ta nhòe đi, cảm xúc cứ như vậy không kiềm chế nổi mà tuôn trào kia, không phải của ta, nhưng ta vẫn cảm nhận được nỗi đau âm ỉ trong tim, hình hài nhỏ bé trước mắt vạn vẹo đau đớn, nó nhìn vào ta như thể đang cầu xin...

“Ta đã chờ nàng năm vạn năm rồi...”

Nhiệt lượng xung quanh cầu sáng bắt đầu thiêu cháy tay ta...

“Tại sao nàng chưa về...”

Từng giọt nước mắt tuôn ra lại lập tức bốc hơi trong dòng khí nóng...

“Nàng sẽ không bao giờ không bao giờ quay về...”

Tiếng Tiểu gào thét lướt tới tai ta...

“Không quay về nữa...”

Chỉ một chút nữa...

“...”

Toàn thân ta liền bị ánh sáng nuốt lấy.

“...”

Dưới bầu trời màu tím yêu dị, trước mắt ta là khung cảnh quen thuộc của Thần cung, nhưng ta cảm giác, đó là một “Thần cung” khác...

“Tiểu Tiểu...”

Tiểu?

Ta hướng đến nói phát ra tiếng gọi, nhìn lại. Một nữ tử khoác trường bào lam nhạt đang bình thản hướng tới chỗ ta, ánh mắt nàng không một chút gợn sóng nhìn về phía trước, lại tràn ngập dung túng mà sủng nịnh...

Một bóng trắng lướt qua ta từ phía sau.

A...

Tiểu?

Hồ ly đó mặc dù to lớn, cũng nhiều đuôi hơn Tiểu, nhưng ánh mắt tím nhạt trong suốt của hồ ly kia nhìn nữ tử áo lam lại nói cho ta biết. Đó là Tiểu.

Chỉ có Tiểu mới nhìn ta bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương mà trân quý như vậy... Như chỉ sợ không thể dâng hết tất cả cho người kia...

Tâm ta chợt rung lên một cái...

Hồ ly bạc chạy tới chỗ nữ tử, ngây ngô dụi đầu vào vòng tay nàng, nữ tử cũng không nề hà hai chân hồ ly vẫn còn dính bẩn mà chơi với nàng, tùy ý để trường bào hoa lệ cứ như vậy mà đầy bùn đất.

“Cá chép gấm tinh ta nuôi hai trăm năm lại bị em ăn mất!”

“Ngô ngô...”

“Xem xem ta làm sao phạt em!”

“Ngô...”

Ta nhắm mắt, trong tim dâng lên một cỗ đau thương cùng khó chịu. Ta ghét phải nhìn cảnh tượng này!

Một tiếng gãy vỡ cực lớn vang lên, khung cảnh trước mắt ta như một tấm tranh sứ bị nứt vỡ từng chút rồi tan ra thành từng mảnh.

Bản thân ta rơi vào trong một vùng sáng trắng...

Ánh sáng dần nhạt đi.

Cầu sáng cứ như vậy mà vỡ nát, ta ngây người ngồi bệt dưới đất, không thể tin nổi những chuyện vừa xảy ra, tất cả chỉ trong một khoảnh khắc.

Một vòng ôm đánh úp lấy ta.

Gương mặt vạm vỡ năm ngây ngô của Tiểu bao phủ một tầng chặt vật cùng tuyệt vọng... Những mảng xanh đen lại nổi cộm lên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Tâm thật đau...

“Vương Nhi... Vương Nhi...”

Nàng... ấy vậy mà lại khóc. Ta im lặng để cho nàng bao trọn lấy ta mà nước mắt, hồ ly khóc! Nếu không có ta nàng sẽ ra sao?

Hay là nói...

Ta sẽ ra sao. Nếu không có nàng?

Trong lòng chợt động. Trên tay truyền đến cảm giác trơn mát ẩm áp, ta trọn tròn mắt nhìn tiểu hồ ly bốn đuôi màu bạc đang ra sức dụi dụi vào tay mình.

“Ngô...ngô...”

Đây là oán niệm Thiên Hồ?

Lại còn ra sức rúc vào lòng ta như để tìm kiếm gì đó.

Giống như...giống như...

“Nha! Tiểu hồ ly là đang muốn bú sữa a~” Tiểu cũng đã phát hiện tiểu hồ ly trong tay ta.

“S..sữa?”

“Phải ah. Xem ra tiểu hồ ly này nhận định tiểu bảo bối chính là mẹ rồi!”

“!!!!!!”

“Ai~ Tiểu bảo bối bỏ đi đâu vậy!? Ai ya! Tiểu hồ ly cắn ta ah! Tiểu hồ ly đói ah! Tiểu bảo bối! Tiểu bảo bối!!”

“Hồ tộc của người thì người tự cho nó bú sữa đi!!”

“Nhưng ta làm gì có sữa ah~”

“Chẳng lẽ ta có!?”

***

Ta gọi tiểu hồ ly là Vân Nhi. Vẫn còn tốt hơn con hồ ly ngốc kia định đặt nàng là A Tứ. Vì tiểu hồ ly có bốn cái đuôi...

Đối với ta mà nói, sống chung với một hồ ly ngốc đã đủ đau đầu, nay là thêm một con nữa cũng không có gì khác biệt. Vẫn cứ là ngày ngày đau đầu!

Hồ ly ngốc kia thế nhưng bị trúng độc!

Mặc dù độc chỉ phát ngoài da gây nên những vết xanh đen dọa người, trên thực tế ta cũng không thấy chúng ảnh hưởng tới Tiểu nhiều lắm.

Nhưng mà cái đồ ngốc đó cố tình tối ngày trưng ra bản mặt dọa người kia mà ủy khuất nhìn ta “Tiểu bảo bối chỉ thích tiểu Vân Nhi không cần ta!”

“Tiểu bảo bối chỉ ôm Vân Nhi không ôm ta!”

“Người ta cũng muốn sữa ~”

“Người ta muốn ngủ chung với tiểu bảo bối nữa ~”

Vân Nhi cũng không kém cạnh mà kêu lên “Ngô...ngô...”

Thật phiền...

Mỗi lần Tiểu nhìn ta, ta lại bất giác nhớ tới khung cảnh ngày đó trong mộng. Nàng từng nói, đời này định sẵn nàng phải bảo hộ một người.

Nàng luôn nói đó là ta. Nhưng...

Nếu như ...

Người đó không phải ta?

Ngoại truyện 2 - 4

“Hồ ly ngốc!”

“Ân...”

“Tại sao lại luôn đối xử tốt với ta?”

“Vì nàng là tiểu bảo bối của ta nha!”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Ân... Từ khi ta sinh ra đã được định sẵn là phải bảo hộ ột người nha.”

“Là ai vậy?”

“Ngay lúc ta gặp nàng ta đã biết đó là nàng rồi.”

“Nếu như... ta không phải?”

“Thì nàng vẫn là tiểu bảo bối của ta thôi, còn báo ân gì đó, ta không quản.”

“...”

“Ta lạnh.”

“Vậy ta biến về nguyên hình giúp nàng ủ ấm.”

“Lông của người chọc vào mũi ta.”

“... Ta... ta cạo lông đuôi đi là được đúng không ...?”

“...”

“Hồ ly ngốc!”

***

“Nàng ta tên là Hải Kỳ, từ nay là Huyền Vũ Đường chủ, cũng là thầy thuốc cho chúng ta nha~ Còn đây chính là tiểu bảo bối Vương Nhi của ta đó ~”

“Bái kiến Vương cô nương.”

Nữ tử dịu dàng nhưng không có nửa điểm yếu đuối đó được Tiểu mang về trong một ngày thu lạnh lạnh. Không khoa trương cầu kỳ, nàng ta chỉ khoác lên một thân lam y, búi tóc cài lông một cây mộc trầm, giản dị cũng không kém phần tao nhã.

Ta đánh rơi ly trà trong tay.

“Ai ya! Tiểu bảo bối có bị nước nóng văng trúng không ah!”

“Không. Ta không sao...”

“Tiểu bảo bối...”

“Ta mệt rồi! Ta phải ngủ, hai người ra ngoài trước đi !”

“A...Nhưng...”

Tìm có đấy hai nàng ra khỏi phòng, ta đóng chặt cánh cửa nhằm che dấu sự bối rối và khẩn trương đang quần lầy ta.

Nữ tử đó...

Giống hệt nữ tử ở trong mộng ta đã thấy tại núi Thiên Hồ!

Xa xa truyền lại tiếng nói của các nàng,

“Tiểu bảo bối hôm nay thật lạ...”

“Có lẽ nàng không được khỏe, để lần sau ta sẽ xem bệnh cho nàng.”

“Cũng được. Di... Tiểu Vân Nhi lại nghịch ngợm ở đâu về vậy?”

“Tiểu hồ ly bốn đuôi thật đáng yêu.”

“Ừ..? Ngoài tiểu bảo bối ra tiểu Vân Nhi cũng chưa có từng thân thiết với ai như vậy.

Người quả nhiên là đặc biệt.”

“Vậy sao? Haha... Vậy thì chúng tớ ta cùng tiểu hồ ly này có duyên rồi.”

“Ngô ngô...”

Tiếng nói chuyện ngoài cửa xa dần.

Nắm tay ta siết càng chặt, ta cố gắng áp chế nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lồng ngực. Chỉ là trùng hợp thôi phải không? Nữ tử đó chỉ là trùng hợp giống với người kia, trùng hợp có khí chất của người kia, lại trùng hợp được tiểu Vân Nhi yêu thích thôi... Phải không? Từ lâu ta đã nhìn ra Tiểu cùng tiểu Vân Nhi, và cả Thiên Hồ kia có mối liên kết nào đó. Chỉ là trùng hợp thôi phải không...

Nếu như...

“Người kia” là nàng.

Vậy,

Ta là ai?

***

“Đùi gà này cho người.”

“Tạ Thần Tôn.”

“A! Ta cũng muốn đùi gà!”

“A Hồng, ngoan ngoãn ăn cơm của người đi.”

“Nhỏ mọn!”

“Ta cũng chưa có được Thần tôn gấp đồ ăn cho đâu.”

“Tiểu Bạch người rảnh rồi muốn gây sự với ta sao!?”

“Tiểu bảo bối sao lại không ăn nha?”

“...”

“Vương Nhi tỷ tỷ ăn nấm hương nè!”

“A Bạch! Ai cho người gấp đồ ăn cho tiểu bảo bối! Chỉ có ta mới được gấp cho nàng biếtchưa! Tiểu bảo bối ăn chút rau cuốn nè.”

“Ngô ngô...”

“Á ! Tiểu Vân Nhi trộm cánh gà của ta!”

“A Hồng , không được bắt nạt tiểu Vân Nhi.”

“Vương Nhi tỷ tỷ...”

“Ngô ~”

“Người ăn nhiều một chút.”

“Tạ Thần tôn.”

“...”

“...”

“...”

“Ngô ~”

“Ta nghe có mùi dấm chua...”

“Tiểu Bạch không được nói lung tung!”

“Ta no rồi.”

“Vương Nhi tỷ tỷ !!!”

“Tiểu bảo bối sao lại ăn ít vậy !?”

...

Lần đầu tiên chứng kiến Tiểu chủ động quan tâm tới một người khác ngoài ta, tâm trạng sao? Thật khó chịu...

***

“Vương Nhi cô nương, xin dừng bước!”

“Ngô ~”

Tiểu Vân Nhi trượt khỏi tay ta chạy tới chân Hải Kỳ, để lại sự trống rỗng không thể lí giải. Ta ngậy ngẩn nhìn đôi tay trống không cho tới khi vạt váy lam nhạt xuất hiện trong tầm mắt. Nhìn lên, tiểu Vân Nhi đang thập phần hướng thụ cợt tới lui trong lòng nàng, ngay đến Tiểu cũng không thể chạm được vào tiểu hồ ly kia... Trong lòng lại dâng lên một cảm giác mất mát, ta cụp mắt không để ý tới ánh mắt thăm dò Hải Kỳ đang hướng tới ta.

“Nghe nói người ra lệnh diệt Độc cốc chính là Vương cô nương?”

“Phải.”

“Có thể cho ta biết lý do không?”

“Chỉ là vừa hay Thần Giáo lại đang thiếu người chữa bệnh cho giáo chúng mà thôi. Nhiều thầy thuốc như vậy suốt ngày chỉ trốn ở Độc cốc, không phải là quá lãng phí hay sao? Hơn nữa, đối đãi của bản giáo với Huyền Vũ Đường, Độc Vương ngài có gì bất mãn sao?”

“Không có.”

“À...Ta nhớ, Độc Vương của Độc cốc hình như là một lão thái bà xấu xí không bao giờ gặp mặt người lạ thì phải?”

“Đó là Độc Vương đời trước, sư phụ của ta.”

“Vậy ta có may mắn gặp mặt Độc Vương tân nhiệm rồi? Quả là rất vinh hạnh...”

“Độc cốc đã không còn tồn tại nữa.”

“Vậy Độc Vương cứ an ổn mà làm chức Đường chủ của người đi thôi. Vả lại, túi da của người cũng thật đẹp. Thật tốt chưa có ai đụng đến nó...” Ta xoay bước rời khỏi nàng, bỏ qua ánh mắt không cam lòng đang đốt bỏng gáy ta, chỉ nhàn nhạt lên tiếng gọi “Còn chưa chịu về hay sao?”

Tiểu Vân Nhi tuy rằng thập phần không nở rời nàng, nhưng chung quy nó vẫn còn một chút nghe lời ta, thật ừ ừ mà trượt khỏi tay Hải Kỳ chạy tới bên ta.

Kể bắt cóc ta ngày đó, theo tin tức A Bạch thu thập được chính là Độc Vương đời thứ hai sáu, đời thứ hai sáu sao? Hừ, thực ra là một con Xà Yêu cứ trăm năm lại đổi túi da một lần! Nếu như ngày đó nó không gặp chúng ta... Vậy Độc Vương đời thứ hai bảy này, sớm đã thành túi da mới...

Nếu nàng trở thành túi da mới...

Thật tốt!

Ta lại giật mình với chính ta... Cái này...

Là cảm giác đổ kị sao?

***

Sinh ý của Thần giáo ngoài mấy thứ đồ đạc do giáo chúng mang về từ “nhà cũ” ra, chủ yếu vẫn dựa vào bảo tiêu trên sông và vài mẫu ruộng phía sau núi ta cho người khai khẩn, tính ra để nuôi sống 5000 giáo đồ vẫn còn đủ dùng. Nhưng mà mấy tháng nay mưa úng khá nhiều, mấy mẫu ruộng không thu hoạch được gì, xem ra phải tìm mua lương thực bên ngoài...

“Có thể cho ta gặp Thần tôn hay không?” Là Hải Kỳ, ta nâng mắt khỏi sổ sách, nàng ta xem ra vừa đi hái được liệu về, trên vai vẫn còn đeo giỏ đầy cây thuốc. Vừa mới trở về đã tìm Tiểu gặp như vậy?

“Nàng không có ở chỗ ta.”

“Vậy sao? Vậy ta biết nàng ở đâu rồi.”

Ta khẽ nhăn mày, dạo gần đây Tiểu thường xuyên biến đi đâu đó, không còn bám dính lấy ta như trước nữa. Theo như Hải Kỳ nói kia, nàng biết chỗ Tiểu thường hay lui tới sao?

Nhịn nổi bất mãn đang muốn dâng trào trong ngực xuống, ta chỉ có thể vờ như không quan tâm. Ta và Tiểu, ngay từ khi bắt đầu cũng đâu có xác định là quan hệ gì, không phải sao? Huống hồ, nếu như người mà đời này Tiểu phải bảo hộ, không phải ta. Thì chính là nửa điểm quan hệ kia cũng không còn.

Nhìn vạt áo lam biến mất sau ô cửa, ta cũng chẳng hiểu được tư vị trong lòng hiện là vị gì...

Câu nói ngày đó vẫn còn văng vẳng bên tai, chỉ tiếc, nàng không muốn quản, lại có thể không quản sao?

***

Càng ngày ta càng cảm thấy mình như một người thừa.

Chuyện trong Giáo, trừ bỏ chuyện của Thanh Long Đường do ta quản lý, các Đường khác ngày càng hoạt động độc lập.

Chu Tước Đường bắt đầu chỉnh lý quân đội theo mô hình mà Hải Kỳ bày bố, trang bị đều được Huyền Vũ đường nghiên cứu chế tạo. A Hồng vốn ngay thẳng lại ham vui, dưới sự hướng dẫn của Hải ngày càng thành thực, lại ngày càng ham mê bày binh bố trận. Người của Chu tước Đường dưới tay nàng bị quay tới tới tấp mặt mày, bệnh xá của Huyền Vũ Đường không ngày nào không chật kín người của Chu Tước...

Bạch Hổ Đường ngoài sáng là nhà lao cùng nơi xử phạt kẻ có tội, vẫn cứ nhàn tản như trước. Còn trong bóng tối là đội Ảnh chuyên đi thu thập tin tức do A Bạch quản lý, cũng chẳng mấy khi có việc để làm. A Bạch gần đây hình thành thói quen mới, đó là ngủ nướng. Có khi vài ngày ta mới thấy nàng xuất hiện một lần.

Còn Huyền Vũ Đường, không nghi ngờ gì chính là Đường bận rộn nhất cũng lập được nhiều uy vọng nhất. Mặc dù chỉ đi vào hoạt động chính thức kể từ khi Hải Kỳ làm Đường chủ, nhưng hoạt động của Thần giáo, hơn phân nửa đã bị lệ thuộc vào Huyền Vũ Đường rồi.

A Hồng cùng A Bạch cũng không còn mấy khi tìm tới ta, những bữa cơm trước đây luôn có ta, Tiểu cùng các nàng, giờ lại chỉ còn ta cùng tiểu Vân Nhi ngồi nhìn thức ăn dần lạnh.

Còn Tiểu sao?

Ta đau lòng mà trả lời rằng, ta không biết .

Dù nàng vẫn luôn ôn nhu với ta, vẫn luôn nghe lời ta, nhưng thời gian nàng dành cho ta... rất ít .

Nàng không còn tìm cách leo lên giường ta mỗi đêm đi ngủ, cũng không thỉnh thoảng ôm lấy ta mỗi khi ta xử lý công vụ. Dạo gần đây ta thường nhớ nhung dáng vẻ nàng trong lót hồ ly, đôi con ngươi tím nhạt híp dài hưởng thụ ta vuốt ve mỗi khi chúng ta nằm sưởi nắng. Ngẫm lại, đã bao lâu rồi ta không thấy dáng vẻ hồ ly của nàng nữa?

Ta buông bỏ luôn hết thảy mọi việc trong giáo.

Những việc đó có ý nghĩa gì khi chính ta cũng đâu cần tới?

Người ta nói thứ mất đi rồi mới biết nó quan trọng. Vậy chỉ cần tìm thứ khác quan trọng hơn nó bù vào là được không phải sao?

Ít nhất thì ta cũng không phải lo lắng ngày nào đó ta sẽ bị Tiểu ăn mất!

Ngoại truyện 2 - 5

“Người tên là Tiểu mà lại chẳng bao giờ cười.”

“Di... Cười là như thế nào nha? Tiểu bảo bối cũng cười cho ta coi đi!”

“...”

“Nga... Là như vậy sao...”

“Không giống!”

“A... nhưng ta làm giống nàng mà...”

“Không phải không phải!”

“A... vậy phải làm sao nha... A! Đừng bỏ đi mà!”

“...”

“Vậy ta phải làm sao a...”

“Chỉ cần nghĩ tới chuyện gì đó thật vui vẻ là có thể cười được rồi!”

“Vậy sao! Vậy ta sẽ luôn luôn nghĩ tới mỗi lúc tiểu bảo bối ở cùng ta!”

Từ sau đó, trên cánh môi tuyệt đẹp của Tiểu luôn luôn chỉ có ý cười.

***

“Vương Nhi cô nương, xin người hãy rời xa Thần tôn đi!”

A

~Lời thoại thật là quen.

Ta lười biếng đặt cuốn thoại bản xuống bàn trà, cũng chậm chạp nhấp một ngụm Hỏa Thanh, nước trà trong xanh như ngọc lại thơm ngát như hoa, mùi vị cũng thật ngọt ngào. Lại nói thoại bản ta đang đọc, một vị tú tài sau khi đỗ Tân bảng được chỉ hôn cùng con gái thừa tướng, thanh mai của hắn tới cửa tìm, không gặp được trực mã nhưng được tân nương tử của hắn yêu cầu rời đi.

Ha...

Chỉ là tân nương kia không được khách khí như vị trước mặt ta này.

“Hải Kỳ Đường chủ, nói muốn ta rời đi, là rời đi đâu đây? Chẳng lẽ ngài ngại ta ăn bám, sẽ làm gánh nặng cho bản giáo sao?”

“Cô nương biết là ta không có ý này.”

Ta hí híp mắt, hai năm nàng tới đây, mặc dù bề ngoài nàng ra vẻ phúc tùng, nhưng chưa bao giờ để ta vào trong mắt, hay là nói, ta cũng gần như kẻ thù diệt môn của nàng, nàng nhìn thấy ta liền gai mắt. Vẫn còn xưng hô “cô nương” khách sáo như vậy.

“Muốn ta đi, vậy cũng phải hỏi xem Thần tôn có đồng ý hay không. Haizz. Ta là do ngài nhật về, ngài không muốn, ta làm sao rồi? Khiến Thần tôn nổi giận, ta e cô nương cũng biết rõ hậu quả...” Điều duy nhất từ trước đến nay có thể làm Tiểu nổi giận chỉ có liên quan đến ta mà thôi. Mà một khi nàng nổi giận thì... Máu chảy thành sông cũng không quá.

“Chẳng lẽ cô nương không biết mình chính là nguyên nhân khiến Thần tôn khổ sở hay sao?”

Trong lòng ta động một chút, nàng, có hay không khổ sở, ta làm sao mà nhìn ra đây?

Hai năm này, ta buông bỏ mọi trách nhiệm trong giáo, chỉ tập trung chăm sóc cho tiểu Vân Nhi. Tiểu hồ ly kia từ một năm trước đột nhiên rơi vào hôn mê, cả ta và Tiểu đều làm mọi cách cũng không làm nàng tỉnh lại được. Dần dà, Tiểu cũng không tới chỗ ta nữa, nàng thường xuyên xuất cung, chỉ thi thoảng nàng mới trở về, nhưng lại tới Huyền Vũ Đường trước tiên.

Ta cũng không thể làm gì hơn. Thứ không thuộc về ta thì cho dù có cưỡng cầu cũng sẽ không phải của ta. Ta ép bản thân ở lại chỉ vì duy nhất tìm cách làm cho tiểu Vân Nhi tỉnh lại.

Không có Tiểu, ta không là gì cả.

Không có Thần Giáo, ta khó có thể cứu tỉnh được tiểu Vân Nhi. Dù rằng, tiểu Vân Nhi có lẽ cũng không thuộc về ta...

Nhờ mạng lưới tình báo từ A Bạch, ta đã nắm được hầu hết vị trí của các loại linh đan diệu dược trong võ lâm. Chỉ cần là loại có thể cải tử hoàn sinh hay giải bách độc ta đều cho tìm kiếm một lượt.

Võ lâm vì thế mà dậy lên một màn gió tanh mưa máu.

Bảo vật, xưa nay khó gặp, không chỉ bởi vì trân quý khó cầu, mà còn bởi muốn cầu cũng phải xem ai đang sở hữu nó. Cố nhiên hầu hết những thần dược hay thần thảo gì gì đó đều lại là bảo vật trấn môn của các đại môn phái trong võ lâm.

Ta vốn chỉ muốn âm thầm mượn dùng, cũng chẳng ngờ những mục tiêu đó chỉ cần ta ra quyết định ghé thăm, Tiểu lại luôn nhanh hơn ta một bước mà tới cướp của bọn họ!

Đúng vậy. Chính là cướp!

Hiện trường khi ta tới nơi luôn luôn là nhà cửa phiêu đổ, máu me tung tóe, tiêu điều tới mức không còn một bóng người.

Sau đó sao? Hôm sau sẽ có thêm một lượng nhân lực không nhỏ bổ sung vào Chu tước Đường.

Giang hồ ngày càng cảm phần Thần giáo.

Và bên cạnh giường ta là món bảo vật ta muốn có.

Còn Tiểu, thủy chung cũng sẽ không xuất hiện.

“Khổ hay không khổ, người không phải cá, há có thể biết cá bơi trong nước có thoải mái hay không?”

Nếu nàng thống khổ vì ta, cũng là do chính nàng đã chọn, ta còn có thể làm gì đây?

....

Hải Kỳ đi rồi, ta lại tiếp tục lười biếng xem thoại bản của ta, nói Tiểu không muốn ta đi, chỉ là cái cớ. Người không phải cá, ta cũng không phải Tiểu, làm sao biết nàng có muốn hay không, chỉ là, ta vẫn còn dây dưa một sợi tơ chưa dứt, vì bốn năm chúng ta ở bên nhau, có lẽ nàng sẽ không tuyệt tình mà đuổi ta đi?

Nhiều lúc ta tự giấu bản thân thật hèn mọn, nhưng biết làm sao được đây. Nàng đã nói, đời này sẽ chăm sóc bảo hộ ta thật tốt, cho nên, cho tới khi nàng ruồng bỏ ta, thì ta có lý do gì để rời bỏ nàng?

Ánh nắng chiếu vào mắt có chút chói, chữ trên thoại bản không hiểu sao cũng bị nhòe.

***

Lại một ngày hè oi bức đến, sau khi thử dùng cổ linh chi ngàn năm cho tiểu Vân Nhi, ta lại rảnh rỗi không có việc gì làm.

Lá sen trong Liên Trì trải dài khắp một vùng rộng lớn, khiến cho người ta khó mà rời mắt khỏi vùng xanh mướt ấy. Ta lại nhớ tới, Thần cung trong giấc mơ dưới bầu trời tím nhạt kia, cảnh sắc nơi đó so với Thần cung của chúng ta chính là một kiểu.

Tiểu từng nói nàng dựa theo tưởng tượng mà biến ra Thần cung, nhưng ta vẫn luôn hoài nghi cái đầu ngốc đó làm sao có thể tưởng tượng ra được kiến trúc xa hoa bậc này...

Là kí ức đã ăn sâu trong nàng mà thôi.

“Tiểu bảo bối đừng manh động aaaaa!!!”

Ừm...

“...”

“Tiểu bảo bối ngốc nghếch a! Không cứu được tiểu Vân Nhi thì chúng ta từ từ tìm cách, nàng đừng có nghĩ quẩn! Vạn vạn không được nghĩ quẩn! Nàng làm vậy thì ta phải làm sao ah! Tiểu Vân Nhi phải làm sao ah~”

“...Người bị cái gì vậy!?” Ta hoa mắt bị Tiểu lôi lên từ dưới nước, váy của ta vốn chỉ ướt một chút nay lại ướt toàn bộ! Còn dính thêm một chút bùn... “Ta đang định hái hoa sen!”

“A... không phải nàng nghĩ quẩn ...”

“Người mong ta nghĩ quẩn sao?”

“Không có ! Ô ô... Hù chết ta!”

“ ... ”

Ta để mặc nàng ôm trọn mình trong lòng. Đã bao lâu rồi ta không được hưởng lại cảm giác ấm áp như vậy, quen thuộc như vậy...

“Tiểu bảo bối...? Nàng không sao thật chứ?”

“Không có.”

“Di... Đừng khóc! Nàng đau ở đâu sao? A... để ta xem.”

“Ta không sao.”

“...Tiểu bảo bối...”

“Là ta nhớ người.”

“ ... ”

Vòng ôm quanh ta càng chặt hơn, ta nghe thật rõ ràng sau lớp lụa tím là tiếng tim đập gấp gấp của nàng, không cần thêm nữa, lí do gì đó, chỉ cần nàng muốn ta ở lại đây, dù bất ta chờ bao lâu ta cũng sẽ chờ.

“...Ta cũng thật nhớ nàng.”

Cánh mũi nàng cọ cọ vào tóc ta, có ý cười như có như không trong giọng điệu sủng nịnh. Chúng ta cứ như vậy mặc cho toàn thân lấm lem mà ôm lấy nhau bên hồ. Trong cái nóng oi ả của mùa hè, từng tầng hơi nước bên hồ bốc lên khiến hình ảnh trước mắt méo mó, một gã chạy việc mặc áo lam nhạt của Huyền Vũ đường đội nắng chạy tới chỗ chúng ta...

“Bẩm Thần tôn, Hải Kỳ đường chủ chế thuốc không may bị thương, đã được đưa tới Thần cung rồi ạ.”

Thân thể Tiểu đang ôm ta cứng lại, côi lòng ta cũng theo đó mà nguội lạnh theo. Ta nhắm mắt để mặc cho cảm xúc chi phối mình một lần, nhất quyết không buông Tiểu ra. Đúng lúc như vậy... đúng lúc như thế đã tính toán trước... Chỉ là lần này thôi, lần này ta muốn thử tranh một lần...

“Cái này... tiểu bảo bối...”

“ ... ”

“Ta nghĩ...ta nên đi xem nàng ta một chút...”

Ha...

Nực cười không...

Người muốn tranh.

Người lấy gì mà tranh ?

Ngay từ đầu vị trí đó đã không phải của người không phải sao? Người làm gì có tư cách mà tranh?

“Đi mau đi một chút .” Ta quay gót không nhìn tới Tiểu nữa, bước chân gấp gấp rời đi không dám dừng lại. Ta sợ chỉ cần chân chờ một giây thôi, kẻ nhỏ nhen trong ta sẽ chiến thắng mà lao lên ôm lấy Tiểu! Ta không muốn! Không muốn!

Nhưng ta vẫn là thua bởi chính bản thân mình. Không kịp được quay đầu lại, hình ảnh ta thấy là bóng lưng gấp gấp rời đi của nàng.

Tâm, lại thật đau...

Ngoại truyện 2 - 6

“Oaa..oa...”

Ta ngậy người nhìn đứa bé gái trong nôi, cánh môi hồng hồng lúng búng nhiều đầy nước miếng, đôi gò má như thể hai trái đào mọng nước dụ dỗ người ta muốn cắn một ngụm, lại đôi mắt hồ ly đẹp dài phủ rợp lông mi cong vút, càng nhìn càng thấy say lòng người.

Tiểu gia hỏa không nói tiếng nào ngủ mê suốt hai năm, một ngày đẹp trời cũng không báo trước trở thành một tiểu hài tử, khiến cho ta có chút thích ứng không kịp .

“Làm ta lo lắng suốt hai năm! Hồ ly thúì!”

Ta vui vẻ ần ần cái trán nhăn nhăn của tiểu Vân Nhi, bóp bóp bàn tay bé xíu như nụ sen, lại chưa thỏa mãn muốn bẹo bẹo hai má phúng phính kia một chút.

Tiểu gia hỏa sao lại giống Tiểu thu nhỏ như vậy! Nếu không phải ta chứng kiến nàng biến thành tiểu hài tử, không chừng ta đã nghĩ nàng chính là đứa nhỏ của Tiểu!

Nếu như...

Nếu như một ngày nào đó Tiểu không cần ta, vậy ta sẽ bắt đứa nhỏ này đi!

Ta chọc chọc cái miệng nhỏ xinh ướt át kia một chút, tiểu gia hỏa cũng không khách khí mà ngậm lấy ngón tay ta mút chụt chụt.

“Người xem nàng có phải là ngọc giống người hay không?” Ta cười cười quay sang...

“ ... ”

A...

Ta thế nhưng lại nói chuyện một mình. Ta cười tự giễu.

Cũng đã hơn một năm ta không còn được gặp nàng nữa.

Nàng... trong hơn một năm này chỉ đóng cửa tại Thần cung không gặp ai, ngoài Hải Kỳ ra, ai cũng không thể bước vào Thần cung. Ngay cả ta cũng không thể.

Trong lòng lại dâng lên một cỗ chua xót, ta cuối cùng vẫn không phải là “người đó”.

Nhớ ngày xưa trước khi gặp nàng ta cũng chỉ là một đứa ăn mày không cha không mẹ, ngay cả tên họ cũng không có, cứ ngày ngốc sống qua ngày suốt mười ba năm. Bị người người bắt nạt phỉ nhổ, ta khi đó đã hiểu được rằng muốn sống sót thì người phải đứng trên đầu bọn họ.

Một ngày kia bởi vì trộm vài củ khoai của người ta mà bị đuổi đánh, cuối cùng ta chạy lạc vào núi. Lang thang trong núi hai ngày đêm khiến ta mất gần nửa cái mạng, cũng may mà tìm được một dòng suối nhỏ nên mới không chết khát.

Lần đầu tiên ta gặp nàng, chính là bên bờ suối. Ta đã ngỡ là mình gặp được thần tiên. Tiên nữ soi mình trong dòng nước thanh thuần động lòng người, thân thể tuyệt đẹp ẩn hiện trong những lọn tóc đen óng trải dài trên thảm lá khô, hai màu đen trắng đối lập lại gợi lên sắc thái dụ hoặc người ta sa vào không thể dứt ra được. Đôi con ngươi tím nhạt của nàng ẩn chứa một cỗ thất vọng khó kìm nén, khiến cho ai nhìn thấy cũng chỉ hận không thể phân ưu cùng nàng.

Cho tới khi nhìn thấy những chiếc đuôi bạc đang ve vẩy sau lưng nàng, ta mới không kìm được mà thốt lên “Người là yêu quái à?”

Ngay sau đó ta lập tức hối hận!

Nếu nàng là yêu quái thật thì chẳng phải ta đang dâng mạng cho nàng sao!?

Nhưng mà, yêu quái đó, chỉ ngày ngốc nhìn ta thật lâu, sau đó lao tới ta, dùng đôi con ngươi màu tím đầy khao khát hướng tới ta mà nói “Để ta bảo hộ cho người nha có được hay không?”

Haha...

Chuyện xưa như khói mây, ngoảnh mặt một cái, đã qua năm năm, ta không còn là nhóc con ngày đó. Mà nàng, cũng không còn hồ ly ngốc chỉ nghe lời ta nữa.

“Tiểu Vân Nhi à, người nói, ta có nên rời đi hay không đây?”

Nàng cũng đã không còn cần tới ta nữa, mà lý do của ta để cố gắng bám trụ lại nơi này cũng đã không còn nữa. Ta, có phải là nên rời đi rồi không ?

***

“Thần tôn hiện tại không được khỏe, xin Vương Nhi cô nương rời đi cho.”

“Chỉ là nhìn một cái thôi cũng không được sao?”

“Vương Nhi cô nương, duyên đã cạn rồi vì sao còn phải cưỡng cầu?”

Gương mặt thanh lệ của Hải Kỳ vẫn luôn u uẩn một tầng bất mãn với ta. Nàng nói phải, duyên đã cạn, có chi ta phải cưỡng cầu. Ta khi nào lại phải hèn mòn cầu xin nàng thế này đây? Nhưng mà...

“Ta chỉ muốn xem xem nàng khỏe hay không khỏe.”

“Thần tôn có khỏe mạnh hay không. Vương Nhi cô nương phải là người rõ hơn ai hết chứ?”

Ta cười khổ một chút, tới góc áo nàng ta còn chưa thấy được, nói chi biết nàng khỏe hay không khỏe?

“Vây thôi, ta không vào nữa. Phiền Hải Kỳ đường chủ chuyển cho nàng mấy cái bánh bao ta tự làm, nàng trước giờ vẫn rất thích bánh bao. Còn có, phiền người nói cho nàng, tiểu Vân Nhi bây giờ tốt lắm, không cần lo lắng nữa.”

“Vương Nhi cô nương, rốt cuộc lời ta nói người có hiểu hay cố tình không hiểu?”

“A...? Vây phiền Hải Kỳ đường chủ giảng giải cho ta một chút.”

“Ta và Thần tôn đã có da thịt chi thân. Cho nên...”

Da thịt chi thân? Là chỉ... cái đó đó phải không? Hai người đều là nữ tử sao có thể phát sinh ... cái đó nha? Chẳng lẽ khinh ta là khuê nữ không hiểu chuyện đời sao?

“... cho nên ta đứng ở vị trí người của Thần tôn mà nói, ta rất không thích có ai đó chen chân vào giữa chúng ta ...”

Cho nên nói ta chính là tiểu tam sao?

“...Hơn nữa Vương Nhi cô nương chỉ là hài tử được Thần tôn nhặt về nuôi, dù trước đây có sủng ái nàng thì cũng chỉ như với mọi người...”

Mọi người? Cái vị trí này nên đảo lại một chút.

“... Nhưng người hết lần này tới lần khác gây rắc rối với các đại môn phái, lại vì tiểu hồ ly kia mà cướp bảo vật của họ, khiến cho Thần tôn nhiều phen phải vất vả vì các người ...”

Cái này đều do Tiểu tự chủ trương đi cướp! Ta cũng chưa có mở lời nhờ nàng a.

“Dừng!” Ta cũng hết chịu nổi nàng dài dòng rồi “Hải Kỳ đường chủ có gì xin nói thẳng đi.”

“Ta muốn người rời khỏi đây.”

“Không có khả năng.”

“Người... chẳng lẽ người vẫn muốn tiếp tục không danh không phận mà ở lại Thần giáo?”

“Thứ nhất, ta dù đã buông một số việc, nhưng vẫn là Thanh Long đường chủ không phải sao? Không thể nói ta không danh không phận. Thứ hai, da thịt chi thân gì đó, người cũng mới chỉ nói từ một phía, ta lấy gì bảo đảm người không nói dối? Chừng nào Thần tôn đích thân nói cho ta, ta mới có thể tin tưởng được. Thứ ba, như một năm trước ta đã từng nói cho người, chỉ cần nàng không muốn ta đi, ta sẽ không đi đâu hết.”

“Muốn chứng thực sao? Được thôi! Ta và Thần tôn nay đã ngủ chung giường, nếu Vương Nhi cô nương có nhã hứng, vậy đêm tới có thể đến xem chúng ta ân ái!”

Nói xong cũng không quay đầu lại mà đóng sập cửa Thần cung trước mặt ta.

Thần cung ban đầu chính là chỗ của ta và Tiểu , ta ra vào Thần cung ai dám ngăn cản?

Nhưng mà một năm trước Hải Kỳ chế được bị trọng thương, lại nói địa khí ở Thần cung rất tốt cho việc dưỡng thương của nàng, lấy lý do nàng cần tĩnh dưỡng mà đóng cửa Thần cung, từ đó ta cũng không thể ra vào tùy tiện nữa. Cũng không thể gặp Tiểu nữa.

Chỉ cần nghĩ tới nàng đang ở cùng Tiểu trong không gian quen thuộc của ta, sưởi nắng trên chiếc ghế mây ta hay cùng Tiểu ngồi dưới giàn nho, lại ăn cơm cùng Tiểu trong đình viện bên Liên Trì, từng nơi từng nơi chỉ thuộc về chúng ta lại có thêm dấu vết của một người khác. Trong lồng ngực lại càng dâng lên cảm giác khó chịu.

***

Đêm.

Ta tự giấu bản thân mình một trăm lần khi đột nhập vào hậu hoa viên trong Thần cung. Dù bề ngoài tỏ ra không quan tâm bao nhiêu nhưng cuối cùng ta vẫn lại thua bởi chính cái ý nghĩ ghen tuông của mình.

Người lấy tư cách gì mà ghen ?

Dù rằng Tiểu nói nàng sẽ bảo hộ ta suốt đời. Đó cũng không phải lời hứa hay đảm bảo gì cả. Nhưng ta tin tưởng trong lời nói của Hải Kỳ có điều gì đó mờ ám. Nếu như nàng sắp tâm chia rẽ ta và Tiểu, vậy...

Đi trên lối đi quen thuộc, con đường quen thuộc, cho dù nhắm mắt ta cũng có thể dễ dàng tìm được phòng ngủ của chúng ta trước kia. Bầy bố vẫn y nguyên như trước không xê dịch dù chỉ là một bụi cây hay ngọn cỏ.

Ta có chút thất thần. Bao lâu không tới nơi này, cảnh vật vẫn vậy nhưng trong không khí lại tản mát sự xa lạ khó thấy. Nhịn xuống nỗi chua xót trong tim, nơi đây cũng không còn chỉ thuộc về mình ta và Tiểu.

Tiếp theo, ta nên làm gì đây?

Cứ ngây ngốc mà đứng nhìn cánh cửa chạm hoa lê cả đêm hay sao? Nhưng mà, thấy được hai người đó đang làm gì rồi, ta lại phải làm như thế nào?

Ta lại do dự.

“Chẳng phải người tin tưởng nàng hay sao? Vậy thì vào xem một lần đi. Chứng minh rằng người đúng, nếu người không đi, làm sao biết được có phải nàng đang có nỗi khổ tâm gì hay không?”

Ta tự nhủ rồi lại tự nhủ, nếu đã không thể nghe được từ người cần nghe, vậy chỉ còn cách tận mắt nhìn cho rõ, cho nên ta mới tới đây không phải sao?

Hít sâu một hơi lấy lại tinh thần, ta không còn do dự nữa mà bước nhanh tới cánh cửa kia.

Càng đến gần,

lại càng nghe rõ những âm thanh mị hoặc.

“A...”

“Thần tôn ...”

Những tiếng thở dốc gấp gáp nối tiếp nhau truyền tới tai ta.

“Chỉ một chút nữa thôi Thần tôn...”

“Ừm...”

Bụng dưới của ta cũng dâng lên một tầng nhiệt khí khi nghe những âm thanh ấy.

“Sắp...sắp ra rồi. Người cố nhịn một chút.”

“A... ân...”

Bang...!!!

Ta thể nhưng lại tông cửa vào!

Trên mặt và tai vẫn còn cảm giác thật nóng khó tan, trong bóng tối mờ mờ, ta phải nheo mắt mới nhìn được rõ cảnh sắc trong phòng.

Nhìn được rồi, ta lại hối hận.

Tiểu vẫn còn đang nằm trên giường, y phục lỏng lẻo khoát hờ trên hai bờ vai thon gầy, áo yếm đã cởi ra mất, để lộ ra bộ ngực đầy đặn ...

Còn Hải Kỳ, cũng chỉ khoát hờ một tấm yếm trắng, đang ngồi trên người nàng, mà tư thế kia... Như thể đang hôn trên ngực Tiểu...

Hai người trong phòng cũng bất ngờ vì sự xuất hiện của ta.

Trong bóng tối ta thấy thay Tiểu vùng lên, dạ mình châu trong phòng lập tức sáng rõ.

Lại càng thấy rõ hơn xuân sắc vốn đang dang dở kia...

“Vương Nhi cô nương quả nhiên tới thật.”

Giọng của Hải Kỳ vang lên đầy châm chọc.

Ta...

Ta vẫn chờ Tiểu lên tiếng giải thích, nhưng nàng thủy chung vẫn chỉ im lặng. Đôi con ngươi màu tím nhìn ta mang theo cả sự kinh ngạc,

và hoảng hốt ...

Ta. Thủy chung vẫn luôn mong chờ nàng sẽ nói đây là xảy ra chuyện gì. Nhưng nàng đáp trả ta bằng sự im lặng.

“Vương Nhi cô nương nhìn chưa đủ hay sao? Người thấy cũng đã thấy, vẫn còn hi vọng Thần tôn còn nuông chiều người sao? Thỉnh về đi cho!”

Vừa nói nàng vừa ngồi lên kéo hai vạt áo Tiểu, che đi cảnh xuân trước ngực, như thể khó chịu vì ta phá đám các nàng...

Phá đám...sao?

Người ở cùng Tiểu trước, không phải là ta sao?

Nếu nói chen chân vào chúng ta, không phải chính là nàng hay sao?

Nếu không có nàng, ta và Tiểu vẫn hảo hảo vô sự! Mà người đang chỉnh trang vạt áo cho Tiểu kia sẽ là ta chứ không phải nàng.

Nếu không có nàng!

Không có nàng...

Chỉ cần nàng chết !!!

Tâm vừa động, ta lập tức hướng tới tử đằng sau lưng, trước đây ta luôn thiếu cảm giác an toàn, cho nên khắp Thân cung đâu đâu cũng bị ta giấu binh khí một lượt. Mà đằng sau tử áo, chính là Huyền thiết kiếm nặng trăm cân, sắc bén tới mức chế đổi cả chiếc lá vô tình rơi trúng.

Tiểu dạy ta võ công, ta giỏi nhất là khinh công, với tốc độ của ta, dù cho là Tiểu muốn đuổi kịp cũng phải tốn không ít công phu.

Sát tâm dậy lên, ta phi thân tới Hải Kỳ đang trợn mắt ngồi trên giường.

Nàng ta vốn không biết võ công, trúng kiếm này của ta, chỉ có một con đường chết!

Nàng chết rồi sẽ không còn ai chen chân vào ta và Tiểu!

Giây phút Huyền thiết kiếm chạm vào da thịt, ta biết mình đã không thể dừng lại được nữa...

Thanh kiếm đen tuyền dài một thước, cứ như vậy mà xuyên sâu vào trong lồng ngực, đi cùng theo đó là cả tiếng nứt vỡ của xương...

Ta trân trân nhìn Tiểu.

Máu toàn thân cũng như vậy mà đông cứng.

Giây phút đó, ta lại chỉ có thể cứng ngắc mà nhìn nàng, nhìn dòng máu đỏ không ngừng tuôn ra từ ngực nàng, nhìn Huyền thiết kiếm mà ta vẫn đang nắm chặt trong tay, nhìn nơi mà đỏ đen trắng giao thoa vào nhau...

Ta...

Đang làm gì?

Ngoại truyện 2 - 7

Tiểu vươn tay ôm lấy ta.

Ta vẫn ngây ngốc mà quên đi rằng lưỡi kiếm vẫn đang đâm sâu hơn vào ngực nàng.

Một tay nàng vỗ nhẹ trên lưng ta, như thể trấn an ta.

Ta...

Ta đang làm gì?

“Đừng động vào ta!!!”

Ta vùng thoát khỏi vòng ôm của Tiểu, thấy được ánh mắt đầy đau lòng cùng bi thương của nàng, máu tươi đã nhuộm đỏ cả một vùng trên người nàng ...

Và trên cả chính ta.

Ta đã làm gì?

Chẳng lẽ đây chính là cái ta muốn hay sao?

“Từ giờ phút này, ta và người không còn quan hệ! Người đã giết đi người ta yêu nhất, cho nên ta tiếp cận người chỉ để trả thù mà thôi!”

Ta cố gắng lùi xa Tiểu, càng xa càng tốt, cố gắng áp chế nỗi kích động muốn chạy tới đỡ nàng mà rời xa nàng. “Mặc dù không thể cho người nếm được mùi vị bị mất đi người mình yêu. Nhưng ít ra từ nay các người cũng đừng hồng được bên nhau!”

“Thì ra đó mới chính là mục đích của người!” Hải Kỳ sau cơn bàng hoàng đã nhào tới đỡ lấy người Tiểu, nàng ta trợn mắt chỉ về phía ta, hai tay nàng ta nhuộm máu, là máu của Tiểu đang lên án ta...

Ta quay bước chạy đi, bỏ mặc tiếng Hải Kỳ gào thét gọi người phía sau, bỏ qua ánh mắt kinh ngạc cùng bi thương của Tiểu. Ta.

Chỉ có thể làm vậy mà thôi.

Để nàng chán ghét ta. Thống hận ta.

Để nàng phải vĩnh viễn nhớ tới ta!

Nàng vì nàng ta mà không ngại nhận một kiếm xuyên tim.

Ta lại vì ích kỷ bản thân mà đâm vào tim nàng.

Ta không xứng đáng được ở cạnh nàng. Vậy cứ để ta chiếm lấy phần chán ghét trong trái tim nàng.

Một mối lửa châm lên, toàn bộ Thanh Long Đường chìm vào trong biển lửa. Ta không muốn bắt kẻ vật gì ta đã từng dùng qua bị người khác chạm vào.

Để cho nơi chốn từng thuộc về ta sẽ vĩnh viễn chỉ thuộc về ta.

Ta ôm tiểu Vân Nhi trong bọc tã lót lẫn vào đám hỗn loạn, rời xa khỏi Thần cung.

Nàng ta đã có được Tiểu.

Vậy có thể hay không nhường Vân Nhi cho ta?

Ta nhìn ngắm gương mặt nhỏ bé vẫn đang chìm sâu trong giấc ngủ, bất giác lại nghĩ, liệu tiểu Vân Nhi có hay không sẽ hận ta ích kỷ, cứ như vậy mà chọn lựa thay nàng.

Nàng cũng yêu thích Hải Kỳ như vậy, thậm chí còn hơn cả ta...

Đời này của ta tưởng chừng có tất cả. Cuối cùng lại phát hiện ra, những thứ ta có được vốn là của người khác.

Nhìn lại về phía Thần cung lần cuối, hình ảnh Tiểu bê vết máu siết chặt lấy tim ta... Ta dù có ghen tỵ với Hải Kỳ, nhưng y thuật của nàng, ta có thể bảo đảm, hơn nữa thần thể của Tiểu tự trị thương rất nhanh, nàng... sẽ không sao đúng không?

Thần giáo đã không còn là nơi chốn dành cho ta nữa, bởi vì đã không còn có người sẽ chờ ta về nữa.

***

“Chỉ trong một đêm, Thần tôn bị trọng thương, Thanh Long Đường bị thiêu rụi, Tiểu Thế tôn bị bắt cóc, Thần giáo uy danh một thời cứ như vậy mà chao đảo.”

“Ta còn nghe nói ah, có những giáo đồ thần giáo thực ra chính là bị thôi miên! Cho nên họ mới bán mạng cho Thần giáo, nay vị Thần tôn kia sống chết không rõ, tà thuật trên người họ cũng được giải, vì vậy nên họ mới làm phản.”

“Aiya... Người không biết đâu! Anh họ của cậu vợ bác trai em gái của hàng xóm nhà ta từng là người trong Thanh long đường kia! Hắn nói ah, vị Thanh Long đường chủ vốn chính là nhân tình của Thần tôn nha! Nhưng mà Thần tôn đó gần đây có người mới, không đoái hoài nàng ta, cho nên nàng ta mới tạo phản ah.”

“Di... Thần tôn kia không phải là nữ tử sao?”

“Chính là vậy! Ta cũng nghe nói vị kia cũng là một mỹ nhân khuynh thành ah~”

“Đúng là hồng nhan họa thủy ah~”

“Phải phải...”

...

“Ôi mẹ ta ơi! Kia chẳng lẽ là thiên tiên hạ phàm ah!”

“...”

“Bàn tử, người nói vậy không sợ cộp mẹ nhà người thiên người sao? Mẹ nó, mau chùi nước dãi đi kìa! Di... Là Tiên nữ ah!!!”

“Từ bao giờ mà trấn Yên Hoa của chúng ta lại xuất hiện một mỹ nhân như vậy ah~~”

“Phải! phải!”

“...”

“...”

Thật phiền...

Khó quản được nhất, chính là mồm thiên hạ. Các người muốn bàn tán, vậy cứ bàn tán đi. Những gì người ngoài biết được, chẳng qua chỉ là những thứ ta muốn họ biết mà thôi. Còn thật sự ra sao? Haha.

Ta quyết định dừng chân tại trấn Yên Hoa cách Thần cung ba trăm dặm. Dù sao, đây cũng chính là nơi bắt đầu cho hoàn cảnh của chúng ta hiện nay. Vậy biến nó làm nơi kết thúc luôn đi.

Ta biết với mạng lưới Ảnh của A Bạch thì cho dù ta có trốn tới Cửu trùng Thiên nàng cũng có thể đến lôi ta về. Nhưng cố tình đã hơn mười năm ngày cũng không có ai “ghé thăm” ta.

Ta cũng tự hiểu rằng Tiểu cuối cùng đã quyết định buông tay ta rồi.

Ta dựa theo trí nhớ mà tìm tới Thúy Hương Lâu. Nơi này ... năm đó khi Tiểu đưa ta trở lại từ núi Thiên Hồ đã nghỉ lại tại đây một đêm. Con hồ ly ngốc cư nhiên nghĩ Thúy Hương Lâu này là khách điểm dành cho nữ tử!!! Lại còn thuê gian phòng có giường lớn nhất...

Sau ba năm ta lại trở lại đây, cũng chỉ vì muốn tìm về một chút kí ức ngọt ngào cuối cùng của năm đó. Chỉ khác là, khi đó ta là quý nhân chỉ lo không có gì chơi, còn giờ đây ta không có gì để dựa dẫm, lại phải chăm sóc ột tiểu hài tử, muốn sống sót sao? Lo mà kiếm tiền đi!

“Ta muốn làm công!”

“Di... cô nương là muốn...”

“Nhà bếp các người còn chỗ trống không? Ta muốn phụ việc nhà bếp.”

“A...hả...cái này...”

“Ta không có tài cũng chẳng có sắc, ca múa không biết, chỉ có chút sức khỏe, lại đang vướng bận con nhỏ, không thể làm việc quá nặng nhọc được, nhưng mà chạy việc vặt trong nhà bếp thì vẫn có thể. Bà chủ có thuê hay không?”

Nói rồi ta tiện tay bóp nát con hổ chặn giấy trước mặt bà chủ, khiến mặt bà ta lập tức tái mét.

“A... Đ... đương nhiên là có ah~ Hahah... Ách... Xin hỏi quý danh ph... cô nương...Ha ha...ha ha...”

“Ta họ Vương , tên... Mặc Trúc.”

“Aiya... V...ra là Vương cô nương ah~ Hân hạnh hân hạnh ah... Vậy...từ nay ngài cứ ...cứ vào trong bếp phụ việc đi...ha ha...”

Cho nên cuộc đời ta lại một lần nữa đi vào lối ngoặt.

Mười ba tuổi, ta gặp Tiểu, cuộc sống sung sướng vô ưu vô lo được bắt đầu.

Mười tám tuổi, ta xa Tiểu, cuộc sống bươn chải bây giờ lại bắt đầu.

Nhưng mà ,

Ta có chút phiền.

Hiện thực và dự định lúc nào cũng cách nhau thật xa.

Ta chỉ là một phụ việc nho nhỏ thôi có được hay không? Có chi dám ruồi bọ ở đâu cứ tìm lấy ta hoài? Nghĩ ta là cá thối sao?

Muốn nạp ta làm thập tam phòng sao? Ta cho người hết đường ngồi dậy mà đập thập nhị phòng! Quan phủ ở đây không có vương pháp? Ta đánh cho cả nha môn kêu cha gọi mẹ.

Hừm. Lão già gần đất xa trời mà cũng mặt dày không ít, muốn ta hầu lão dùng bữa sao? Thường thức bã đậu đi!

Lại còn đám người bu nhu hay cản đường ta nữa! Ta chỉ là muốn yên ổn làm công thôi, các người muốn nhìn sao? Vậy tắm nước gạo đi!

Tiểu Vân Nhi như cũng hiểu được ta vất vả, cả ngày ngủ lã lác như củ khoai, chỉ tới khi ta mớm sữa bò cho nàng mới chịu tỉnh lại.

Thi thoảng ta lại kiểm tra một lượt nhưng mà cũng không có thấy đuôi hồ ly của nàng lộ ra. Cũng thật lỳ quái, ngay cả Tiểu cũng đôi khi không kiểm chế được mà lộ đuôi ra ngoài, A Hồng cùng A Bạch dù chính là đuôi của Tiểu nhưng mà các nàng cũng chưa bao giờ giấu được cái đuôi.

Tiểu hồ ly biến thành trẻ sơ sinh có thể không khác gì người thường. Có phải pháp lực đã đạt tới cảnh giới rất cao rồi không?

...

Ma ma Thúy Liễu dầm bữa lại tới phòng củi ta ở kêu khóc một trận, nhưng thủy chung cũng chưa có ý đuổi ta đi. Mà trái lại lại bám riết lấy ta hết lời dụ dỗ ngon ngọt, nào là khuyển quốc khuyển thành gì đó, nào là thiên nữ hạ phàm gì đó, mỗi ngày đều ca đi ca lại tới mức ta nhắm mắt cũng nhắc lại được y nguyên từng từ!

Nàng nói ta chỉ cần lên đài hát múa mỗi đêm sẽ không cần cả ngày vất vả trong nhà bếp, tưởng ta là trẻ lên ba hay sao? Hát múa xong còn không phải phục vụ cho đám đàn ông dung tục nào đó?

Nàng nói ngân lượng kiếm được cũng nhiều hơn, có thể mua được nhiều sữa bò cho tiểu Vân Nhi. Cái này làm ta bận lòng đôi chút, tiểu Vân Nhi cần sữa, mà cố nhiên sữa bò lại rất đắt, bởi vì chẳng có mấy nông hộ nuôi bò lấy sữa cả, ngày nào ta cũng phải tự mình đi ra ngoài thành tới mấy thôn trang gần đó mua sữa bò.

Trước đây ở trong Giáo chưa bao giờ phải lo nghĩ tới làm sao mua được sữa, mà sữa cho Vân Nhi luôn là loại thượng đẳng. Cũng vì thế mà tiểu gia hỏa không ăn thứ gì khác! Nếu không ta cũng không cần đau đầu như vậy.

Lại nói trở thành vũ cơ rồi sẽ có người giúp ta ngày ngày đi mua sữa, vậy sẽ có thể được ngủ thêm một chút! Tiểu hồ ly thúi ngoan ngoãn ban ngày tới đêm lại thức thật mệt chết ta.

Cho nên ta theo vũ sư học múa, miễn cưỡng cũng coi như đạt yêu cầu. Còn ca hát sao? Ma ma nghe thử ta ca một lần liền bóp nát ly trà trong tay, sau đó nằm liệt giường ba ngày!

Từ ngày ta bắt đầu tập múa, bữa ăn liền có thêm món gan heo... Đầu bếp nói là để bổ máu... Các vũ công vũ sư không hiểu sao cứ lần lượt trào máu mũi, có kẻ thậm chí cứ như vậy mà ngất xỉu, ban đầu vốn có một dàn mười hai vũ cơ múa cùng ta, khi hoàn thành bài múa lại chỉ còn mình ta độc diễn!

Ngày ta biểu diễn lần đầu tiên, ma ma nước mắt ngấn dài nhìn ta kéo khăn che nửa mặt mới chịu lên sân khấu. Đùa sao? Có gì lại phải trưng mặt ra ấy kẻ đặng đồ tử kia nhìn? Kì kèo một hồi, cuối cùng ta đành phải dùng miếng vải mảnh như cánh ve để che mặt, mỏng như vậy, có khác nào không che?

Đang lúc nhạc còn tấu, ta còn chưa có múa hết bài, đã nhận thấy không khí xung quanh hết sức quỷ dị! Người ta nói thanh lâu chính là nơi nào? Tại sao lại không khí lại quỷ dị như vậy!? Ngay cả nhạc sư cũng quên tiết tấu, bản nhạc tấu lên lỗi âm liên tục, làm ta bước trật nhịp không thôi, không muốn tấu nhạc nữa sao? Cho nên ta dừng hẳn lại, không múa nữa. Nhìn một lượt xung quanh mới âm thầm giật mình một phen, sao ai cũng như bị dính phép định thân!

Nếu đã không ai còn xem, vậy ta cũng không nhọc thân diễn tiếp.

Cho tới khi ta trở lại hậu viện mới bắt đầu nghe thấy âm thanh huyền ảo bùng nổ trở lại, náo động gấp mấy lần bình thường. Tại sao? Không quan tâm.

Ta ra điều kiện với ma ma là phải cho ta phòng ngủ có giường lớn nhất, chính là căn phòng Tiểu đã từng thuê. Ma ma cũng sáng khoái hoa chân múa tay đáp ứng không một chút do dự, lại mỗi ngày tới cửa phòng ta bù lu bù loa một phen.

Dù sao thì vẫn phải kiếm cơm, nên mỗi tối ta cũng sẽ ra múa một điệu, ta cũng không có gốc đến mức không nhận ra giá trị của mình. Nhân sinh a, thứ càng khó cầu lại càng quý, ta càng làm cao thì đám ngu muội lại càng mê mẩn vì ta. Cũng không rõ bao nhiêu kẻ bị ta tiền tới gặp đại phu rồi.

Cuộc sống của ta cứ như vậy mà yên bình trôi qua ba năm.

Tiểu Vân Nhi từ một hài tử lớn lên cũng không khác gì những đứa trẻ bình thường, chính là một Tiểu thu nhỏ!

Mặc dù vẻ ngoài giống Tiểu, nhưng tính cách của nàng may mắn lại giống ta nhiều hơn. Tiểu gia hỏa rất giỏi tính kế người khác lại biết lợi dụng lợi thế của bản thân mà đòi hỏi người ta. Ngay cả ta nhiều lúc cũng thúc thủ vô sách với nàng.

Cũng chính vì nàng cứ mãi nhè nhào khiến ta không chịu nổi, nên cuối cùng đành phá lệ đồng ý với ma ma tới lễ mừng thọ của Dương gia.

Ngày đó khi đang mải mê trong điệu nhạc, ta lại cảm nhận được sát khí không nhỏ!

Quét mắt khắp một lượt xung quanh, một bóng dáng màu tím nhạt hút lấy tầm mắt ta...

Nàng trùm một chiếc nón phủ màn che nên ta không thể thấy mặt. Nhưng bóng dáng đó quen thuộc như vậy, ánh mắt nhìn ta cách một lớp màn lụa cũng không thể che dấu được, khí tức quanh người nàng lại quỷ dị khác thường...

Như thế...

Nàng động sát tâm!

“Không được !!”

Trước khi nàng phát bạo khí làm hại những người xung quanh ta đã phi thân tới kéo nàng bay lên không trung, cho nên may mắn đại sảnh Dương gia chỉ bị sụp mất một nóc tiền viện, không có ai bị thương.

Ta thầm nghĩ không ổn, cũng không thể để nàng làm hại những người này. Trước khi nàng phát bạo khí lần hai ta liền phi thân kéo nàng xa khỏi thành trấn, cảm giác người ở đằng lại bỗng nhẹ bẫng đi...

Cho đến khi ta đáp xuống đất trong tay chỉ còn nắm được ngoại bào tím nhạt của nàng buông thông xuống. Từ bên trong tay áo thùng thình bò ra nguyên hình của nàng...

Nhưng mà...

Bộ lông trắng bạc nàng tự hào từ bao giờ lại loang lổ xanh đen như vậy...

Cửu vĩ nàng hay chải chuốt từ bao giờ chỉ còn lại một...

Mà ánh mắt kia nhìn ta, không phải là nàng...

9. Chương 9

Đêm nay cũng lại là một đêm bận rộn của Thúy Hương Lâu.

Sau màn múa “Hằng Nga bôn nguyệt” của tỷ tỷ, không khí trong đại sảnh cũng đã im lặng không ít. Chỉ tới khi tỷ tỷ bước ra sau hậu viện mới nghe được tiếng huyền não đằng xa quay trở lại.

Tôi một con cáo nhỏ đang ngồi thu lu trong chum rồng nhìn lên mặt trăng.

Cũng không phải tôi muốn ngồi trong này...

Là bị nhóc con chết tiết Vân Nhi quăng vào !

Cũng chỉ có thể trách tôi quá nhỏ bé, đến đứa nhỏ ba tuổi cũng dễ dàng bắt nạt tôi. Thành chum quá cao quá tròn không thể trèo nổi, mà cổ họng cũng quá bé không thể gọi người đến giúp...

Cho nên tôi ngồi ngấm trăng để quên đi cơn đói...

Từ hồi thành cáo đến giờ giác quan của tôi cũng nhạy lên không ít. Loáng thoáng có thể nghe được bước chân nhện nhằng đang tới gần. Mũi cũng ngửi được mùi hương hoa gì đó ở túi hương của tỷ tỷ ...

Tôi duỗi cái lưng tê rần vì ngồi quá lâu, chuẩn bị dùng móng cào thành chum để khiến tỷ tỷ chú ý. Đêm khuya tĩnh lặng, tiếng động nhỏ cũng sẽ được rõ ràng đúng không?

Tôi giờ cho đám móng vuốt tụi bay phát huy công dụng rồi đó...

“Không biết khách quý hạ cố tới thăm là có việc gì?”

Hử...?

Khách quý ?

Tôi lập tức thu ngay bàn chân định giơ lên lại, hết sức cẩn thận không tiếng động nép vào thành chum nghe lén!

Cái chum này vốn bị thủng vài chỗ, cho nên người ta không dùng đến nó nữa. Tôi thật khó khăn căng mắt nhòm qua vết nứt mới thấy được cảnh vật tối thui bên ngoài.

Cũng chỉ thấy được bóng lưng tỷ tỷ quay về phía tôi, dáng lưng thẳng tắp gợi lên trong tôi một bóng lưng khác quen thuộc...

Có ai đó đến tìm tỷ tỷ làm gì vậy cà?

“Vương Nhi cô nương lâu quá không gặp”

Trên mái nhà đối diện xuất hiện hai bóng đen, một là áo lam nhạt, dựa theo giọng nói, chính là Hải Kỳ, người còn lại toàn thân mặc đồ đen...

Ách...

Hải Kỳ tìm tới cửa rồi!!!

Tỷ tỷ sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ? Dù sao thì người của Thần giáo vẫn đang truy lùng tỷ suốt ba năm qua mà... Trong lòng tôi có chút khẩn trương, mặc dù ý định của Tiểu chính là đưa tỷ tỷ trở về Thần Giáo, nhưng mà trước mắt tỷ tỷ vẫn là trọng phạm của Thần giáo đó! Tiểu lại không có ở đây để ra mặt bảo vệ tỷ tỷ.

“Ba năm không gặp, Hải Kỳ Đường chủ quả nhiên bất phàm, lại có thể đạt được một thân võ công bậc này.”

Trong giọng nói của tỷ tỷ không có một tia gợn sóng, lại như có như không ý cười cợt thần nhiên. Nhắm mắt tôi cũng tưởng tượng được vẻ mặt của tỷ tỷ lúc này, chính là vẻ mặt khi chị đi thương thảo hợp đồng!

“Nếu cứ mãi yếu đuối, không chừng sẽ lại bị người ta hạ sát mà không thể phản kháng. Ta cũng chỉ là vì muốn bảo vệ bản thân mà thôi.”

Ý cười trong lời của Hải Kỳ lại càng đậm hơn, hình ảnh lơ mơ qua mắt tôi vẫn thấy được bóng lưng của tỷ tỷ hơi run lên, bàn tay thần nhiên đưa ra sau lưng chậm rãi siết chặt...

“Hải Kỳ đường chủ chề cười rồi, ta làm sao có bản lĩnh để qua mặt Thần tôn mà hạ sát ngươi đây, ngươi nói phải không?”

“Bớt nói nhiều lời, Thần tôn đang ở đâu !?”

“Không biết.”

“Ngươi !...”

“Chẳng phải Hải Kỳ Đường chủ là người của Thần tôn hay sao? Ngài đi đâu ngươi phải biết rõ hơn ta mới phải. Có chi lại tới tìm ta gây phiền toái đây?”

Ếc...

Hải Kỳ là người của Thần tôn.....của Tiểu? Cái từ này có nghĩa là...

Có gian tình !!!

Không thể nào!?

Tuy rằng thời gian tôi ở chung với Hải Kỳ không dài, nhưng một chút xíu ái muội tỷ ấy cũng chưa từng biểu lộ! Cục kỳ quy củ mà đối đãi với tôi như chủ nhân...

Chỉ trừ ánh mắt luôn ôn nhu cùng lo lắng thì thoảng mới có...

Ặc!

Hải Kỳ thích Tiểu thật à?

“Chớ có nhiều lời! Thần tôn hôn mê ba năm, người đầu tiên Ngài muốn gặp sau khi tỉnh lại là người! Lại bất chấp cơ thể chưa phục hồi vẫn chỉ muốn tìm người về. Thậm chí còn đích thân tới gặp người. Chẳng phải hai người đã gặp nhau sao?”

“....”

.....

“Người nói... Nàng hôn mê suốt ba năm? Sao có thể...”

“Tại sao lại không thể? Chẳng phải chính nhờ người nên Thần tôn mới rơi vào hoàn cảnh như vậy sao? Nếu như ngày đó người ở bên Ngài không phải là ta... Ngài đã sớm...”

“Không có khả năng. Tiểu là cửu vĩ bạch hồ đã tu luyện được thân thể! Đao kiếm bình thường sao có thể làm hại nàng.”

Wh...What !!!

Cửu Vĩ Bạch Hồ!!!

Là hồ ly chín đuôi đúng không??? Hèn gì mà Tiểu lại đẹp như vậy!

Ra là Hồ ly tinh á!

Khoan...

Hồ ly tinh...

Cáo...

Tôi trọn mắt nhìn hai bàn chân đầy lông loang lổ chỗ đen chỗ trắng...

Cũng không khác mấy tình cảnh hai bàn tay lúc bị độc phát lúc trước... nhỉ?

Có lẽ nào...

Tôi vốn không phải xuyên không thành thú... Mà vẫn là ở trong cơ thể Tiểu...

Chỉ có điều là hiện – nguyên – hình!!!

WOAaaaa.....!!!!

Không thể nào!

Rõ ràng nói là cửu vĩ bạch hồ mà! Con cáo tôi chỉ có một đuôi thôi á, lông cũng không có tí “bạch” nào hết đâu!

“Với tu vi vốn có của Thần tôn đương nhiên Người sẽ không thể chỉ vì một kiếm đó mà mất mạng. Nhưng mà...Chỉ vì người!

Thần tôn vì người sẵn sàng để thân lực bị ăn mòn, dần mất đi thân thể cũng không để người biết. Vì người truy lùng Tiên đan thân thảo mà hao phí pháp lực giúp người cũng không dám để người nhìn thấy bộ dạng phát độc của Ngài.

Cũng vì người... mà lần giải độc cuối cùng thất bại. Tán thần đan nhờ nhát kiếm của người giờ đây đã ăn sâu vào tim Ngài. Không thể dùng Thôi dược cổ mà hút ra nữa...

Còn người thì sao? Người coi những việc Ngài làm vì người có giá trị gì? Ngài vì người ngay cả tính mạng cũng không cần, còn người vì trả thù mà trăm phương ngàn kế hãm hại Ngài, giết chết cả hi vọng sống của Ngài !!!”

Hải Kỳ phẫn nộ rồi lại bị thương chỉ tay về phía tỷ tỷ, tới cuối cùng chỉ còn lại tiếng nước nổ. Nàng ta vô lực dựa vào bóng áo đen bên cạnh, trong không gian yên tĩnh dường như chỉ còn tiếng hít thở nặng nề của tỷ tỷ...

“Người nói những lời đó... là có ý gì? Tiểu... giấu ta chuyện gì?”

“Người còn chưa hiểu hay sao? Được! Để ta nói cho người!”

Sáu năm trước người bị sư phụ ta chính là Xà yêu bắt cóc, sư phụ vì muốn chiếm lấy thân xác người đã hạ độc người. Đó là Tán thần đan. Phàm nhân trúng độc đó trong vòng mười hai canh giờ sẽ hồn phi phách tán!

Tán thần đan vốn không có tác dụng với thần thể của Thần tôn. Nhưng Ngải vì cứu người đã tự mình hút độc ra khỏi cơ thể người. Đồng thời máu của người cùng độc được dung hợp cũng chính là chất độc ăn mòn Nguyên thần của Ngải.

Khi Thần tôn cứu ta khỏi Độc cốc ta đã từng nói cho Ngải phương pháp giải độc. Đó là giết người hoặc rời xa người. Nhưng Thần tôn không những không nghe ta mà còn có ý định giết ta! Cuối cùng Ngải lựa chọn phương pháp phức tạp và khó khăn hơn.

Chính là sử dụng Thôi dược cổ.

Trong hai năm, Thần tôn vừa phải đi truy tìm Thôi dược cổ lại vừa phải chống chọi với chất độc mỗi khi tới gần người, còn người thì sao? Người giận dữ Ngải, xa lánh Ngải. Người vô tư thưởng thức những xa hoa tiện nghi Ngải mang cho người, người đâu biết đằng sau nụ cười của Ngải có bao nhiêu thống khổ cùng đau đớn?

Mỗi lần kiếm về Thần dược cho người Thần tôn cũng bị độc phát một lần, đau đớn tới mức hiện về nguyên hình, người nói Ngải là Cửu vĩ Bạch Hồ, vậy người có biết mỗi lần

Cửu vĩ hồ chết đi sẽ mất một đuôi hay không? Người có biết Ngải hiện tại có bao nhiêu đuôi không? Người có từng bao giờ thắc mắc tại sao Ngải không còn hiện nguyên hình trước mặt người không?

Người có còn tự tin mà nói với ta rằng “Người không phải cá làm sao biết cá bơi có thoải mái hay không” không?”

Một đuôi...

Tôi ngo xuống cái đuôi nhỏ xíu màu đen sau lưng...

Chẳng trách nó có vẻ nhỏ hơn so với đuôi cáo thường, bởi vốn chỉ là một phần chín...

Nói vậy cuộc sống của Tiểu ngày trước cũng không mấy dễ chịu đâu...nhỉ?

Tỷ tỷ có lẽ là hóa đá rồi, bóng lưng vẫn thẳng tắp nhưng mà lại đang lay động, tưởng chừng sẽ đổ bất cứ lúc nào...

Mà Hải Kỳ sau một hồi chỉ trích lại tiếp tục lấy hơi nói tiếp...

“Người có biết cảm giác bị Thôi dược cổ cắn nuốt có bao nhiêu đau đớn không? Mỗi mười lăm hàng tháng Ngải đều phải chịu cực hình đó một lần. Sau mỗi lần giải độc Ngải lại bị mất đi một giác quan... Người có biết được Ngải có bao nhiêu khổ sở khi không thể nghe không nhìn không nhận biết được bất kì sự vật gì không? Ngải đau đớn bao nhiêu hoảng loạn nhiều, thậm chí mất đi ý thức vẫn không ngừng gọi tên người.

Kết cuộc là nhận lấy một nhát kiếm vào tim từ người. Kết cuộc là bị người phản bội.

Người muốn trả thù sao? Người đã thành công rồi đó! Người thành công giết chết hi vọng sống của Ngải, trái tim của Ngải, thân thể của Ngải.

Bây giờ người còn muốn tiếp tục dày vò Ngải hay sao?”

Từng lời từng lời của Hải Kỳ tựa như nặng ngàn cân, thân thể của tỷ tỷ dần dần cũng không thể chống đỡ nổi nữa mà sụp xuống, hơi thở dồn dập mà nặng nề, sâu kín trong đó là những tiếng nước nổ nhỏ nhỏ...

“Ta không biết... Ta chưa từng biết... Năm đó khi nàng phát độc cũng chỉ vài ngày... Sau đó từ Độc cốc trở về cũng không còn thấy gì nữa... Ta cứ ngỡ...”

“Đó là vì Ngài cố tình giấu người! Người cũng chưa từng nhìn thấy biểu hiện khác lạ của Ngài mỗi khi đến gần người sao?”

“Ta không biết... Ta không biết...”

Đủ rồi nha! Mặc dù tôi cũng có hảo cảm với Hải Kỳ nhưng mà nhìn tình cảnh nàng ta ăn hiếp tỷ tỷ là tôi lại không nhịn được!!!

Rõ ràng không phải lỗi của tỷ tỷ cơ mà!? Tất cả là do cái đồ đàn Tiểu kia cố tình giấu giếm rất tốt nên tỷ tỷ mới không biết nàng ta trúng độc!

Còn cái vụ xuyên tạc kia nghe kiểu gì cũng chính xác là hiểu lầm! Tại sao là quy kết hết lỗi cho tỷ tỷ được!?

“Đừng quên ta từng nói gì với người.”

Ếc!!!

Giọng nói của Tiểu từ đâu đó truyền đến khiến tôi bị dọa hú hồn một trận, nhìn quanh quất cũng không thấy nàng ta ở đâu. Ở bên kia tỷ tỷ dường như không phản ứng gì, nhưng mà Hải Kỳ lập tức cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, thật lâu sau nàng ta mới mím chặt môi quay sang người áo đen bên cạnh.

“Chúng ta đi.”

Nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Trong hậu viện yên tĩnh chỉ còn lại bóng dáng lẻ loi của tỷ tỷ không ngừng run rẩy, tôi cũng không còn cách nào hơn là im lặng ngồi đợi ở trong cái chum nhìn tỷ tỷ.

Thật lâu thật lâu sau, khi tôi không chú ý, bóng dáng tỷ tỷ đã trở lại thẳng tắp như chưa hề diễn ra một cảnh kia. Bóng dáng đó quay lưng về phía tôi không thể nhìn ra được cảm xúc, tựa như tỷ tỷ chỉ đang ngắm trăng mà thôi.

“Còn chưa chịu ra?”

10. Chương 10

Ếc !!!

Bị phát hiện từ bao giờ vậy!?

Tỷ tỷ vẫn như cũ hướng về phía ánh trăng, cũng không hề động đậy, bóng lưng tựa như một pho tượng tuyệt mỹ tắm trong ánh sáng lạnh lẽo, lời vừa nói như thể chỉ đang nói chuyện một mình.

“Ta không nói, không có nghĩ là ta không biết. Cũng đa tạ người đã che chở mẫu tử chúng ta suốt thời gian qua... Không biết ta có vinh hạnh được mời người ra đây trò chuyện cùng ta chăng?”

“.....”

Hử...?

Hình như chưa bị phát hiện!

Tôi lập tức thu luôn bàn chân đang lại định đưa ra một lần nữa, quy củ ngồi nghiêm chỉnh nhòm qua lỗ thủng. Bên ngoài đó vẫn chỉ có một mình tỷ tỷ bất động chờ đợi một cái gì đó.

...

....

.....

Không lẽ là hồi nãy nói mình?

Tôi còn đang do dự có nên ra hay không, bên ngoài kia đã có dư thêm một bóng người.

Người đó không một tiếng động xuất hiện đằng sau tỷ tỷ, vạt váy trắng thanh thuần vẫn còn nhẹ nhàng lay động. Mái tóc bạc tùy ý túm lại lỏng lẻo bằng một dải lụa đỏ, người mới tới này không ai khác chính là Bạch Vũ Vũ Đường chủ của Bạch Hồ Đường!

Tôi vẫn nghĩ Bạch Hồ Đường này vô năng lười làm việc, hóa ra từ lâu đã biết Vương Nhi tỷ tỷ ở đâu nhưng lại giấu! Thà nhận khiển trách của Hải Kỳ, mang danh vô năng, cũng không để hơn năm ngàn Giáo đồ tìm ra tỷ tỷ...

Cũng quả là có tâm mà.

“Vương Nhi tỷ tỷ.”

Bạch Vũ Vũ quy củ cúi đầu trước tỷ tỷ, thái độ cung kính cùng phần thân thiết, như thể hai người bạn lâu ngày không gặp nay lại giáp mặt nhau... Dưới gấu váy còn lòi ra một nhúm lông trắng...

Ách !!!

Từ trước đến giờ tôi chỉ toàn ngồi trên cao nhìn xuống các nàng, hoặc là đứng bên cạnh mê mẩn nhìn mặt các nàng, chưa hề nhìn ở góc độ thấp thế này...

Vị này hóa ra cũng là hồ ly!

“A Bạch... ra sao rồi?”

Qua lỗ tròn nhỏ, tôi thấy được thân thể cúi thấp của Bạch Vũ Vũ khẽ rung mình một cái...

“Tỷ tỷ... ta rất tốt.”

“A Hồng còn sống không?”

A Hồng? Là Hồng Tước của Chu Tước Đường? Bà chị uy vũ áo đỏ suốt ngày luyện binh từ sáng đến tối đó à?

“A Hồng vẫn khỏe...”

“Có chôn cất các nàng tử tế không?”

“.....”

“....”

“Tỷ tỷ...”

“Từ năm năm trước đúng không?”

.....

Có ai giải thích dùm tôi với!!!

Rốt cuộc thì đoạn đối thoại không đầu không cuối này là có ý nghĩa gì?

Tôi ở trong này ôm trán khó hiểu thì hai người ngoài kia đang rơi vào trầm mặc. Thật lâu thật lâu sau mới có tiếng thở dài truyền vào, là của Bạch Vũ Vũ.

“Nếu Thần tôn mà biết chúng ta đã bị tỷ tỷ phát hiện, thế nào Ngài cũng sẽ phạt chúng ta mất...”

“Vậy sao.”

“Tỷ... Từ bao giờ phát hiện ra...”

“A Hồng vốn rất ghét đọc sách, suốt ngày ham chơi chưa từng quan tâm tới Chu tước Đường, là ta ép nàng ta học binh pháp, nhưng cũng chưa bao giờ thấy nàng ngày đêm nghiên cứu binh thư say mê tới mức bỏ cơm như vậy. Tính tình lại hết sức trẻ con không chịu nổi một chút ủy khuất, cũng rất thẳng thắn rạch ròi, nàng sẽ đường đường chính chính xông vào đại sảnh chất vấn ta, chứ không phải chỉ ẩn thân bên cạnh Hải Kỳ lén lút tới đây như hôm nay.”

“ ... ”

Vương Nhi tỷ tỷ nhẹ nhàng xoay người hướng tới Bạch Vũ Vũ, ánh trăng phía sau hôm nay dường như sáng hơn thường ngày, khiến cho khuôn mặt của tỷ tỷ khuất sau cái bóng lớn... Cũng không thể nhìn rõ được biểu cảm.

“Còn A Bạch ấy à... Bên ngoài tỏ ra lạnh lùng xa cách, nhưng thật ra lại ngây ngô không biết nói dối, mỗi câu nàng nói luôn là sự thật chọc cho người khác nhộn nhạo... Là tiểu bạch thủ ngọc không để đâu cho hết.”

Sặc...

Bằng sơn mỹ nhân Bạch Vũ Vũ cai quản nhà ngục và tội nhân Bạch Hồ đường, chỉ cần quét mắt một cái cũng khiến cho cả đám đông im bật mà bị tỷ tỷ nói như vậy...

“...Nhưng mà, A Bạch ngọc ngém sẽ không bao giờ chịu giam mình một chỗ, giống như người cả ngày trốn trong Bạch Hồ Cung. Cũng sẽ không thể làm việc không một chút sơ sót, có thể trong thời gian ngắn tìm được hầu hết Thần đan tiên thảo trên giang hồ giống như người... Hơn nữa...”

A Bạch hết sức trung thành, những gì đã hứa với ta... nàng nhất định sẽ không cho người thứ ba biết. Cho dù là Tiểu.

“Tỷ tỷ là đang trách ta nói cho Thần tôn về mấy chỗ cất tiên thảo sao?”

“Người không nói nàng cũng sẽ có cách tìm ra thôi.”

“ .... ”

Bật ngón cái !

Đúng là tỷ tỷ vạn năng của tôi nha! Chuyện gì cũng không qua mắt được tỷ tỷ.

“.....Xem ra, thời gian qua chúng ta đều tưởng rằng đã qua mắt được tỷ tỷ... đúng là tự đánh giá cao bản thân ...”

“Cũng không hẳn... trước đây ta chỉ nghi ngờ mà thôi. Nhưng vừa nãy khi nghe Hải Kỳ nói... ta mới khẳng định.”

“ .... Phải. A Hồng và A Bạch thật sự... đã chết rồi.”

“...Vậy sao...”

“Chúng ta cũng không hề biết rõ nguyên nhân, chỉ là năm năm trước Thần tôn trở lại Hồ Tộc mượn Hồ Vương hai tiểu hồ ly đạo hạnh thấp. Chúng ta khi đó mới chỉ có gần trăm năm đạo hạnh, cũng chưa thể hóa thành người. Là Thần tôn độ cho chúng ta thêm trăm năm tu vi, lại biến chúng ta thành hình dáng giống với A Hồng và A Bạch tỷ... Kêu chúng ta... đóng giả các nàng để qua mắt tỷ tỷ...”

“Ba năm trước... sau khi ta đi. Đã xảy ra chuyện gì?”

“Thần tôn... ba năm trước lúc tỷ rời khỏi Giáo, Thần tôn liền rơi vào hôn mê, không! Chính là nguyên thần tiêu tán! A...”

Tỷ tỷảo đảo ngã ngồi xuống nền đá lạnh, Bạch Vũ Vũ thấy vậy cũng thật hốt hoảng đỡ lấy tỷ tỷ nhưng bị tỷ tỷ cự tuyệt. Bàn tay tỷ tỷ nắm lấy vạt áo của nàng ta so ra còn trắng hơn...

“Người nói... Nguyên thần tiêu tán?”

“.....Phải.”

“Không có khả năng... Cách đây không lâu ta... ta còn nhìn thấy nàng! Không phải... Không phải Hải Kỳ nói rằng nàng đi tìm ta hay sao!?”

“Chính là... thời điểm ba năm trước chúng ta không còn cảm nhận được nguyên thần của Thần tôn ở trong cơ thể Ngài nữa... Trước khi biến mất hoàn toàn... Ngài... Ngài có dặn dò ta bảo vệ tỷ tỷ. Cho nên ba năm qua nhiệm vụ của ta chỉ có một, đó là bảo hộ tỷ tỷ thật tốt.”

“Sau đó?”

“Sau đó cách đây ít lâu Thần tôn mới trở về. Nhưng mà... Ngài dường như không thể trở về cơ thể, nên mới mang theo một linh hồn khác nhập vào cơ thể mình, mượn linh hồn đó làm cầu nối, để Ngài có thể dần dung hòa trở lại...”

“Linh hồn khác... Là Tiểu Diệp?”

“...”

Tôi như bị sét đánh ngang tai...

Làm cầu nối ...

Tức là... tôi.

Chỉ là một chất xúc tác...

Để Tiểu có thể dễ dàng trở lại cơ thể cũ?

Vậy nếu... khi Tiểu trở lại rồi...

Tôi... sẽ ra sao?

A...

Tôi giật mình khỏi cơn mộng, hai người bên ngoài vẫn chưa hết trò chuyện. Không hiểu sao, một cổ chán ghét dần dâng lên trong tôi. Lại có rất nhiều vấn đề được sáng tỏ...

Cái gì mà “giúp ta tìm nàng.” Không phải ngay từ đầu đã biết ở đâu sao?

Cái gì “là được lực ức chế.” Căn bản chính là Tán Thần Đan gì đó, Tiểu biết chính bản thân cũng sắp chết còn đưa cơ thể kiệt quệ này cho tôi. Lại nói bây giờ tôi thậm chí còn không phải là người!

Cái gì mà “cơ thể này sẽ thuộc về người...”

Nực cười! Chính bản thân nàng ta còn đang cố gắng trở lại cơ thể đoàn tụ với Vương Nhi tỷ tỷ, làm sao có thể nhường cho tôi...

Tôi...

Chẳng qua chỉ là thứ để cho Tiểu lợi dụng...

“Người nói linh hồn Tiểu Diệp đang trú trong cơ thể Tiểu?”

“Phải. Nàng ta là linh hồn chuyển sinh của Thần tôn, tỷ tỷ có thể xem nàng ta là Thần tôn mà đối đãi với nàng. Chỉ cần cơ thể của Thần tôn vẫn còn... Ngài ấy nhất định sẽ quay về bên tỷ tỷ.”

Aaa...

Hèn gì mà tỷ tỷ đối tốt với tôi...

Là vì Tiểu... vì cơ thể của Tiểu không phải sao?

Cái gì mà “giết người nàng yêu nhất” ... kẻ nào tin lời đó kẻ đó là đứa ngốc!!!

Tôi..

Quả vẫn là đứa ngốc.

***

“Tiểu Diệp ngốc!”

Nhóc con Vân Nhi ló đầu vào miệng chum nước, vừa vặn thấy tôi đang nằm co ro trong đáy chum. Nguyên một ngày chịu đói, ban đêm lại nhiễm lạnh, tôi chẳng còn sức gì mà ư hử với nhóc nữa. Chỉ mặc kệ nhóc con sai khiến Thạch Tử trèo vào trong chum mang tôi ra, thấy tôi nằm oặt trên tay Thạch Tử không nhúc nhích, nhóc con càng gấp gấp nắm hai cái chân nhỏ của tôi lắc lắc.

“S...Sao lại thành như vậy nha? Có đúng là Tiểu Diệp không? Sao lông lại trắng như vậy?!”

“...Ta làm sao mà biết được...”

“Tìm được chưa!?”

“....”

“Ách...Mẹ...”

...

....

Tôi nặng nhọc nhấc mí mắt lên nhìn thấy hai bàn chân đầy lông trắng muốt, cơ thể được một đôi tay run rẩy đỡ lấy, sau đó nằm trọn trong vòng ôm mềm mại. Mũi lại hứng được cái gì đó ướt ướt... Mùi vị mằn mặn kích thích làm cho cái mũi hơi ngứa. Tôi vô thức đưa chân lên quệt đi đi cái vệt mằn mặn đó, lại bị siết thật chặt trong vòng tay có mùi hương quen thuộc...

Chị...

Nếu có chị ở đây, chị cũng sẽ ôm tôi như vậy. Sẽ không để bất cứ ai bắt nạt tôi, sẽ thay tôi xả giận...

Như mười sáu năm đã qua...

Sẽ cười thật dịu dàng... giống như...

Giống như hôm chị làm đám cưới...

Tôi ừ hử một tiếng, có vẻ như lúc không tỉnh táo thì cái đầu sẽ hoạt động bất thường hơn thì phải. Haiz..

11. Chương 11: Chương 11

Tôi ngẩng nhìn cái mặt cáo trắng muốt phản chiếu trong chén chè đậu đỏ, không khỏi chặc lưỡi mấy cái, đuôi cũng theo thói quen đung đưa qua lại.

Như vậy mới ra dáng Thần Hồ nha!

Từ sau buổi tối hôm kia bị kẹt cả đêm trong chum rồng đến sáng thì các vết đen cũng tự động bay biến sạch sẽ. Ngay cả cái khoang mắt chó cũng không còn khiến tôi thật vui vẻ

~Nhan sắc lên level cũng đồng nghĩa với đãi ngộ cũng được tăng cấp theo

~~Hồi trước khi tôi vẫn còn là con cáo đen đúa xấu xí cũng đã chiếm được không ít tiện nghi của các tỷ tỷ trong lâu rồi, bây giờ trở nên xinh xắn cực phẩm lại càng được nhiều ưu ái hơn!

Không nói tới thi thoảng lại được cho đồ ăn vặt, massage miễn phí, ngay cả lúc các tỷ tỷ tắm cũng muốn ôm tôi theo

~~Ồ...

Tất nhiên là tôi chưa tới mức biến thái ăn đậu hũ của các tỷ tỷ như vậy... mà cái cảm giác lông dính vào người cũng không dễ chịu chút nào, cho nên vẫn là nhanh chân chuẩn bị trước khi bị lôi vào bồn! Khỏi mắc công nhóc con Vân Nhi nhìn tôi xong khinh bỉ ném cho bốn chữ “Háo sắc bỉ ổi!”

Ta nói người mới có ba tuổi sao lại biết nhiều từ ngữ không dành cho trẻ con như vậy hả? Đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh mà, qua vài năm nữa có lẽ nhóc con này còn cực phẩm hơn Vương Nhi tỷ tỷ không chừng.

Còn tỷ tỷ từ sau đêm hôm kia thì đối xử với tôi tốt hơn hẳn...

Trước đây đã cực tốt rồi. Bây giờ thì phải gọi là... ờ... “hận không thể mang hết cả thế gian dâng cho nàng”. Đại loại vậy.

Sau một đêm tôi “mất tích” thì lại càng cẩn thận chăm sóc trông chừng, không phút nào để tôi rời tầm mắt của tỷ. Nếu là trước đây chắc chắn tôi chắc là đã sướng rơn lên rồi, cảm giác giống như ngày xưa chị vẫn thường chăm sóc cho tôi. Nhưng mà ánh mắt tỷ tỷ kìm nén mỗi lần nhìn tôi luôn khiến tôi khó thở.

Tôi biết dải ngọc của tỷ tỷ vốn cũng không dành cho tôi, mà là cho “thân thể Tiểu”, tôi cũng biết mỗi lần tỷ tỷ nhìn tôi cũng không phải đang nhìn tôi, mà là đang nhìn “Tiểu”.

Giống như tôi nhìn thấy chị trong tỷ tỷ. Mỗi người đều tìm kiếm hình bóng người mình yêu thương từ đối phương. Cho nên tôi mới không có gì bất mãn khi tỷ tỷ coi tôi là “Tiểu”.

Nhưng cũng làm ơn đừng tra tấn trái tim bé nhỏ của tôi bằng hình ảnh đau lòng của tỷ tỷ chứ!!

Aiz...

Tôi thối thối chén chè cho bớt nguội, nhưng mà sức nhỏ quá thối mãi chè vẫn còn bốc hơi nghi ngút, chẹp, đến chén chè nho nhỏ cũng làm khó được mình!

Đang lúc tôi bực bội khều khều cái chén vẫn còn nóng hôi hổi, đuôi bỗng nhiên bị giật mạnh một cái khiến bàn chân bé nhỏ xinh xắn nhúng luôn vào trong chè!!

Mẹ ơi !!!!

Tôi ôm cái chân phủ đầy nước chè vừa nóng vừa dính khóc lặn lộn, lặn luôn khỏi bàn, cũng may tỷ tỷ nhanh tay tóm lại cái đuôi nên tôi không có bị hôn đất! Nhưng mà chè vẫn còn nóng lắm a~ QAQ

“Tiểu quý, lại bày trò gì đó?”

Tỷ tỷ khẩn trương vừa nhúng chân tôi vào trong chậu nước rửa mặt vừa tức giận quay về phía nhóc con Vân Nhi, trong giọng nói mang một chút rét lạnh khiến cho nhóc con cũng hoảng hốt không dám ho he.

Cũng may là hồi sáng rửa mặt xong chưa có dọn chậu nước đi a~ Nếu không thì cái chân của tôi thảm rồi.

Tôi liếc xéo nhóc con, chun chun cái mồm cáo lên hậm hực với nó! Mới sáng sớm ra đã tìm cách ám hại ta! Thật là một đứa nhóc không dễ thương chút nào! Hừ!

Đáp lại tôi đương nhiên cũng là hai con mắt trợn trừng của nhóc con, đuôi mắt cong cong hơi xếch lên tạo thành hình bán nguyệt câu hồn. Đúng là đồ yêu nghiệt! Nhưng mà ánh mắt hăm dọa nhỏ xíu đó khi gặp núi bằng tỷ tỷ lập tức xì hơi không còn một chút, nhóc con lại quy củ cúi đầu đáng thương hề hề nhận sai.

“Vân Nhi sai rồi, Vân Nhi không nên kéo đuôi Tiểu Diệp, là Tiểu Diệp tự mình cho chân vào trong chén. Vân Nhi chỉ muốn rủ Tiểu Diệp đi chơi đồ đèn thôi... mà.”

Hừ! Rõ ràng là nhận lỗi nhưng lại quy hết lỗi lên tôi còn gì! Nhóc con giảo hoạt! A...

Nhưng mà đi đồ đèn?

Tôi ngược lên nhìn tỷ tỷ dò hỏi, đồ đèn đó là gì vậy nha? Lại bắt gặp ánh mắt lóe lên trong thoáng chốc của tỷ tỷ... Ể?

“Là đồ đèn ở Thính Phong Cư đó! Hàng năm vào mỗi dịp Trung thu họ đều tổ chức đồ đèn mà! Mẹ ở Yên Hoa thành hơn ba năm sao lại không biết chứ!?”

“Không quan tâm.”

Ặc.

... ..

... ..

... ..

“Ngô

”

Tôi cũng muốn đi nha!

“Vậy sao? Vậy thì cùng đi.”

....

Hề?

....

.....

Tôi chớp chớp hai con mắt long lanh như hai hòn thủy tinh (là tự tôi thấy thế) nhìn nụ cười như có như không của tỷ tỷ... Tỷ tỷ cũng đáp lại tôi bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Tôi hoài nghi có lẽ tỷ tỷ nghe hiểu tiếng cáo...

“Tối nay chúng ta cùng đi giải đồ đèn.”

“Mẹ... Người thật là thiên vị mà! Tiểu Diệp muốn người liền đáp ứng còn con muốn người lại không quan tâm!”

“Điều con muốn còn chưa đủ nhiều sao?”

Nhóc con vừa dầy vò góc áo vừa phồng hai cái má bánh bao phẩn nộn lên ra điều giận dữ không nhỏ, nhưng mà hai cái đèn pha long lanh kia thì rõ ràng là đang hưng phấn cực kì rồi.

***

Đêm trung thu là đêm thứ hai trong năm, sau đêm Giao thừa, là đêm Thụy Hương Lâu không có khách.

Tại sao à?

Bởi vì ngay cả các cô nương Thụy Hương Lâu cũng chạy tới Thính Phong Cư chơi đồ đèn rồi, lấy ai tiếp khách!? Đừng nói các cô nương, mà ma Thụy Liễu là người đầu tiên chạy tới Thính Phong cư chiếm chỗ tốt, ai mà không tranh thủ đi góp vui chứ? Còn khách tới sao? Tự phục vụ đi!

Nghe các tỷ tỷ ở trong lâu kể, đồ đèn ở Thính Phong Cư không phải là trò chơi bình thường đâu

~Không chỉ phần thưởng là những chiếc đèn tuyệt tác cực kì tinh xảo, câu đố cũng rất thú vị, ngoài ra, còn có một chiếc đèn đặc biệt gọi là Đèn Lương Duyên. Khi một người giải đúng câu đố trong chiếc đèn này, sau đó đem nó tặng cho ý trung nhân của mình, nếu người kia nhận đèn thì sẽ được tất cả người dân trong thành trấn chúc phúc, ngay cả tri huyện lão gia cũng sẽ làm chủ cho bọn họ. Cho nên các cặp tình nhân bị cha mẹ ngăn cấm thường hừng hực khí thế đi giải đồ đèn nhất!

Cũng có thể coi là hình thức bức hôn trá hình nhỉ?

Tôi nằm gọn trên tay tỷ tỷ, hưởng thụ tỷ tỷ vuốt ve suốt đoạn đường tới Thính Phong cư, nhóc con ở bên không ngừng thò đầu ra khỏi xe ngựa ngó nghiêng xung quanh, thì thoảng còn cười khúc khích. Xe ngựa dừng ở một khúc đường, bởi vì quá nhiều người đi lại cho nên xe ngựa không thể đi tiếp, ba người chúng tôi, ờ, hai người một cáo đành xuống đường đi bộ.

Ồm...

Cảnh tượng trước mắt... Phải nói là đầu người trùng điệp! Thứ cho cái đầu bả đậu của tôi bây giờ chỉ có kích thước não của một con cáo, đành dùng từ lung tung một chút vậy. Nhưng mà dù tôi có căng mắt cáo ra mà nhìn thì cũng không có tìm ra được một khe hở nào hết để tiến lên phía trước. Ở xa xa còn thấp thoáng biển treo “Thính Phong Cư” cùng một cái đèn lồng to tướng, nhưng mà để chen vào đám đông này mà tới nơi chính là impossible!!!

Không rõ ở đâu có tiếng hô nho nhỏ “Là Vương cô nương!”, lập tức tôi được chứng kiến sự kiện Moses rẽ biển!

Không tới mức biển người rẽ làm đôi, nhưng mỗi bước tỷ tỷ đi tới biển người sẽ tự động nhường đường qua hai bên cho tỷ tỷ, như thế xung quanh tỷ tỷ có một kết giới hình tròn bảo hộ... Phần lớn đều là nam nhân tự giác lui về trước, sau đó lôi kéo nữ nhân bên cạnh theo mình, mặc cho các chị liếc trắng mắt... Có trách thì trách bản thân không đẹp bằng tỷ tỷ đi! Hắc hắc...

Hèn gì hôm nay tỷ tỷ trang điểm còn rực rỡ hơn thường ngày, ra là đã đoán trước được tình huống này!

Ngày thường tỷ tỷ không mấy khi chú trọng trang điểm, nếu không có người giúp tỷ tỷ chải đầu hay trang điểm, tỷ tỷ sẽ chỉ đơn giản túm mái tóc dài tựa tơ lụa ra đằng sau rồi buộc bằng một dải lụa, cũng để luôn mặt mộc ra ngoài. Tỷ tỷ ngày thường chính là tùy ý lạnh nhạt, không quan tâm tới con mắt người ngoài. Nhưng mà tỷ tỷ cho dù không trang điểm hay phục sức đơn giản cũng vẫn có thể hút hồn người ta, giống như chị trong bộ đồ Kitty cũng có thể làm tôi chảy nước miếng...

Còn hôm nay, chep, không nói tới hai má hây hây hồng hồng, đôi môi mọng nước dụ dỗ người ta phạm tội kia, khoe mắt được kẻ hơi xếch lên lại tạo cảm giác thoát tục, khiến kẻ khác phải chùn bước không dám tiếp cận. Còn có xiêm áo vàng nhạt màu ánh trăng khiến tỷ tỷ như một vị tiên nữ hạ phàm, cổ áo rộng bao quanh cần cổ trắng ngần, khoét sâu một đường phô trương ra hai gò bồng đảo B-cup, tôi nhìn tới chảy cả máu mũi, lại còn chất vải thượng hạng ôm sát lấy cơ thể, bờ vai thon thon nhỏ nhỏ khơi gợi bản năng muốn bảo vệ của người đối diện, nhưng dáng đi cao ngạo thẳng lưng lại khiến cho người khác không thể xem thường. Trên tay tùy ý ôm một con cực phẩm sừng vật là tôi (tự sướng).

Đi bên cạnh tỷ tỷ là tiểu ngọc nữ Vân Nhi đang “e sợ” nép mình bên váy tỷ tỷ, hừ, bên ngoài ngọc nữ bên trong chính là yêu tinh! Không nói đến nhóc con ngày thường tính xấu “một chút”, nhưng quả thật nhóc cũng là cực phẩm vật khó cầu trong thiên hạ, phiên bản thu nhỏ của Tiểu - đại - thần!!!

Tôi dám chắc bây giờ Tiểu mà xuất hiện tại đây đảm bảo sẽ không còn cảnh Moses rẽ biển nữa mà sẽ là máu chảy thành sông... Ai chứ vị đó thì dám thịt hết những kẻ dám vô lễ với mình lắm à....

Một đường dài không có trở ngại thẳng tới Thính Phong cư, các tỷ tỷ trong lâu đã tới từ sớm đang trò chuyện xôn xao, thấy Vương Nhi tỷ tỷ tới, mọi người vẫn gọi tỷ tỷ là Mặc Trúc tỷ, lập tức lôi kéo tỷ tỷ ngồi vào bàn.

Nhóc con đã sớm chạy biến đi đâu rồi, Thạch Tử có nhiệm vụ trông chừng nhóc con cũng thật vất vả chen lẫn trong đám đông ồn ào để tìm nhóc. Tỷ tỷ chỉ lạnh nhạt ngồi ở chỗ của mình, thi thoảng nhấp một ngụm trà, các tỷ tỷ khác vốn biết tính của tỷ tỷ nên cũng không ai làm phiền, vẫn thỏa mái tán truyện, chủ đề chính là liệu có công tử nào sẽ tặng đèn ỳnh hay không.

Các nàng thật vui vẻ về nên những câu truyện trong mơ rồi cười với nhau, che dấu sau những nụ cười đó là những ánh mắt chua xót. Họ căn bản hiểu rõ hơn ai hết những phép màu đó sẽ không thể xuất hiện với mình, nhưng họ vẫn luôn hi vọng một ngày nào đó sẽ tìm được chốn nương thân.

“Ai cũng có số phận của mình, sống như thế nào là do bản thân lựa chọn, ta biết em là bị Tiểu ép đến thế giới này... dù vậy cũng đừng để tâm tới những lời A Bạch nói hôm đó, Tiểu có thể đưa em tới đây, vậy ắt có thể đưa em trở về.”

A !?

Tôi ngẩng lên từ đĩa bánh trung thu tròn tròn nhìn tỷ tỷ, rõ ràng giọng nói rất nhỏ, tưởng như tỷ tỷ chỉ đang nói một mình, nhưng những lời đó... chẳng lẽ tối hôm đó tỷ tỷ đã biết rằng tôi ở trong chum...

“Khi đó ta không chỉ nói ột mình A Bạch nhé.”

Tỷ tỷ dịu dàng xoa đầu tôi, ánh mắt triu mến, ngón tay còn nhẹ nhàng gõ lên trán tôi mấy cái. Tôi cứ ngây ngốc để mặc cho tỷ tỷ gõ trán mà không phản ứng được chút nào.

Lựa chọn... Lúc đó, là tôi tự mình chọn chết, cũng không phải Tiểu từ đầu đã có ý giết tôi. Đáng lẽ Lưu Diệp đã không còn tồn tại nữa, nhưng Tiểu lại đưa tôi tới đây để tiếp tục “sống”, vậy tôi lấy gì để trách cứ Tiểu đây?

Một người một cáo im lặng nhìn nhau, tiếng pháo nổ đình đoàng đột nhiên phá hỏng không khí hết cả! Vừa này tôi còn nhìn thấy bóng cáo in ngược trong đôi con ngươi đen nhánh của tỷ tỷ...

Hóa ra là trò chơi đồ đèn đã bắt đầu, chương quỹ của Thính Phong cư đứng trên lầu cao giới thiệu ọi người về luật chơi, tôi biết người này, là lão xa phu nướng gà cực ngon!

Luật chơi cũng không có gì phức tạp, năm mươi chiếc đèn sẽ được lần lượt treo lên, trên đèn sẽ treo một câu đố, ai giải được câu đố nhanh nhất sẽ được thưởng đèn, mà đặc biệt là trong năm mươi chiếc đèn sẽ có mười chiếc giấu hồng bao bên trong, bên trong hồng bao có thể là ngân lượng hoặc một món quà hấp dẫn nào đó,

chỉ có duy nhất một hồng bao chứa cuộn chỉ hồng, tức là dây tơ hồng lương duyên, chiếc đèn đó cũng chính là đèn lương duyên trong truyền thuyết!

Thật là hấp dẫn nha~ Tôi hoa mắt nhìn đại sảnh bên dưới đông nghịt người, ngay cả bên ngoài Thính Phong cư cũng chật kín người tham gia giải đố, thật không biết làm sao để xác định người thắng cuộc trong cả biển người như vậy...

Trường quý lui xuống, sau đó có một người bước lên, là Dương Phong. Ô... tôi cũng suýt chút nữa quên mất hần! Hôm mừng thọ cha hần nghe nói bị hỗn loạn không ít, bởi vì vị cô nương mà hần dẫn về... ách... là tôi, đột nhiên biến mất cùng Vương vũ cơ, còn hủy đi cả tiền sảnh cùng đại sảnh nhà người ta, tôi vẫn luôn tự hỏi trong lúc mình say rượu thế quái nào lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Đáp án chỉ có một: Tiểu Đại Thần nổi điên!

Sau vụ đó ma ma cũng ăn thiệt thòi không ít, phải dầm lần bảy lượt tới Dương gia tạ tội, cuối cùng Dương lão gia mới không truy cứu nữa, nhưng lại đặc biệt dò hỏi xem Vương vũ cơ có biết vị biểu muội Lưu Diệp ở đâu hay không... Khiến a ma khóc ở cửa phòng tỷ tỷ ba ngày ba đêm cũng không moi được một chút tin tức gì mới chịu thôi.

Dương Phong kia vẫn cứ là Dương Phong ra vẻ đạo mạo quân tử rởm, sau một tràng dài phát biểu liền bước xuống. Chỉ là lúc ánh mắt hần lướt qua chỗ tỷ tỷ bỗng dừng lại nhìn tôi... ặc, chính là nhìn tôi chăm chăm, lại còn lóe lên cái gì đó, sau đó lại bình thản thu hồi tầm mắt quay đi như không có chuyện gì.

Các tỷ tỷ xung quanh tôi xôn xao một hồi, ai cũng e thẹn giấu mặt sau phiến quạt, như thể người mà Dương Phong kia nhìn chính là các nàng, lại nói cho dù Dương công tử đã có mười sáu phòng, kể cả là sáu mươi phòng, thì được gả vào Dương gia cũng xem như bến đỗ tuyệt vời rồi!

Bây giờ thì đố đèn mới chính thức bắt đầu!

Từng chiếc đèn tinh xảo được treo lên. Những câu đố trong đèn khá đơn giản nhưng lại

hiều nghĩa, để trả lời được cũng không dễ dàng.

Ví dụ như “Cầu vòng sánh đôi”, tôi nghĩ nó là hai cái cầu vòng, đáp án lại là “Nghê Hồng”... Tôi còn chả biết Nghê Hồng là cái gì...

Hay là “Sống mà đã chết, chết nhưng lại sống”, tôi nghĩ có thể là người thực vật, đáp án lại là “Hoa sen”.

“Hạt gieo xuống đất nhưng không nảy mầm.” thế thì chắc là hạt lép, đáp án lại là “Hạt mưa”, ặc...

Tôi cũng chỉ nhàm chán xem người ta tranh nhau đưa ra đáp án chứ cũng không có ý định tham gia, dù sao thì một con cáo cũng không thể nói chuyện, nếu tôi mà nói được chắc chắn sẽ bị người ta bắt đi làm khung đèn!

Thực ra là không thể trả lời đúng câu nào....

Từng chiếc đèn được treo lên, lúc trước tôi còn hoài nghi làm sao để xác định người trả lời nhanh nhất, xem ra mình đã quá thiên cận! Mỗi khi trong đám đông có người lên tiếng trả lời chính xác thì ngay lập tức sẽ có một giọng hô lên xác nhận đáp án, sau đó những tiểu nhị lẫn trong đám đông sẽ tập hợp lại mở đường cho người đó đi tới nhận giải thưởng, phải nói là hiệu suất cực cao, tác phong làm việc cực kì chuyên nghiệp!

Nhóc con Vân Nhi trở lại với hai chiếc đèn lớn trên tay, theo sau còn có Thạch tử xách thêm ba bốn chiếc đèn khác, tất cả đều là hàng cực phẩm, các góc đèn được chạm khắc hoa văn tinh tế, mặt gỗ mài bóng loáng, gỗ làm khung đèn còn tỏa ra mùi hương, trên mỗi mặt đèn là các bức họa sống động như thật, dây tua đèn là các sợi tơ đỏ mềm mại. Tôi chặc lưỡi, người ta chỉ có năm mươi chiếc đèn thôi đó! Không hiểu nhóc con dùng thủ đoạn gì để đoạt được nhiều đèn như vậy, rõ ràng là từ này đến giờ tôi cũng chưa có thấy nhóc lên nhận đèn lần nào...

Còn nhóc con thì khỏi nói rồi, cực kì thỏa mãn sung sướng với chiến lợi phẩm, cũng rất hưởng thụ những lời tán dương của các tỷ tỷ. Vương Nhi tỷ tỷ từ đầu tới cuối cũng không nhắc mắt lên lần nào, làm như không khí xung quanh không liên quan tới mình.

Đã có ba mươi tám chiếc đèn được treo lên, cũng đã tìm được sáu bao lì xì, nhưng cũng chưa có ai may mắn bắt được “đèn lương duyên” cả, số đèn càng ít, cơ hội càng cao, người bên dưới lại càng hưng phấn, thật chỉ hận không đoạt được tất cả số đèn còn lại.

Chiếc đèn thứ ba mươi chín được treo lên, là một chiếc đèn bát giác, khung gỗ được đẽo gọt hình vân mây, tám mặt đèn là giấy dán màu vàng nổi bật tám bức tranh mỹ nhân áo tím, mỗi một bức là một tư thế khác nhau đều tỏ rõ phong thái rung động lòng người, câu đối bên trên được ghi khá ngắn gọn “Loài chim thăng hoa trong lửa”

Ờ...

“Thăng hoa trong lửa”... Trong đầu lại thoáng hiện hình ảnh một ngày nào đó bên bia rừng, Dương Phong đưa tới miệng tôi một cái đùi gà...

Gà quay?

Hơ... Đố đèn sao lại dung tục như vật được... Chắc không phải rồi!

“Là Phượng Hoàng.”

“Là chim Phượng Hoàng.”

Oa... tôi chuyển tầm mắt nhìn gương mặt vẫn không hề thay đổi của tỷ tỷ, người từ nãy đến giờ vẫn im lặng thưởng trà vừa mới nhân nhật đưa ra đáp án, mặc dù tiếng nói không lớn nhưng lại vang vọng khắp đại sảnh khiến ai cũng nghe rõ mồn một.

Cùng lên tiếng trả lời với tỷ tỷ là một giọng nam trầm thấp khác, cũng đưa ra đáp án y hệt, chỉ là không hiểu sao lòng toàn thân tôi tự dưng dựng đứng cả lên khi nghe thấy cái giọng này...

“Chúc mừng Trịnh công tử đã đưa ra đáp án đúng nhanh nhất!”

Ách! Trưởng quý Thính Phong cư tươi cười niềm nở sải bước tới một vị trí bàn cách không xa bàn của tỷ tỷ ngồi, trên tay lão là chiếc đèn bát giác màu vàng hướng tới chỗ người kia.

Hừ !!! Rõ ràng là tỷ tỷ trả lời đúng trước cơ mà!? Tại sao lại công nhận tên kia trước!?

Tôi dựng lông muốn nhảy ra nhìn cho rõ tên khốn kiếp nào dám tranh đèn lồng với tỷ tỷ! Lại chết sững người ngay tại chỗ...

Hắn mặc một thân áo đen cao ngạo đứng giữa đám đông, vẻ mặt vẫn luôn vênh váo tự tình thanh cao... Mặc dù thời thế không giống, thứ hắn đang mặc cũng là trang phục cổ đại dành cho con nhà danh giá, ngay cả cách cư xử cũng có chút khoa trương hơn... Nhưng tôi vẫn nhận ra cái bản mặt chết tiệt của hắn!!!

Trịnh – Nhã !!!

Con mẹ nó sao lại gặp hắn ở đây!?

12. Chương 12

Thời gian như quay ngược trở lại hai năm trước ngày tôi gặp Trịnh Nhã lần đầu tiên, hắn là con trai của giám đốc công ty hợp tác làm ăn với ba, khi đó hắn hai mươi sáu tuổi, vừa mới trở về từ Oxford. Tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô hạn, gia thế cũng không thể xem thường, đã vậy cái vẻ ngoài đẹp mã cùng tấm bằng Đại học Oxford lại càng nâng cao giá trị của hắn trong mắt các người đẹp trong giới.

Ba giới thiệu hắn với hai chị em tôi trong buổi tiệc sinh nhật của bác Lâm, cha của Trịnh Nhã. Hắn cao ngạo trong bộ vest đen, còn tỏ vẻ lịch lãm bắt tay chị, đã vậy lại còn nắm rất lâu không chịu buông. Cho nên ngay từ lần đầu gặp mặt tôi đã rất ghét tên này!

Chị năm đó mới hai mươi ba tuổi, vừa tốt nghiệp Đại học Kinh Tế đã phải tiếp nhận công việc ở công ty ba, nói chung là rất vất vả. Ở độ tuổi đẹp nhất của người con gái trưởng thành, chị như một bó hồng đầy gai kiêu ngạo khiến cho bao nhiêu kẻ phải ước ao. Tới khi chị đứng lên vị trí Chủ tịch hội đồng quản trị năm hai mươi tư tuổi thì đã trở thành mục tiêu chinh phục của hàng tá gã trai hám lợi.

Ngoài tôi ra, đối với tất cả mọi người chị luôn cư xử đúng mực nhưng vẫn giữ khoảng cách xa gần nhất định, duy nhất chỉ có tôi mới khiến chị mỉm cười, khiến chị thả lỏng, khiến chị hung ác dằn vò hai má tôi... Duy nhất chỉ có tôi, tôi nghĩ thế.

Nhưng mà sự thật không phải thế.

Trịnh Nhã lấy lý do hợp tác làm ăn giữa hai công ty thường xuyên đến tìm chị, hẳn lấy danh nghĩa là Tổng giám đốc của đối tác lớn nhất với công ty mời chị, chị không tỏ thái độ nhưng vẫn có chút khó chịu. Hẳn mời chị ăn cơm ngoài công việc, chị trực tiếp cúp điện thoại. Hẳn gửi hoa hồng đến văn phòng chị, chị gửi lại hẳn hoa cúc trắng. Hẳn đến nhà tìm chị, chị để hẳn uống hết hai bình trà lớn cũng không xuống gặp hẳn... Ban đầu tôi còn thấy rất hả hê, lại còn thương cảm cho cái kẻ không biết tự lượng sức mình kia.

Nhưng mà...

Đám cưới của chị, nụ cười hạnh phúc của chị... Như một cái tát khiến tôi tỉnh táo lại...

Trong lúc tôi không hề hay biết, tên chết tiệt đó đã thành công cướp chị khỏi tôi!!!

***

“Chiếc đèn này, mặc dù tại hạ trả lời đúng câu đố, nhưng mà cô nương đằng kia không phải là đã đưa ra đáp án đúng trước sao? Tại hạ là nam tử lỗ mãng cũng không thể thưởng thức vẻ đẹp của đèn, chi bằng ngài hãy trao nó cho vị cô nương kia đi.”

Tiếng nói trầm thấp cao ngạo, không lớn không nhỏ đủ để mọi người trong đại sảnh nghe rõ, ai nấy đều tỏ vẻ ngơ ngác, ai mà không biết “vị cô nương kia” trong lời hắn nói chính là Vương vũ cơ nổi tiếng lừng danh chứ!? Lại còn cố tình làm màu, hừ!

Trong tình huống này tỷ tỷ chắc chắn là cũng đang mất hứng rồi, đồ rõ ràng là do mình giành được, lại còn bị người ta nâng tay trên. Đã thế hắn còn vớt lại ỉnh như thế tùy tiện mà thôi! Hừ! Nếu là tôi thì chắc chắn tôi sẽ quẳng cái đèn vào mặt hắn! Bà đây mà thêm cái đồ bổ thí của mi sao!?

Ấy vậy mà... Tỷ tỷ như cũ không phản ứng, lại ôm tôi đứng lên! Từng bước từng bước chậm rãi tiến đến gần tên “Trịnh Nhã”, càng đến gần hắn, bàn tay đang vuốt lưng tôi lại càng hỗn loạn...

Đây là điều gì đang xảy ra ?

“Đa tạ Trịnh công tử đã nhường, tiểu nữ tuy chỉ là một vũ cơ, nhưng cũng là người hiểu lễ nghĩa, luật chơi chính là ai trả lời đúng trước thì sẽ nhận được đèn, công tử đã thắng rồi, nào có đạo lý tiểu nữ thua cuộc lại được thưởng? Chiếc đèn này tốt hơn vẫn là Trịnh công tử nên nhận đi.”

....

Tôi tròn mắt nhìn tỷ tỷ đang hơi cúi đầu trước “Trịnh Nhã”, bộ dạng e lệ này là sao????

Lại còn ánh mắt cúi thấp không có tỷ độ ấm không hợp với cử chỉ lời nói kia là sao?????

Rốt cuộc là tỷ tỷ đang làm gì vậy!?

“Vị này... là Vương cô nương? Tại hạ đã nghe danh từ lâu.”

Con mẹ mi giả bộ cũng phải có mức độ! Tỷ tỷ nổi tiếng trong trấn Yên Hoa suốt ba năm không lý nào một tên công tử có vẻ nhà giàu như hắn, lại còn được mọi người xung quanh tỏ thái độ kính nể như thế kia lại không biết tỷ tỷ là ai!!! Lại còn “nghe danh từ lâu” nữa chứ!

“Trịnh công tử khách khí rồi, được người như ngài biết tới quả là vinh dự của Mặc Trúc.”

“Vương cô nương không nên khách khí như vậy, danh tiếng của Vương cô nương làm sao có ai lại không biết chứ, chiếc đèn này vào tay Vương cô nương, xem ra chính là vật tìm đúng chủ.”

“Trịnh công tử thật khéo nói đùa, là Mặc Trúc vô công sao có thể hưởng lộc, hơn nữa chiếc đèn quý giá như vậy công tử có thể dùng để tặng người trong lòng, xem ra chính là ý nghĩa rất lớn.”

“Thật ngại quá, tại hạ hiện tại chưa có ý trung nhân, nhận chiếc đèn này xem ra chỉ như vô dụng mà thôi, chi bằng Vương cô nương cứ nhận lấy, xem như là tại hạ tặng cô nương quà gặp mặt đi?”

“Việc này...”

....

Con mẹ nó cái màn này là như thế nào đây???

Tình chàng ý thiếp kia là thế hếch nào??? Đã vậy lại còn tặng lại đèn làm quà gặp mặt!? Lại còn thái độ mập mờ của tỷ tỷ... ám chỉ trắng trợn như vậy chẳng lẽ là đang bật đèn xanh sao!?

Trái tim bé nhỏ của tôi đập thành thạch trong lồng ngực, dội vào mấy cái xương sườn thật nhức nhối, một nỗi sợ len lỏi tới từng lỗ chân lông. Chẳng lẽ ác mộng kiếp trước lại tiếp tục ... ở đây. Tỷ tỷ giống như chị, lại bị thu hút bởi cái tên chết tiệt này!?

Không có khả năng!!!

Tỷ tỷ rõ ràng là rất yêu Tiểu, rất đau lòng vì Tiểu mà... đúng không?

Nghĩ lại thì hình như cũng chưa có điều gì khẳng định tình cảm tỷ tỷ dành cho Tiểu là tình yêu cả... Dù sao thì, tỷ tỷ vẫn là một nữ tử, vẫn sẽ bị thu hút bởi một người đàn ông... giống như chị.

Tôi nằm trong vòng tay ấm áp của tỷ nhưng toàn thân bỗng trở nên lạnh lẽo, nam nữ xưa nay thu hút nhau chẳng phải là chuyện rất đỗi bình thường hay sao?

Móng vuốt của tôi bấu chặt vào tay áo vàng nhạt của tỷ tỷ, đã rất lâu rồi Tiểu không xuất hiện nữa, tôi chỉ ước nàng ta ra đây ngay lập tức giết chết cái tên chết tiệt Trịnh Nhã này đi!

Tiểu ngu ngốc! Tỷ tỷ sắp bị tên khốn kia cướp mất rồi kìa!! Người mà không mau xuất hiện thì tỷ tỷ sẽ bị hãm cướp đi thật đó!!!

“Đây là một phần tâm ý của tại hạ, Vương cô nương nếu không nhận tức là chê tại hạ không đủ thành ý rồi?”

“Ta nào dám... Đây, đa tạ Trịnh công tử.”

Tỷ tỷ ôn nhuận như nước hồ thu, “thẹn thùng” cúi đầu không dấu vết che đi ánh mắt không chút cảm xúc nhận lấy chiếc đèn, tám mũi nhân áo tím xoay tròn theo ánh đèn đưa như thể đang cười nhạo tôi. Dù mi có làm gì thì số phận chính là số phận, dù là chị hay tỷ tỷ đến cuối cùng cũng sẽ không chọn mi.

Lưỡi vô thức lia qua những kẽ răng sắc nhọn trong khoang miệng, với khoảng cách này chỉ cần tôi bật người một cái là sẽ nhảy được lên vai tên họ Trịnh kia, chỉ cần cắm thật sâu hai hàm răng này vào động mạch cổ hần...

Con người rất mỏng manh yếu đuối, chỉ cần mất máu quá nhiều cũng có thể chết được...

Nhưng mà...

Động mạch cổ là nằm bên trái hay bên phải?

Tôi trừng mắt xem xét phần cổ hần lộ ra khỏi y phục, nhưng cũng không xác định được nên cần chỗ nào mới làm hần chết... Lại nghĩ tới nếu mình cần cổ hần thì chẳng phải sẽ

“ăn” luôn cả ghét trên da hần... Ờ...

Thật may là tỷ tỷ sau khi nhận đèn xong, đa tạ hần một câu nữa liền rời đi trở về chỗ ngồi của mình, không nói thêm một câu thừa thãi nào, cũng thật kịp thời giải thoát tôi khỏi cái mùi ghê mũi kinh tởm trên người tên họ Trịnh.

Tôi mới không muốn bao nhiêu bánh trung thu ăn vào đều bị hần làm cho nôn ra hết đâu!!!

Quả như dự đoán, khi tỷ tỷ trở lại với cái đèn bát giác màu vàng đáng ghét trên tay liền nhận được không ít tiếng trầm trồ hâm mộ của các tỷ tỷ xung quanh. Tỷ tỷ cũng không để ý tới họ, lại khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt như chưa từng có một màn vừa rồi. Nhóc con Vân Nhi từ lúc tỷ tỷ trở lại liền im lặng cũng không nói

chuyện lúu rúu nữa, sắc mặt không tốt chút nào, thi thoảng còn nheo hai con mắt hồ ly nhìn về phía dãy bàn kia một cách nguy hiểm...

Có người còn tò mò ngắm nghía cái đèn, lại táy máy một hồi liền lôi ra được một cái bao giấy màu đỏ bên trong...

“Oaa!! Mặc Trúc tỷ, là hồng bao đó! Hôm nay tỷ tỷ thật may mắn nha!”

“Phải đó! Mau mở ra xem! Không biết bên trong chứa gì đây?”

“Oa... thật hồi hộp nha... Mau mở ra đi!”

“Người làm gì? Đèn là của Mặc Trúc tỷ, phải để cho tỷ ấy mở chứ. Tỷ nói phải không?”

“...”

“Mặc trúc tỷ tỷ, tỷ mau mau mở ra đi! Cho chúng ta xem xem vận may của tỷ hôm nay nào ~”

“Phải a ! Tỷ tỷ mau mau mở đi!”

“Tỷ tỷ!”

“...”

Tỷ tỷ tất nhiên là không thích bị làm phiền, hai chân mày hơi nhíu lại, nhưng trước sự tấn công ồ ạt của các tỷ tỷ xung quanh gây tiếng ồn thật lớn, ngay cả chiếc đèn thứ bốn mươi đã được treo lên tạm thời cũng đang bị lãng quên, mọi người dường như đều dừng động tác, tất cả chú ý đều dồn về phía này, việc tên họ Trịnh kia nhường đèn lồng cho tỷ tỷ đã gây ồn ào không ít, đã vậy trong chiếc đèn đó còn có hồng bao...

Không còn cách nào khác, tỷ tỷ đành miễn cưỡng nhận lấy hồng bao trong tay Phù Dung tỷ (là người táy máy mò được hồng bao), không nhanh không chậm mở hồng bao ra, gương mặt không có chút cảm xúc rút ra một cuộn chỉ đỏ ...

Là đèn lương duyên.

13. Chương 13

Linh đình...

... đình đình...

...

Tôi đơ người nhìn lên cái khối màu vàng lũng lảng treo trên đầu giường, ở chỗ đuôi đèn có gắn một cặp chuông bạc nhỏ, mỗi lần đèn đuống đưa sẽ phát ra tiếng linh đình khiến người ta nhức tai.

Đèn lương duyên...

Con mẹ nó chứ duyên!

Tôi không tin vụ này không phải trò quỷ của tên họ Trịnh kia bày ra!!! Làm qué có kẻ nào lại tốt bụng nhường đồ cho người khác như thế!? Lại còn ra vẻ đạo mạo “Đã là của cô nương thì vật bên trong cũng thuộc về cô nương” nữa chứ!

Cái rắm á!

Ánh mắt thèm nhỏ dãi của hắn nhìn tỷ tỷ y chang ánh mắt tên Trịnh Nhã kia nhìn chị! Có mù mới không nhận ra! Đến đứa ngốc như tôi còn nhìn ra !!!!...

Ặc...

Không đúng! Tôi cũng không phải đứa ngốc...

Nói chung là âm mưa dương mưa gì kia của hắn rõ còn hơn mặt trời ban trưa nữa, định dùng chiêu lạt mềm buộc chặt để lừa tỷ tỷ đây mà!!!

Nhưng rốt cuộc là tỷ tỷ đang suy nghĩ cái gì... Cái loại tính toán hạng ba đó làm sao qua được mắt của tỷ tỷ, ấy vậy mà tỷ ấy còn im lặng nhận đèn dưới con mắt của cả trấn ...

Có lẽ nào....

“Đang nghĩ gì?”

Cả cơ thể như thường lệ được nhắc lên đặt vào trong vòng tay mềm mại, mùi phấn thơm thoang thoảng khiến mũi tôi ngứa ngáy...

Tỷ tỷ...

“Sao vậy?”

Ừ...ừ....

Tỷ tỷ ~ sao hôm nay lại trang điểm đậm như vậy

Mùi phấn gai mũi em quá à!

“...Vậy sao? Ma ma nói đẹp lắm mà?”

....

“...”

Tỷ tỷ làm gì mà cần trang điểm “đẹp” vậy ...

“Mặc Trúc tỷ

~~ Trịnh công tử tới tìm tỷ kìa ~~”

....

Hử?

What !!!!!

Ai !?

Giọng ngân vang của Phù Dung tỷ kéo thật dài, mang đến cái tin tức như sét đánh ngang tai: Tên chết tiệt đó mò tới kìa!!!

“Mời ngài ấy vào đi.”

Dạ dày tôi rơi lộp bộp mấy tiếng, vừa nãy là tỷ tỷ mới nói... Chẳng phải từ trước đến nay sương phòng của tỷ tỷ là bất khả xâm phạm à!? Đến ma ma còn không được vào...

Vậy mà tỷ lại thản nhiên để tên kia...

Tôi chưa kịp há mồm thở dốc thì tên vô lại nào đó đã tựa như một cơn gió luồn vào. Hừ hừ!!!

Trịnh ! Nhã !

Lại là Trịnh Nhã !!

Chỉ cần nhìn vào tác giả cũng lười đặt tên khác cho hắn thì đã thấy được tính chất nhân vật phụ của hắn rồi!!! Nam phụ như mi cũng đòi dòm ngó nữ chính tỷ tỷ à!!! Hả!? Hả???

Ở bên ngoài cửa con người của các tỷ tỷ đã sớm thành hình trái tim lẫn lộn khắp nơi rồi, nhìn kiểu gì cũng thấy khung cảnh bên trong toàn màu hồng mướt ối. Hừ, từ tối hôm qua tôi đã bị nhồi nhét không ít thông tin liên quan đến gã họ Trịnh.

Không nói tới cái mã ngoài cao ngạo “lạnh lùng” xuất môn thần bí ít khi ra cửa, Tuấn tú chỉ sau “Dương công tử”. Chỉ cần nhắc tới thân phận Chủ nhân của Trịnh gia - đứng đầu trong tứ đại gia tộc của trấn Yên Hoa, ba đời dòng dõi Ngự y, có cửa tiệm thuốc chi nhanh khắp cả nước, buôn bán toàn các dược liệu quý cao cấp nhất. Bản thân hắn còn được mệnh danh là Thần y, chỉ cần hắn muốn chữa thì Diêm Vương cũng

không dám giữ. Ngoài hai mươi lăm tuổi còn chưa có chính thất cũng không có tiểu thiếp. Chính là “trượng phu lý tưởng” trong mắt các tỷ tỷ, không nói tới các hoàng hoa khuê nữ khác....

Xì !

Hai lăm tuổi có mã ngoài có gia tài mà không có mảnh tình vắt vai. Nếu như chưa có gặp tình huống ngày hôm qua, tôi có thể khẳng định 100% gã này... hờ hờ...

Ngạo kiều thụ Trịnh chết tiệt với Tiểu hắc công Dương hảo sắc, hai gã giỏi ra vẻ này đấu với nhau chắc chắn nát cái giường

~~Hô hô hô...

“Vương cô nương khỏe.”

“Hoan nghênh Trịnh công tử ghé qua, không biết ngài tìm Mặc Trúc là có chuyện gì?”

“Không có gì đặc biệt, chẳng qua là hôm qua sau khi gặp cô nương, tại hạ nhớ mãi không quên...”

WTF !!!

Không cần mào đầu luôn !!!

“Đa tạ công tử ưu ái, Mặc Trúc nào có tài cán gì được công tử quan tâm đây.”

“Vương cô nương thật khiêm tốn, cả Trần Yên Hoa này còn có ai không biết tài nghệ của cô nương đây? Chỉ trách tại hạ ngu muội suốt ba năm không ra khỏi cửa, đã bỏ lỡ thật nhiều cơ hội thưởng thức tài nghệ của nàng... Aizz...”

Từ “cô nương” thành “nàng” trong giây lát... con mẹ người giỏi!!! Tôi gằm ghè nhìn cái bản mặt căng căng của hắn chỉ muốn nhào lên cắn... à không, cào ấy phát, làm sao để hắn khỏi dám ra đường nhìn người càng tốt!!!

“Công tử quá lời rồi, chỉ là chút kế sinh nhai tầm thường mà thôi, nào có thể nói là tài nghệ. Ngài cũng không cần cảm thấy tiếc nuối, nhảy múa, thì tối nào tiểu nữ cũng biểu diễn đó thôi, cũng chỉ là vật thường thức, sao có thể so sánh với tài nghệ y thuật của công tử đây. Nếu công tử có hứng thú thì có thể ghé qua tối nay.”

“Việc này... tại hạ thật có lỗi, nhưng quả thật là trong nhà có việc, buổi tối không thể ra ngoài, chính vì vậy cho nên mới bỏ lỡ... Aiz, sợ là cả đời ta cũng không thể chiêm ngưỡng điệu múa thần tiên trong truyền thuyết...”

“Là vậy sao...”

Tôi thề! Trong khoảnh khắc tôi đã thấy ánh sáng lóe lên trong đôi mắt hoa đào đang rũ xuống của tỷ tỷ! Là ánh mắt quyết định số phận của con mỗi lúc chị muốn tiêu diệt một công ty nào đó!

“Chi bằng... tại hạ biết bản thân có hơi quá phận... Liệu nàng... có thể hay không biểu diễn một lần vì ta?”

Con mẹ mi!!!

Lòi cái mõm sói ra rồi kìa!!!

Tôi bắt chập hình tượng “thú ngoan” nhảy lên định cắn cho hắn một phát! Tên chết tiệt không chỉ muốn ve vãn tỷ tỷ lại còn muốn tỷ tỷ biểu diễn cho hắn xem?

Mi coi tỷ tỷ của ta là gì chứ!?

Mắt thấy cánh tay hắn gần nhất sắp bị mình xơi đẹp, trong nháy mắt đã không thấy đâu, từ bụng bỗng truyền đến cảm giác đau nhói, sau đó một lực đạo không nhỏ đánh văng tôi ra khỏi bàn trà rồi bay tự do...

Cũng may tỷ tỷ nhanh một bước phóng ra tay áo của trường bào quấn lấy tôi trong không trung, kịp thời giữ lại tôi khi còn cách bức tường khoảng 5cm... nếu không chắc con cáo nhỏ tôi đây dính luôn trên tường rồi...

“Công tử thứ lỗi, Sủng vật dạy dỗ không nghiêm, suýt chút phượng hại tới công tử, tiểu nữ thay mặt nhận lỗi với ngài.”

Nhiệt độ trong phòng giảm xuống âm độ C, tỷ tỷ ôm tôi quay mặt vào tường nên không ai thấy được ánh mắt lạnh lẽo của tỷ, chỉ có con cáo nhỏ đáng thương mới bị ăn đau tôi đây là run lập cập...

“Vương cô nương... là tại hạ lỗ mãng, ta cũng không định ra tay nặng như vậy...Chỉ là phản xạ...”

“Tiểu nữ hiểu, chung quy thú tính cũng khó thuần hóa.”

Lạnh... Lạnh quá aa....

Vòng ôm của tỷ tỷ vẫn dịu dàng như mọi khi nhưng mà... lạnh quá a... Cảm giác ê ẩm ở bụng cũng không thống khổ như cái lạnh toàn thân này...Chắc chắn tỷ tỷ đang cực kì tức giận!!! Nhưng mà lời nói với tên chết tiệt kia vẫn lễ độ như vậy... Có khi nào là đang giận tôi lỗ mãng không...?

Chết chắc rồi!!!!

“Sủng vật của nàng bị thương không nhẹ, có thể hay không cho ta xem qua? Dù sao ta cũng là đại phu.”

“Ta công tử quan tâm, tiểu nữ sợ rằng nó sẽ lại gây thương tích cho công tử, hay là không cần đâu.”

“Nhưng mà...”

“Tiểu hồ ly chỉ là cần nghỉ ngơi... Có lẽ tiểu nữ không thể bởi công tử nói chuyện được rồi.”

“Này... Hay là để ngày khác ta lại ghé qua vậy.”

“Công tử đi thông thả.”

Tôi thề là lúc tên kia quay ra ngoài còn liếc xéo tôi một cái, hừ! Bị ăn đau một tý nhưng thành công đuổi được tên kia đi coi như cũng không uổng phí. Chỉ là tỷ tỷ lại còn hẹn hán hôm khác tới nữa!!! Hừ...

Trên bụng đột nhiên bị tấm khăn ướt lạnh áp lên khiến tôi giật mình tru lên một tiếng, đau quá a

“Còn biết đau?”

Ặc...

“Nếu ta không đỡ được em thì không chỉ có bấy nhiêu đau đâu.”

...Oa oa.... Tỷ tỷ giận thật rồi!!!

“Làm nũng vô dụng! Hừm, phạt em tối nay khỏi ăn vặt.”

Ếc!!!

Em biết sai rồi, tỷ tỷ!!! Đừng phạt em mà

T^T

Tên Trịnh Nhã chết tiệt!!! Ta nguyện rửa miiiiiiii!!!!

14. Chương 14

“Này, Tiểu Diệp, người rõ ràng cũng thấy khó chịu đúng không?”

Tôi ngẩng mặt lên khỏi canh hạt sen ngân nhĩ, đối diện với hai con người lay láy linh động của Tiểu Vân Nhi, không ư hử gì tiếp tục cúi xuống chiến đấu. Đồ quỷ nhỏ này chắc chắn lại có chủ ý xấu gì rồi.

“Nè! Người không thấy tên họ Trịnh đó rất đáng ghét sao?”

Ừ, có! Xong rồi làm sao? Tôi không để ý đến bộ dạng bức bối vì bị ngó lơ của nhóc con tiếp tục liếm nốt đáy bát. Mấy ngày nay Trịnh chết tiệt ngày nào chả đến tìm tỷ tỷ, tôi nhìn thấy hắn cũng trơ luôn cảm xúc rồi.

“Kẻ đó rõ ràng muốn làm cha của Vân Nhi!” Bát trước mặt bị giành mất, cái lưỡi liếm vào không trung, tôi đành liếm bàn chân như một con cáo thực thụ... Một - con - Cáo - thực - thụ!

“Vân Nhi không muốn! Rõ ràng kẻ đó không đẹp bằng mẹ cơ mà!? Còn có, không phải ngày trước cha đã đến tìm mẹ rồi sao!? Tại sao không xuất hiện nữa!”

“Cha” của nhóc đang ngồi ngay trước mặt nhóc liếm lông nè, tôi chép chép miệng nhìn con bé khinh bỉ. Về cơ bản nhóc con dù có giống cả Tiểu lãn Vương Nhi tỷ tỷ thì có một ngàn năm sau Tiểu cũng không thể là “cha” của tiểu Vân Nhi được. Cho nên vấn đề ai muốn làm “cha” của nhóc cũng không đến lượt nhóc quản.

“Người nói có phải mẹ muốn gả cho kẻ đó hay không? Nói vậy Tiểu Vân Nhi phải làm sao a?”

Vậy ngồi kể lể cho con cáo này thì có tác dụng sao? Tôi ngồi chồm hổm trên mặt bàn nhìn vào bản mặt lo lắng của con nhóc chép chép miệng, cái môi chu ra như vậy là muốn dụ tôi cắn một ngụm đúng không?

Còn về vấn đề Vương Nhi tỷ tỷ muốn gả cho tên họ Trịnh... Tôi thấy tám chín phần là có khả năng rồi! Cũng chẳng có ai có khả năng bao trọn Thúy Hương Lâu nguyên một ngày chỉ để xem tỷ tỷ múa một điệu như hấn cả, cũng chưa có ai được tỷ tỷ phá lệ nhảy múa vì hấn, càng chưa có ai được tỷ tỷ tự tay hầu rượu, còn tự mình trang điểm tỉ mỉ vì hấn... Tôi nhớ lại mà trong lòng vẫn chua ngoét! Cho dù là chị hồi xưa lúc đính hôn với Trịnh Nhã cũng chưa từng thay đổi thói quen đến như vậy...

“Vân Nhi nghĩ là tên kia giỏi trò với mẹ!”

Tôi cũng nghĩ thế... Mấy tên mang họ Trịnh rất giỏi tính kế người khác mà!

“Thạch Tử nói hấn là Thần y, có khi nào hấn bỏ được ẹ hay không?”

...

Ừ?

Ừ nhĩ?

Tôi nheo mắt đánh giá tình hình một hồi, biểu hiện của tỷ tỷ lúc bình thường vốn không có gì khác lạ... Chỉ khi nào tiếp chuyện tên họ Trịnh mới có chút cứng ngắc mất tự nhiên.

Nhưng ai biết cái tên mang danh “Thần y” kia có ngấm ngấm hạ cái được gì kì quái với tỷ tỷ không? Không biết chừng lại giống như trong mấy truyện tiểu thuyết cổ đại, hạ cổ độc gì đó lên người tỷ tỷ...

Cái đám trùng lúc nhúc đó...

Tôi đập móng vuốt xuống mặt bàn một cái bốp! Rõ ràng là hạ lưu vô liêm sỉ mà!? Còn dám giỏi trò kinh tởm như vậy lên người tỷ tỷ! Hai chân nhỏ trắng muốt bị hai bàn tay phần nộn nắm lấy, tiểu Vân Nhi kích động không kém hưng phấn hỏi tôi “Người cũng thấy vậy đúng không? Tên họ Trịnh đó chắc chắn đã bỏ được ẹ!”

Tôi gật đầu lia lịa, hiện tại chỉ có duy nhất phương án này mới có thể giải thích tất cả lí do thái độ kì lạ của tỷ tỷ. Lần đầu tiên từ khi gặp mặt, tôi với Vân Nhi ở trên cùng chiến tuyến!

“Vậy cho nên chúng ta phải điều tra hấn!”

Ừ!... hử? Điều tra kiểu gì? Tiểu Vân Nhi khinh bỉ liếc tôi đang ngơ ra nhìn nhóc, bĩu môi nói “Tối nhà hấn điều tra chứ còn làm gì.”

Ờ...

Tôi nghe các tỷ tỷ nói Trịnh phủ là nơi người chết đi ra nhiều hơn người sống... Bởi vì nhà hấn là một kho tàng chứa rất nhiều dược liệu trân quý, Trịnh gia nhà hấn là hậu duệ của Thần y nào đó viết rất nhiều sách y dược đều là quốc bảo, cho nên không ít kẻ tham lam dòm ngó... Người dân thành trấn đêm đêm có thể nghe thấy những tiếng rên rỉ đau đớn từ trong Trịnh phủ truyền ra... Nghe nói những kẻ đắc tội với Trịnh gia đều sống không bằng chết... Mặc dù hấn thỉnh thoảng vẫn ra ngoài hành y cứu người, nhưng dân chúng trong thành vốn vẫn sợ hấn hơn là kính hấn.

Cho nên hẳn ngoài hai trăm tuổi cũng chưa có ai dám đến cửa cầu thân, các cô nương mê luyến hẳn cũng không dám làm tới với hẳn, đơn giản vì họ sợ Trịnh phủ của hẳn.

Tôi biết con nhóc này tự đứng muốn đứng cùng chiến tuyến với tôi không thể có ý tốt mà! Nhìn cái bản mặt tôi có dán nhãn “kẻ chết thay” sao???

“Người nghĩ gì vậy a? Người nghĩ ta nếu để người gặp nguy hiểm mẹ sẽ để ta yên ổn sao?” Tiểu Vân Nhi rất chi là “vô tội” khoanh hai cánh tay nhỏ hạm hực nằm bò trên bàn, hai má phồng lên trông rất chi là đáng yêu, nhưng mà tôi yêu không nổi.

“Mấy lời đồn với Trịnh phủ chẳng phải đều với người thôi sao? Người nếu lỡ có bị bắt cũng đâu có ai nghi ngờ tiểu hồ ly người a? Cùng lắm thì người diễn trò với họ như với mẹ vậy, chẳng ai nhìn ra cái đồ yêu vật nhà người đâu.”

Yêu vật mẹ... à không! Yêu vật cái đầu nhóc! Tôi nhìn giống yêu vật lắm à!? Cái chủ thân thể này mới là yêu vật! Tôi chỉ là người vô tội bị liên lụy thôi!

Nói thì hay lắm! Nhưng cái tên họ Trịnh đó vẫn còn có tư thù với tôi á! Nhớ đến đó là bụng tôi lại ỉn ỉn đau. Ai biết nếu lỡ tôi lọt vào tay hẳn thì sẽ xảy ra chuyện gì? Tôi quay mòng, vênh đuôi nhảy xuống bàn, làm gì thì làm, còn lâu tôi mới để bản thân bị nguy hiểm!

Cái đuôi bị tóm lại, tôi ngay lập tức hăng chân rơi cắm đầu xuống đất, cảm đập vào chân bàn đau điếng, toàn thân lơ lửng trên không đung đưa đung đưa....

Tôi vừa đau vừa tức vừa giãy giụa cũng không chống lại được cánh tay nhìn như sứ trắng thực chất là sắt thép của tiểu Vân Nhi, bị nhóc tóm đuôi kéo lại lên trên mặt bàn, tôi chỉ có thể ầm ức mà nhìn nhóc. Nếu không phải tỷ tỷ đang bận tiếp đãi tên Trịnh chết tiệt kia thì nhóc con này đâu có cơ hội lại bắt nạt được tôi nữa!

“Mi cái đồ vô lương tâm a! Mẹ đối tốt với người như vậy nhưng người thấy mẹ bị người ta hãm hại cũng không muốn cứu!”

Không phải tôi không muốn... Là muốn mà không có cách thì có!

“Nguy biện! Người rõ ràng có thể vào trong cái Trịnh phủ đó thăm dò nhưng người lại không đi!”

Đi để chết à? Chưa kể bộ lông của tôi đẹp như vậy, cho dù bị coi là con vật vô tri, chẳng lẽ kẻ khác không có lòng tham lột da tôi làm khăn quàng? Tôi nghĩ đến đây liền rùng mình...

“Tóm lại người đi hay không đi?”

Không đi!

“Không đi ta liền nói với mẹ người nhìn trộm mẹ tắm xong chảy máu mũi!”

Ặc...

“Người còn liếm lại thành chén mẹ đã dùng qua!”

...Cái đó... cái đó... Sủng vật nào mà không tham ăn liếm chén bát... Vô tình... vô tình

trùng hợp thôi... haha..ha..

“Người còn cọ mũi vào yếm của mẹ!” Nhóc con nhìn tôi khinh bỉ.

Ặch... Chỉ có một lần mà cũng bị bắt gặp sao...

Cuối cùng nhóc con ra đòn sát thủ “Người lén liếm lên môi mẹ khi mẹ ngủ.”

Oành... Tôi giương cờ trắng đầu hàng. Chỉ cần một trong số những điều kia bị tỷ tỷ biết đảm bảo sẽ không còn vô tư quan tâm tôi như trước nữa... Lần đó chỉ là lúc thấy tỷ tỷ ngủ tôi liền nhớ đến chị, cho nên không cầm lòng được...

Haiz... Không nghĩ nhóc con ngày ngày nhi nhĩ nha nha nhưng thủ đoạn theo dõi người lại ghê gớm như vậy! Như thể chỉ cần tôi có một điểm không đúng mực liền bị nhóc nắm thóp!

Cho nên tôi đành đau khổ đi do thám Trịnh phủ!

15. Chương 15

Nhân lúc tỷ tỷ còn đang bận tiếp đãi tên họ Trịnh, tôi cùng với tiểu Vân Nhi lén lút chuồn ra ngoài từ cửa phía sau nhà bếp, trước khi đi tiểu Vân Nhi còn bôi trét một đồng lớn nhỏ nổi đen sì lên người tôi, nói là để hóa trang.

Hóa trang cái đầu nhóc! Tôi thấy cái bản mặt hí hửng của nhóc con chỉ muốn đập cho vài cái! Rõ ràng là âm mưu bêu xấu tôi mà.

Tôi bị nhóc con quăng vào trong cái giỏ mây xách đi. Con nhóc này rõ ràng vẫn muốn chơi tôi! Dọc đường đi tôi bị quăng quật lẫn lộn trong giỏ, đầu đập bôm bốp vào thành giỏ không biết bao nhiêu lần, bên ngoài còn nghe ra tiếng nhóc con chân bước tung tăng hát là lá la lẫn trong tiếng ồn ào trên phố.

Cứ đợi đấy! Tôi âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau một khoảng thời gian tưởng như dài vô tận bị tra tấn trong giỏ, tôi nghe được một tiếng “Ái da!” của nhóc con, sau đó giỏ mây rơi bịch xuống đất lún lóc, nắp giỏ mở ra, tôi bị văng ra ngoài theo quán tính, tiếp đó lăn mấy vòng. Tôi hoa mắt bò lên nhìn về phía nhóc con, thấy được ánh mắt nhóc xoẹt qua, bên cạnh tôi là một cái lỗ nhỏ trên chân tường... Lỗ chó?

Ngó lại Vân Nhi lần nữa, ánh mắt nhóc trợn lên nhìn tôi ra hiệu chui vào! Sau đó rất nhanh cái mồm nhỏ đáng yêu nhệch ra, tiếng khóc thanh thúy kéo dài cùng những hạt châu ngọc lăn tròn trên má, nhóc bắt đầu khóc! Tiếng khóc của Tiểu Vân Nhi thu hút rất nhiều người chú ý đến nàng, không ai thấy một bóng cáo vừa đen vừa nhỏ không tiếng động chui qua cái lỗ chó bên đường.

Đôi lúc tôi tự hỏi liệu Tiểu Vân Nhi có đúng là ba tuổi hay không?

Có đứa nhỏ ba tuổi nào có thể nghĩ ra kế hoạch đột nhập nhà người ta tài tình tự nhiên như vậy hay không???

Đến lựa chọn lỗ chó mà cũng kín kẽ như vậy... Tôi ẩn núp trong bụi cây, chính nhờ bụi cây này mà người trong nhà mới không phát hiện ra có một cái lỗ chó trên tường. Tôi nơm nớp nhìn mảnh sân vắng hoe trước mặt, không có một bóng người, núi giả, hồ sen, lầu các tinh xảo, nhưng không có ai đi lại.

Bên kia bức tường vẫn còn truyền đến tiếng khóc nho nhỏ của Tiểu Vân Nhi đánh lạc hướng cùng một ít tiếng ồn ào, bên trong này ngoài tiếng gió sạt sạt qua kẽ lá không hề có một âm thanh gì khác.

Xem ra Trịnh phủ này cũng không có đáng sợ như mọi người đồn đãi. Tôi rung tai nghe ngóng rất lâu, yên tâm rằng không có tiếng động gì xung quanh mới nhanh chóng chui ra...

Vút...

Bóng sáng lóe lên, tôi lẩn mình tránh được một kích từ bên phải bay tới, lưng túa mồ hôi lạnh! Má ơi! Cái phi tiêu dài như vậy mà phóng trúng tôi thì chỉ có nước bị xuyên táo!

Vút! Vút!

Á! Óe!!

Tôi tránh trái tránh phải mấy cái, hàng loạt phi tiêu vừa to vừa dài liên tiếp cắm xuống đất xung quanh!

Nguy hiểm quá!!! Con nhóc chết tiệt kia lừa tôi! Ai nói đám người này không ra tay với động vật hả?

Khoa học đã chứng minh: khi lâm vào đường cùng, con người ta... à... con cáo tôi sẽ mở ra được giới hạn bản thân. Bằng chứng là một đường bị đuổi giết tôi tránh tới lui trái phải không có bị trúng một cái phi tiêu nào! Mắt tối đã chạy gần đến mép hồ, tôi định ngoặt một cái rẽ phải, nhưng cùng lúc một cái phi tiêu lao đến chỉ cách đầu tôi 1cm...

Khoa học chính là khoa học! Cái gì khoa học đã chứng minh chắc chắn sẽ không sai! Cho nên tôi mở hết giới hạn bản thân ngoạm lấy cái phi tiêu, đồng thời mất đà...

Tôm...

Phi tiêu sắc lạnh rơi xuống nước.

Da gáy tôi căng như, một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy gáy tôi, tôi bị treo lơ lửng trong không trung. Tôi nhìn cái bóng cáo đen sì đang giãy dựa trên mặt nước, bên trên cũng có một bóng đàn ông đen sì đang giữ lấy tôi.

“Còn chồn này từ đâu ra?” Một giọng lạnh lạnh khàn khàn vang lên, là kẻ đang nắm gáy tôi lên tiếng, ngay sau đó vút vút hai tiếng hai kẻ khác liền đứng trước mặt tôi, toàn bộ từ đầu đến chân che kín mít.

Nhưng mà...

Chồn?

Đầu tôi chảy ba vạch đen thui, nhìn cái bóng đen phản chiếu trên nước kia, tôi nghiêng rằng nghiêng lợi mắng con nhóc nào đó bơi nhọ nổi lên người tôi!

Bà đây là mang thân xác Thần Hồ! Thần Hồ đây biết không!? Chồn!? Chồn mẹ mi!!

“Đại ca, ta nghĩ nó từ chỗ lão Trương sống ra.” Một trong hai áo đen kia lên tiếng, là giọng nữ.

“Lão Trương từ bao giờ lại sơ ý như vậy? Để sống cả vật thử thuốc thể này.” Người còn lại trong nhóm áo đen bước đến, hần cầm một chân trước của tôi đưa lên cao xem xét, mặc cho tôi giãy dựa cào cấu hần cũng không thấy hần nhú lấy một cái.

“Vậy... Không bằng chúng ta trả lại cho lão Trương. Nghiệt súc này thân thủ không tệ, đáng tiếng a.” Giọng nữ có vài phần tiếc nuối nhìn tôi...

Nghiệt súc... Chồn... Thử thuốc...

Đầu tôi ong ong mấy tiếng, thôi không tiếp tục giãy dựa nữa. Mẹ nó! Điều tra cái rắm! Tới ngón chân của tên Trịnh chết tiệt tôi còn không thấy thì đã bị lôi đi thử thuốc mịa nó rồi!!!!

“Bên ngoài kia ồn ào chuyện gì?” giọng nam khàn khan hỏi hai người kia.

“Chẳng có gì, chỉ là một con nhóc ngã đau nên kêu khóc mà thôi, có điều nhìn bộ dáng cũng không tệ.” Gã đang nắm chân tôi trả lời người kia, trong khi tay hần đang chọc chọc bụng tôi.

“Người có thấy hai việc này có điểm đáng ngờ hay không?” Mắt lạnh của tên đại ca chiều tới tôi, tôi rùng mình một cái, ra sức giãy dựa tiếp! Phải tỏ ra mình chỉ là một con cáo con chồn bình thường!!!

“Một con nhóc và một con chồn sao? Hahah...” Kẻ đang chọc bụng tôi thấy tôi phát hỏa giãy dựa lập tức cười ha hả “Đại ca, huynh đa nghi quá rồi.”

“Chỉ mong là vậy.”

Vút! Tên đại ca biến mất, tôi ra sức cắn cắn cái ngón tay tên của còn lại đang đưa trước mặt tôi, mặc dù tởm muốn chết, nhưng tôi cũng không muốn chết! Nếu hần phát hiện tôi có ý thức không phải của “động vật” thì thảm á!

***

“Lão Trương, có phải người để sống con chồn này hay không?” Tôi bị xách cổ vào trong một tiểu viện, bên trong nồng nặc mùi thuốc sắc, còn có khói đen bay ra ngoài thành từng cột. Trái tim nhỏ bé run rẩy, run rẩy... Trong khi kẻ đang nắm gáy tôi rất là thông dong đi vào bên trong.

“Hử...?” Một lão già hói đầu đang vực mặt trong sách thuốc ngẩng lên, nhìn thế nào cũng tưởng tượng ra mấy lão bác học điên hói đầu, đeo kính, áo blu trắng! “Không rõ, để đó đi.” Lão cũng không nhìn tôi một cái lập tức quay lại với sách thuốc của gã, tay chỉ về hướng một cái lồng sắt trong góc.

Trái tim yếu đuối của tôi rút bịch một cái... Bên trong lồng nhốt tạp nham các con vật nhỏ, chó có, mèo có, thỏ có, chồn... cũng có. Chúng không hề phân biệt chủng đều tựa sát vafo nhau run rẩy...

Tôi bị ném bịch một cái vào trong lồng, mùi hôi thối liền xộc lên mũi, tôi quay lại lấy hết sức bình sinh nhảy tới cửa lồng chưa đóng kia... Rầm một cái, cái mũi đáng thương đập vào miếng sắt làm nắp lồng, gã áo đen hì một cái rồi khỏi căn phòng mờ khói thuốc.

Mẹ ơi mẹ ơi mẹ ơi...

Tôi ôm cái mũi dớm máu ngồi thu lu trong góc, trong lòng hối hận không thôi! Cho dù tỷ tỷ ghét tôi, không muốn quan tâm tôi thì tôi cũng không nên để nhóc con chết tiết uy hiếp aaaaa! Giờ thì hay rồi, tỷ tỷ dù có muốn ghét tôi cũng sẽ không còn cơ hội nữa!!!

A cầu ở bên cạnh rất phối hợp ăng lên một tiếng...

Thảm rồi thảm...

Đêm...

Tôi đói mờ mắt rồi, kiểu gì thì cũng chết, có thể cho tôi chết được no bụng hay không...

Tôi nhìn con thỏ đang thoi thóp, hai chân sau giật giật liên hồi, trên mép sùi ra bọt trắng như kiểu sốc thuốc... Con mèo với con chồn đã sớm chết từ chiều, còn con chó cũng sắp trút hơi tàn...

Tưởng tượng ra viễn cảnh bản thân cũng sắp trở thành một trong số chúng... Tôi chỉ muốn cắn lưỡi cho chết mau thống khoái!

Nhưng mà không có can đảm... Tôi sợ đau lắm!

Lão bác học điên từ sáng đến chiều vẫn vùi đầu trong sách thuốc cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, không nhanh không chậm rót một ly trà đã sớm lạnh, nhấp một ngụm. Ánh mắt như có như không đảo qua tôi...

Thôi toi...

16. Chương 16

Hồi sáu tuổi tôi nhặt được một con chó ở ngoài đường, chị đặt tên cho nó là Lulu, chúng tôi nuôi dưỡng nó, Lulu với chúng tôi cũng như là một thành viên trong gia đình. Tới năm tôi mười hai tuổi, có một ngày Lulu bị lũ trộm chó bắt đi mất, tôi khóc hết nước mắt đập xe quanh các quán thịt chó trong thành phố để tìm Lulu. Tôi còn nhớ lúc tìm thấy nó đang ngồi co ro trong góc lồng của lò mổ chó, ánh mắt thấy tôi kêu cứu có bao nhiêu là sợ hãi cùng vui mừng...

Sau đó tôi xô xát với đám người kia đòi Lulu về, kết quả là bị đánh ột trận tơi bời. Sau đó thì sao nhỉ... Hình như chị làm cách nào đó đã cứu Lulu, còn khiến cho lò mổ chó kia bị đóng cửa... Chị của tôi năm mười tám tuổi đã thần thánh như vậy đấy.

Bây giờ tôi nhìn ánh mắt của lão Trương phóng tới mình, đại khái cũng hiểu được phần nào cảm giác của Lulu rồi...

Một người một cáo... chồn im lặng liếc nhau. Trong mắt lão có dòng lưu chuyển ánh sáng lập lờ, như tìm hiểu, như xăm xoi tôi. Lão có thể sẽ thấy lạ lùng về hành vi của một con... chồn như tôi đang làm. Tôi biết bây giờ phải làm cho bản thân thật đặc biệt! Chỉ cần như vậy lão mới đặc biệt chú ý đến tôi, tạm thời không cho tôi là súc vật thông thường, như những con vật đáng thương bên cạnh, mà thử thuốc trên người tôi.

Lão nhìn tôi tôi lại nhìn lão.

Hai bên nhìn nhau.

Chớp chớp mắt.

Sau đó lão xê dịch cái ghế, đeo vào tay một đôi găng tay đen bóng, nhìn có vẻ khá dày, phần cổ tay trở lên cánh tay bóng loáng như kim loại. Tôi linh cảm không tốt, lão đã tiến tới cạnh lồng, ngồi xuống đánh giá tôi một lần nữa sau song sắt, rồi không nhanh không chậm bắt tôi ra...

Tôi cong người giãy dụa, móng chân cào lên tay lão, hai hàm răng dùng hết sức cắn lão. Đương nhiên là chỉ có tôi ê răng, cái găng tay đó được bao bằng sắt!

“Chà chà...”

Lão tỉ mỉ xem xét tôi một hồi, vừa mò mẫm trên người tôi vừa chem chép cái miệng, lão vạch lông, tóm đuôi, cạy mồm tôi y như mấy ông bác sĩ thú y hồi trước thường khám cho Lulu, xong rồi tóm tôi nhấc lên quăng vào trong thùng nước ở góc phòng!

Ùm một tiếng...

Nước nhanh chóng vỗ lấy tôi, xâm nhập vào trong khoang mũi cùng miệng, tôi vùng vẫy khiến bọt nước bắn tung tóe. Hai chân trước quẫy đập chỉ cạo lên được vách thùng lạo xạo. Tôi không biết bơi! Từ hồi tai nạn ba tuổi tôi không bao giờ bén mảng đến sông hồ ao suối gì hết!

Cứu mạng!!! Cứu mạng!!!

Trong đầu thoát ần thoát hiện những hình ảnh mơ hồ, bên trong ô tô, một người đàn ông cố sức phá cửa xe, một người phụ nữ ôm tôi, nước tràn vào trong xe...

Tưởng như tôi cứ thế sẽ chết, da gáy một lần nữa bị tím lên. Tôi hở hồng hộc nhìn nước trong thùng bị nhuộm đen, cái đuôi trắng bạc vẫn còn bị ngâm một nửa trong nước, tạo hiệu ứng đen trắng rất rõ rệt...

“Chà chà... Thành tinh rồi à... Chà chà... Thật tiếc chỉ còn lại có một mạng... Chà chà... Cửa hiểm a... Cửa hiểm a...” Lão nhìn tôi đánh giá trên dưới một lần lại một lần, tưởng như yêu thích không buông tay, sau đó lục cục chạy tới kệ sách tìm kiếm kiếm.

Trên tay lão vẫn cầm lủng lẳng con cáo nhỏ chỉ còn nửa cái mạng là tôi...

Được một lúc sau, lão lôi ra một quyển sách bụi bặm, tiện tay quăng tôi xuống mặt bàn cấu bẩn, lão ngồi bên cạnh tra sách, trong miệng không ngừng lẩm bẩm

“Tử hồi đan... Tử hồi đan... Xem nào... Đuôi hồ ly thành tinh... Chà chà... Thật tiếc chỉ còn một cái. Không sao không sao, không được để chết, lấy dây thừng nhuộm máu chó quần lầy, ừ ừ, đuôi phải cắt từng khúc một từ đầu cho tới hết, phải cắt lúc còn ở trên thân thể, chà...”

Ý thức đang rời bỏ tôi... Tôi không muốn chết... Những lời lão nói văng vẳng bên tai, cắt đuôi lúc còn sống, cắt từng khúc một...

Như vậy sẽ rất đau.... Đau lắm...

***

Tôi nhìn cơ thể lão Trương đang giật giật trên nền nhà, hai mắt lão trợn lên, máu trào từ khóe miệng, trên cổ lão máu me đầm đìa, nổi bật một vết lõm máu thịt nhầy nhụa, xương cổ trắng hếu ẩn hiện mỗi nhịp thở thoi thóp của lão.

Tôi nhỏ cái thứ kinh tởm trong miệng ra, là da thịt ở vùng cổ của lão, tôi nôn thốc nôn tháo bên cạnh cái xác của lão....

Tới khi bao nhiêu nước trong bụng cũng đã nôn ra hết, tinh thần cũng khá hơn. Giết hấn thì sao? Hấn đáng chết! Loại người không bằng súc sinh cầm thú như hấn chết không tiếc! Tôi đi tới bên cạnh lồng sắt, bên trong đó con chó vừa vện trút hơi thở cuối cùng, mãn nguyện nhắm mắt, một màn kia mi cũng thấy đúng không?

Tôi đẩy nhẹ cây nền trên mặt bàn, ngọn lửa nhanh chóng liếm lấy đồng sách thuốc, sau đó lan ra bàn ghế, bắt vào kệ gỗ chất đầy sách, bùng lên tới tận trần nhà... Trong cái nóng bập bùng tôi phi ra khỏi tiểu viện trốn vào trong lùm cây.

Một đường chạy từ tiểu viện tới chỗ sân sau không có cản trở, có lẽ mấy gã trong bóng tối đã sớm đi tới đám cháy đằng kia. Tôi dựa theo trí nhớ tìm được cái lỗ chó, thuận lợi chui qua trốn ra khỏi Trại phủ.

Trong lòng thề phải tính sổ với con nhóc Vân Nhi !!!

Vạt váy vàng nhạt xuất hiện trước tầm mắt, tôi ngược lên ánh mắt không chút độ ẩm của tỷ tỷ từ trên cao nhìn xuống tôi. Ánh lửa xa xa lập lòe trong mắt tỷ tỷ... Đây là lần đầu tiên tôi thấy ánh mắt này dành cho tôi, cho dù là chị hay tỷ tỷ ...

Tôi thở phào, yên tâm gục xuống mặt đường...

Dù sao thì còn sống vẫn tốt hơn.

17. Chương 17

“Mẹ... Vân Nhi biết sai rồi, Vân Nhi sẽ không bao giờ làm thế nữa...”

Nhóc con hai tay giơ cao quá đầu, trên tay nâng một chậu nước lớn, hai chân bị phạt quỳ trên bàn giặt. Tỷ tỷ đứng bên cạnh cầm một cây roi mây thật dài, mặc kệ vẻ mặt oan ức khóc lóc của nhóc con, chỉ cần chậu nước sánh một ít liền ăn một roi...

Bạo hành trẻ em!

Tôi đổ mồ hôi nhìn cái bàn chông lồm chồm bên dưới, hai chân trước đứng một bên mép bàn, hai chân sau giữ một bên mép bàn khác, dạ dày không ngừng co rút co rút... Nếu rơi xuống dưới thì không chỉ bị đau một ít...

Bạo hành thú nuôi!!!

“Là ta quá dung túng hai người, mới khiến các người gây ra chuyện tày đình như vậy.” Tôi cùng Vân Nhi im thin thít “Nếu ngày đó không phải Tiểu Diệp mạng lớn, không chừng giờ này đến xác cũng không nhặt được đâu nhỉ?” Tôi đổ mồ hôi lạnh ròng ròng...

Đêm đó Trịnh phủ cháy không lớn, chỉ bị hỏng một tiểu viện nhỏ thôi... Nhưng mà tiếc rằng bao nhiêu sách thuốc quý trong viện đó bị thiêu sạch sẽ, khiến cho Trịnh chết tiệt mấy ngày nay không có đèn chõ tỷ tỷ...

Cái này... Rõ ràng là tỷ tỷ giận cá chém thớt aaaa...

Cơ bắp tôi co rút, dạ dày tôi co rút, trái tim cũng co rút... Tóm lại là bị chuột rút!!!

Cho nên khi bị trượt chân khỏi mép bàn, trong lòng tôi tự nhủ sau đây ta là con nhím! QAQ

Tất nhiên là tỷ tỷ chưa đến mức tuyệt tình hay nhấn tâm để tôi rơi xuống bàn chông thật. Thân thể được tay áo của tỷ tỷ cuốn lấy, tỷ tỷ nhìn tôi bất đắc dĩ thở dài, đặt tôi xuống giường rồi đi ra ngoài.

“Một chết ta aaaa...”

Tỷ tỷ vừa ra ngoài nhóc con liền không còn ngoan ngoãn, đặt chậu nước xuống trực tiếp nhảy lên giường cạnh tôi nằm thành hình chữ “đại”.

Tôi khinh bỉ liếc nhóc con bên cạnh, tự giác lùi ra xa nửa mét, chui vào trong góc giường nằm. Nằm được một lúc, khi tôi đang lơ mơ ngủ, trên lưng truyền tới một trận thoải mái, tôi vô thức nhích về phía đó, ngủ một giấc an lành.

Tối chập tối tỉnh dậy, tôi khó khăn đẩy cánh tay đang chặn ngang cổ họng mình ra, ngồi dậy, tiểu Vân Nhi đang an ổn ngủ bên cạnh.

Đồ quý!

Nếu như nhóc cũng hồn nhiên như lúc nhóc ngủ thì thế giới hòa bình biết bao nhiêu!

Hừ! Tôi ngồi gọn trong vòng tay nhóc con, ngẩng đầu nhìn bầu trời không trăng ngoài cửa sổ. Mừng một không trăng, thích hợp làm chuyện xấu.

Quả nhiên là thích hợp gặp trộm...

Một bóng áo đen to lớn xuất hiện trong tầm mắt, tôi sợ ngây người. Kẻ đó nhanh nhẹn phi vào trong phòng từ cửa sổ, nhìn tới lui, thấy tôi cùng Vân Nhi trên giường liền giơ tay về hướng này!

Là bắt cóc à?

Tôi hít một ngụm khí khi cánh tay kia sắp chạm vào Vân Nhi... Con quỷ nhỏ đó mặc dù nghịch ngợm, xấu xa, thủ đoạn, yêu nghiệt thì cũng vẫn là Tiểu Vân Nhi con gái của tỷ tỷ. Cho dù hại tôi suýt chết nhưng sau đó vô cùng biết lỗi chăm sóc tôi...

Tôi nhảy lên định cắn hắn! Không ngờ cánh tay kia nhanh nhẹn chụp được cổ họng tôi!

Tôi nghĩ hắn sẽ bóp chết mình, nhưng nhìn lên ánh mắt sáng rõ sau tấm khăn che mặt kia...

Có chút quen.

Kết quả...

Tôi bị bắt cóc !!!

***

“Lưu cô nương ?”

Tôi lấp bắp ngồi trên ghế đệm êm ái, người áo đen đối diện đã kéo khăn che mặt xuống rồi. Là con mẹ nó Dương Phong!!! Ta nói người là đại công tử Dương gia sao lại vào phòng của tỷ tỷ ăn trộm hải?

Tôi khinh bỉ nhìn cái tên bên ngoài hào hoa bên trong thối nát kia. Ngay từ hồi ngã lên người hắn trước đây tôi đã nhận ra tên này nhìn thì yếu đuối nhưng cơ bắp rất săn chắc! Là cơ thể của người học võ. Lí do tôi biết hắn là người học võ sao? Đại diện Judo nhị đẳng đương nhiên đã từng vật qua rất nhiều người, sờ cái là biết! Vờ ngã chỉ để thử hắn thôi!

Tuy bề ngoài hắn tỏ ra đạo mạo, nhưng mấy cái hành động mờ ám đằng sau tôi đều thấy hết! Làm gì có công tử nhà giàu nào đi đến đâu cũng phóng ám hiệu lên thân cây chứ? Tôi còn thấy hắn và trưởng quỹ Thính Phong Cư đứng nói chuyện với một đám người áo đen bịt mặt ở bìa rừng, cho nên mới cố tình che mặt như không biết gì chạy về xe ngựa (thực ra là phải che thật).

Cứ nói tôi có ác cảm với hắn đi! Có thiện cảm được với kẻ trong ngoài bất nhất này được mới là lạ à!

“Người đứng là Lưu cô nương?” Giọng hắn có chút khản trương và gấp gáp.

Tôi lắc đầu, nhất quyết phủ nhận tôi quen con người này!

“Người hiểu tiếng ta nói. Quả là một con hồ ly không tầm thường.” Ánh sáng trong mắt hắn lóe lên “Ngày đó Lưu cô nương bỏ đi cùng Vương vũ cơ, lúc Vương vũ cơ trở về chỉ ôm theo một tiểu hồ ly. Vương cô nương không biết võ công, nhưng ta xác định nội lực đánh bay nóc đại sảnh khi đó là phát ra từ người cô. Lưu cô nương vốn tới đây tìm biểu tỷ, nhưng sau đó mắt tích không dấu vết chỉ có hai khả năng: Một là đã chết, bị Vương vũ cơ giết chết.”

Éc!!! Mi suy diễn cái kiểu gì vậy!/? Tỷ tỷ sao có thể giết ...

“Hai là nàng đã gặp biểu tỷ rồi, nàng vốn vẫn ở đây, chỉ là dưới hình dạng khác...” Hắn yên lặng như nước hồ thu nhìn xuống tôi, giống như trước đây bao nhiêu ngụy trang của tôi đều bị hắn nhìn thấu hết...

“Người là Lưu cô nương Lưu Diệp?”

Được rồi, nếu tôi không thừa nhận thì hắn lại đưa về giả thuyết tỷ tỷ đã giết “tôi”, tôi đành gật gật đầu.

“Quả nhiên! Đêm Trung thu nhìn thấy nàng ta đã biết nàng chính là Lưu Diệp!” Cái giọng điệu vui mừng mắc ói kia là thể quái nào? Có phải hắn vui vì tìm được người thổi bay nóc nhà nhà hắn không hả? Đó cũng không phải “tôi” thật à!

Tôi “được mời” ở lại nhà Dương Phong vài ngày. Lí do: “Ta sẽ không nói cho ai về việc của nàng.”

Vô sỉ! Nói cái rắm nhà mi! Mi nghĩ người ta sẽ tin chuyện người hóa hồ ly sao?

Lí do căn tôi không rời khỏi nhà tên khốn này là vì lo sợ hắn sẽ gây bất lợi cho tỷ tỷ, dù sao ngày đó tỷ tỷ kéo theo “tôi” rời đi trước bàn dân thiên hạ ai cũng đã thấy, chỉ là sau đó không có ai tự hỏi “tôi” đã đi đâu

mà thôi (đương nhiên là trừ tên khốn nào đó). Nếu hần nhẹ nhàng thổi một ít gió... Vậy cũng khiến tỷ tỷ gặp rắc rối một thời gian.

Chi bằng cứ ở chơi vài ngày vậy.

18. Chương 18

Tôi lại tiếp tục kiếp sống làm sủng vật cho người khác...

“Nhà mới” đương nhiên là to hơn nhà cũ, to tới mức tôi bị lạc như cơm bữa, làm cả Dương phủ trên dưới nháo nhào đi tìm...

“Tên mới” cũng rất là hay.

Mỗi lần tôi ngồi chờ người nhìn mây trời, sẽ có người từ xa gọi “Tiểu Diệp Nhi!” Rất phiền phức!

Mỗi bữa cơm được ngồi trên bàn đánh chén, sẽ thường xuyên thừa một đôi đĩa liên tục gấp đồ ăn vào trong bát tôi “Diệp Nhi ăn thử món này đi.” Rất mất vệ sinh!

Mỗi khi đi dạo loanh quanh, sẽ “tình cờ” gặp được một người nào đó cũng đang đi loanh quanh “Diệp Nhi đang đi dạo sao? Vậy đi chung đi.” Rất vô sỉ!

Đêm ngủ ở trên tấm nệm nhỏ, sáng ra thức dậy sẽ thấy bản thân nằm trên giường lớn, bên cạnh là khuôn mặt của kẻ nào đó cười cười “Chào buổi sáng Diệp Nhi.” Rất... hơi thở buổi sáng!

Tôi ngây ngốc ở nhà Dương Phong hơn một tháng, chưa hề nghe được tin gì về việc tỷ tỷ đi tìm tôi hay không. Cũng chỉ có thể nói tên Dương Phong này che giấu tin tức rất giỏi!

Ngày nào cũng loanh quanh trong nhà hần, chạy trốn mười sáu vị phu nhân nhà hần, né tránh hai lão thái gia nhà hần, còn phải cảnh giác một sáng nào đó tỉnh dậy trên giường hần nữa...

Tâm phiền ý loạn không yên!

***

Một ngày nọ Dương Phong trở về rất muộn, tôi đang ăn bánh hoa quế trên thư án, thấy hần về cũng làm như không thấy, đưa thìa vào bình trà Bích Loa Xuân tộp tộp. Hần thấy tôi làm vậy cũng chẳng nhú mảy, ngồi vào thư án, thông thả rót trà trong bình ra chén uống, sau đó lấy khối bánh tôi đang ăn dở cho vào miệng nhai, hai mắt híp lại hưởng thụ...

Tôi mặc kệ hần. Dù sao tình cảnh này cũng không phải diễn ra lần đầu. Hần thích ăn đồ thừa thì cho hần ăn!

Hần nhai xong khối bánh, uống thêm hộp nước, sau đó lại lôi sổ sách công việc ra xử lý. Tôi ngồi bên cạnh nhàm chán chẳng biết làm gì, cũng chẳng có gì chơi. Haizz... Ai bảo tôi chỉ có thể ở trong thư phòng của hần chứ, chỉ cần đi ra khỏi cánh cửa kia không biết tôi sẽ bị đám nữ nhân của hần nắn vuốt thành cái dạng gì. Tốt nhất là trốn trong này vậy!

Nói mới để ý, cả tháng nay tôi ở nhà hần, không có đêm nào hần không ở lại thư phòng xử lý công việc đến khuya mới đi ngủ, ngủ cũng ngủ ở giường lớn bên kia. Vậy chẳng phải mười sáu phòng nhà hần đang héo hon hết cả sao?

Tôi chép miệng cho cái thân phận phụ nữ của bọn họ, ra là lấy phải lão chồng bất lực!

Hèn gì nạp nhiều như vậy, hóa ra là không tìm được người để “lên” được a

~Nói vậy phải suy xét lại vị trí của Dương bất lực với Trịnh bỉ ổi rồi! Không chừng là Trịnh bỉ ổi nằm trên...

Chẹp chẹp...

“Nàng có biết ánh mắt nàng nhìn ta rất bỉ ổi không?”

Ể... Tôi rời khỏi suy tưởng của bản thân trở về hiện thực, bắt gặp được ánh mắt cười cười thú vị của hắn... Aiz, dù sao cũng đang nghĩ xấu về người ta, cũng có chút hổ thẹn... Hắc hắc...

“Cái đầu nhỏ này lúc nào có suy nghĩ xấu xa được.” Hắn vui vẻ đưa tay lên xoa đầu tôi, trong giọng điệu cười cười của hắn, tôi tự nhiên hướng đầu ra chỗ khác, tránh khỏi tay hắn.

Hắn cũng biết tôi là “người”, lại còn muốn tôi cư xử như sủng vật của hắn thật chắc?

Bàn tay Dương Phong dừng trên không rất lâu, hắn nhìn về cái tay trống không đó, trầm tư hồi lâu không phát ra một chút cảm xúc nào. Sau đó hắn thở dài

“Ta không có xấu như nàng nghĩ đâu.”

Có liên quan đến tôi sao?

Dù sao người như hắn tôi chỉ cảm thấy đề phòng cùng phiền phức, cũng chẳng định dính dáng gì đến hắn mà phải tìm hiểu điểm tốt của hắn không phải sao?

Hắn tiếp tục công việc của hắn, tôi nhàm chán ngồi một lúc rồi trở về cái nệm nhỏ của mình, cuộn tròn vào gối, đuôi ôm trong ngực...

Ban đêm quả thật rất nóng, tôi ngủ chẳng ngon chút nào cả. Trong mơ màng cảm nhận được bàn tay nóng hổi nhắc tôi lên, sau đó đặt tôi xuống chăn gấm vừa trơn vừa mát. Trong đầu thầm nghĩ “Tên chết tiệt lại tóm tôi lên giường rồi!”

***

“Thiếu gia... Tới giờ dậy rồi.”

Tiếng đánh thức của nha hoàn Tiểu Túc từ bên ngoài vọng vào như mọi khi, tôi ngáp một cái, mông lung mở mắt. Lồng ngực ở đằng trước nói cho tôi biết tối qua tên nào đó chắc chắn lại tha tôi lên giường rồi.

Tôi ngáp một cái nữa, đưa chân trước lên dụi mắt.

Nhưng mà...

Có gì đó hình như không ổn... Cái gì đó đang dụi mắt tôi... Không phải chân cáo!

Là tay...

Tay!!!

Là tay người!

Tôi giật nảy mình nhìn bản thân đang ở hình dạng người, ô ô... biến lại rồi! Biến trở lại rồi!!!

Cúi xuống nhìn... là B-Cup của Tiểu đang ép trên giường... Hèn gì mà thấy mát như vậy.

Nhìn lên, Dương Phong ở bên cạnh đang trợn tròn mắt nhìn tôi, cả hai cùng hóa đá!

Thật... Thật à!? Tôi khóa thân trên giường hắn!!!

Não bộ ngừng hoạt động. Cơ thể ngừng công tác. Mắt cũng quên chớp. Dương Phong bên cạnh chắc chắn cũng khiếp sợ y chang tôi.

Sau đó... Một chỗ nào đó ở trong chăn từ từ độ... độn lên!!!

19. Chương 19

Hậu viện Dương phủ sáng sớm đã vang vọng tiếng hét thảm thiết, gia nhân xung quanh thấy tiếng hét của công tử nhà họ trong thư phòng vội vàng chạy vào tiếp ứng, nhưng chưa kịp bước vào đã có một giọng nữ nhân quát lớn “Cút hết ra ngoài!”

Mấy tên gia đình lập tức chôn chân ngoài cửa không dám tiến vào, chỉ duy nhất một nha hoàn Tiểu Túc sớm đã ở bên trong mới biết rõ tình hình.

Tiểu Túc trợn mắt kinh ngạc nhìn thiếu gia ngọc thụ lâm phong tao nhã tiêu sái trong lòng nàng đang ôm hạ bộ lẩn lóc trên nền nhà, còn kẻ vừa đập thiếu gia xuống giường... mẹ ơi...

Tiểu Túc lập tức anh dũng ngắt xỉu!

***

“Ng... Người không sao chứ?”

Tôi quần mình trong chăn gấm, chỉ thò ra mỗi cái đầu quan sát Dương Phong đang ôm “cậu nhỏ” nằm dưới đất... Cái đó... Ai bảo hần tự nhiên “lên”.... Làm tôi nghĩ hần có ý đồ gì, nên mới đá hần một cái...

Ai dè đá ngay “cậu nhỏ” của hần...

Lúc đang “cương” mà bị đá vào... Có khi nào sau này hần không “lên” được nữa không? Lỡ hần lợi dụng cơ hội bắt tôi chịu trách nhiệm thì sao đây!

Tôi với lấy que khều màn cạnh giường, chọc chọc vào cái mông đang chổng lên của hần, hần rùng mình một cái ngẩng lên, mặt mày tím ngắt nhìn tôi...

Xem ra đúng không ổn rồi...

***

“Aiya ta nói Lưu cô nương ngài, chúng ta tưởng nàng mất tích bấy lâu là quên chúng ta rồi~~ Ai dè hóa ra nàng vẫn là ở bên gia suốt nha~~” Đỗ Quyên phu nhân ở bên cạnh tôi che miệng bằng khăn thêu hồng nhạt cười khúc khích.

“Ta nói a~ Sớm muộn Lưu muội muội cũng thành tỷ muội của chúng ta a~” Cẩm Tú phu nhân vừa tùm tùm vừa nhấp một ngụm trà.

“Ôi ôi~ Cẩm Tú tỷ, tỷ nói tính tình gia như vậy, không chừng Lưu tỷ tỷ sớm sẽ thành Đại Tỷ tỷ của chúng ta đó?” Trúc Đào phu nhân nhìn tôi chớp chớp mắt hăm mộ...

Tôi nhin... tôi nhin...

“Ôi ta mới nói, hôm nay nhìn gia thật là mệt mỏi đó~” Thủy Tiên phu nhân đánh mắt qua Hải Đường phu nhân, Hải Đường phu nhân lập tức phụ họa theo “Chúng ta cũng chưa bao giờ thấy gia thất thần nhiều như vậy đâu~”

Là vì... “chỗ kia” của hần mới bị bạo hành... vậy thôi... Tôi mắt nhìn mũi, mũi nhìn bánh điểm tâm trên bàn... Tôi muốn chết mới nói sự thật là tôi hủy đi “cái kia” của lão công nhà các nàng... Nửa đời sau của các nàng chỉ có trông cậy vào “nó” thôi đó... Nếu các nàng mà biết “nó” không dùng được nữa...

Ợ...

Không có gì đáng sợ hơn mấy oán phụ héo hon a...

Tôi âm thầm toát mồ hôi hột đầy người, thâm tâm không ngừng tụng niệm “Là tôi có lỗi với các nàng, là tôi có lỗi với các nàng...”

Tay áo bị giật nhẹ một cái từ phía sau, tôi quay người qua liền đối diện với một đôi mắt ngây thơ ngập nước, là thập lục phu nhân Tử Đằng. Vị này mới mười hai tuổi, là phu nhân nhỏ tuổi nhất trong mười sáu đoá hoa... Con mẹ nó tên Dương Phong cầm thú bại hoại trẻ không tha già không thương!

Tử Đằng chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn tôi, cái miệng chum chím nho nhỏ mấp máy “Gia... Có phải rất mạnh mẽ hay không?” Nói xong hai má còn ửng lên những rãnh mây hồng...

Ợ...

“Trời trời, cái đó mà còn phải hỏi sao Tử Đằng muội? Cứ xem Lưu muội muội... Hay là ta kêu muội là Tiểu Diệp muội muội nha~? Cứ xem Tiểu Diệp muội muội mỗi xuất thân là biết tối qua đã trải qua thật ác liệt rồi~~” Lưu ly phu nhân gõ gõ lên búi tóc của Tử Đằng, dù nói vậy nhưng đến tai nàng cũng nhiễm sắc đỏ mặt chín...

Càng không nói đến mười bốn vị còn lại...

Tôi ôm trán than thở, chẳng lẽ những cái ngôn tình, xuyên không, cổ đại, gia đấu, trạch đấu gì đó trước giờ tôi đọc đều là gạt người hết sao!? Một nhà mười sáu vị vị nào cũng ôn nhu hòa thuận như vậy... Lại còn đồng tâm hiệp lực muốn kéo cả tôi vào vũng lầy này...

Là tôi quá ngây thơ hay lòng người quá gian xảo

Các nàng mười sáu đóa hoa: Cẩm Tú, Cát Tường, Anh Thảo, Đỗ Quyên, Hải Đường, Thạch Thảo, Thiên Lý, Lưu Ly, Cát Đằng, Diễm Vi, Dạ Lan, Tử Vi, Thủy Tiên, Mộc Lan, Trúc Đào, Tử Đằng... Mười sáu vị mỗi người một vẻ, đều là “hoa” nha! Đâu đến lượt cái “lá”(Diệp) tôi đây chen chân vào nhập bọn? Ai muốn hưởng cái phúc đó chứ tôi thì không đâu!

Còn cái vụ tối qua... Tôi có nhảy xuống Biển Đông cũng không rửa được oan khuất! Có mười cái miệng cũng không dám giải thích! Chưa kể nhân chứng vật chứng đầy đủ, việc tôi trần truồng trên giường Dương Phong cũng không thể chối cãi...

Nếu tên Dương Phong kia mà bắt tôi chịu trách nhiệm... Thì đúng là chạy trời không khỏi nắng!!!

“Các nàng đang nói chuyện gì mà vui vậy?” Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, cái đồ chết nào đó đã khôi phục phong thái rởm đang bước tới từ đằng xa.

“Gia~~”

“Gia!!”

“Gia...”

Với tốc độ ánh sáng mười sáu bông hoa lập tức “bay” đến chỗ hần...

Tiếp tục một màn mười sáu “Gia”, váy hoa dập dờn, Dương Phong đứng giữa biển “hoa” nhà hần tươi cười hướng về phía tôi. Rất chi là sát phong cảnh. Hần nói gì đó với các nàng, chỉ thấy các nàng cười rộ lên, sau đó vẫy vẫy tay về phía tôi rồi rời đi, tay áo dài che ngang miệng cười khúc khích.

“...”

“...”

“Diệp Nhi...”

“Dừng! Ta cũng không phải con thú nhỏ người nuôi nữa, thỉnh gọi ta là Lưu cô nương.”

Hần cười khở một cái, cũng không tỏ vẻ gì mất hứng trước thái độ lạnh nhạt của tôi.

Chậm rãi ngồi xuống ghế. “Nàng quả nhiên vẫn có ác cảm với ta như vậy.”

Xì! Kể như hần muốn tôi nghĩ tốt chắc phải đầu thai lần nữa!

“Dương công tử, nay vụ án “Lưu Diệp mất tích” đã được sáng tỏ rồi, ta hiện đã ở trước mặt ngài xác nhận rồi, có phải hay không ta cũng nên rời khỏi đây?” Để xem mi còn lấy cái cố gì uy hiếp ta!

“Này...”

“Ta vốn cùng ngài không có nửa điểm thân thích, lại cũng đã tìm được biểu tỳ để nương nhờ rồi, ở lại chỗ ngài có điểm không thích hợp. Lưu Diệp muốn rời khỏi đây.” Nếu hần mà dám nhắc đến vụ sáng nay thì tôi sẽ cho cả thiên hạ biết là hần bắt lực! Mặc dù sáng nay hần có “lên”, nhưng thẳng đàn ông nào mà không “lên” lúc nhìn Tiểu khỏa thân thì chỉ có... khụ khụ...

“Nàng rời khỏi đây thì sẽ đi đâu?” Hần nhìn tôi phức tạp.

“Đương nhiên là tới chỗ Vương Nh... Mặc Trúc tỷ tỷ.”

“Nhưng Thúy Hương Lâu đó...”

“Lưu Diệp ta muốn đi đâu lại cần Dương công tử quản sao?”

“Ta cũng không phải có ý đó... Chỉ là...” Hấn khó xử nhìn tôi một lúc, sau đó đưa tay vào trong ngực áo rút ra một tấm thiệp đỏ “Hôm nay ta tới chỗ Trịnh huynh, huynh ấy đưa cho ta cái này.”

Thấy tôi nheo mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm vào tấm thiệp kia, Dương Phong bất đắc dĩ bèn giải thích “Là thiệp mời của Trịnh gia. Chủ nhân Trịnh gia Trịnh huynh sắp thành thân.”

Thành thân...

Tóc gáy tôi dựng lên, ánh mắt căng cứng nhìn Dương Phong. Tên họ Trịnh kết hôn, không phải là với...?

“Với trưởng nữ nhà Khái lão gia.”

Ể... Không phải? Tôi trợn mắt lên nhìn tấm thiệp kia. Hóa ra... Cũng không đáng ghét như tôi tưởng...

“Làm chính thê.”

“Cho nên...?”

“Cùng ngày cũng sẽ rước tiểu thiếp vào cửa.”

“... Ừ?”

“Là Vương vũ cơ của Thúy Hương Lâu.”

Oành... Tôi đơ người .

Trong thúy Hương Lâu có bao nhiêu vũ cơ họ Vương?

Trả lời là: Một người... Vương Mặc Trúc.

Wương - Nhi - tỷ - tỷ!

Không thể nào...

Wương Nhi tỷ tỷ... đi làm thiếp? Tỷ tỷ mà chịu làm thiếp thì tôi sẽ lấy đầu trâu mặt ngựa làm chồng!!! Truyện cười như vậy mà cũng nghĩ ra được!?

Tôi mở to mắt tìm một điểm nói đùa trên mặt Dương Phong... Nhưng con mẹ nó lần này hấn không đùa! Cảm xúc nhìn tôi còn có chút phức tạp...

“Ta nghe nói là Vương cô nương tự nguyện làm thiếp của Trịnh huynh, sau đó nữ nhi của nàng giận dữ đã bỏ nhà đi. Mấy ngày nay Vương cô nương đều rất vất vả đi tìm nữ nhi của mình. Cho nên nếu nàng muốn tới chỗ Vương cô nương e rằng không thể...”

Tiểu Vân Nhi mất tích?

Khoan! Có khi nào là do tên họ Trịnh bắt cóc Tiểu Vân Nhi uy hiếp tỷ tỷ không? Với tính tình của tỷ tỷ, chỉ cần tỷ ấy không muốn, cho dù để tỷ ấy làm hoàng hậu tỷ ấy cũng sẽ không thềm liếc mắt một cái...

Hà có gì phải chịu làm một tiểu thiếp nhỏ nhoi...

Thậm chí một đám cưới cho riêng mình cũng không có...

Trong đầu tôi nảy lên một ý nghĩ rất buồn cười, có khi tỷ tỷ yêu hấn thật...

Yêu...? Vân Nhi mất tích...? Một hình ảnh nào đó trong kí ức nảy lên... Lỗi chó... Bí được... Tôi cắn cổ giết một người...

Trong phút chốc tôi liền sa sầm mặt mày... Tiểu Vân Nhi có khi nào nắm được cái gì đó ở chỗ Trịnh Nhã nên mới mất tích! Đừng nói nhóc con tự thân vận động muốn chứng minh cho tỷ tỷ thấy là tỷ tỷ bị Trịnh Nhã hạ được nhá!?

Nhất định là sau khi tỷ tỷ đồng ý làm thiếp cho Trịnh Nhã, Tiểu Vân Nhi liền muốn chứng minh cho tỷ tỷ thấy...

Nếu vậy nhóc con lành ít dữ nhiều rồi!?

Không được! Tôi phải báo cho tỷ tỷ! Ý nghĩ vừa nảy lên tôi liền bật dậy, cổ tay lập tức bị nắm lấy.

“Nàng muốn đi đâu?”

“Liên quan gì người!”

“Nàng là nữ nhân của ta đương nhiên có liên quan đến ta!”

Hử?

Có kẻ muốn chết!!!

20. Chương 20

“Buông.”

“Diệp Nhi...”

“Ta bảo người buông.”

“Tới nước này... nàng dù sao cũng đã... cùng với ta. Ta phải có trách nhiệm với nàng. Sao có thể để nàng tới chỗ đó?”

“Ta làm con mẹ gì với người? Có buông ra không?”

“Diệp...”

Đúng là làm người ta cáu! Tôi không nói thêm nhiều lời lập tức nắm áo hắn tung một đòn quật qua vai. Chị không ra tay lại tưởng chị dễ bắt nạt!? Hồi trước chẳng qua ở trong thân cáo mới đành cam chịu nhá! Bây giờ chị có lại thân người rồi!!!

Hừ! Không hổ là đồ đạo tặc có võ công. Hắn vừa bị tôi quật ra sau, lúc sắp chạm đất liền thuận thế mượn lực tay đập đất tung người bay lên, đứng vững vàng trước mặt tôi.

“Tránh ra!” Tôi không kiên nhẫn quát hắn.

“Diệp Nhi. Nàng vì sao phải cố chấp như vậy? Cho dù nàng rời khỏi đây, chẳng lẽ lại muốn ở lại Thúy Hương Lâu kia sao?” Hắn vừa nói vừa tránh trái tránh phải, đám cốc chén, bình trà, bánh ngọt tôi quăng đến vuu vuu sượt qua người hắn.

“Đồ con chuột! Có giỏi thì đừng tránh!!!”

Bốp!!! Cái đĩa sứ đựng điểm tâm bay ngay giữa trán hắn, máu từ đó bắt đầu chảy thành dòng... Ặc... Nói hắn đừng tránh hắn liền không tránh... Đúng là đồ ngu mà!

“Muốn làm ta áy náy sao?”

“Không phải... Ta sợ nàng ném mìn.”

“Phi! Hoa hoa công tử nhà người nói lời ngon ngọt y chang ngôn tình, tưởng ta sẽ động lòng à!”

“Ta là thật lòng...”

“Về mà nói với mười sáu phòng nhà mi! Giờ mau để ta đi!”

“Các nàng không phải...”

“Phải không phải cái rắm! Ta không quan tâm! Mau tránh ra!!! Nếu không ta liều cho người coi!”

“...”

“Không tránh?” Tôi vơ đại một mảnh sứ vỡ lớn đưa lên dí vào da cổ “Ta chết cho người coi!”

“Không chết được, nàng đâu phải người thường.”

“...” Mẹ nó! Bắt được trọng điểm nhanh vậy! Tôi đành đưa mảnh sứ lên ngang má. “Ta hủy dung cho người coi! Người thích không phải cái mặt này sao? Ta hủy cho người coi!”

“Nàng xấu xí ta cũng yêu nàng.” Kẻ nào đó vẫn con mẹ nó mặt dày đứng chắn đường.

Yêu? Yêu cái rắm chứ yêu! Tôi vô lực quăng mảnh sứ đi, chán nản nhìn cái đồ... đồ gì đó trước mắt, sau lưng hẳn vẫn là cây cối xanh um cùng tường viện... Tường?

Con mẹ nó này giờ máu bốc lên não lại không nhìn ra!!!

Hóa ra lối đi là ở đằng sau mình... Hèn gì mà tên kia này giờ hết nhìn tôi lại nhìn ra đằng sau tôi... Là sợ tôi nhận ra hẳn không có chỗ đứng hướng!

Không còn chỗ đứng gì nữa, tôi quay đầu chạy thẳng một mạch ra mái vòm. Tất nhiên kẻ nào đó cũng đã nhận ra hành động của tôi, ngay lập tức phi thân đến trước mặt tôi, tôi cũng chẳng nề hà gì tung người quật chân ngang bụng hắn quật xuống, cái đòn này là đòn cấm trong Judo đó! Hẳn đương nhiên không ngờ được ý định của tôi là dụ hắn chạy lên để đánh hắn, bị tôi quật lăn ra đất, mũi bị cùi chỏ của tôi thụi một cái!

Có bao giờ nghe câu kẻ khôn không chơi với thằng liều chưa!? Tôi bỏ dậy táng thêm vào giữa hai chân hắn một cú nữa, quả nhiên thằng nhóc co rụt lại lăn lóc thảm thương hơn hồi sáng.

Muốn cản chị à? Có mà cản bằng giới!

Xong tôi cũng không thèm nhìn lại cái đồng phạm hại đằng sau, trực tiếp đi một đường từ tiểu viện ra cổng chính, mặc kệ đám gia nhân trên đường cứ thấy tôi là trốn mất há mồm chân căng mềm nhũn!

***

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Vương Nhi tỷ tỷ!!!”

Tôi một đường quen thuộc chạy từ cửa Thúy Hương Lâu hướng đến phòng tỷ tỷ, vì là ban ngày nên chẳng mấy ai ở tiền sảnh ngăn cản tôi. Chỉ trừ mấy gã sai vặt đều nhũn chân ngồi bệt dưới đất hết rồi. Ma ma Thúy Liễu nghe tiếng ồn bên ngoài chạy ra thấy tôi đầu tiên là há mồm kinh hách, sau đó rất nhanh lấy lại nụ cười chuyên nghiệp

“Aiya! Cô nương người đến đây tìm ai a~ Aiya! Cô nương! Cô nương! Hướng đó không được a cô nương!”

Tôi không để ý đến tay áo bị ma ma lôi kéo chạy tới trước cửa phòng Vương Nhi tỷ tỷ, tông cửa vào...

“Tỷ tỷ!”

Wang Nhi tỷ tỷ đang ngồi trên giường lớn, bên cạnh tỷ tỷ trải ra bộ giá y màu đỏ tươi, vừa vặn ngẩng đầu lên nhìn tôi liên thần thờ.

“Tỷ tỷ! Tỷ nói như vậy là chuyện gì đây!? Tiểu Vân Nhi mất tích tỷ còn ngồi đây chuẩn bị đám cưới sao?” Tôi tức muốn dậm chân.

“Tiểu Diệp...?” Tỷ tỷ xác định là tôi liền thu hồi vẻ hốt hoảng ban nãy, rũ mắt vuốt ve bộ giá y chói mắt kia.

“Phải! Em là Tiểu Diệp, nhưng mà cái này không quan trọng! Chúng ta phải đi cứu Vân Nhi a!”

“Tiểu Vân Nhi không sao, không cần lo lắng.” Tỷ tỷ đi tới chỗ tôi, đằng sau tôi là ma ma vẫn đang thở hồng hồng nhìn trừng trừng cả tôi lẫn tỷ tỷ “Ma ma, không có chuyện gì đâu, để nàng ấy nói chuyện với ta một chút.”

“Ai... Vậy a? Vậy... cô nương ....” Ma ma có chút tiếc nuối nhìn chăm chăm tôi, khỏi nói cũng thừa biết cái gì đang chạy qua đầu bà rồi.

“Thu ngay tâm tư đó đi!” Tỷ tỷ lạnh mặt kéo tôi rời khỏi nắm giữ của ma ma, lập tức đóng sập cửa trước mặt bà... Cũng chỉ có tỷ tỷ mới đối đãi với bà chủ của mình như vậy...

“Tỷ tỷ... É!!” Vương Nhi tỷ tỷ chưa để tôi kịp nói đã cuốn tay áo siết cổ tôi kéo đến gần, ánh mắt lạnh lẽo nhìn tôi làm tôi sồn da gà.

“Người dám để mặt trần chạy trên đường!?”

Ặc... Giờ là lúc nói chuyện này à!? Mặc dù trên đường tới đây quả thật người đi đường xung quanh tai nạn không ít, nhưng mà lúc đó làm sao tôi có tâm tư để ý bọn họ chứ?

“Tỷ... Tỷ tỷ... Là em sai... C... Có gì từ từ nói... T... Tiểu Vân Nhi quan trọng hơn... Tỷ...” Tôi thở hổn hển, tay áo siết quanh cổ càng chặt, ánh mắt tỷ tỷ nhìn chăm chăm càng khiến tôi sợ hãi. Không phải tỷ tỷ định giết tôi luôn chứ?

“Vân Nhi không sao, con bé đang ở Thần giáo.” Cuối cùng tỷ tỷ cũng chịu thu tay áo về, bỏ mặc tôi ôm cổ dưới đất ho khù khụ.

“Thần giáo? Khụ... Tại sao Vân Nhi lại trở về Thần giáo? Khụ khụ...”

“Con bé vốn là tiểu Thế Tôn của Thần giáo, tại sao lại không thể trở về?”

“Nhưng mà tỷ tỷ... Chẳng lẽ tỷ bỏ mặc Vân Nhi trở về Thần giáo... là để thành thân với tên Trịnh Nhã kia?”

“... Ừ.”

“Không thể nào!”

“Có gì mà không thể?”

“Tỷ muốn gả cho tên đó, còn chịu làm thiếp của hắn...”

“Chúng ta lưỡng tình tương duyệt, dù làm thiếp thì có làm sao?”

“Không đúng! Tỷ tỷ ! Tên đó chắc chắn đã hạ cái gì đó lên người tỷ, tỷ không nên tin tưởng hắn... Không được! Để em tới chỗ tên đó!”

Nói rồi tôi liền quay đầu chạy đi. Nhưng gáy đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn như bị cái gì đập trúng, trước khi ngất đi tôi còn nghe rõ tiếng tỷ tỷ nói...

“Ngu ngốc.”

21. Chương 21

“Tiểu nha đầu...”

“Tiểu nha đầu...”

“Um...?”

“Tĩnh?”

Bóng dáng có chút quen lờ mờ ngồi trước mắt tôi, đến khi tĩnh táo lại thì nhìn rõ đó là Tiểu! Xung quanh cũng là cảnh trong mộng đen huyền thân thuộc, hai chúng tôi đang ngồi trên giường Liên Diệp.

“Tiểuuuuu!!! Cái đồ chết tiệt nhà mi biến đi đâu đến giờ mới lòi mặt ra hả!!!?”

“Bé quan.” Vị nào đó liếc xéo tôi một cái, tôi lập tức thu cánh tay đang nắm cổ áo nàng lại, ngoan ngoãn ngồi gục đầu xuống.

“Người có biết người hại ta thảm thế nào không? Ta bị áp bức trong thân cáo rất là ủy khuất đó biết không? Còn suýt mất mạng nữa có biết không?”

“Ăn đậu hũ của tiểu bảo bối cũng rất tận tình nữa của phải không?”

Ặc...

Tôi tận lực giấu cái đầu trong hõm vai không dám ngẩng lên. Ngẩng lên sẽ chết! Sẽ bị Tiểu búng chết!!

“Hừ, tuy bản Thần tôn ta bé quan dưỡng thương, nhưng mà cũng chưa đến mức cái gì cũng không biết! Chứ người nghĩ sức người đủ sức cắn chết một người sao? Đủ sức tránh né ám khí thượng thừa của Nhãn giả sao?”

Ợ... Tôi tưởng là do giới hạn bản thân đột phá chứ...

“Đột phá cái đầu người, thân thể của bản Thần tôn ta còn cần đến cái giới hạn gì đó sao?” Trán bị búng chóc một cái, tôi u oán ôm đầu nhìn Tiểu, rõ ràng cả hai đều là Thần thức, tại sao tôi còn thấy đau!!!

“VẬY... NGƯỜI BÂY GIỜ ĐÃ HỒI PHỤC HAY CHƯA?”

“ĐƯƠNG NHIÊN LÀ CHƯA.”

SẶC! TỈNH BƠ VẬY!?

“VẬY SAO NGƯỜI CÒN RA ĐÂY LÀM GÌ? SAO KHÔNG TRỐN ĐI DƯỞNG THƯƠNG CHO KHỎI HẮN ĐI!!!”

“KHÔNG TRỊ ĐƯỢC, NGUYÊN THẦN CỦA TA SẮP TIÊU TÁN GẦN HẾT RỒI...” TIỂU THỞ DÀI MỘT CÁI, VÔ LỰC NGÃ NÀM XUỐNG GIƯỜNG LIỀN DIỆP XANH BIẾC, CÁNH TAY BẠCH NGỌC GÁC LÊN VẰNG TRÁN PHỦ XÒA TÓC ĐEN...

NÓI MỚI CHÚ Ý! ĐÚNG LÀ THẦN THỨC CỦA TIỂU TRƯỚC MẶT HƠI NHẠT MÀU, SO VỚI TÔI NGỒI CẠNH, TIỂU NHƯ THỂ CHỈ LÀ ẢNH 3D CHIẾU LÊN TẤM MÀN ĐEN VẬY...

“ÁCH... KHÔNG PHẢI NGƯỜI MANG TA VỀ ĐÂY ĐỂ LÀM CẦU NỐI GÌ ĐÓ SAO? SAO CÀNG NGÀY CÀNG YẾU ĐI NHƯ VẬY?”

“LÀ DO ĐỘC NGÀY CÀNG PHÁT MẠNH, NGƯỜI LẠI LUÔN Ở CẠNH TIỂU BẢO BỐI, KHIẾN CHO ĐỘC TRONG MÁU LIÊN TỤC PHẢN ỨNG VỚI NÀNG, CŨNG MAY NGƯỜI KHÍ ĐÓ CHỈ LÀ HỒ LY NHỎ NÊN KHÔNG CÓ ẢNH HƯỞNG GÌ, PHẦN LỚN ĐỀU LÀ TA HỨNG HẾT.”

“ẶC...”

“NGƯỜI KHÔNG THẤY LÚC KHÔNG Ở CẠNH TIỂU BẢO BỐI NGƯỜI RẤT KHỎE SAO?”

“CŨNG... ĐÚNG.”

“CHO NÊN NÓI, CŨNG NHỜ AI ĐÓ TỐI NGÀY BÁM RIẾT LẤY TIỂU BẢO BỐI.” TIỂU HÍP MẮT LIẾC XÉO TÔI. “NÓI CHO NGƯỜI BIẾT, CHỈ CẦN TA NGUYÊN THẦN TIÊU TÁN, THÌ NGƯỜI CŨNG XONG LUÔN.”

“ẶC... LIÊN QUAN GÌ TÔI?” TRÁN LIỀN BỊ NGÓN TAY AI ĐÓ DÍ MỘT CÁI ẬT NGỬA RA SAU.

“NGƯỜI ĐÓ NGU NGỐC CŨNG CÓ GIỚI HẠN! NGƯỜI LÀ CHUYỂN SINH CỦA BẢN THẦN TÔN, NAY BẢN THẦN TÔN HỒN PHI PHÁCH TÁN, CÒN CÓ THỂ CHUYỂN SINH RA NGƯỜI SAO?” TIỂU NHÌN TÔI KHINH BỈ.

“A... VẬY ĐÚNG LÀ BỎ MẸ NHA! LÀM SAO GIỜ!?”

“SAO LÀ SAO? CHẴNG CÒN CÁCH NÀO HẾT! BẢN THẦN TÔN ĐẾN THÂN THỂ CÒN KHÔNG ĐIỀU KHIỂN ĐƯỢC THÌ CÒN MUỐN LÀM GÌ NỮA?”

“VẬY PHẢI LÀM SAO!? NGÀY MAI VƯƠNG NHI TỶ TỶ THÀNH THÂN RỒI!”

“NGƯỜI NÓI!?”

“HẢ...?”

“TIỂU BẢO BỐI THÀNH THÂN?” TIỂU BẬT DẬY HÍP MẮT NGUY HIỂM NHÌN TÔI, NHƯ THỂ SẴN SÀNG GIẾT TÔI VẬY.

“TA TƯỜNG NGƯỜI BIẾT!? TỶ TỶ NGÀY MAI SẼ THÀNH THÂN VỚI NGƯỜI TA LÀM THIẾP ĐÓ! HƠN NỮA CHÍNH LÀ TỶ TỶ ĐÁNH NGẮT TA CHO NÊN TA MỚI Ở ĐÂY VỚI NGƯỜI NÈ.”

“NÀNG DÁM!?”

NÓI RỒI LIỀN GIỜ TAY ĐÁNH VÀO GÁY TÔI...

TA NÓI NGƯỜI NHA TIỂU! TẠI SAO TỐI NGÀY CỨ HÀNH HẠ THẦN HỒN CỦA TA HOÀI VẬY!?

***

“THẦN TÔN? NGÀI TỈNH?”

A... LÀ HẢI KỶ, CẢM GIÁC NÀY, HÌNH NHƯ LÀ TÔI ĐANG NÀM TRÊN XE NGỰA... TÔI VẪN CÒN LỢ MƠ, CÁNH TAY ĐỘT NHIÊN VUNG LÊN BÓP LẤY CỔ HẢI KỶ, TÔI LẬP TỨC THANH TỈNH HOÀN TOÀN! ĐỐI MẶT VỚI ÁNH MẮT KHIẾP SỢ CỦA HẢI KỶ TÔI CŨNG KHIẾP SỢ KHÔNG THÔI! CƠ THỂ TÔI AUTO HOẠT ĐỘNG!!!

“TIỂU BẢO BỐI ĐÂU!?” TÔI NGHE THẤY TIẾNG NÓI PHÁT RA TỪ CỔ HỌNG MÌNH LIỀN RÙNG MÌNH MỘT CÁI... TIỂU ĐẠI THẦN!!! NGƯỜI NGANG NHIÊN CHIẾM LUÔN CẢ THÂN XÁC LẤN HỒN PHÁCH LÚC TA ĐANG TỈNH LUÔN!!!

“Th... Thần Tôn...” Khuôn mặt vốn trắng nhợt nhạt của Hải Kỳ dần tím ngắt, mắt nàng trợn to lên nhìn tôi... à... Tiểu với vẻ thống khổ cầu xin. Mặc dù cánh tay Tiểu đang bóp lấy cổ nàng nhưng lực đạo thực sự không lớn, Tiểu liền phát tay một cái đem Hải Kỳ từ trong xe ngựa bay ra ngoài...

Đồ dã man!!!

Hải Kỳ chưa tiếp đất liền có mấy người mặc áo xanh lam của Huyền Vũ Đường lao đến đón lấy nàng, cùng theo đó Tiểu cũng lao ra từ xe ngựa, phát tay áo một cái, cả đám người bị văng hết ra xa, chân Tiểu đạp lên Hải Kỳ đang nằm bò trên đất. “Nói! Tiểu bảo bối đâu?”

“N... Nàng ta hiện đang làm lễ bái Đường ở Trịnh gia!!! Chính nàng ta giao Ngài cho thuộc hạ! Thần tôn! Thần tôn!!!”

Tiểu đầu có nghe thấy nàng nói hết, vừa nghe đến Vương Nhi tỷ tỷ đang bái đường thành thân liền nhón chân bay mất, bỏ mặc Hải Kỳ lê lét dưới đất kêu gào gọi Tiểu...

Một đường bay trở lại Yên Hoa thành tôi cũng không có tâm trạng thưởng thức cảm giác, trái tim trong lồng ngực đập nhanh không kiểm soát, cho biết kẻ đang chiếm giữ thân thể này đang cực kỳ sợ hãi cùng tuyệt vọng, chính bản thân tôi cũng tuyệt vọng không kém, lại một lần nữa sao?

Lại một lần nữa nhìn người đó làm đám cưới với kẻ khác...

Cổng vào Trịnh phủ giăng đèn kết hoa, lụa đỏ cùng đèn lồng treo đầy lối vào, khách khứa đèn dự nường nườm chỉ thấy rõ đầu người. Tiểu lao thẳng vào trong đại sảnh đông đúc, bên trong đó một đôi nam nữ đang chuẩn bị bái đường, Trịnh Nhã mặc y phục tân lang đen hoa văn màu đỏ, cùng với tân nương mặc giá y đỏ thẫm trùm khăn voan đỏ...

“Nàng dám thành thân với kẻ khác?” Tiểu vừa thấy cảnh tượng trước mắt liền quát lên, tay phải vung lên làm sập luôn tấm hoành trương chính giữa đại sảnh.

Khách khứa bên trong nháo thành một đoàn chạy trốn, chỉ duy nhất Trịnh Nhã cùng tân nương tử đứng trong vòng bảo vệ của ba kẻ áo đen bịt mặt, chính là mấy kẻ hôm đó bắt được tôi!

“Người là kẻ nào?” Trịnh Nhã cao ngạo đứng giữa sảnh đường đồ nát, không có lấy một chút sợ hãi nhìn thẳng vào Tiểu.

“Thứ ti tiện như ngươi không cần biết! Mau trả lại nương tử cho ta!” Lại vung tay một cái nữa, chưởng phong bay về phía Trịnh Nhã bị tên lão đại trong nhóm áo đen chặn lại. Hắn lùi lại ba bước sau đó khụy xuống, máu trào ra từ miệng...

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Hai kẻ còn lại thấy lão đại bị đánh trọng thương liền điên tiết lao đến Tiểu, mười mấy cái phi đao vừa to vừa dài phóng ra cùng lúc, theo sau là hai thanh kiếm đâm thẳng đến!

Tôi cảm giác được lông mày hơi nhú vào một cái, sau đó chân trái bước một bước ra sau, một lực cực lớn từ cơ thể phát ra lập tức tạo thành lá chắn đánh văng toàn bộ phi đao. Hai bàn tay trần giương lên bắt lấy hai lưỡi kiếm, tôi còn có thể cảm nhận được cái sắc lạnh của sắt nơi bàn tay, nhưng Tiểu làm như không việc gì, kéo mạnh hai lưỡi kiếm về phía trước, hai kẻ áo đen chưa kịp phản ứng được chuyện gì xảy ra liền bị hai luồng chưởng lực từ bàn tay đánh thẳng vào bụng.

Bộp bộp... hai tiếng. Hai kẻ áo đen văng ra như hai cái rế rách lăn lóc trên sàn nhà.

“Minh Thiện! Minh Hạo!!” Áo đen đại ca thấy hai muội muội cùng đê đê của hắn không còn hình người nằm trên sàn nhà liền gào lên, ánh mắt bốc lửa nhìn về phía Tiểu, trong nháy mắt liền biến mất...

Vút! Vút!!

Phi đao từ hai phía phải trái mỗi bên hai cái đồng loạt lao đến!

“Trò mèo.” Tiểu cười nhạt một cái, tay phải vung lên tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp bắt gọn cả bốn phi đao. Trong nháy mắt tay vung lên lần nữa phóng cả bốn phi đao về bốn hướng khác nhau.

“Hự...” Áo đen đại ca từ trên sà nhà phía sau lưng hự một cái rơi xuống đất, trên vị trí trái tim hắn là phi đao của chính hắn đâm sâu đến tận chuôi...

Giải quyết xong ba kẻ áo đen, Tiểu lại tiếp tục hướng về phía một nam một nữ đã bắt đầu hoảng sợ bên kia “Trở về với ta.”

“Không... Ta không biết người!!!” Nữ tử trùm khăn đỏ sợ hãi lên tiếng... Không phải tiếng của tỷ tỷ! Lòng mày liền nhũm một cái, tôi đột nhiên nhớ ra, vị này là Khải tiểu thư được Trịnh Nhã cưới làm chính thê!

“Người cái đồ bã đậu, sao không nói sớm?” Tiểu lẩm bẩm mắng tôi.

Tại người hấp tấp có gì đổ lỗi cho ta? Bị chính cơ thể mình sử dụng mấy tháng mắng mình bã đậu ... Con mẹ nó bực bội!!!

“Người là yêu nghiệt phương nào lại đến đây phá hỏng hôn lễ của ta?” Trịnh Nhã cao ngạo cũng đã có mấy phần thu lại, dù hắn cố tỏ ra cao ngạo đến đâu nhưng ba tấm gương to dùng trước mắt kia vẫn khiến hắn sợ hãi vài phần.

“Ta quản người làm hôn lễ! Mau giao tiểu bảo bối trả lại cho ta!”

“Đủ rồi!”

Tiểu lập tức im bật, cơ thể run run hướng đến một bên đại sảnh, nữ tử áo đỏ tươi từ bên trong chậm rãi đi ra, đầu ngẩng cao lạnh lẽo nhìn thẳng vào Tiểu. Trái tim lập tức co rút đau đớn...

Là Vương Nhi tỷ tỷ...

“Tiểu bảo bối...”

“Người nháo đủ chưa?”

“Ta...”

“Nháo xong rồi thì rút về Thần giáo cho ta! Ta còn phải bái đường.”

“Tiểu bảo bối...” Tôi cảm giác được lồng ngực càng ngày bị ép càng chặt, cơ thể rung rung kiềm chế vị sát trực trào ở cổ họng. Mỗi bước tỷ tỷ tiến đến là mỗi lúc áp lực càng đè nặng. Cánh tay trắng nõn của Tiểu vốn đã có những dấu vết mờ mờ càng ngày càng nổi cộm lên những mảng xanh đen quen thuộc kia...

“Người luôn luôn như vậy! Luôn luôn muốn làm chủ cuộc đời ta! Luôn muốn bám lấy ta không buông! Ta cho người biết! Ta thực sự rất chán ghét người!”

Từng lời nói của tỷ tỷ dội vào tai Tiểu... cũng chính là tai tôi... ép cho chúng tôi đau đớn không thở nổi...

Chán ghét...

Tỷ tỷ chán ghét Tiểu... Giống như, chị sẽ chán ghét tôi nếu như tôi cũng xem vào hôn nhân của chị...

“Tiểu bảo bối... Đừng nói dối nữa... Nàng sẽ đau...” Cơ thể lung lay trực ngã, giọng Tiểu nỉ non yếu ớt, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn khóa chặt từng biểu cảm của tỷ tỷ...

Nhưng vẫn chỉ có lạnh lùng như băng.

“Còn không mau tới đưa Thần tôn của các người đi?” Tỷ tỷ quát lớn, lập tức những bóng áo xanh đỏ trắng lam liền phi xuống bên cạnh Tiểu, là người của bốn Đường.

“Thần Tôn!” Hải Kỳ cũng từ xa chặt vật phi thân đến, trên khóe miệng vẫn còn vương máu.

“Ta không đi!!!” Tiểu chực vung tay lên! Cánh tay lập tức bị bàn tay khác bắt lấy! Một xanh đen một trắng hồng đối lập nhau.

Hình ảnh cuối cùng mà tôi và Tiểu nhìn thấy, là con người trong suốt không có độ ẩm của tỷ tỷ, cùng giọng nói kiên quyết sắc lạnh như băng nhọn

“Nghe đây Tiểu, ta – không – yêu – người!”

22. Chương 22

Ký ức đầu tiên của ta, đó là cái tên “Tiểu”. Một giọng nói êm dịu gọi ta, một bàn chân có móng vuốt thật mềm mại thon dài, khe khẽ nâng ta lên trong đồng tạp chất hỗn độn như nhớp, không quản cơ thể ta bẩn thỉu mà ôm lấy ta...

Ta, nguyên hình chính là Thiên Hồ, được linh khí trên Tuyết sơn thai nghén hai ngàn năm. Vào một ngày mây lành bao phủ Tuyết sơn, ta mở mắt đón nhận bông tuyết đầu tiên rơi trên chóp mũi.

Duy ngã độc tôn trên đỉnh Tuyết sơn vài ngàn năm, ta vốn đã quen với cuộc sống nhàn tản. Hàng ngày công việc yêu thích chính là chải chuốt từng chiếc đuôi xinh đẹp của mình, lại đùa nghịch với đám tuyết linh quên trời đất, ngày qua ngày phải nói, chính là luôn luôn vui vẻ!

Trong những ngày tháng khoái hoạt trên Tuyết sơn, ta luôn có chung một giấc mơ, ta mơ, trong mơ có một sinh vật có hình hài thật giống với tuyết linh, nhưng mà sinh vật đó lớn hơn tuyết linh rất nhiều, sinh vật đó cũng to lớn hơn nguyên hình của ta, lại có thể dễ dàng nhấc bổng ta lên mà ôm ta vào lòng, dễ dàng dùng bàn chân không có lông mao vuốt ve đầu ta... Ta từng nghĩ, cảm giác đó rốt cuộc sẽ là như thế nào?

Trên Tuyết sơn đó không hề phân biệt ngày hay đêm, gió tuyết vẫn luôn luôn gào thét, cũng không biết trải qua thêm bao nhiêu thời gian, đuôi của ta từ một cái đã trở thành mười ba cái! Ta cũng trở nên to lớn hơn đám tuyết linh rất nhiều rất nhiều, tới mức cả đám tụ tập lại cũng không to bằng một bàn chân của ta nữa.

Ta hạnh phúc nghĩ ta sẽ mãi mãi sống ở đây, mãi mãi vui vẻ ở Tuyết Sơn như thế này!

Cho tới một ngày, có một sinh vật lạ đi bằng hai chân xuất hiện trước hang động của ta...

Sinh vật đó, nổi bật trong khung cảnh chỉ có đen và trắng xung quanh ta, bóng dáng có điểm thật giống với hình hài của sinh vật mà ta vẫn thường hay mơ thấy, ta tưởng rằng sinh vật đó đến thăm ta. Nhưng mà tiếng nói đầu tiên hân hoan phát ra là:

“Yêu nghiệt Thiên Hồ mười ba đuôi! Chính là kiếp số của Thiên Giới! Ta phải diệt trừ ngươi!!!”

Sinh vật đó nhìn chằm chằm ta, ta có một linh cảm, ta ghét ánh mắt sinh vật đó nhìn ta, không có sự trong suốt như đám tuyết linh vẫn hay nhìn ta, cũng không có dễ chịu như sinh vật vẫn hay ôm ta trong giấc mơ nhìn ta, ánh mắt đó khiến lông toàn thân ta dựng đứng!

Bản năng mách cho ta biết, ta phải tránh xa kẻ lạ mặt này!

Nhưng hán đột nhiên lao về phía ta!

Ta giao chiến với hán không biết bao nhiêu thời gian, trên bộ lông trắng của ta đã nhiễm một tầng sắc màu mới, ta không biết nó gọi là gì, nhưng chúng chảy ra từ những vết kẻ kia đánh vào ta, khiến ta cảm nhận được một loại cảm giác không dễ chịu chút nào!

Kẻ kia cũng không hề kém hơn ta, trên người hán cũng có rất nhiều sắc màu đó, ánh mắt hán nhìn ta lại càng khiến ta khó chịu hơn. Khiến ta chỉ muốn nhảy lên cắn nát đầu hán!

Hang động của ta đã sụp, tuyết trắng trên Tuyết sơn cũng đã bị đào tới lớp đá đen, ta có chút đuối sức, kẻ kia cũng thở hồng hộc, nhưng cả hai vẫn chưa có phân ra được thắng bại.

Đuôi của ta, đột nhiên rụng mất một cái...

Cái đuôi yêu quý của ta...

Trong cơn giận dữ lần đầu tiên trong đời, ta phi thân lên với tốc độ nhanh nhất, khiến cho kẻ lạ mặt không kịp trở tay, bị móng vuốt của ta cào trúng phần thân trên của hán, chất lỏng đặc sệt mang mùi khó chịu từ người hán bắn lên người ta.

Khiến ta có một cảm giác như có cái gì đó muốn vọt ra khỏi cổ họng!

Ngay lúc ta tưởng như hán sẽ ngã xuống, hán lại rút từ trong người ra một vật thật dài sáng chói, vật đó còn nhanh hơn tốc độ của ta, nhanh chóng khóa chặt khiến ta ngã vật ra đất!

Ta giãy dụa thật lâu cũng không thoát được khỏi vật sáng chói kia... Kẽ lẹ mặt cũng dần từng bước tới gần ta, từ trên cao nhìn xuống ta, khiến cho ta lại nổi lên một dòng khí nóng trong cơ thể, ta muốn ... ta muốn...

Giết hắn !

Lần đầu tiên trong đời ta biết được cảm giác này, ta không thể thoát được cái cảm giác khó chịu mà trống rỗng đang vây quanh ta, lần đầu tiên, ta biết được “sợ hãi”.

Kẽ lẹ mặt lăm bằm một chút, cái vật sáng chói kia lại siết ta chặt thêm một phần, siết lên những dấu vết tanh tưởi trên thân thể ta, khiến ta hít vào những tầng khí lạnh... Năm cái móng vuốt dài của hắn hướng đến chỗ ta, ta lại chỉ có thể găm gù nhìn hắn, không thể chống cự, không thể phản kháng...

Cũng không rõ, trong nháy mắt, một luồng sáng phóng tới từ phía sau kẻ kia, hắn lập tức nổ tung trước mặt ta, chất lỏng tanh ngòm bắn lên khắp cơ thể ta một lần nữa, rơi bên mũi ta, là con mắt đã từng khiến ta khó chịu!

Trong khung cảnh mờ mờ, ta thấy một bóng dáng khác...

Thật nhanh đã bay tới chỗ ta...

Thật ân cần mà ôm lấy ta...

Không quản những thứ dơ bẩn xung quanh ta...

Sinh vật trong giấc mơ ta vẫn hay thấy, nhẹ nhàng đáp xuống trước mắt ta, hai bàn chân trắng muốt không có một chút lông mao, cứ như vậy mà ôm lấy cơ thể tanh tưởi của ta....

“Tìm được em rồi! Tiếu...”

***

Ta là Tiếu. Là sủng vật của Nữ Đế Vương Thiên Sát, Ma quân của Yêu Giới. Nàng, là ân nhân, cũng là chủ nhân của ta. Cũng chính là sinh vật ta vẫn hay gặp trong mơ...

Nàng nói, “Trong một vạn ba ngàn năm, ta luôn mơ thấy một giấc mơ, có một sinh vật nhỏ luôn lạc vào trong giấc mơ của ta mà làm nũng với ta! Cảm giác cũng không tệ.”

Ta yêu thích nàng! Ta yêu thích những lúc nàng vuốt ve ta bằng móng vuốt thon dài của nàng, sau đó ta mới biết đó gọi là “tạy”.

Ta yêu thích những khi nàng dựa vào bụng ta trên bãi cỏ xanh lam, dưới vòm trời tím nhạt của Yêu Giới, chúng ta cùng nhau thưởng thức Huyết Nguyệt. Nàng lại khe khẽ ngâm nga những âm thanh thật êm dịu, cứ vậy mà cơn ngủ dần dần chìm trong tâm trí ta...

Nàng cũng đã không còn to lớn như trong những giấc mơ của ta nữa, ta yêu thích cảm giác nàng cười trên lưng ta, chúng ta cùng nhau rong ruổi trên khắp cùng trời Yêu giới tự do, cùng nhau đùa nghịch trên sóng biển Nhân Giới yên bình, lại cùng nhau vờn mây, thưởng yến ở cung điện trên Thiên Giới xinh đẹp...

Ta đã từng nghĩ, chỉ cần ta cùng với nàng, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau như vậy...

***

Một ngàn năm...

Đuôi của ta lại mọc thêm một cái, ánh mắt nàng nhìn ta lại càng ngày càng phức tạp. Nàng không còn đưa ta đi chơi, cũng không còn ôn nhu mà ôm ta trước quần thần Yêu giới nữa ...

Không gian của ta, ngoại trừ Thiên Ma Cung của nàng, ta lại không thể bước ra ngoài nữa bước. Nàng, lại càng ngày càng xa ta...

Nàng không cho ta gặp bất kỳ ai, tất cả người hầu trong Thiên Ma Cung dần dần biến mất. Nàng lại càng ngày càng hay nhốt mình trong thư phòng. Ta không hiểu. Có thứ gì đó dường như đang trượt khỏi bàn chân ta...

***

Làn hương trắng ngà nhẹ cuốn lấy mũi ta, ta mông lung mở mắt, tựa như một giấc mơ thật dài kia ta mơ thấy đã trải qua mấy đời rồi. Ta duỗi cái lưng đau nhức rồi nhảy ra khỏi tràng kỷ, mấy chỗ cứng như vậy ngủ thật không thoải mái chút nào!

Sau làn khói mờ ảo vẫn là bóng áo lam quen thuộc của nàng đang ngồi bên thư án, cánh tay bạch ngọc vờn về cái đầu lâu không ngừng phát ra những tiếng “lách cách” liên tục, thi thoảng hai cánh môi lam tím lại lấp lăm những chú ngữ gì đó ta nghe không hiểu.

Chỉ có một điều là,

Ánh mắt nàng nhìn cái đầu lâu đó ngày càng trầm đi, bàn tay thon dài chỉ dùng lực một chút, cái đầu lâu phát ra tiếng “cách” cuối cùng rồi hóa thành tro bụi, hòa vào với gió đêm cuốn ra ngoài cửa sổ...

Ta chậm rãi đi tới cọ mũi vào tóc nàng, khí tức hỗn loạn quanh người nàng dần ổn định lại mới đưa tay lên gãi vành tai ta.

Thiên Sát, đã khuya lắm rồi!

“Tĩnh rồi sao.”

Wao... Chúng ta cùng đi nghỉ thôi.

“Em trở về trước đi. Ta vẫn còn có việc phải xử lí.” Nói rồi nàng liền thu tay lại, từ trong tay áo lại lấy ra một mảnh huyết thạch bắt đầu niệm chú, chỉ trong nháy mắt, trên tay nàng xuất hiện thêm mấy cái đầu lâu lách cách không ngừng.

Ta có chút khó chịu.

Phải nói, ta cực kì khó chịu!!!

Đã hơn hai trăm năm rồi ngày nào nàng cũng chỉ mãi mê với đám đầu lâu đó mà bỏ mặc ta!

Ta cụp tai ử rử nằm bên chân nàng, thập tam vĩ mới mọc lại nên vẫn còn khá nhỏ, chỉ có thể dựng đứng lên trông thật xấu... Đáng lẽ ra ta đã có mười ba chiếc đuôi dài mượt mà uyển chuyển rồi, nếu không phải vì tên nam nhân chết tiệt đó... Hừ!

Ngay cả Thiên Sát cũng ghét thập tam vĩ xấu xí này của ta! Từ khi nàng nhìn thấy nó mọc ra liền thay đổi rất nhiều, còn cấm ta không được ra ngoài đi chơi với A Hoàng A Hồng A Bạch nữa! Ô ô ô...

Còn nhớ hơn ba trăm năm trước đám Thiên Giới đột nhiên nổi hứng gây chiến với Yêu Giới! Khi đó ta cùng nàng sát cánh chiến đấu thật vui vẻ biết bao nhiêu. Kết quả là ròng rã trăm ngày, đám Thiên Giới mới nhận thua xách đít chạy về.

Chỉ có điều trong lúc ta không để ý lại bị đánh lén! Lại còn là bị một lão già lợm khộm đánh lén bất ngờ nữa! Trong nháy mắt ta sơ hở lão đã thành công cắm vào thập tam vĩ của ta ba cây kim châm! Sau đó ta thần hồn điên đảo anh dũng tử trận.

Chính là, sau khi mở mắt ra, ta đã thấy bản thân nằm trên giường Liên diệp, còn Thiên Sát bên cạnh đang nhập tọa trong kết giới kim quang. Khí tức của nàng phát ra hỗn loạn đến mức từng cổ kinh khí tựa như những ngọn roi sắc bén liên tục công kích lên kết giới, toàn bộ mặt đất bên trong kết giới bị đánh nát bét tạo thành một hố lõm sâu hoắm.

Kết giới nàng dựng lên không phải để tự vệ, mà là để bảo vệ ta khỏi nội lực của chính nàng. Liên tục ba ngày ba đêm như vậy cuối cùng nàng mới ổn định khí tức mà bước ra, ta cũng gần như héo mòn vì lo lắng cho nàng.

Nhưng mà...

Sau đó thì nàng không còn sủng nịnh ta nhiều như trước nữa...

“Lách cách lách cách...”

Thiên Sát~ Nàng mặc kệ chúng đi có được không?

“Lách cách lách cách...”

Thiên Sát~~~ Mấy cái tiếng này thật phiền a

~“Lách cách lách cách...”

Thiên Sát

~~“Em thật phiền... Ra ngoài đi!”

...

Ồ ô ô... Nàng không cần ta còn muốn đuổi ta ra ngoài. Tất cả cũng chỉ vì đám đầu lâu đáng chết này! Nếu không có chúng thì nàng sẽ không bỏ bê ta như vậy!

Ta thật bức bối! Không nói hai lời liền xông lên ngoạm lấy một cái đầu lách cách định quăng đi, nào ngờ da lông ở gáy bị tóm lại, trong phút chốc cả thân thể liền bị quăng vào thiết trụ ngoài hành lang.

Một trận đau đớn xông tới từ sau gáy, dường như Thiên Sát lại vô ý dụng pháp lực rồi. Cái đầu lâu lặn ra khỏi miệng ta vẫn không ngừng lách cách, ta mất một lúc lâu sau mới đứng lên được, lại chạm vào ánh mắt hoảng hốt của nàng...

“Ta...”

Ta không sao a~

“Hồi nãy ta...”

Thiên Sát ngốc quá, ta không có chuyện gì. Nàng còn bận chuyện thì làm nốt đi a~ Trả nàng.

Ta đẩy nhẹ cái đầu lâu tới chân nàng rồi chạy thẳng. Ta biết nàng không cố ý, chỉ là gần đây lực tự chủ của nàng ngày càng kém, mất tập trung một chút là liền dùng pháp lực đả thương người, sau đó vẻ mặt của nàng nhìn ta còn khiến ta đau hơn cả vết thương nàng vô ý gây nên nữa...

Hơn một ngàn năm ở bên nàng đủ để ta hiểu biết về nàng. Nguyên thân của Thiên Sát vốn là Bạch long trên Thiên giới, vì lí do gì đó mà bị đày xuống Yêu giới, sau đó nàng dọa ma, thu phục hết Yêu Giới, tự xưng là Ma Quân sánh ngang với lão già Thiên đế.

Đám tiên nhân kia sau vài ngàn năm không thể chạm vào nổi một cái móng tay của Thiên Sát liền giả bộ nghị hòa, hai giới sống trong hòa bình tới nay là ba vạn năm có lẽ, nhưng Yêu giới thừa biết đám tiên nhân lòng dạ nham hiểm kia chắc chắn vẫn đang tìm cơ hội chơi xấu nên vẫn luôn đề cao cảnh giác. hừm.

Lần đầu tiên nàng hiện nguyên thân trước mắt ta, là một bạch long thật to lớn, lớn tới mức huyết nguyệt phía sau nàng hoàn toàn bị che khuất, từng tấm vẩy của nàng hằn sâu những hoa văn lam tím yêu dã lấp lánh, ta vốn dĩ tự hào rằng ta to lớn hơn người, lại chỉ có thể vồn vện đứng tròn trong lòng bàn chân của nàng...

Ta lê lét trở về giường Liên diệp liềm lấp cái lưng bầm dập vì bị đập vào thiết trụ, vài ba đốt xương sống bị gãy cũng từ từ lành lại, chỉ có cái nóng rát sau gáy là không tài nào áp chế nổi. Ta chỉ ước cái lưỡi có thể dài thêm cả tấc để vươn tới chỗ đó, cuối cùng đành bất lực nhìn xuống cơn đau mà lim dim ngủ...

Thật lâu sau, khi đám Ma kê trong chuồng bắt đầu gáy sáng, một bàn tay mát lạnh dịu dàng phủ lên cái gáy rất cháy của ta, khiến cho ta cảm nhận được một trận sáng khoái, không tự chủ được lại vô thức cọ cọ vài cái lên ngực nàng.

“Ồ ngốc...”

Từng sợi lông trên người ta cảm nhận rõ từng cái run nhẹ của nàng, thanh âm thì thào tự trách khiến ta khó chịu hơn gấp trăm lần cái nóng rát kia, ta bắt chắp cọ cọ mũi vào chiếc mũi cao thẳng của nàng, lẽ lưỡi liềm đi hết những lời tự trách nàng định nói. Bàn tay nàng đặt sau gáy ta tăng thêm chút lực, đau đớn cũng hoàn toàn biến mất. Ta hấp háy con mắt hồ ly nhìn nàng, lại vươn chân trước khiến cả người nàng nằm gọn trong ngực ta. Mùi hương từ mái tóc không ngừng quấn lấy đầu mũi ta, thật kích thích mà!

Chúng ta vui vẻ đùa nghịch trên giường Liên diệp, tiếng cười thanh thoát của nàng tràn ngập trong lồng ngực ta, khiến ta không tự chủ được mà cọ tới cọ lui trên người nàng...

“Em thật hư quá đi Tiểu!”
Vậy cứ trừng phạt ta đi nha
~~

23. Chương 23

Một ngọn Thiên hỏa nóng bỏng phóng tới ta... Nuốt chửng ta trong khối lửa đen...
Nóng!!!
Cứu ta...
Thiên Sát ... Cứu ta!!!
Aaa...
Bị thiêu đốt trong ngàn vạn ngọn lửa, lông mao toàn thân ta dần dần cháy đen.
Đau...
Cứu ta với! Thiên Sát...
Ta sinh ra trên Tuyết sơn, thứ kỵ nhất với ta chính là Lửa!
Thiên Sát...
Ta vụn vụn trong cơn đau đớn toàn thân, ánh lửa bao trùm lấy ta, ta chỉ có thể tuyệt vọng mà gọi tên Nàng
...
Nhưng nàng, lại đang gục ngã trước mắt ta...
Trong ánh sáng đỏ chói lửa thiêu đốt mắt ta... Duy chỉ có một hình ảnh là đôi mắt nàng đỏ sọc trong đau
đớn... Cánh tay giơ trên không trung hướng về phía ta vô cùng chặt vật, nổi bật những mảng xanh đen, khoe
miệng trào máu tươi thấm trên nền đất...
“Tiểu...”
***
“Nữ Đế Ma Quân Vương Thiên Sát, che giấu Thập Tam Vĩ Hồ, sát hại Trùng Khánh Tiên Quân, nuôi họa
cho Thiên Giới, thống trị Thiên Địa, làm hại chúng sinh. Nay phải chịu hình chín chín tám mốt đạo Thiên
lôi, hành hình tại Tru Tiên Đài!”
“Thập Tam Vĩ Hồ, chính là kiếp nạn của Tam Giới chúng sinh, mang sát mệnh quá nặng, Tuyệt không thể
tồn tại!!!”
Từng chữ từng chữ như tuôn vào trong óc ta...
Thiên Sát...
Thiên Sát...
Chúng ta đã làm gì?
Bọn chúng xiềng xích ta, trói ta bằng huyền thiết bao phủ bởi Thiên hỏa, từng mảng lông mao cứ mọc lên
rồi lại bị thiêu cháy trên những mắt xích nóng bỏng...
Ta nghe được những tiếng xèo xèo từ trên cơ thể ta...
Ta ngửi được mùi thịt cháy khét lẹt bao vây lấy ta...

Bọn chúng treo nàng trên một cây cột đá thật cao, máu của nàng nhiều đổ chân cột tạo thành dòng chảy hướng tới chỗ ta...

Mà đám người xung quanh ta lúc này, ...

thập phần ngạo nghễ! Thập phần lạnh lùng! Trong mắt của chúng chỉ, có hình ảnh chúng ta bị vây hãm xiềng xích, không hề có một tia cảm xúc...

Tiên nhân!

Chúng ta đã làm gì!?

Bọn chúng lấy quyền gì để phán xét chúng ta!!!

Một cảm giác ghê tởm lại dấy lên nơi cổ họng ta! Tất cả! Tất cả những kẻ này cũng giống như kẻ đã từng muốn giết ta khi xưa!

Nàng chỉ vì muốn cứu ta!!!

Ta thống hận nhìn về phía nàng bị treo trên kia...

Đôi bàn tay trắng nõn đã từng dịu dàng vuốt ve ta giờ đây hỗn độn máu thịt, cổ tay nhỏ nhỏ nàng từng chỉ đeo bạch ngọc trắng nõn bị bao lấy bởi cùm đen, cửa sâu tới tận xương!

Khắp thân thể nàng đâu đâu cũng chỉ vết thương, máu từ đó không ngừng tuôn ra, chảy theo đôi chân trần của nàng mà nhỏ giọt xuống đất...

Từng giọt, từng giọt nhuộm đỏ những vầng mây xung quanh...

Trong ánh mắt vô hồn nàng từ từ tỉnh lại, lại chỉ có thể dồn hết được khí lực mà ngẩng đầu lên nhìn ta, cánh môi tím tái mấp máy gọi tên ta...

“Tiểu...”

***

Địa Ngục Vô Gian...

Ta dường như vẫn đang rơi...

Trong không gian tối đen, mọi giác quan của ta bị phong bế...

Hay là nói...

Ta đã chết chưa?

Ngày đó khi đạo Thiên Lô thứ tám một đánh xuống người nàng, tận mắt chứng kiến nàng tan vào hư vô, ta...

đã làm gì?

Ký ức dường như thật mập mờ...

Ta hoài nghi, có lẽ đó cũng chẳng phải ký ức của ta...

Mà ta... là ai?

***

“Người đã ngộ được chưa?”

Rất rất lâu, mà dường như cũng chỉ là vài khoảnh khắc ngắn ngủi thoáng qua, trong thế giới quanh ta lại vang lên một xao động thật nhỏ...

Vậy là ta nghe được sao?

Văng vẳng đâu đó, lại là tiếng thở dài đầy bi ai...

***

Móng vuốt của ta chạm được vào thứ gì đó...

A...

Ra là ta có chân...

Một mùi thật khó chịu xông vào trong khoang mũi...

Khiến ta buồn nôn...

Khứu giác và vị giác cũng hoạt động...

Ta cảm nhận thấy, ta có bốn chân...

Một, hai, ba...

Chín?

Ta khẽ phe phẩy chín vật thể gì đó đằng sau... Đuôi của ta?

Chín đuôi...

Tại sao lại chỉ có Chín đuôi?

Ta nhớ là...

Ta từng có mười ba đuôi tuyệt đẹp...

“Thập Tam Vĩ Hồ, chính là kiếp nạn của Tam Giới chúng sinh, mang sát mệnh quá nặng, Tuyệt không thể tồn tại!!!”

Aa...

Chuỗi âm thanh lạnh lùng đột nhiên xông vào trí óc ta!

Mười ba đuôi!!! Mười ba đuôi!!!

Thiên Sát ...

Thiên Sát !!!

Ta gầm thét...

Đồng như chớp tanh tưởi vây hãm lấy ta, chúng bám lấy cơ thể ta mà kéo ta lún sâu vào trong đó...

Máu...

Là mùi máu...

Ngày đó, máu nhuộm đỏ toàn thân ta...

Ngày đó...

Máu nhuộm đỏ Cửu Trùng Thiên!!!

Giây phút nàng biến vào hư vô, ta đã thề!

Ta phải mang cả Cửu Trùng Thiên bái tế nàng!

Ta suy yếu gục trong dòng huyết nhục... Để mặc chúng cắn nuốt lấy ta.

Không có nàng...

Không còn nàng nữa...

Không còn Thiên Sát nữa...

Thiên Sát...

***

“Người ở đây, cũng đã hai vạn năm rồi.”

Địa Tạng Bồ Tát lại xuất hiện trước mắt ta.

“Dù là mười vạn năm, có làm sao đâu.”

Ta nhắm mắt, đám huyết linh đang trở nên hưng phấn hơn mọi khi, dường như chúng không bao giờ biết no, máu thịt của ta vừa mọc ra đã lại bị chúng nuốt mất.

“Sát nghiệp của người năm đó, người vẫn chưa thấy sai sao?”

“Ta bị ăn bấy lâu nay, sai hay không sai, cũng chẳng còn quan trọng.”

“Là Thiên Giới nợ người, nhưng người lại đồ sát sinh linh toàn Tam Giới, người như vậy, có khác chi những kẻ đã từng muốn giết người khi xưa?”

“Chẳng phải ta đang trả nợ máu thịt của mình cho bọn họ sao?”

Ta quay đi không thèm để ý tới Địa Tạng nữa. Từ khi ta có ý thức trong Địa ngục Vô Gian này, hắn thi thoảng lại đến chỗ ta nói lời nhảm. Khiến ta thấy thật phiền, mỗi lần hắn tới là đám huyết linh lại gia tăng tốc độ cắn nuốt hơn một chút. Hắn không nói, ta cũng không hề biết, hai vạn năm cũng đã vậy mà trôi qua...

“Nợ của người với sinh linh Tam giới đã trả gần xong, vậy nợ với một người, bao giờ người sẽ trả?”

“Ai?”

Ta dừng tai... Mắt mở lớn trực tiếp nhìn vào Địa Tạng. Hắn lại cứ ung dung như vậy, trong đôi mắt hắn nhìn ta luôn luôn chỉ thấy bi ai thương cảm... Ta lại sụp mắt... Ta ghét ánh mắt như vậy...

“Bốn vạn năm có lẽ đã đủ tu được hồn phách của một người.”

Ta trân trân nhìn Địa Tạng lại biến vào hư vô...

Đám huyết linh đã trở lại bình tĩnh, chậm rãi cắn nuốt...

Bốn vạn năm...

Đã qua bao lâu thời gian rồi!?

Bốn vạn năm!!

Nàng...

Thiên Sát...

Nàng đã trở lại chưa?

***

Một sợi chỉ bạc xuất hiện trước mắt ta...

Ban đầu chỉ là một chấm nhỏ xa xăm, sau đó dần dần dài ra, dài ra, rồi lại từ từ mở lớn, ánh sáng theo đường chỉ bạc chậm rãi lan tỏa khắp đêm tối xung quanh ta...

Đám huyết linh theo ánh sáng chiếu trên người ta dần dần tiêu tán vào không khí, ta vẫn bất động nằm dài trong ánh sáng đó cho tới khi toàn bộ Vô Gian Ngục chỉ còn một màu trắng...

“Đi đi thôi, có người vẫn còn đang cần người trả nợ.”

Đó cũng là lần cuối cùng ta nghe được giọng Địa Tạng.

Nàng... đang chờ ta.

Nàng vẫn luôn bảo hộ ta...

Bây giờ tới phiên ta bảo hộ nàng, có được không?

24. Chương 24

Ta là Tiểu. Là một con Cửu Vĩ Bạch Hồ!

Rất lâu rất lâu trước đây, khi ta mở mắt lần đầu tiên đón nhận thế giới này, ta đã tên là “Tiểu”.

Tại sao à? Trong ký ức mông lung của ta, chỉ có duy nhất một người gọi ta là “Tiểu” mà thôi. Cũng chỉ có duy nhất hình bóng đó tồn tại trong ta suốt ngàn năm tu luyện.

Haiz...

Người nói, tại sao ta lại phải tu luyện hình người nha?

Tộc hồ ly chỉ có một đuôi mà thôi, mà có tới chín đuôi thì chính là Hồ Vương nha! Ấy vậy mà Hồ Vương cũng chỉ có lông đỏ, còn ta sao? Vừa sinh ra đã là Cửu Vĩ Bạch Hồ!

Cho nên trong tộc không có ai là không kính nể ta hết! Ngay cả Hồ Vương cũng “yêu quý” ta thêm vài phần, bắt ta học tu tiên!

Ta phi!

Làm tiên nhân có gì mà hay chứ!? Trong thâm tâm của ta lúc nào cũng có một cỗ chán ghét khi nghe tới “tiên nhân”, cho nên ta tự nhủ nha, có làm chắc chắn phải làm Ma Quân! Giống như Nữ Đế Vương Thiên Sát vậy đó!

Nói tới vị Nữ Đế này ...

Trong lòng ta vẫn luôn xao động. Năm vạn một ngàn năm trước người đó đã bị Thiên Giới hành hình rồi! Là bởi vì che giấu Thập Tam Vĩ Thiên Hồ! Nghe nói sau khi nàng bị hồn phi phách tán dưới chín chín tám mốt đạo Thiên Lô, Thiên Hồ đó cũng hóa điên mà tàn sát Tam giới luôn!

Hồ tộc của ta tới nay cũng chỉ có kẻ thọ tới năm vạn tuổi, bởi vì những kẻ sống trước năm vạn năm kia đều bị Thiên Hồ cho đi đời nhà mà hết tiêu rồi!

Mà nghe nói đó là Thiên Hồ màu trắng...

Ta cũng có lông trắng nha

~Nếu sau này ta cũng có thể giống như Thiên Hồ kia thì hay biết mấy! Có sức mạnh đỉnh thiên lập địa thì có thể bảo hộ được một người!

Nhưng mà... là bảo hộ ai nha?

***

Ta hóa được hình người vào năm ta tròn một ngàn tuổi .

Phải nói trong Hồ tộc thì chỉ cần tu khoảng hai ba trăm năm là có thể hóa thân thành người được rồi! Nhưng mà ta cố tình tới tận một ngàn năm mới hóa được!

Ngày ta từ trong hoang động bé quan ra, bầu trời nhiễm một tầng sắc tím nhàn nhạt, gọi lên trong tâm trí ta về hình ảnh gì đó, về một giai điệu lạ lùng mà cũng quen thuộc.

Ta nhìn ngắm dáng vẻ mới của bản thân trong dòng suối bên cạnh, cũng không khác lắm so với chị em trong Hồ Tộc biến thành người. Cũng tóc đen, da trắng, môi đỏ. Ta cũng chỉ mong rằng mình không quá xấu, mất nhiều thời gian tu luyện như vậy, có lẽ cũng không thể đẹp được như các nàng đâu?

Nhưng mà đôi con ngươi màu tím này... hình như cũng không ai có mắt màu tím!

Trời ạ!

Ta tu luyện cả ngàn năm cuối cùng vẫn là thất bại! Thậm chí còn không thể hóa hoàn toàn thành hình người!!! Ô ô... Thật có lỗi với sự kỳ vọng của Hồ Vương mà!!

Ta ôm ôm chín cái đuôi ngồi khóc rầm rứt bên suối... Số ta thật khổ ah~ Cửu Vĩ Bạch Hồ thì sao nha? Tới hóa thân thành hình người cũng không có trọn vẹn nữa! Làm sao mà dám đi gặp người nha?

“Người là yêu quái à?”

Một sợi dây tơ khẽ rung lên trong tâm trí ta...

Đối mặt với ta, một đôi mắt đen láy trong suốt không dính chút tạp chất, thanh cao thánh khiết tựa như ánh trăng, cứ như vậy mà nhìn thẳng vào ta...

Vô cùng thân thuộc...

Aaa...

Rốt cuộc cũng tìm thấy rồi!!!

***

Ta quyết định rời khỏi Hồ tộc!

Không thềm làm Hồ Vương! Cũng vứt quách giấc mộng Ma Quân!

Mục tiêu cả đời ta giờ đây chỉ có duy nhất là chăm sóc bảo hộ tiểu bảo bối Vương Nhi của ta tốt thật tốt Tại sao nha?

Là định mệnh đó chính là định mệnh đó!

Giây phút ta gặp được nàng, ta đã nhận định chính là như vậy rồi

~Ai ai~ Tiểu bảo bối à! Nàng vì sao lại gầy như vậy? Để ta giúp nàng nường gà rùng tẩm bổ nha?

Di? Không muốn?

Vậy nàng muốn ăn gì nào?

Thành trấn này cũng thật là náo nhiệt nha? Cái hang đó có tới hai tầng kia? A? Nàng nói bạc? Là cái này sao? Có nó thì chúng ta có thể ăn ngon thỏa thích nha? Vậy để ta giúp nàng biến nhiều một chút!

A! Sao lại kéo ta chạy đi nha!

“Người á con hồ ly ngu ngốc! Có ai đời biến ra một đồng bạc giữa đường như vậy hay không!?”

Vậy sao...? Vậy chúng ta đi tìm nơi vắng vẻ một chút rồi biến!

“Người nữa a! Mau biến xấu xấu đi một chút! Đi tới đâu cũng làm người ta nhìn chăm chăm!”

A? Rõ ràng là bọn họ nhìn nàng chăm chăm nha . Ta xấu như vậy còn muốn xấu hơn sẽ dọa người ta chạy mất!

“Ta nói người biến xấu thì biến xấu đi nha! Ai nha! Mắc gì mà biến đẹp hơn như vậy!”

A... ta cũng không biết...

“Thôi đi thôi đi ! Người trùm cái này vào cho ta!”

A~ có mùi của tiểu bảo bối nè!

“ ... ”

...

Tiểu bảo bối có muốn ăn gì nữa không nha?

“Ta muốn ngủ một giấc!”

Vậy để ta làm gối ôm cho nàng nha?

“...Ân”

Tiểu bảo bối nho nhỏ mà ôm thật ấm quá đi... Nhưng mà con dao này nàng ôm làm gì a? Nàng nói là thói quen sao? tiểu bảo bối tội nghiệp của ta...

...

“Con đại cầu này hay đuổi cắn ta!”

Được! Để ta cắn lại nó!

“!!!!!!”

Đám người trong nhà này thường đuổi đánh ta!”

Vậy sao? Xem ta trừng trị bọn chúng!

...

“Ta muốn sống trong cung điện! Ta muốn có thuộc hạ!”

Vậy để ta làm thuộc hạ của nàng! Ta xây nhà cho nàng!

“Ta muốn xưng bá võ lâm!”

Vậy ta lập môn phái cho nàng!

“Ta muốn học võ công! Người mau dạy ta!”

Nhưng nàng sẽ bị thương a!

“Người có dạy hay không!?”

Ta dạy, ta dạy...

“Ta đánh kẻ kia không lại!”

Ta đánh hấn cho nàng!

***

“Thần giáo, chính là môn phái truyền kỳ trong võ lâm, dù chỉ mới lập giáo có một năm, nhưng chỉ sau một đêm liền có hơn một ngàn giáo đồ!”

“Ta nói Thần cung kia xuất hiện mới thật quý dị! Sau một đêm mưa gió lại xuất hiện cả một tòa cung điện giữa rừng núi vắng vẻ, cũng thật là dọa người đi!”

“Ta nghe nói Giáo chủ Thần Giáo đó tự xưng là Thần Tôn! Chính là yêu quái chuyên hút linh khí của người ta mà tu luyện yêu thuật! Lại giỏi nhất chính là quyến rũ người khác!”

“Ta còn nghe nói Thần Minh trưởng môn của phái Thanh Linh chỉ vì đắc tội với Thần Tôn của Thần giáo kia, mà cả Phái Thanh Linh chỉ sau một đêm tối con gà cũng biến mất!”

Toàn bộ tửu lâu cùng đồng loạt hút một ngụm khí lạnh...

Ta gặm gặm cái bánh bao. Tiểu bảo bối sao lại chỉ ăn thịt nha? Ăn thêm chút rau nữa... A... Đừng có gấp bỏ rau cải ra nha...

“Thần giáo rõ ràng chính là Ma giáo! Chẳng lẽ Võ Lâm chính phái lại chịu để yên hay sao!?”

“Các cao thủ đi thám thính Thần cung kia đều một đi không trở về! Hơn nữa Thần cung đó dù nhìn thấy từ xa nhưng cũng không thể tiếp cận được nữa bức tường gạch!”

“Lại có chuyện quỷ dị như vậy!?”

“Nghe nói đó là do Trận pháp ngũ hành bát quái gì đó...”

“Ta no rồi!”

Di... Nàng còn chưa có ăn miếng rau nào kia? Thêm chút bí đỏ thôi nha?

“Không thích!”

Nàng không chịu ăn làm sao mà lớn được nha? Không ăn sẽ không có ngực đâu.

“Người nói ta không có!?”

A... Có nha có nha... Nếu không có ta giúp nàng biến ra!

“Ta thềm vào cái đồ giả của mi!!!!”

Di... Cửa ta là thật mà...

Chúng ta cùng nhau rời khỏi tử lâu, tiểu bảo bối hôm nay muốn đi dạo phố nha. Cho nên ta thập phần cao hứng đưa nàng vào trong thành trấn, nhưng mà tiểu bảo bối cứ mãi cau mày không thôi, cũng không biết ta lại làm gì khiến nàng không vui nữa!

Chẳng lẽ ta cải trang chưa đủ xấu sao?

“Đám người phái Thanh Linh kia không phải đang xây Bạch Hổ cung cho chúng ta sao?”

Phải ah. Không phải nàng muốn xây nhà lao sao? Ta đưa bọn họ về giúp chúng ta xây.

“Còn tên Thần Minh thì sao?”

Ta cho A Hoàng ăn rồi.

“ ... ”

***

“Người có biết quản giáo hay không!?”

Đương nhiên là có nha? Chẳng phải mọi thứ đang rất tốt sao?

“Không được! Ta cần người giúp ta quản Giáo!”

Có ta giúp nàng cũng không được sao...

“... Người yên phận làm Thần Tôn đi!!!”

Vậy để ta kêu Cửu vĩ và Bát Vĩ ra giúp nàng...

Người là A Hồng nha, còn người là A Bạch! Các người sau này giúp tiểu bảo bối quản giáo nha

~“Đuôi của người còn lợi hại hơn người cả trăm lần!!!”

...

Ta ôm bầy cái đuôi vẽ vòng tròn trong góc nhà...

***

Nhân sinh ah

~Chỉ cần ngày ngày tự do tự tại bên tiểu bảo bối là ta mãn nguyện rồi. Quản chi kẻ khác tranh tranh đoạt đoạt?

Tiểu bảo bối quả là tiểu bảo bối của ta nha, Thần Giáo do nàng quản thật là quy quy củ củ, mặc dù ta cũng không hiểu tại sao nàng phải nhọc công như vậy nha?

Nàng muốn gì chỉ cần nói với ta, ta sẽ làm cho nàng, không phải sao?

Ta ghét A Hồng với A Bạch!

Di! Rõ ràng các nàng chỉ là đuôi của ta nha! Tại sao thời gian các nàng ở chung với tiểu bảo bối lại nhiều hơn ta!

A Hồng à! Chu Tước đường muốn ra vũ khí mới người tự quyết đi!

Còn A Bạch nữa! Bạch Hổ cung chẳng phải không có ai để giam giữ hết sao!? Có chi cứ tìm tiểu bảo bối hoài?

Các người dám làm phiền tiểu bảo bối nữa, ta thu các người về lại hết!

“Người dám?”

Nhận được ánh mắt lạnh nhạt từ tiểu bảo bối, ta thật ủy khuất chỉ dám ôm đuôi thu mình vào góc, được rồi, ai bảo các nàng là trợ thủ đắc lực của tiểu bảo bối chứ...

Đành phải hiện nguyên hình mà chui vào lòng nàng làm nũng

~~Tiểu bảo bối được ta chăm sóc hai năm quả thật đã mập lên không ít nha

~Cánh tay vuốt ve đầu ta cũng thật mềm mại...

Ngô... Thật dễ chịu biết bao...

25. Chương 25

Núi Thiên Hồ.

Ta cảm thấy thật khó chịu!!!

Từ thời khắc bước chân vào địa phận núi này, ta đã cảm nhận được một cỗ chán ghét luôn trực trào trong huyết quản.

Năm đó khi Thiên Hồ tàn sát Tam Giới, Địa Tạng Bồ Tát đã cắt đi bốn cái đuôi của Thiên Hồ rồi phong ấn tại nơi này. Từ đó oán niệm của Thiên Hồ vẫn còn lan tràn toàn bộ khu vực xung quanh cho tới nay. Đối với Hồ tộc ta mà nói, oán niệm này lại càng ảnh hưởng mạnh mẽ, nó dậy lên bản năng giết chóc của chúng ta! Cho nên Hồ ly khôn chớ dại mà bước vào đây nha

~~Di... Còn ta tại sao lại phải ở đây nha...

Còn không phải do một con Xà yêu đáng ghét nào đó hay sao!!!!

Ta cùng tiểu bảo bối khó khăn lắm mới có một ngày rảnh rỗi bên nhau nha. Ta mặc kệ A Hồng cùng A Bạch kêu khóc cũng vứt hết việc trong Giáo cho các nàng. Sau đó nhân lúc tiểu bảo bối đang ngủ mà đưa nàng tới thành trấn cách Thần cung ba trăm dặm!

Tại sao phải xa như vậy? Đương nhiên là để tiểu bảo bối không thể tự trở về rồi! Haha

Lúc đầu tiểu bảo bối tỉnh dậy cũng rất là bức tức ta nha! Còn không chịu ăn cháo trứng muối nàng thích nữa. Nhưng mà ta dùng ánh mắt thập phần ủy khuất thập phần đáng thương nói rằng lâu lắm rồi ta không có được ở chung cùng nàng, tiểu bảo bối mới chịu ăn cháo, hắc hắc!

Ăn cháo xong chúng ta đi dạo phố nha~ Tiểu bảo bối dù sao vẫn là tiểu cô nương, rất là cao hứng rất là tự nhiên vui đùa khắp nơi. Khiến cho bao nhiêu kẻ cứ mãi miết nhìn ngắm nàng rồi đâm vào nhau! Ta dậm dậm chân! Tiểu bảo bối của ta là để cho các người nhìn hay sao!? Còn tiểu bảo bối nữa! Cứ bắt ta phải trùm cái nón đen thui, khiến ta muốn nhìn nàng cũng thật khó khăn a

~~Nhìn nàng vui vẻ như vậy ta cũng thật là cao hứng đó nha, duy chỉ có, tại sao ta luôn cảm thấy có một ánh mắt hết sức đáng ghét ở đâu đó cứ nhìn chằm chằm ta!!

Hoàng hôn, tiểu bảo bối vui đùa cả ngày cũng có chút mệt, an an ổn ổn mà nằm trên lưng ta ngủ một giấc thật ngon lành. Còn ta nha~ thật là hưởng thụ hưởng thụ được tiểu bảo bối dựa vào người ~~ Thật là mềm mại ah

~~Ta thuê một phòng hạng nhất trong một cái khách sạn đặc biệt chuyên dành cho nữ tử, loại phòng mà có giường to thật to luôn! Tiểu bảo bối rất hay ngủ đá chẵn, phải ngủ giường lớn một chút mới không lo nàng lăn xuống đất ngaz.

An bài tiểu bảo bối trên giường lớn xong, thú tính trong ta lại muốn nổi lên một hồi!!!

Aaa...

Cánh môi mềm mềm nhìn thật ngon nha

Bảy cái đuôi của ta dựng đứng hết lên rồi!!!

Lại còn hai gò má trắng trẻo ngon lành như hai cái bánh bao kia nữa a

~~Di...

Hắt xì...!!!

Đột nhiên có một mùi thật gai mũi xông vào trong phòng!!!

Ta nhắm mắt hắt hơi một hồi tới nước mắt cũng muốn trào ra luôn!

...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAahhhh!!!!!!

Tiểu bảo bối đột nhiên không thấy nữa!!!!

Ta hoảng loạn nhìn quanh, vừa vặn thấy một đoạn màu vàng lướt qua khỏi cửa sổ!

Hảo ah cái thứ chết tiệt nào dám trộm tiểu bảo bối của ta!

Ta vội vàng vọt theo nó!!!

Di...

Cái thứ đó trốn đi cũng thật nhanh! Ta mở Thần nhãn trong năm trăm dặm cũng không thấy còn một chút khí tức nào hết!!!

Aa!!

Cái thứ chết tiệt đó lại trộm mất tiểu bảo bối của ta đi thật xa!

Nhưng mà...

Người cho rằng trốn đi xa hơn nữa ta cũng không có cách tìm được người sao? Hừ hừ! Tiểu bảo bối ở chung với ta hai năm, cũng hấp thụ không ít nguyên khí của ta đâu!

Ta ngưng hơi cảm nhận tia nguyên khí mỏng manh trong không khí, ah~ mặc dù là nguyên khí của ta nhưng cũng lại có một chút mùi hương của tiểu bảo bối trong đó

~Di... hai ngàn dặm! Cái thứ đó trong khoảng thời gian ngắn lại chạy xa được như vậy!?

Ta chun mũi, có mùi xà!

Xà yêu... chính là cái loại chuyên hấp thụ âm khí của các cô nương!!!

Graao!!!

Dám đánh chủ ý lên tiểu bảo bối của ta sao? Chờ chết đi!

Cho nên,

Ta đặt chân tới núi Thiên Hồ này.

Vốn dĩ tâm trạng đã đang không tốt! Lại bị dòng khí tức ẩn khuất xung quanh quấy nhiễu, trong đầu ta bây giờ chỉ còn làm sao để xỏ thịt lột da cắt gân móc mắt con Xà yêu chết tiệt kia!

Cứ chờ đó! Hừ hừ!

Càng đi sâu vào trong núi, mùi của tiểu bảo bối càng đậm, cái khí tức quỷ dị kia cũng càng đậm theo, lại càng không có dấu hiệu của sinh vật sống. Ta lần theo mùi của tiểu bảo bối tới trước một hang động, chướng khí nặng nhất từ đó phát ra nồng nặc. Ngoài phạm vi hai mươi bước xung quanh cửa hang kia toàn là đất cận tím, chướng khí dày đặc tới mức không thể nhìn thấy rõ cả bàn tay của mình...

Ta nhú nhú mày...

Tiểu bảo bối sao có thể chịu được môi trường như vậy!

Bảy cái đuôi của ta càng tới gần cửa hang kia lại càng xao động mạnh mẽ khác thường, như thể chúng cũng đánh hơi được mùi quen thuộc mà gào thét tìm tới vậy!

Không nghĩ ngợi nhiều, ta lập tức xông vào trong cửa hang, mặc dù càng lúc cái ý niệm giết chóc càng muốn quấy nhiễu ta nhiều hơn, nhưng an nguy của tiểu bảo bối phải được ưu tiên trước đã!

“Quả là tiểu mỹ nhân ah~”

Một tiếng cười con mẹ nó rất chi dâm ô đánh thẳng vào tai ta!

...

Kẻ đáng chết dám đánh chủ ý lên tiểu bảo bối của ta!!!!!!!!!!!!!!

Chỉ trong tích tắc ta đã lao tới cắt phăng cái bàn tay khô già héo quắt đang muốn đụng vào gương mặt phần nộn đáng yêu của tiểu bảo bối, lại nhanh chóng ôm nàng tới nơi chướng khí nhạ nhất.

Cẩn thận kiểm tra tiểu bảo bối một phen, hừ chết ta, nàng vẫn còn an an ổn ổn mà ngủ

~Thật may quá ah

~~“Agghh... Tay của ta... Tay của ta...”

Ta híp mắt nhìn lên kẻ quắt queo đang ôm cánh tay bị rụng bên kia, đồ chết tiệt lại dám trộm người của ta!? Kẻ đó rõ ràng là một con yêu già, cái mặt thấy gớm đây rồi, sau một giây hoảng loạn, mụ cắn tức nhìn lên ta...

Sau đó gào lên...

“Hảo mỹ nhân!!!”

“...”

Ta chán ghét cái ánh mắt tham lam của mụ đang lom lom nhìn ta.

Không cần nói nhiều, kẻ muốn đụng tới tiểu bảo bối, chỉ một chữ “Giết”.

“Khoan đã!!!”

Mụ già gào lên trước khi ta định xuống tay cắt phăng đầu mụ, lại híp híp con mắt nhìn ta cười cười “Người giết ta rồi sẽ không giải được độc cho tiểu cô nương kia đâu!”

Độc?

Ta lại kiểm tra tiểu bảo bối một phen nữa...

!!!!

Hai dấu răng nanh thâm đen hằn rõ trên cánh tay bạch ngọc của tiểu bảo bối găm vào mắt ta.

Ta còn chưa có bao giờ dám cắn tiểu bảo bối đâu!!!!

Vậy mà con xà già chết tiệt này lại dám cắn nàng!!!

Giết!!!

Cho nên đầu xà cứ như vậy mà rơi xuống, ta còn chưa thỏa mãn! Lại đập cho nó thêm mấy cái khiến máu thịt nhầy nhụa, vẫn chưa được! Xà cốt bẻ răng rắc cũng thật vui tai đi! Ta híp mắt, còn đồng nội tạng này

...

“A...”

Tiếng tiểu bảo bối khiến ta giật mình, ta thể nhưng lại lo giết xà mà vô ý làm máu bắn lên mặt nàng! Hảo chúi rửa khuôn mặt đáng yêu của tiểu bảo bối, khí sắc của nàng càng lúc càng kém...

Ta hoảng!

Độc xà này, không cần nói nhiều, trước mắt cứ hút ra trước! Nhưng bất kể ta dụng phép thế nào cũng không thể bức độc ra khỏi người nàng.

Chần chờ một lúc, ta run run đưa cánh tay đã thâm đen phân nửa của tiểu bảo bối gần tới môi mình...

Ừc...

Cứu người quan trọng ah~ Không được có tà niệm!

Làn da vốn trắng hồng của nàng trở nên xanh tím làm ta đau lòng muốn chết, ta đành nhắm mắt ép môi xuống nút! Vốn định hút hết máu độc trong người tiểu bảo bối sau đó vận công ép ra. Ai dè sau khi hút xong ta lại phát hiện...

Độc này thể nhưng ăn vào nguyên thần!

Ta cau mày.

Thật may là tiểu bảo bối đã được rút hết độc, nếu không phạm nhân trúng độc này chỉ có thể bị hồn phi phách tán!

Con xà đó thể nhưng lại muốn nàng hồn phi phách tán!

Biết vậy phải hảo hảo hành hạ nó một phen rồi mới giết! Chết như vậy thật quá dễ dàng ư rồi!

Đầu ta có chút choáng.

Dù sao thì độc này cũng tương đối mạnh đi? Chỉ cần chống đỡ vài chục năm tới khi tiểu bảo bối trăm tuổi sau đó sao cũng được.

Chỉ cần hảo hảo bồi dưỡng nguyên thần.

Nguyên thần...

Bảy cái đuôi vẫn chưa dứt xung động, cũng là lần đầu tiên trong ngàn năm qua ta thấy chúng có ý thức như vậy...

Dù sao độc của tiểu bảo bối cũng đã được giải, cũng không vội, ta đành để mặc cho đuôi của mình làm chủ một lần.

Di... Hang động này cũng thật sâu.

Càng tiến sâu vào trong chướng khí càng nhạt, cho tới thời điểm không còn một tia chướng khí, trong cơ thể ta lại bùng lên một ngọn nhiệt hỏa!

Giết!

Thiên Sát!!!

Aaa....

Ta thất thần hồi lâu...

Từng đợt xao động dồn dập đánh úp lấy ta, vây hãm ta ...

Ai...

Cơ thể ta không kiềm chế được mà run rẩy, nhưng ta vẫn gắng gượng bước tới luồng sáng trước mặt...

Quen thuộc như vậy...

Như thể đó từng là một phần của ta...

Trong trung tâm luồng sáng, một hình dáng nhỏ bé đang cuộn tròn...

Một tiểu hồ ly có bốn đuôi màu bạc...

Giết nó!!!

Bản năng trong ta trỗi dậy mạnh mẽ, ta muốn vươn tay bóp chết sinh vật nhỏ bé kia! Máu huyết trong ta sôi sục, ta phải giết chết nó! Bỗng nhiên tiếng của tiểu bảo bối vang lên, gọi ta trở lại từ nơi xa xăm...

“Tiểu...?”

26. Chương 26

“Người trúng Tán thần đan!”

“Hửm?”

“Người không phải phạm nhân!”

Ta bỏ luôn công việc đang dở dang, nếu đã có kẻ biết ta trúng độc gì thì cần gì phải mất công tìm kiếm trong cái mớ hỗn độn này nữa nha

~“Người nói người biết ta trúng độc gì sao?”

Đồng song sắt này cũng thật vướng nha, ta vẫy tay cho chúng bay xa một chút, đám bụi mù mịt lắng xuống, xuất hiện bên trong là một nữ tử hốc hác gầy gò, quần áo lấm lem bẩn thỉu, xem ra cũng đã bị nhốt khá lâu rồi.

“Độc người trúng chính là Tán Thần đan của sư phụ ta!”

“Nha~ Vậy người cũng là Xà sao?” Ta hí hí mắt đánh giá nữ tử trước mặt, nàng mặc dù nhếch nhác nhưng mà lại có một cỗ quý khí, khiến cho ta cảm giác rất quen thuộc nha.

Giống như là khí tức quanh người của tiểu bảo bối vậy!

“Không phải! Ta là phạm nhân. Ta vốn là trẻ mồ côi được sư phụ nuôi dưỡng từ nhỏ để kế thừa vị trí Độc vương. Nhưng mà... ta không ngờ rằng, sư phụ nuôi ta chính là để nuôi túi da! Đợi ngày túi da cũ không còn dùng được nữa sẽ chiếm lấy thân xác ta... Sống với thân phận của ta!”

Nha... ta làm phép một chút, gương mặt bẩn thỉu của nàng được tẩy sạch cũng khá là dễ nhìn, ừm, chẳng trách con Xà kia lại mất công nuôi nàng ta tới lớn. Ta lại thầm nghĩ rằng, ngày đó chắc chắn nó nhắm trúng tiểu bảo bối của ta để cướp thân thể nàng! Ta lại tiếp tục hối hận đã không suy nghĩ mà giết con Xà đó, phải cho nó sống không bằng chết mới thỏa được nỗi bức bối của ta!!!

“Độc này có thuốc giải hay không?”

Hôm nay tiểu bảo bối giao cho ta công việc là dọn dẹp Độc cốc này nha. Tại vì A Bạch điều tra ra kẻ bắt cóc nàng ngày đó chính là Độc Vương của Độc cốc. Lại nói mấy vết đen trên mặt ta cũng chậm chạp mãi không chịu lui, cho nên nàng còn dặn thêm ta phải tìm kĩ một chút!

Thấy không thấy không! Tiểu bảo bối cuối cùng là vẫn rất quan tâm ta~ Mà ta cũng không có muốn để nàng thấy ta thật là xấu xí thế này chút nào. Cho nên ta ra sức “dọn dẹp” thật kĩ càng, một góc gác nhỏ cũng không bỏ qua, vô tình lại phát hiện địa đạo thông tới nơi này.

“Không có. Tán thần đan một khi vào cơ thể trong vòng mười hai canh giờ nếu không được hút ra sẽ ăn mòn hồn phách, kết cục chính là hồn phi phách tán!”

Thật may ah~ Thật may ta đã giúp tiểu bảo bối hút ra ngay lập tức! Ô ô... Ta muốn xả thịt con Xà đó trăm ngàn lần!!! Tại sao ta lại cho nó chết dễ dàng vậy ah

~“Nhưng mà... Người rõ ràng không phải phạm nhân! Người thường trúng độc này sẽ không thể thoải mái như người vậy! Tán hồn đan không có tác dụng đối với thần thể. Trừ phi... lấy máu phạm nhân làm thuốc dẫn...”

Ách... quả là ta có hút hơi mạnh,

cũng có lẫn cả một chút máu của tiểu bảo bối...

“...Hơn nữa sau đó người vẫn liên tục tiếp xúc với phạm nhân đó. Độc trong cơ thể người và máu của kẻ đó phản ứng với nhau nhanh chóng ăn mòn nguyên thần của người.”

“Vậy có cách giải hay không?”

“Chỉ cần người giết kẻ đó độc lập tức tự nhiên giải.”

Di...

Muốn ta giết tiểu bảo bối?

“Làm sao ta phải tin người?” Hừ hừ! Nếu nữ tử trước mặt này không có manh mối về độc dược ta trúng thì đã sớm đi theo đám dược sĩ trên kia rồi! Nàng ta cư nhiên lại muốn ta giết tiểu bảo bối!?”

“Ta đã từng đọc ghi chép của sư phụ về Tán thần đan. Cũng biết được sư phụ dùng độc này, là để giết đi hồn phách của chủ nhân thân thể người muốn chiếm, vì chiếm thân xác vô chủ sẽ không tổn hại âm đức như cường bức linh hồn. Ngay cả ta cũng đã từng trúng độc này!”

Nói rồi còn vén tay áo lên cao để lộ cánh tay gầy guộc, trên đó quả nhiên có hai dấu răng nanh thâm đen giống trên tay tiểu bảo bối ngày đó.

“Nhưng người vẫn còn sống.”

“Đó là bởi... thể chất ta, có chút đặc biệt. Bất kì loại cổ trùng nào hạ vào cơ thể ta đều sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông, sau hai năm sẽ tự động tiêu biến. Bởi vậy nên từ khi theo sư phụ ta vẫn luôn nghiên cứu về các loại cổ...”

“Cho nên?”

“Ngày đó sư phụ... cần ta. Vốn dĩ muốn chờ ta chết để chiếm xác. Nhưng mà, ta đã dùng Thâu dược cổ, để cho chúng hút hết chất độc trong cơ thể ta, khiến cho Tán thần đan ngủ sâu trong Thôi dược cổ. Nhờ đó mà ta mới có thể sống sót. Sư phụ thấy ta không chết vì độc mới nhốt ta ở đây để ta đói chết.”

Cho nên nói, vì không chiếm được thân thể của nữ tử này nên con Xà đó mới tìm đến tiểu bảo bối của ta !?

“Ân nhân!” Nàng ta bỗng nhiên quỳ sụp xuống, hai tay lại kéo lấy vạt váy ta. “Người đã cứu mạng ta, xin cho ta được đi theo người!”

Hử?

Ta chỉ là muốn tìm giải dược cho nên mới mò xuống đây mà thôi. Sao nàng ta lại phóng đại lên quá như vậy nha? Hơn nữa bên cạnh chúng ta có A Hồng, A Bạch, nay lại còn thêm tiểu Vân Nhi đã đủ khiến tiểu bảo bối chẳng có thời gian đoái hoài đến ta rồi!

Thêm một người chẳng phải chính là thêm một mối phiền phức, khiến cho ta càng ít được ở riêng với tiểu bảo bối sao???

Đương nhiên là không được!

“Ta có thể giải độc cho người!”

A...?

“Người nói... cách giải độc duy nhất là giết người ấu đản độc.”

Sát ý nổi lên, ý của nàng ta là muốn...

Ta nhẹ nhàng bóp cái cần cổ đầy xương của nàng ta nhắc nàng lên không trung, gương mặt hốc hác chẳng mấy chốc đã trắng bệch, chân nàng không ngừng quơ loạn, hai tay nắm lấy tay ta không có chút lực nào.

“Cho người biết, nếu như dám có ý nghĩ làm hại đến nàng...”

Ta híp mắt, mặc dù ta có thể dễ dàng lấy mạng nàng ta, nhưng tay lại như có chủ ý riêng, chỉ nắm trên cổ nàng chứ không bóp xuống, gần đây phản ứng cơ thể ta không được nghe lời cho lắm thì phải.

“Ta... ta không có... Ta có thể...”

Ta nói lỏng tay, nàng ta trượt ngã xuống đất ôm lấy cổ không ngừng ho khan. Ta cũng sắp hết kiên nhẫn muốn rời đi, nàng ta lại như cũ nắm lấy góc váy ta mà hô lên.

“Cho ta ba năm, à không, chỉ hơn hai năm thôi! Ta nhất định có thể giải độc cho người! Với tình trạng trúng độc của người thì chỉ cần trong vòng ba tháng không giải độc người sẽ mất mạng!”

Ba tháng...

“Nói vậy chẳng phải ta sẽ chết trước khi người giải độc cho ta sao?” Nghĩ ta là kẻ ngốc sao?

“Chỉ cần người không tiếp xúc với người đã ấu dâm trong ba năm là được.”

“Không có khả năng.”

Muốn ta rời xa tiểu bảo bối ba năm sao? Ô ô ô.... Ta thà chết còn hơn!

“Ng...Người... Chẳng lẽ người đó quan trọng hơn cả mạng sống của người sao? Nếu người không chịu giải độc thì đừng nói ba năm! Ba tháng nữa người cũng sẽ vĩnh viễn không gặp được người đó nữa.”

Ách...

Nếu ta chết đi, chẳng phải tiểu bảo bối sẽ không có ai chăm sóc nữa sao? Không được a!

“Tại sao lại phải chờ hai năm?”

“Ta... Ta sẽ sử dụng Thôi được cổ, để chúng hút hết độc tố trong cơ thể người. Sau đó, dẫn chúng vào cơ thể ta để chúng tự tiêu biến. Nhưng mà, cơ thể ta chỉ có thể chứa được một lượng cổ nhất định. Nếu không ngay cả ta cũng sẽ bị trúng độc! Thôi được cổ trong người ta vẫn chưa tiêu biến hết, ngày đó để tự cứu mạng, ta đã dùng hết số cổ nuôi được trong bốn năm. Nếu muốn sử dụng tiếp e là phải nuôi mới, mà cũng phải đợi sau khi cơ thể ta đã hoàn toàn hấp thu hết đám cổ cũ.”

Ta nghĩ nghĩ một chút, dù sao thì ba năm cũng không phải là dài, có lẽ ta vẫn sẽ cầm cự được.

“Ghi nhớ, không được phép để người thứ ba biết chuyện này. Ngoài ra, không được có ý đồ làm hại tới Nàng!”

“Nàng... là ai?”

“Tiểu bảo bối của ta!”

***

“Nàng có vẻ không thích ta?”

“Vậy người cách xa tiểu bảo bối một chút, tránh để nàng khó chịu khi thấy người.”

“...”

“Còn nữa, tìm cách để cho tiểu Vân Nhi quên lấy người cả ngày.”

“Tiểu hồ ly bốn đuôi đó sao?”

“Như vậy thì ta mới có thêm thời gian ở cạnh tiểu bảo bối nha~”

“...Độc của người...”

“Không quản.”

“...”

***

“Đùi gà này cho người!”

“Tạ Thần Tôn.”

“A! Ta cũng muốn đùi gà!”

“A Hồng, ngoan ngoãn ăn cơm của người đi.”

“Nhỏ mọn!”

Hải Kỳ cần ăn thêm nhiều một chút a, bồi dưỡng thân thể thật tốt, như vậy mới mau chóng giải độc được, vậy thì tiểu bảo bối sẽ không gặp nguy hiểm nữa.

***

A Hồng cùng A Bạch chết.

Các nàng là Cửu vĩ và Bát vĩ của ta, đồng sinh đồng tử với ta. Các nàng chết, có nghĩa là mạng của ta đã mất đi hai lần. Đúng như Hải Kỳ đã từng nói, mỗi ba tháng ta lại “chết” một lần.

Nói vậy, thời gian ta được ở cùng tiểu bảo bối cũng không tới hai năm...

Còn mấy cái vết đen trên da này...

Ta dùng phép che mắt tiểu bảo bối, bởi trước đây mỗi lần nàng nhìn thấy chúng cũng đều mang vẻ lo lắng. Ta mới không muốn nàng phải lo âu vì mấy cái vớ vẩn đó đâu.

Lại nói A Hồng cùng A Bạch chết rồi, tiểu bảo bối mà biết sẽ nhận ra ta không ổn! Cho nên ta trở về Hồ tộc, mượn Hồ vương hai tiểu hồ ly đạo hạnh hơn trăm năm, cũng chưa thể hóa thành nhân dạng, độ cho các nàng chút tu vi khiến các nàng hóa thành hình dạng A Hồng cùng A Bạch.

Nhưng mà tính cách thì cũng không thể giống hoàn toàn được. Cho nên ta lưu ý các nàng, không được để cho tiểu bảo bối nhận ra các nàng không phải A Hồng và A Bạch! Nếu không thì biết tay ta! Hừm.

Kết quả, “A Hồng” thì suốt ngày bám lấy Hải Kỳ học binh pháp, còn “A Bạch” trốn trong Bạch Hồ cung cả ngày không ra!

Tiểu bảo bối bây giờ cũng chỉ còn Vân Nhi làm bạn, nên ta cũng không nói Hải Kỳ tìm cách dụ dỗ tiểu Vân Nhi đi nữa.

Còn ta sao?

Ô ô...

Rõ ràng bây giờ tiểu bảo bối có rất nhiều thời gian rảnh! Có thể dành được thời gian cho ta nhiều hơn... Nhưng ta lại không thể ở bên nàng được!

Tại sao ah

~Ta còn phải đi tìm Thôi được cổ.

Cái loại cổ trùng đó chỉ sống ở những vùng chướng khí dày đặc! Bởi vì độc chính là thức ăn của chúng, hơn nữa chỉ cần chúng bị đưa ra không khí bình thường sẽ chết ngay lập tức!

Cho nên Hải Kỳ trước đây nuôi trong bốn năm cũng chỉ được năm con mà thôi.

Nàng ta lại nói muốn giải toàn bộ độc cho ta phải cần tới mười hai con! Mỗi mười lăm hàng tháng khi âm khí thịnh nhất sẽ dùng một con chui vào trong cơ thể ta hút một phần độc đi.

Ta thật vất vả đi càn quét hang ổ của mấy con yêu chuyên dụng độc mới kiếm được có sáu con a

~Đuôi của ta lại rụng thêm một cái.

Ta ngoe ngáy sáu cái đuôi, cụp tai, nguyên hình của ta bây giờ thật xấu!

Bộ lông trắng muốt ta vốn tự hào bây giờ lởm chởm chỗ đen chỗ trắng, lại còn bị rụng từng mảng lông nữa! Ô ô... Làm sao mà dám để tiểu bảo bối thấy ta như vậy!? Nàng nhất định sẽ chán ghét ta xấu xí!!!

Cho nên,

Ta chỉ có thể len lén mỗi khi tiểu bảo bối đang ngủ mà len vào phòng nàng ngắm nàng một chút!

Mỗi lần cũng thật là chật vật, bởi vì tiểu gia hỏa Vân Nhi cư nhiên không nhận ra ta! Lại còn tấn công ta nữa!!!

27. Chương 27

Tiểu Vân Nhi bỗng nhiên rơi vào hôn mê!

Nói là hôn mê thì không giống lắm, nhóc con thoát nhìn chỉ giống như đang ngủ. Tiểu bảo bối nói, trước đó cũng không thấy nhóc con có biểu hiện gì bất thường, cho tới sáng ra vẫn cuộn tròn lại mà ngủ không chịu tỉnh, rồi cũng không tỉnh lại nữa...

Ta cùng tiểu bảo bối cũng đã thử hết cách, ngay cả Hải Kỳ cũng thử châm cứu bấm huyệt xông hơi dùng thuốc, nhưng mà tiểu hồ ly vẫn ngủ thật sâu không tỉnh, chúng ta cũng chỉ còn cách chờ đợi không thể làm gì thêm.

Nhưng mà tiểu bảo bối cũng không có chịu bỏ cuộc, cho nên việc của ta chính là hỗ trợ tiểu bảo bối tối đa!

Nhưng có một điều khiến ta buồn là, tiểu bảo bối cũng không có chịu nói cho ta biết nàng muốn làm gì... Một năm này ta phải đi tìm Thôi được cổ, không thể quan tâm đến nàng thật nhiều ah~ Nàng có phải là đang giận ta hay không? Ô ô...

Bản thân ta càng ngày cũng càng khó kiểm soát, đuôi cũng đã rụng thêm một cái, hiện tại ta chỉ còn lại năm cái... Mà mỗi lần ở bên cạnh tiểu bảo bối, mặc dù ta rất rất vui rất thỏa mãn, nhưng cơ thể luôn không khống chế được, có thể ngã quỵ bất cứ lúc nào. Ta sợ rằng sẽ bất tỉnh trước mặt tiểu bảo bối, sẽ làm nàng lo lắng, cho nên cũng thật hạn chế tới gần nàng, cũng thật đau lòng chỉ được nhìn nàng từ xa chứ không được chạm vào nàng ah~ Ô ô...

Tuy bây giờ không có tiểu Vân Nhi phá đám ban đêm, ta lại có thể thuận lợi lên vào phòng tiểu bảo bối ngắm nàng ngủ ~ Nhưng gương mặt tiểu bảo bối khi ngủ luôn tràn ngập âu lo cùng cô đơn, luôn khiến cho trái tim ta quặn đau, còn đau hơn cả lúc đuôi rụng nữa...

“A Bạch” thỉnh thoảng sẽ báo cáo cho ta biết, thì ra tiểu bảo bối đang truy tìm các loại thần dược tiên thảo.

Cái này đâu có khó ah~

Tùy tiện lên chỗ lão già luyện thuốc trên Tiên giới là vợ được một đồng mà. Ngày trước ta lên đó kiếm ít thuốc bổ cho tiểu bảo bối, lần nào lão chả hai tay dâng một đồng cho ta nha~ Mặc dù ta thấy lão khóc rưng rức, nhưng mà không có lần nào lão từ chối cho thuốc cả. Ta nghi ngờ lão đưa thuốc giả cho ta, lão còn xem chút nữa đâm đầu vào cột để tỏ trong sạch nữa! Haiz~ Tiên nhân quả nhiên chẳng có kẻ nào bình thường mà.

Nhưng mà, mấy thứ tiểu bảo bối truy lùng chỉ là mấy cái cây cỏ gì đó, sao chỉ có mấy trăm hoặc cùng lắm là một ngàn năm tuổi nha? Thuốc bổ nàng uống trước đây tùy tiện cũng phải là nhân sâm hai ngàn năm a

~Di...

Lại còn lên lút không để ta biết! Nàng cứ nhiên lại muốn tự mình đi lấy? Mấy cái chỗ cất giấu đó toàn là trong chỗ tối tăm bụi bặm không thôi, sẽ làm bẩn áo của nàng! Lại còn cách Thần cung xa như vậy, tiểu bảo bối đi xa sẽ mỏi chân nha. Thôi thì để ta giúp nàng đi, dù sao cũng không thể để tiểu bảo bối vất vả được!

Haizzz....

Thì ra công việc lấy mấy cây cỏ kia cũng không dễ như ta tưởng!

Ta vừa bước vào đại môn đã có một đám người chĩa kiếm về phía ta, kêu ta là yêu nữ gì đó. Có nhầm không vậy? Ta dù sao cũng đã hết sức cố gắng để hóa thành hình người rồi có được hay không!?

Chỉ là mắt ta màu tím thôi!

Mà dù sao ta cũng là Thần Hồ nha! Dám kêu ta là yêu!?

Ta tùy tiện vung tay cũng khiến cả đám bay ra đằng sau. Nhưng mà đám phàm nhân này quả là đông nha~ Hết lớp này bay ra lại có lớp khác nhào vào, được một lúc ta cũng cảm thấy thật nhàm chán, không thêm chơi với chúng nữa!

Ta chưa ra sát chiêu các người liền nghĩ ta là quả hồng mềm!?

Ta vận khí nơi bàn tay, vừa vận có một con chuột không sợ chết lao đến, ta chỉ nhẹ nhàng chạm lên ngực hắn, toàn thân hắn lập tức nổ tung...

Cũng may ta có Thần khí hộ thân ah

~Chứ nếu không sẽ bắn mất y phục tiểu bảo bối may cho ta mất!

Đám chuột đằng sau dính không ít mảnh vụn của tên kia văng trên người lập tức sợ hãi lùi ra xa, trợn mắt nhìn ta như thấy quỷ vậy!

Ta niệm quyết, chân dậm một cái, băng từ bàn chân ta từ từ đóng băng mặt đất, lan đến trên thân cây, tường nhà, trước sự hoang mang sợ hãi của đám nhân sĩ, ta bao vây chúng trong cầu băng của ta...

“Nói, theo bản Thần tôn về Thần giáo, hay chôn thân nơi này?”

“Người Đại Ma đầu...”

Một con chuột không biết sống chết lên tiếng, đương nhiên là chưa nói hết câu liền bị hàng chục băng nha từ dưới chân phóng lên xuyên qua người, máu của hắn thấm vào băng nha đỏ tươi cả một vùng xung quanh...

“Người!!! Hự...”

“Hự...”

“Đại... Hự!!”

Liên tục vài chục tiếng hự dứt quãng, dưới chân vài trăm con chuột còn lại sớm đã nhiễm đỏ, máu chảy đến chân chúng lập tức đóng băng, vây hãm tất cả trong hoảng loạn.

Ta tiếp tục nhàn nhạt nhìn xem, khoảng hai ba trăm con chuột không biết sống chết nữa liên tiếp bị băng nha đâm, cho tới khi những kẻ còn lại quỳ sụp xuống trong máu thịt nhầy nhụa của đồng môn.

“Chúng ta nguyện theo người...”

“Tốt.” Cứ như vậy từ sớm thì có phải đỡ tốn thời gian của ta không?

Ta nâng tay, cầu băng rời khỏi những kẻ sống sót, mang theo bên trong nó là toàn bộ máu thịt và thi thể của hơn ba trăm kẻ chống đối bay lên cao.

“Nhìn cho rõ, đây là kết cục của những kẻ dám chống đối Thần giáo!”

Nắm tay siết mạnh, cầu băng lập tức thu nhỏ, đè ép tất cả những thứ bên trong, sau đó nổ tung, tạo thành cơn mưa máu cùng mảnh vụn thi thể, tất cả rơi trên người những kẻ đang phủ phục dưới đất, bọn chúng không một kẻ nào dám ngẩng đầu lên.

Ta bắt một cái quyết, những đốm sáng li ti nhỏ nhỏ theo đó bay ra, từng cái từng cái bay đến nhập vào từng kẻ, sau khi đốm sáng thâm nhập toàn bộ, bọn chúng liền dờ dẩn vô thần đứng lên.

“Đi đi, trở về Chu Tước Đường gặp A Hồng.”

Một đoàn dài vô tri cứ như vậy mà phi thân nối nhau đi trong đêm tối Thần giáo.

Sau đó, ta ung dung đi vào mật thất lấy cái ngọc cổ ngàn năm kia.

Hình như là linh chi? Sao nhỏ quá vậy? Nếu tiểu bảo bối cần thì chỗ lão già kia có một cây to bằng hai lần cái này nha, chắc, nhưng mà nàng lại chẳng thèm hỏi ta, sớm biết vậy ta đã lên chỗ lão già kia lấy về, chẳng mất công từ này đến giờ!

Tùy tiện vứt cây linh chi vào tay áo, ta chậm rãi đi ra ngoài. Nhìn xem nhìn xem, nếu tiểu bảo bối phải bước vào đây không chừng sẽ bắn hết vạt váy nha.

Nhắm tính có lẽ đám “giáo đồ” mới cũng đã đi được nửa đường, ta cũng phải quay về mở đường cho bọn chúng.

Kết giới mà ta tạo ra quanh Thần cung nói dễ qua không dễ mà nói khó qua cũng không khó. Chỉ cần trong đầu không có tạp niệm, tồn tại duy nhất ý nghĩ tới Thần cung là qua được. Nhưng mà, haizz, trước giờ vẫn cứ từng lớp từng lớp kẻ tới dạo chơi rồi đi lạc quanh Thần cung, tới bây giờ vẫn chưa có thấy kẻ nào ra ngoài được đâu.

***

Ta trở về Thần cung cũng là lúc trăng lên cao.

Di...

Tiểu bảo bối không biết đã đi đâu rồi?

Nhìn thấy giường của nàng trống không, cũng không có một chút độ ẩm, ta cảm thấy hơi mất mát. Người ta cũng thật vất vả chạy về thật nhanh để ngắm tiểu bảo bối mà...

Đặt cổ linh chi xuống cạnh giường, ta nhảy lên giường tiểu bảo bối, tham lam hít thật sâu mùi vị của nàng trên đó, mất mát trong lòng ta cũng giảm được đôi chút.

Người ta thật nhớ nàng ah

~~A...

Mắt ta mờ đi, sau đó mọi thứ đột nhiên tối sầm.

Trong biển hoa cúc vàng óng, màu vàng và xanh da trời gặp nhau ở mãi tít xa chân trời, ta đứng thất thần nhìn bóng hình màu trắng ở đằng xa đang vẫy tay với ta...

“Tiểu, lại đây!”

“Tiểu bảo bối!”

Ta nhào tới ôm gọn nàng vào trong lòng, mùi hương quen thuộc xông vào đầy khoang mũi thật thoải mái dễ chịu!

“Người thật xấu xí!”

A...?

Ta nhìn lại bản thân mình, toàn thân phủ đầy những mảng lồi lõm xanh đen, không khác gì một con cóc gớm ghiếc... Chẳng lẽ thuật che mắt của ta đã hết tác dụng? Tiểu bảo bối đã nhìn thấy bộ dạng thật bây giờ của ta...

“Tránh xa ta một chút! Người nhìn người có khác gì yêu quái không?”

Đừng... Đừng ghét bỏ ta a...

“Ngô...ngô...”

Âm thanh ta phát ra lại là âm thanh hồ ly...

Ta đã hiện nguyên hình từ bao giờ?

Lông trắng toàn thân đã biến thành xanh đen, năm cái đuôi trĩu lông quăn quanh không khác gì đuôi chuột.

Aa...

Đừng nhìn ta!

Đừng nhìn ta!!!

“...”

...

“Tiểu bảo bối!!!”

A!?

Ra là mơ nha!?

Hừ chết ta!

!!!

Ta cứ nhiên lại ngủ quên trên giường của tiểu bảo bối!

Nhìn ra ngoài cửa sổ cũng đã gần sáng rồi, vậy mà tiểu bảo bối vẫn chưa về! Nàng có thể đi đâu nha? Ta vùng dậy định đi tìm tiểu bảo bối. Nhưng mà,

một vật khác lại kéo tầm mắt ta.

Đuôi.

Lại rụng thêm một cái.

***

Từ sau đó tiểu bảo bối vẫn không ngừng tìm kiếm thần dược tiên thảo, ta cũng không ngừng giúp nàng đi lấy về...

Đuôi chỉ còn lại bốn cái.

Hải Kỳ mỗi lần bắt mạch cho ta đều nhăn tít lông mày. Thôi được cổ đã có được tám con, Hải Kỳ nói chỉ cần một thời gian nữa sẽ có thể tiến hành giải độc. Tới lúc đó, nàng ta bắt ta phải tránh xa tiểu bảo bối càng xa càng tốt, cũng hạn chế dùng thần lực.

Nhưng ta không nỡ để tiểu bảo bối phải bôn ba vất vả nha.

Cho tới khi thần dược đã dùng hết, tiên thảo cũng chẳng còn. Tiểu bảo bối cũng đành buông xuôi không tìm nữa. Chỉ ngày ngày ngồi cạnh giường chờ đợi tiểu Vân Nhi tỉnh lại.

Ta cũng thật bất lực không thể làm gì giúp nàng.

Một năm này tiểu bảo bối có bao nhiêu cô đơn, ta lại chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn nàng, không thể đến bên an ủi nàng. Đã hứa sẽ cho nàng một đời bình bình an an, vô ưu vô lo. Nhưng chính ta lại để nàng một mình cô đơn vào lúc nàng cần ta.

Là lỗi của ta.

28. Chương 28

“Tiểu bảo bối đừng manh động aaaa!!!”

Giây phút ta thấy nàng trầm nửa mình trong Liên Trì, một nỗi khủng hoảng không kiềm chế được mà bùng lên trong ta...

Tiểu bảo bối không lẽ quá cô đơn nên nghĩ quẩn a!!!

Thật vất vả mới lôi được nàng lên bờ, ta cố nhịn xuống mùi máu tanh đang dâng lên trong cổ họng, Tán thần đan quả thực đã ăn quá sâu, chỉ một chút động chạm với tiểu bảo bối cũng khiến ta dụng hết sức lực.

Tâm ta thật đau, là tại ta không thể chăm sóc cho nàng thật tốt mới khiến nàng nghĩ quẩn như vậy!

“Tiểu bảo bối ngốc nghếch a! Không cứu được tiểu Vân Nhi thì chúng ta từ từ tìm cách, nàng đừng có nghĩ quẩn! Vạn vạn không được nghĩ quẩn! Nàng làm vậy thì ta phải làm sao ah! Tiểu Vân Nhi phải làm sao ah~”

Ta rất sợ, rất sợ tiểu bảo bối sẽ bỏ lại ta! Nàng nói không có nàng thì ta phải làm sao bây giờ!?

“...Người bị cái gì vậy!?... Ta đang định hái hoa sen!”

“A... không phải nàng nghĩ quẩn...”

“Người mong ta nghĩ quẩn sao?”

“Không có! Ô ô ... Hù chết ta!”

“...”

Thật tốt! Chỉ là hái hoa sen mà thôi. Trái tim đang nhảy nhót của ta cuối cùng cũng rơi xuống. Ôm chặt nàng vào lòng, ta không dấu vết nuốt xuống đồng tanh ngòm sắp trào khỏi khóe miệng.

Bình tĩnh a~ Không được để tiểu bảo bối phát hiện a

~“Tiểu bảo bối...? Nàng không sao thật chứ?”

“Không có.”

“Di... Đừng khóc! Nàng đau ở đâu sao ? A... để ta xem.”

“Không sao.”

Gì mà không sao!? Nàng xem nước mắt tuôn nhiều như vậy, không lẽ là đau ở đâu??? Nàng khóc như vậy ta còn đau hơn lúc Tam vĩ bị rụng nữa!!!

“...Tiểu bảo bối...”

“Ta nhớ người.”

“...”

A...?

Nàng vừa nói...

Nhớ ta?

Ông trời a

Ta thật kích động !!!

Kết quả là bị ối một ngụm máu! Bởi vì không kiềm chế nổi cảm xúc của bản thân. Ta vội vàng ôm chặt tiểu bảo bối ép nàng sâu trong ngực, ta không muốn nàng thấy ta trong tình trạng này! Khẽ niệm quyết xóa đi vết máu tanh, ta lại thập phần hưởng thụ cảm giác vui sướng khi được ôm tiểu bảo bối.

Có biết hay không!?

Là lần đầu tiên tiểu bảo bối chủ động bày tỏ tình cảm với ta đó!

“...Ta cũng thật nhớ nàng.”

Ta thật hạnh phúc a

Thật tham lam hít vào mùi hương chỉ thuộc về tiểu bảo bối, khóe miệng ta không thể kiềm chế được mà cong lên.

Bỏ qua cảm giác vô lực đang dần dần xâm chiếm, đây quả là mỹ cảnh đẹp nhất đáng nhớ nhất trong cuộc đời hồ ly của ta ah

~Thời gian càng lâu, tiểu bảo bối cũng ôm ta càng chặt, ta cũng thật hạnh phúc mà ôm tiểu bảo bối càng sâu. Trong lòng cũng không khỏi lo lắng ta sẽ mất ý thức trước mặt nàng.

Ngay lúc ta tưởng như mắt sắp mờ đi, một giọng nói đều đều đột nhiên phá vỡ không khí ảm áp của chúng ta.

“Bẩm Thần tôn, Hải Kỳ đường chủ chế thuốc không may bị thương, đã được đưa tới Thần cung rồi ạ.”

A...

Hải Kỳ...

Chế thuốc bị thương chính là ám hiệu của nàng ta. Vì không muốn tiểu bảo bối nghi ngờ vì sao đột nhiên Hải Kỳ lại chuyển tới Thần cung, nàng ta liền nghĩ ra cái cớ không khí của Thần cung thích hợp cho việc dưỡng thương. Sau đó nguy hại bản thân bị thương nặng mà chuyển từ Huyền Vũ Đường tới Thần cung.

Mà ám hiệu này.

Chính là nàng đang nói Thôi được cổ đã sẵn sàng, có thể bắt đầu giải độc! Vậy là ta sắp được thoải mái mà ôm tiểu bảo bối a!!!

Ta thật chỉ muốn bắt đầu ngay lập tức!

Chỉ là...

Tiểu bảo bối vẫn còn rất lưu luyến ta ah~ Là lần đầu tiên nàng chủ động ôm ta lâu như vậy. Ta cũng không muốn buông nàng ra chút nào!

Nhưng mà ý thức của ta cũng sắp không duy trì được lâu hơn nữa. Ta nhìn trước mắt có tới hai tiểu bảo bối, lòng thăm than không ổn, đành cắn răng mà mở lời với nàng.

“Cái này... tiểu bảo bối...”

“...”

“Ta nghĩ...ta nên đi xem nàng một chút.”

Ô ô ô...

Ta làm tiểu bảo bối mất hứng rồi!

Rõ ràng lúc nàng nghe ta nói ánh mắt đã trầm hẳn xuống! Ánh sáng trong đôi mắt vốn linh động hoạt bát biến mất không còn sót một chút nào.

Ta lại hối hận một phen! Lẽ ra ta không nên đề nghị đi xem Hải Kỳ thế nào a!

“Đi mau đi một chút.”

Nói rồi nàng cũng dứt khoát rời khỏi vòng tay ta mà rời đi, cũng không quay đầu lại nhìn ta lấy một cái nữa. Ta thất thần nhìn theo bóng dáng nàng. Đề nén cảm giác trống rỗng truyền từ hai tay tới lồng ngực...

Thật là may tiểu bảo bối đã không quay đầu lại. Ta nhìn xuống hai bàn tay đã chuyển đen của mình, thuật che mắt cũng không thể duy trì lâu hơn được nữa. Từ nay ta cũng không thể gặp nàng với bộ dạng này được.

Tiểu bảo bối có lẽ sẽ càng cô đơn hơn.

Xin lỗi nàng.

Không lâu nữa, ta sẽ lại có thể ở bên tiểu bảo bối.

Chỉ một chút thời gian nữa thôi

Chờ ta...

***

Ta không nhớ rõ sau đó làm thế nào ta trở về, vừa thấy bóng dáng Hải Kỳ từ xa ta liền mất đi ý thức. Tới lúc ta tỉnh lại, là ngày mười lăm...

Tối hôm đó ta ngồi trên ngọn cây ở Thần cung nhìn về phía Thanh Long Đường, tiểu bảo bối đã làm một cái đèn trời thả trên không trung, bên trong nàng ghi điều ước cho tiểu Vân Nhi chóng tỉnh lại.

Ta thơ thẩn nhìn cái chấm đỏ bay lên cao dần rồi mất hút vào những đám mây. Chỉ cần một năm, tiểu bảo bối sẽ không còn cô đơn nữa.

“Thôi được cổ sẽ theo kinh mạch của người di chuyển khắp toàn thân, sau đó chúng sẽ tụ lại tại tim. Thuộc hạ sẽ lấy nó ra khỏi cơ thể người từ đó.”

“Ừm.”

“... vì Tấn thân đan đã ăn quá sâu vào nguyên thần của người, thuộc hạ e là, sau quá trình trị liệu sẽ có những bất lợi với cơ thể.”

“Ừm.”

“Hơn nữa... Thôi được cố di chuyển trong kinh mạch... không mấy dễ chịu”

“Làm đi.”

“ ... ”

Hải Kỳ chích máu trên ngón tay ta, rót ra đầy một cái chén, sau đó lấy ra một bình nhỏ đổ vào bên trong. Bình đó chứa chính là độc chưởng cùng một con cổ.

“Thần tôn, xin hãy nhúng ngón tay vào chén.”

Giây phút ngón tay ta ngập trong chén máu, một cảm giác tê dại cũng nhanh chóng lan tràn trong cơ thể, theo ngón tay truyền ra khắp toàn thân. Tựa như ngàn vạn mũi kim nóng bỏng không ngừng đâm chích trong da thịt.

Đầu tiên là đầu ngón trở, sau đó cả bàn tay, rồi lan tới cánh tay. Khi cơn đau tràn tới bả vai, mọi thứ xung quanh ta đột nhiên tối đen! Ta vươn tay với lấy bất kì thứ gì đó, lại chạm được vào một bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“Thần tôn! Xin người cố chịu đựng. Thôi được cố đang hút độc trong cơ thể người!”

“Mất ta...” Ta không thấy gì hết!

“Mất? ... Có thể là do nguyên thần của người đang bị ảnh hưởng, nhưng đó chỉ là trạng thái tạm thời thôi! Xin Thần tôn bình tĩnh lại!”

Khi nghe thấy giọng nói an ủi đó, không hiểu sao ta bỗng dưng thật sự thấy an tĩnh lại. Ta không giãy dụa nữa, cứ để mặc cho cảm giác bị cắn nuốt lan tràn ra toàn cơ thể. Bàn tay Hải Kỳ nắm lấy tay ta cũng chưa buông lấy một lần.

Cho tới khi ta cảm nhận được máu ở tim đang sôi lên, quả tim như muốn vỡ ra khỏi lồng ngực. Vạt áo được mở ra nhanh chóng, sau đó, là cảm giác lạnh lẽo của kim loại chạm vào da thịt .

Vật sắc nhọn đó nhẹ nhàng mà cũng dứt khoát vạch lên một đường trên ngực ta. Rồi lại là một cảm giác mềm mại khác ngập ngừng chạm vào vết cắt trên ngực, cản trở chậm rãi hút lấy dòng máu chảy ra từ đó.

Vật mềm mại kia rời đi cũng là lúc đau đớn toàn thân tiêu tán. Ta vô lực dựa trên giường Liên diệp, trước mắt vẫn là một màn tối đen. Bàn tay giờ ra cũng chỉ chạm được vào hư vô. Chưa bao giờ trong đời ta lại cảm thấy bản thân yếu đuối vô lực như lúc này.

Nếu ta vĩnh viễn không thể nhìn thấy tiểu bảo bối nữa...

Ta không dám nghĩ.

29. Chương 29

Ta thật nhớ tiểu bảo bối!

Cũng không rõ đã qua bao nhiêu ngày, kể từ sau lần giải độc kia, thế giới xung quanh ta chỉ đặc một màu đen bất kể ngày đêm. Trong hơn một ngàn năm sống trên dương gian, đối với ta quãng thời gian một tháng này quả là dài nhất mà cũng khổ sở nhất.

Ta muốn nhìn thấy tiểu bảo bối a

Cách giải độc của Hải Kỳ quả thực rất tốt! Ta đã cảm thấy bản thân hồi phục được một phần tu vi trước đây. Nhưng mà Thần nhân cũng hỏng theo con mắt luôn rồi! Ta không thể mỗi đêm tới nhìn trộm tiểu bảo bối được!!!

Ta cứ ngây ngốc mà “bé quan” trong Thần cung như vậy suốt một tháng, Hải Kỳ cũng vào bẩm báo vài lần, nàng nói tiểu bảo bối muốn gặp ta. Ta lại chỉ có thể thống khổ mà từ chối không gặp!

Ngoài ta và Hải Kỳ, ở trong Thần cung không một ai được phép bước chân vào. Để nuôi dưỡng tốt Thôi được cố thì phải có vùng chưởng độc thật rộng. Ta không muốn tiểu bảo bối gặp bất trắc gì đâu!

“Thần tôn, đã đến đêm mười lăm rồi ạ.”

Ah... Cuối cùng thì cũng đã hết một tháng a!

Ta lại như cũ đưa tay cho nàng chích máu, rồi lại nhúng ngón tay vào chén máu. Ta chờ đợi cơn đau, nhưng kì lạ là... Ngay cả một chút đau cũng không có!

Ta nghi hoặc thật lâu, cái cảm giác này tựa như... ta không hề tiếp xúc với bất kì vật gì? Rõ ràng là ta đang ngồi, nhưng lại không cảm giác được có vật thể bên dưới để ta ngồi lên. Ta nghe được tiếng hít thở của Hải Kỳ, nhưng thủy chung lại không cảm nhận được nàng có hay không chạm vào ta?

Mọi thứ mờ ảo dần dần hiện lên trước mắt, thị lực của ta dần dần phục hồi.

Nhưng mà...

Ta lại nhìn thấy...

Đầu của Hải Kỳ đang cúi trên ngực ta! Mà tư thế... nàng ta như đang đè trên người ta! Ta lại không có chút cảm giác mình bị đè. Mà nàng ta đang áp miệng lên một vết cắt thật sâu, vẫn còn đang chảy máu trên ngực ta...

Vậy vật mềm mại kia...

“Người đang làm gì?”

“...”

“...”

“...Một chút nữa.”

Ta ngây ngốc để nàng tiếp tục hút máu ta, cho tới khi thị lực của ta đã hoàn toàn phục hồi, Hải Kỳ mới ngẩng đầu lên khỏi ngực ta, cẩn thận khép lại vết áo cho ta. Môi nàng ta vẫn còn nhuộm màu máu, nàng ta cũng không lau đi lại trực tiếp quỳ xuống đất.

“Xin Thần tôn tha lỗi cho thuộc hạ vô lễ, chỉ là nếu muốn lấy Thôi được cổ ra khỏi người mà không làm nó chết chỉ còn cách thuộc hạ trực tiếp hút lấy. Thuộc hạ không hề có ý mạo phạm Thần tôn.”

“Ta đâu có trách người.”

Ta nhìn vết cắt ở ngực từ từ khép lại, không có cảm giác. Thị giác phục hồi nhưng xúc giác lại mất.

Cũng tốt, ít nhất ta vẫn sẽ có thể thấy được tiểu bảo bối.

***

Từ trước tới nay ta vẫn luôn coi thường thời gian. Với thần thể như ta, thời gian chính là thứ không có ý nghĩa. Nhưng mà... Lần đầu tiên ta biết được, thì ra một năm lại lâu như vậy.

Những lần giải độc vẫn tiếp tục tiếp diễn vào mỗi mười lăm hàng tháng.

Các giác quan cũng lần lượt biến mất rồi lại phục hồi. Với ta mà nói, chỉ cần không mất đi thị giác, ta vẫn có thể nhìn thấy tiểu bảo bối, thì những cái khác mất đi cũng không sao cả.

Tiểu Vân Nhi tỉnh lại sau lần giải độc thứ ba của ta. Ta thật vất vả mới leo lên được xà nhà trong phòng tiểu bảo bối mà không bị nàng phát hiện, ta cũng thật vui vẻ nhìn ngắm tiểu bảo bối cùng tiểu Vân Nhi ở bên dưới nha

~Thì ra tiểu hồ ly kia chỉ là tạm thời bế quan để hóa thành hình người a

~Làm tiểu bảo bối lo lắng như vậy, đáng đánh đòn mà!

Nhưng mà nhóc con sao lại giống tiểu bảo bối như vậy chứ? Làm sao ta nở xuống tay đây. Coi coi trừ đôi mắt hơi nhỏ ra thì chỗ nào cũng đáng yêu giống tiểu bảo bối hết! Quả là làm người ta yêu thích mãi không rời mà!

Chỉ tiếc thính giác của ta tạm thời bị mất, không thể nghe thấy tiểu bảo bối đang nói gì cùng tiểu Vân Nhi được, nhưng sao ta lại thấy mũi nhột nhột. Có phải tiểu bảo bối đang nói về ta không?

Nàng đang nhớ ta đúng không?

Ở khoảng cách gần tiểu bảo bối như vậy mà cơ thể ta không cảm thấy gì bất thường, chứng tỏ giải độc có hiệu quả thật tốt nha

~Hải Kỳ đã từng hỏi ta, chẳng lẽ ta không lo lắng nàng ta sẽ lừa ta, hay nhân cơ hội lấy dao đâm vào tim ta sao. Ài, cho tới lúc nàng ta hỏi thì ta mới nghĩ tới điều đó!

Chỉ là ta chưa bao giờ nghi ngờ lời của nàng ta. Giống như là bản năng vậy thôi. Ngoài tiểu bảo bối ra cũng khó có ai lại khiến ta tin tưởng như vậy!

Thật là lạ.

***

Lần giải độc thứ mười một.

Ta nghĩ.

Hình như ta đã chết rồi.

Trước đó ta lại bị mất thị giác, cho nên ta rất mong chờ lần giải độc tiếp theo để có thể được thấy tiểu bảo bối! Khi ngón tay ta chạm vào trong chén máu, cảm giác đau đớn mọi khi cũng lại không đánh tới. Ta nghĩ là lần này sẽ lại mất xúc giác.

Nhưng mà...

Tiếng hít thở của Hải Kỳ bên cạnh cứ nhỏ dần nhỏ dần rồi biến mất. Bên tai cũng không còn nghe thấy bất kì âm thanh gì.

Thính giác cũng mất luôn?

Mùi vị trong khoang mũi cũng theo đó dần dần tiêu biến.

Khứu giác cũng không còn.

Ngay cả thị giác cũng không quay trở lại!

Là chuyện gì xảy ra!?

Ta như chìm vào trong cõi hư không, thậm chí cũng không chắc chắn rằng bản thân ta có tồn tại hay không nữa. Trong không gian hư ảo đó ta lại không hề hoảng loạn hay sợ hãi. Như thế không gian này, cảm giác này rất quen thuộc với ta...

Như thế ta đã từng trải qua hoàn cảnh giống như vậy.

Là khi nào nhỉ?

***

Có ai đó đang đè lên ta.

Hải Kỳ?

Mùi máu và các mùi khác nhanh chóng xông vào trong khoang mũi, khiến ta có chút choáng váng. Ta hít một hơi thật sâu. Đã bao lâu không được hưởng cảm giác thế giới xung quanh đầy mùi vị như vậy. Còn có cả mùi của tiểu bảo bối.

Tiểu bảo bối?

Ánh sáng dần rõ hơn trước mắt ta, đây là phòng ngủ trong Thần cung... ban đêm.

Ta vung tay khiến dạ mình châu trong phòng sáng lên, lại bất ngờ nhìn thấy tiểu bảo bối đang đứng trước cửa!

Sao nàng lại ở đây!?

Ta hoảng loạn.

Tiểu bảo bối không nên ở đây. Nàng đã biết..?

Ta muốn lên tiếng gọi tiểu bảo bối, nhưng lại phát hiện giọng nói của ta vẫn chưa hồi phục. Thính giác cũng chưa trở về, ta chỉ có thể nhìn nàng trân trân, nàng... có phải đã biết... Hải Kỳ cũng rất nhanh chóng chỉnh lại vạt áo cho ta, che đi vết cắt trước ngực chưa kịp tự lành.

Ánh mắt nàng nhìn ta ngập tràn đau đớn cùng tuyệt vọng như vậy... là lần đầu tiên.

Sau đó...

Đột nhiên tiểu bảo bối xoay mình tới chỗ tử, nàng rút ra Huyền thiết kiếm mà ta lấy ở chỗ lão Rồng dưới Thủy cung, đề khí phóng tới Hải Kỳ.

Nàng muốn giết Hải Kỳ.

Cơ thể Hải Kỳ bây giờ chính là vật chứa Thôi được cổ! Chỉ cần nàng ta đổ máu, Thôi được cổ sẽ theo máu ra ngoài và chết.

Lí do Hải Kỳ phải dùng miệng để hút máu ta. Chính bởi vì chỉ cần Thôi được cổ chết, tất cả độc chương chúng đã hấp thụ sẽ phát tán vào không khí. Bất kì ai hít phải sẽ ngay lập tức trúng độc!

Không được a!

Tiểu bảo bối cũng sẽ trúng độc mất!

Cho nên ta đỡ lấy kiếm kia của nàng.

Chỉ là, không cẩn thận nên kiếm đâm vào tim.

Trong giây lát ta thấy đồng tử tiểu bảo bối co rút lại.

A... Không phải lỗi của nàng. Là tự ta...

Ngay lúc đó xúc giác lại phục hồi, cơn đau từ lồng ngực truyền tới, cùng cái lạnh lẽo của huyền thiết cũng không khiến ta đau đớn bằng ánh mắt của tiểu bảo bối đang mở to nhìn ta.

Ta tiến lên ôm lấy nàng vào lòng, đừng sợ, không phải lỗi của nàng, là do ta. Ta muốn an ủi tiểu bảo bối như vậy, nhưng giọng nói vẫn cứ chậm chạp không phát ra. Ta không thể làm gì hơn ngoài vỗ vào lưng nàng, tìm cách trấn an nàng.

Bỗng nhiên tiểu bảo bối đẩy ta ra xa.

Mũi kiếm Huyền thiết chạm vào mặt đất, phát ra một tiếng keng rất nhỏ từ phía sau lưng ta. Vậy là thính giác cũng đang chậm chạp quay lại!

Nhưng âm thanh tiếp theo ta nghe được lại là tiếng khóc của tiểu bảo bối.

“Từ giờ phút này, ta và ngươi không còn quan hệ! Ngươi đã giết đi người ta yêu nhất, cho nên ta tiếp cận ngươi chỉ để trả thù mà thôi!”

Người nàng yêu nhất? Không phải là ta sao? Ánh mắt nàng đang tố cáo lời nói dối của nàng kia...

Tiểu bảo bối...

Không nên nói dối, nàng sẽ đau...

Hai tay nàng ôm lấy thân mình, từng bước từng bước lùi xa ta, xa tới mức tiếng nói của nàng gần như không thể truyền tới đôi tai chưa hồi phục của ta. Ta chỉ có thể nhìn khẩu hình của nàng mà đoán được nàng đang nói “đừng hòng được ở bên nhau”

Như vậy là sao...

Ta đã thật cố gắng để có thể lại được ở bên nàng...

Ta thật hận giọng nói của bản thân tại sao không mau trở lại, để ta có thể gọi nàng, để ta có thể giải thích cho nàng. Nhưng trước khi ta lại chìm vào không gian hư vô. Ta chỉ có thể bất lực nhìn bóng áo hồng phần rời đi trong tầm mắt.

Làm ơn...

Đừng rời bỏ ta.

30. Chương 30

Ta đã chết.

Lúc ta ở trên cao nhìn xuống thân thể mình nằm vật dưới đất, thì ta đã hiểu được cuối cùng mình đã chết rồi.

Hải Kỳ đang luống cuống lay gọi ta.

Một năm này nàng ta đã làm rất tốt. Trên thân thể ta quả thực không còn những mảng xanh đen nữa. Chỉ tiếc là ta lại chết ở bước cuối cùng. Xem ra công sức của nàng ta thời gian qua đã phí hoài mất rồi.

“Thọ mạng của người đã tận. Theo chúng ta về đi thôi.”

Hử?

Trong không trung đột nhiên xuất hiện hai bóng dáng, mới nói hai câu liền vung tay tròng vào cổ ta sợi xích sắt thật lớn.

Khi chúng hiện ra rõ ràng hơn, ta nhận ra cũng chỉ là hai tiểu thần nhỏ một đen một trắng, còn diện mạo thì... xấu chết đi được!

Hửm...

Hai kẻ đó tròng xích vào cổ ta toan kéo ta đi. Nhưng tất nhiên là kéo hoài không được. Ta chán ghét nhìn hai kẻ vện vẹo kéo xích bên kia. Đùa sao? Ta dù chỉ có một ngàn năm tu vi, nhưng từ trước tới nay trên trời dưới đất cũng chưa có thần tiên nào dám làm trái ý ta. Mỗi lần thấy ta là cả đám chỉ hận không thể tránh cho xa, nào có kẻ nào dám tròng xích vào cổ ta mà kéo đi như vậy? Ta là hồ ly chứ đâu phải cẩu!

“Dám chống lại mệnh quan địa phủ sao!?... Ái ya!!!”

Này thì mệnh quan.

Ta ồi đứm một cước, ngay lập tức cả hai tên từ “mệnh quan địa phủ” trở thành

“sao sáng thiên hà”.

Còn cái sợi xích sắt này... ta cũng chỉ giật nhẹ một cái đã đứt thành từng mảnh...

Phủi phủi tay áo, ta nhìn lại Hải Kỳ đã rút Huyền thiết kiếm ra khỏi ngực ta, máu vẫn không ngừng chảy ra từ miệng vết thương... Mà ngực vẫn còn phập phồng...

Không thể nào?

Ta xem xét một chút, cơ thể ta thể nhưng lại còn sống!? Vậy tại sao lại xuất hồn ra rồi? Thậm chí khi ta cố gắng trở lại thân thể còn bị đẩy ra!

Ánh đỏ từ xa chiếu lên thân xác ta.

Là hỏa hoạn. Hướng đó...

Là chỗ của tiểu bảo bối!

Ta cũng không thêm suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp bay tới chỗ ánh lửa đỏ rực. Trước mắt ta chính là cảnh cả Thanh Long Đường ngập trong khói lửa ...

Mái ngói thạch anh là nơi mỗi ngày hè nóng bức ta cùng tiểu bảo bối ngồi cả đêm ngắm sao... Xích đu bằng gỗ Hoàng Đàn ta tự tay đóng cho nàng, nàng chê nó xấu nhưng vẫn thường trộm ngồi lên mỗi khi ta không có ở bên... Thư phòng chứa đầy những món đồ chơi, những thoai bản nàng thích, những đồ vật nàng trân quý, mỗi một món đều do ta và nàng cùng nhau chọn mua mỗi khi dạo phố...

Tất cả... những hồi ức của chúng ta ở nơi đây đều chìm trong biển lửa...

Là nàng đã làm.

Quyết tuyệt như vậy. Thậm chí không để lại đường lui cho bản thân.

Tiểu bảo bối... lúc không có ta... nàng đã phải trải qua như thế nào...

Ta tìm kiếm nàng trong đám hỗn loạn, người người trong giáo chạy tới lui dập lửa.

Từng kẻ từng kẻ cứ như vậy mà xuyên qua ta chạy về phía trước...

Ta ngưng thần thật lâu mới tìm được một chút khí tức mong manh của tiểu bảo bối, nàng quả nhiên đã đi rất xa. Ta vội vàng đuổi theo nhưng chỉ đi được thêm khoảng hai thước đã bị một lực kéo vô hình giữ lại!

Thân xác của ta...

Ta hận cái thân xác vô dụng này aaaaaa!

Không thể rời thân xác để đi tìm tiểu bảo bối, ta đành bất lực tìm cách khác.

Nếu muốn đi xa hơn để tìm tiểu bảo bối thì phải làm cái thân xác vô dụng này cử động được. Nhưng ta bất lực không thể làm gì, cũng không thể dùng linh hồn bình thường trú tạm vào. Bởi vì thần thể chỉ có thể dùng thần hồn mới điều khiển được !

Tìm ở đâu được một thần hồn chịu nhập vào thân xác ta!?

Có lẽ đời này cũng chỉ có mình ta ngốc nghếch đến mức để thần hồn bị đẩy ra khỏi thần thể.

...

Đời này không được...

Vậy đời sau... có được không?

Nếu như... là cùng một thần hồn thì sẽ có thể nhập được vào thân xác ta... đúng không?

Nói là làm ngay lập tức! Vừa may thấy “A Bạch” chạy tới từ bên ngoài, ta liền tóm lấy cái đuôi của nàng mà truyền ý niệm cuối cùng của ta “Bảo vệ tiểu bảo bối”

Sau đó xoay tròn trong không trung đi vào Động Thời Không.

31. Chương 31

Thế giới này quả là rất rộng lớn a

~Ta thông qua Động Thời Không đi tới những địa phương lạ lùng khác nhau. Cũng bởi tu vi hiện nay của ta quá yếu, không thể điều chỉnh chính xác nơi chốn cần tới được, đành phó mặc a y rủi vậy.

Nhưng ta cảm khái vận may của ta quả thực không tốt lắm.

Mỗi địa điểm ta dừng chân, ta sẽ ở lại một khoảng thời gian để tìm kiếm.

Nơi đầu tiên ta đặt chân đến là một địa phương xa lạ... Cả một vùng rộng lớn chỉ toàn cỏ vàng héo úa dưới ánh nắng chói chang. Ta tìm kiếm hết một tháng mới thấy con người đầu tiên giữa muôn vàn sinh vật kì lạ ở vùng đất này.

Hắn... Thế nhưng lại khóa thân!!! Chỉ đeo mỗi sợi dây, bên trên treo một cục tròn tròn quanh eo để che khuất mệnh căn... Toàn thân hắn bôi một lớp dầu đen sì, thân hình cực kì cao lớn. Kì cục nhất chính là hắn

để một mẫu xương xuyên qua mũi. Không đau sao? Nhìn thấy hân ta lại liên tưởng đến yêu tinh gấu... Thế nhưng Gấu yêu dù sao cũng có mặc y phục a...

Kể đó vác trên vai một con mèo thật lớn có lông bờm quanh cổ... Đối với phàm nhân thì như vậy quả thực cũng quá là bất phàm rồi! Ta đi theo hân vào thật sâu trong thung lũng, mới thấy những căn nhà kì lạ giống như những cây nấm khổng lồ. Mỗi dân cư ở đây tất nhiên cũng không mặc gì, ngay cả nữ nhân cũng chỉ đeo một vòng rơm quanh eo...

Ban đầu ta còn nghĩ gã nam nhân kia bôi dầu đen lên da, nhưng khi gặp những người sống ở nơi đây ta mới biết hóa ra đó mới chính là màu da của họ!

Nhìn đám người vui vẻ quây lấy con mèo lớn bắt đầu xẻ thịt, ta nghĩ có lẽ chuyển sinh của ta chắc không ở đây đâu...

Nghĩ đến tình huống một trong số nữ nhân kia có thể là chuyển sinh của ta... tìm người khác thì hơn!

Địa phương thứ hai ta đặt chân là trong một căn phòng rộng lớn. Nơi đó có thật nhiều nam nhân, bọn họ đều cạo trọc nửa đầu lại búi một chỏm tóc kì cục. Tất cả đều mặc đồ đen, nửa ngồi nửa quỳ xung quanh một gã nam nhân mặc đồ trắng. Vạt áo của gã nam nhân áo trắng mở rộng ra để lộ ngực và bụng... Ta thấy cũng không có gì đáng xem, đang định quay ra thì lại thấy, gã nam nhân kia cứ nhiên cầm dao đâm vào bụng mình!

Ta tròn mắt nhìn gã mặt không đổi sắc từ từ di chuyển dao nhỏ trong tay, rạch trên bụng mình một đường dài... ruột theo đó cũng lòi hết cả ra... Ngay sau đó, một gã nam nhân khác có tay áo được buộc cao đứng bên cạnh vùng trường kiếm, dứt khoát chém văng đầu nam tử áo trắng.

Cái đầu đó lăn tới gần chân ta.

Đây là cái thế giới nào a...

Chuyển sinh của ta chẳng lẽ cũng tự mình mổ bụng trong thế giới này!?

Ta chán ghét nhìn cái đầu lăn lóc dưới đất, quyết định rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt.

...

Sau đó ta lần lượt di chuyển tới rất nhiều địa phương khác nhau, ta chỉ là một du hồn mà thôi, muốn tìm một chuyển kiếp của mình trong thế giới rộng lớn này, quả có chút khó khăn...

Những địa phương ta đã tới quả thật muôn hình muôn vẻ, nhưng không có nơi nào là nơi ta cần tìm.

Khi thì ta ở trong một chỗ gọi là “pa ti”, ta đoán nó cũng như yến tiệc ở thế giới của ta. Nhưng mà con người nơi đó có ngoại hình rất giống yêu tộc! Rõ ràng bọn họ không có một chú pháp lực nào, nhưng mắt của họ có rất nhiều màu, chủ yếu là màu lam. Mà tóc cũng toàn là màu vàng. Da cũng rất trắng, đáng người thì cao sừng sững. Quả thật không phải yêu quái sao?

Những xiêm y mà nữ tử mặc cũng thật là công kênh, tại sao lại mặc nhiều lớp váy như vậy làm gì nha? Trông rất giống cây phát trần.

Ta còn gặp một nam tử mắt đỏ ở đó nữa. Hân đang cắn cổ một nữ tử tóc vàng để hút máu nàng ta. Không phải là cương thi sao? Nhưng ta cũng chưa thấy con cương thi nào da đẹp như con này. Hừm.

Lại có một lần ta rơi xuống một khán đài rất lớn, có rất nhiều con người giống yêu tộc quây xung quanh đó hò hét. Đây là gì nha? Nam tử kia sao lại múa tấm vải đỏ trước mặt con trâu lớn đó vậy? Muốn nó nổi điên lên sao?

Con trâu kia đương nhiên là đã điên tiết lắm rồi, không ngừng công kích về phía nam tử múa vải, hân cũng thật nhanh nhẹn né sang một bên, sẵn tiện đâm cho con trâu một kiếm vào lưng. Ta thấy trên lưng con trâu bị cắm chỉ chút kiếm, máu cũng chảy thành ròng. Chẳng trách nó lại điên như vậy. Đám người này lấy việc hành hạ con trâu để giải trí a. Đúng là yêu tộc mà.

Trong một khoảnh khắc con trâu kia lao về phía nam tử, hta thổi một chút gió làm cho bụi bay vào mắt hân, khiến hân chậm một nhịp.

Đám đông hò hét tán loạn khi con trâu hất bay gã ra sau tấm chắn, lại chồm lên đuổi theo lũ người xem náo nhiệt. Cũng thật nhiều kẻ bị nó hất văng ra thật xa.

Hừ.

Đáng đời.

Rồi ta lại tới một vùng trải băng tuyết trắng xóa...

Từ khi ta sinh ra cũng chưa bao giờ tới địa phương nào có tuyết cả, nhưng không hiểu sao, quang cảnh chỉ có xám và trắng trước mắt lại khiến ta thật quen thuộc.

Có lẽ cũng chẳng có con người nào sinh sống được ở nơi này đâu.

Ta cứ đi như vậy, tìm kiếm trải dài theo thời gian thật lâu, đến mức chính ta cũng không rõ đã qua bao nhiêu năm.

Cũng nhìn thấy được nhân loại ngày càng sinh sôi, ngày càng lấn áp yêu tộc, cũng không còn dựa dẫm vào tiên giới. Lại tìm mọi cách đánh giết nhau.

Càng tìm kiếm, hi vọng tìm được chuyển sinh của ta lại càng mong manh, một nỗi sợ lại nhen nhóm trong ta. Nếu như không tìm thấy, ta làm cách nào để gặp lại tiểu bảo bối đây?

Lang thang vô định trong thời không, cho tới một ngày ta đặt chân đến thế giới của hai ngàn năm sau. Con người ở đây không khác biệt so với ngoại hình của chúng ta. Lại dùng ngôn ngữ ta nghe có thể hiểu một phần.

Có hi vọng!

Ta phấn khích tìm kiếm theo dòng người đi lại dưới những tòa nhà cao vút, những hộp sắt được gọi là “ô tô” lướt nhanh trên đường lớn, ta đã từng thấy những cái “automobile” đời đầu tiên, cũng chỉ khác xe ngựa ở chỗ không cần ngựa kéo mà thôi. Những tiếng ồn ào không ngừng truyền xa, từng dòng xe nối đuôi nhau, dù là ban đêm nhưng vẫn sáng rõ như ban ngày.

Tấm màn lớn trên cao phản chiếu hình ảnh của một nữ tử không ngừng nhắc đến những từ ngữ ta không hiểu. Cái gì là “phủ sóng toàn quốc”, “mạng không dây”, cái gì là “phân tử”, “điện tử”...

Từ khi tới thế giới này khả năng cảm nhận của ta rất kém, tựa như trong không khí có rất nhiều nguồn lực chuyển động, gây nhiễu loạn khí tức của con người.

Ta tìm kiếm ròng rã ba tháng ở nơi này cũng không ra một chút manh mối. Ta nuôi hi vọng bởi vì con người nơi đây thật giống với chúng ta, nhưng cuối cùng ta đành thất vọng...

Đang lúc ta định mở Động thời không một lần nữa, một dòng khí tức quen thuộc lướt đến bên ta...

Tiểu bảo bối!?

32. Chương 32

Ta đã từng thấy cái mà con người gọi là “wedding”, ta đoán nó cũng tương tự như thành thân. Cũng là một nam nhân và một nữ nhân cử hành nghi thức để sống bên nhau trọn đời. Có điều tân nương tử sao lại mặc váy trắng nha? Không phải chỉ có đám tang mới mặc đồ trắng sao?

Ở thế giới hiện tại ta đang hiện thân, họ lại gọi thành thân với một tên khác, đó là “hôn lễ”. Nhưng ta thấy nó cũng không khác “wedding” là bao.

Ta lần theo khí tức quen thuộc của tiểu bảo bối tới trước một tòa nhà lớn, gọi là “nhà thờ”, ở bên trên còn có tượng một người đàn ông chỉ mặc mỗi cái khố bị treo trên một cái giá. Rất là không hợp lễ nghi. Ta cũng từng thấy rất nhiều người quỳ lạy bức tượng giống vậy nha, lại còn rất thành kính nữa. Thật kì cục.

Ở bên dưới bức tượng, một lão già mặc đồ đen lại còn trọc nửa cái đầu đang cầm cuốn sách gọi là “kinh thánh” đọc lời chúc với hai người ở dưới. Chính là “cô dâu” và “chú rể” nha.

Mà khí tức ta cảm nhận được lại phát ra từ nữ tử gọi là “cô dâu” đó...

Không lẽ...

Là chuyển sinh của tiểu bảo bối!?

Ta tiến gần hơn về phía nữ tử, càng đến gần khí tức trên người nàng phát ra càng đậm, càng quen thuộc...

Tiểu bảo bối...

Đã bao lâu rồi ta không được gặp nàng...

Nàng đang cười. Nụ cười lan tỏa đến tận đáy mắt đó ta chưa bao giờ thấy... Bàn tay xinh đẹp của nàng nắm lấy tay nam nhân bên cạnh.

Hắn thế nhưng chính là tân lang của nàng!

Ta giật mình định thần. Tiểu bảo bối đây là đang thành thân!?

Không được a!!!

Tiểu bảo bối không phải đã nói rằng sẽ ở bên ta suốt đời suốt kiếp sao!? Ta lưu lạc nhiều năm như vậy không phải chỉ vì muốn được gặp nàng sao?

Ta híp mắt.

Tên nam nhân kia vừa chướng mắt lại vừa không có phong độ! Hoàn toàn không xứng với tiểu bảo bối chút nào! Loại người đó tiểu bảo bối chắc chắn sẽ không để hắn trong mắt, chứ đừng nói là thành thân với hắn!

Chắc chắn là tên nam nhân này giở trò quỷ!

Hừ hừ...

Dám có ý đồ với tiểu bảo bối của ta sao?

Vừa hay trên đầu gã nam nhân có một khối thủy tinh thật lớn, ta phát nhẹ tay, sợi dây xích liền đứt đôi. Ta cho người xuống âm phủ mà giở trò quỷ!

Mắt thấy tên nam nhân sắp bị đè nát bét. Lại có một âm thanh hoảng hốt kêu lên “Không được !!!”. Tên nam nhân đáng chết không có chết, sau đó thì một linh hồn xuất ra...

Kẻ nào ngu vậy a!!?

Ta định hung hăng trừng phạt kẻ phá đám đó một phen, lại thấy kẻ nhảy ra đó là một nữ tử, mà linh hồn này...

Sao quen quá vậy?

Không phải chính là thần hồn của ta sao!?

Xa tận chân trời gần ngay trước mắt! Không ngờ chuyển sinh của ta lại cứu kẻ cướp đi tiểu bảo bối!!!

“Diệp!!!”

Tiểu bảo bối bị chuyển sinh của ta đẩy qua một bên, nàng ngã trong vòng tay tên nam nhân đáng chết kia. Nhìn thấy nàng ta bị chùm đèn thủy tinh đè lên liền hoảng hốt lao về phía đỡ thủy tinh rơi vỡ, cũng không ngại những mảnh sắc nhọn đâm vào tay chân nàng chảy máu đầm đìa, nhuộm đỏ chiếc váy trắng thành một màu tang thương, lại cứ như vậy dùng tay không đào bới, vừa đào những mảnh vỡ vừa kêu tên “Diệp”, bên dưới những mảnh vỡ đó là thân xác của “Diệp”.

Ta lại nhìn thấy hình ảnh tiểu bảo bối lúc nàng đâm Huyền thiết kiếm vào ta...

Đau đớn như vậy...

Đau đớn đến mức thần hồn của ta rung lên...

Tiểu bảo bối lúc đó chắc chắn cũng thật sợ hãi đau đớn như nàng bây giờ...

Không được!

Ta phải trở về tìm tiểu bảo bối!

Mặc dù rất cảm thấy có lỗi với tiểu bảo bối kiếp này, nhưng ta không thể làm tiểu bảo bối của ta chịu khổ được!

Mắt thấy có hai tên tiểu thần đen trắng hiện ra định bắt linh hồn chuyển sinh của ta đi, đúng là âm hồn bất tán mà! Ta lại ổi tên một cước cút về địa phủ, sau đó thu lấy linh hồn vẫn còn ngơ ngác của “Diệp” mau chóng trở lại Động Thời Không.

***

Ta vốn định quay lại thời điểm tiểu bảo bối bỏ đi không xa, sẽ cho thần hồn chuyển sinh của ta nhập vào thân xác mình, sau đó nhờ nàng ta đuổi theo tiểu bảo bối.

Lại không ngờ thời điểm ta trở về là ba năm sau!

Cũng thật may là tiểu nha đầu kia lại có thể dung nhập vào thân xác ta không chút trở ngại. Nếu không thì phí công ta đi một chuyến dài như vậy nha

~~Lại nói khi ta cùng nàng ta đối thoại một lúc, ta phát hiện ra nàng ta chính là đứa ngốc! Diện mạo tầm thường thì không nói làm gì đi, ngay cả trí tuệ cũng thật là kém như vậy?

Hừ hừ ...

Đứa ngốc thì lại càng dễ dụ!

Ta chỉ cần diễn kịch một chút, dọa nàng ta sợ một chút, lại kể lể bị thương một chút, quả nhiên nàng ta liền cắn câu, đồng ý giúp ta tìm tiểu bảo bối. Haha. Trong thời gian nàng ta ngủ ta cũng đã có thể mượn tạm thân xác để làm chút việc...

Ta ôm cái đuôi còn lại mà thở dài a~ Ta đây cuối cùng lại phải đi “mượn” thân thể của chính mình!

Từ “A Bạch” bẩm báo, ta cũng đã nắm được một phần cuộc sống cũng như vị trí của tiểu bảo bối trong thời gian ba năm qua rồi. “A Bạch” quả nhiên là bảo hộ nàng rất tốt, không có để Hải Kỳ tìm ra tiểu bảo bối, cũng không để tiểu bảo bối phải chịu ủy khuất gì.

Nhưng ta vẫn là đau lòng a~

Tiểu bảo bối cứ nhiên lại phải đi làm công cho người ta, lại còn phải vất vả kiếm tiền. Đã vậy lại còn phải chăm sóc cho tiểu Vân Nhi, thật là bao nhiêu cực khổ a

~~Ta muốn đi tìm tiểu bảo bối ngay lập tức! Nhưng lại lực bất tòng tâm, cơ thể ta lúc này

quả thật quá yếu ớt. Mặc dù Hải Kỳ cũng đã chăm sóc cơ thể ta thật tốt trong ba năm qua. Vẫn là ta không thể dụng dù chỉ một chút sức lực.

Vốn trước đây thân thể của ta không cần ăn uống cũng không ảnh hưởng gì, mỗi bữa ăn ta cũng chỉ chăm chú ép tiểu bảo bối ăn thật nhiều là được rồi. Nhưng bây giờ ta lại có cảm giác “đói”. Tiểu Diệp ăn thật nhiều cũng khiến ta thật thỏa mãn. Như vậy thì chẳng bao lâu nữa thân thể sẽ hoàn toàn hồi phục thôi.

Cũng thật khổ sở chờ đợi sáu ngày, cuối cùng thân thể cũng đã hồi phục như xưa. Dù bây giờ ta chỉ còn một cái đuôi, thì cũng đâu có sao nha. Chỉ cần tìm được tiểu bảo bối rồi chăm sóc nàng thật tử tế, mấy cái đuôi không quan trọng.

Cho nên ta nói với tiểu Diệp đã đến lúc rời Thần cung.

Đêm đến khi tiểu Diệp ngủ say, cũng là lúc ta có cơ hội “hoạt động”!

“A Bạch” đã cho ta biết chỗ ở của tiểu bảo bối hiện tại. Nàng thể nhưng cũng không rời đi quá xa, lại chính là thành trấn trước đây ta đã từng đưa nàng đi chơi. Tiểu bảo bối quả nhiên vẫn là không nỡ rời xa ta hoàn toàn mà!

Mặc dù Hải Kỳ đã động tay vào trong thức ăn, cũng chỉ là một chút được ỨC chế hoạt động của ta, nhưng mà cái đó cũng không ảnh hưởng ta đi ba trăm dặm tìm tiểu bảo bối.

Ta đứng trước tấm biển to ghi “Thúy Hương Lâu”. Đoàn người ra ra vào vào cũng thật là ồn ào. Bởi vì ta đã ẩn thân rồi, cho nên không có ai thấy ta đi vào trong đại sảnh, mùi sơn phấn thật nồng. Ta cũng không nhớ rõ lần trước làm sao mình lại đưa tiểu bảo bối tới nơi này nghỉ chân nữa.

Dù vậy thì mùi của tiểu bảo bối trong không khí cũng thật rõ ràng. Tiểu bảo bối chính là đang ở chỗ này!

Ta dựa theo mùi hương đã khắc sâu trong tim mà tìm tới, tiểu bảo bối đang an nhiên ngủ ngon lành, dù bên ngoài ồn ào như vậy cũng không ảnh hưởng mấy may tới giấc ngủ của nàng.

Ta thật xót xa a.

Tiểu bảo bối vốn là rất khó ngủ, trước đây khi ta ôm nàng ngủ chỉ cần một tiếng động nhỏ bên tai cũng khiến nàng giật mình tỉnh dậy. Bây giờ ngủ ngon như vậy, không biết trước đó nàng phải mệt nhọc như thế nào.

Bên cạnh nàng là một tiểu oa nhi cũng đang an ổn ngủ say. Khí tức cũng thật quen thuộc, chắc chắn là tiểu Vân Nhi rồi! Càng lớn lại càng có nét giống tiểu bảo bối như vậy. Thật là đáng yêu nha

~~Ta định vươn tay chạm tới tiểu bảo bối...

Lại phát hiện...

Bàn tay của ta chậm rãi hiện lên những mảng xanh đen...

Tán thần đan? Chẳng lẽ vẫn chưa giải được hết sao?

Ngay sau đó đầu óc ta lại thấy choáng váng, được lực ỨC chế của Hải Kỳ cũng lại đang phát tác. Ta điều chỉnh lại khí tức, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Tiểu bảo bối trên giường nhú mày như thể sắp tỉnh lại...

Chưa được...

Ta vẫn chưa thể để tiểu bảo bối thấy ta lúc này!

Ta nhanh chóng rời đi. Phải trở về Thần cung! Phải tìm Hải Kỳ để giải độc cho ta ngay lập tức! Ngày đó lần giải độc cuối cùng chắc chắn vẫn chưa thành công.

Nhưng mà chỉ đi được một đoạn đường ngắn, cơ thể ta cũng không còn một chút sức nào để duy trì hoạt động nữa. Mắt thấy thần hồn lại sắp bị đẩy ra khỏi thân thể, ta đành cắn răng thoát ra, cơ thể cứ như vậy mà rơi xuống trước một cái xe ngựa. Xa phu chỉ giật mình một chút cũng mau chóng dừng lại, cơ thể ta vì vậy cũng không bị ngựa đạp.

Từ trong xe bước ra một nam tử, hắn thấy ta nằm trên đường liền mau chóng cùng xa phu đưa ta lên xe.

Ta nhìn hướng xe ngựa chạy cũng chính là hướng ta vừa rời đi. Vậy cứ để tiểu Diệp tới chỗ nàng trước vậy.

Lại phải nghĩ cách lừa tiểu Diệp thôi. Haha.

***

Tiểu Diệp bị giữ lại tới bữa tiệc mừng thọ phụ thân của cái nam tử đã “cứu” nàng. Mới có năm mươi năm mà mừng thọ cái gì a~ Nói vậy chắc ta phải có tới vài trăm cái tiệc mừng này rồi!

Tiểu Diệp đi cùng gã nam nhân kia xem ra cũng không bị ủy khuất gì, ngày ngày nàng ta ăn uống cũng thật no đủ, khiến cơ thể như cũ lại phục hồi khá tốt. Mặc dù đứa ngốc này tự mình làm hỏng hình ảnh của ta không ít, nhưng chung quy nàng ta cũng chưa gặp rắc rối gì lớn.

Lễ mừng thọ của người ta mà nàng ta cũng không khách khí chèn chén no say. Cái bàn thức ăn được dọn riêng cho nàng cũng không biết đã được thay thức ăn bao nhiêu lần, hừm, ai không biết lại tưởng nàng là heo đầu thai mà thành!

Tiểu Diệp mới uống một ly rượu đã ngà ngà say, nhạc công bắt đầu tấu nhạc.

Trong không khí lại tràn đến mùi hương quen thuộc.

Tiểu bảo bối lướt qua ta như một cánh bướm lay động lòng người. Tiếng chuông bạc rung lên từng hồi, đánh vào tâm trí ta từng hồi...

Tiểu bảo bối của ta...

Nàng chính là tất cả của ta...

Vì sao lại phô diễn vẻ đẹp của nàng trước nhiều phạm nhân như vậy ?

Hình ảnh xinh đẹp của nàng chỉ để dành ột mình ta mà thôi.

Vì có gì đám phạm nhân này ngày ngày lại được thấy nàng tuyệt mỹ như vậy...

Những kẻ dám si mê nàng...

Không được phép tồn tại !!!

“Không được !!”

Trong nháy mắt ta khi bế khí định giết tất cả đám phạm nhân xung quanh. Tiểu bảo bối đã nhanh hơn một bước phi thân tới chỗ ta rồi lôi ta đi.

Bàn tay nắm lấy ta vẫn mềm mại như vậy.

Đã bao lâu rồi ta không được chạm vào nàng...

Cũng không ngờ rằng trong phút chốc ta dụng thần lực, đã khiến cơ thể không thể chịu nổi được nữa.

Ta không muốn thoát ra.

Ta vẫn chưa được hưởng thụ đủ cảm giác được chạm vào tiểu bảo bối mà!

33. Chương 33

Ánh sáng chiếu vào mí mắt ta...

Ta đang ở đâu?

Thật nhiều hình ảnh lướt qua trong đầu, một giấc mộng như thật như ảo kia vẫn còn rõ ràng... Thời gian hơn sáu vạn năm cứ như vậy mà hằn sâu trong kí ức...

Ta ngồi trên giường lớn, khung cảnh này, thân thể này, rõ ràng vẫn là thời đại của “Tiểu”, thân xác của “Tiểu”. Trong đầu một mớ hỗn độn, này là ai? Ta là ai?

Là Thập Tam Vĩ Hồ từng tàn sát Tam giới?

Là Cửu vĩ Bạch Hồ ngu ngốc đi yêu một con người?

Hay chỉ là phạm nhân Lưu Diệp xui xẻo bị kéo đến thế giới này?

Bên trong ta đã không còn tiếng nói đối lập của “Lưu Diệp” hay “Tiểu”, chỉ có duy nhất một mình “ta”.

Là Tiểu đã hấp thu Lưu Diệp hay Lưu Diệp đã nuốt lấy Tiểu?

Có quan trọng sao? Dù sao chúng ta vốn là một.

Trong cơ thể cuộn cuộn chân khí, ta cảm giác sau một giấc ngủ thật dài kia, có lẽ đã có gì đó xảy ra với ta. Ngầm vận chân khí một vòng, ta phát hiện không còn một chút Tán thần đan nào trong cơ thể nữa...

Điều này... không có trong kí ức của ta.

Tán thần đan được giải hết, vốn không nằm trong số kiếp của “Tiểu”...

Ta đã thấy tất cả quá khứ, thậm chí là cả tương lai của kiếp này, kết cục của “Tiểu” vốn chỉ có một: hồn phi phách tán, sau hai ngàn năm tụ hồn mới chuyển sinh thành phạm nhân Lưu Diệp.

Tương lai đó vốn dĩ đã xảy ra, nhưng hiện tại ta đang ở đây... Vậy chứng tỏ kết cục của “Tiểu” cũng đã thay đổi. Mà thay đổi đó, bắt nguồn từ sự xuất hiện của Lưu Diệp... Lưu Diệp, là biến số làm thay đổi số phận của Tiểu, cũng là một ẩn số, nếu như ta không cẩn thận, có thể tương lai sẽ không có Lưu Diệp nữa...

Ta day trán suy nghĩ, vốn dĩ kết cục của “Tiểu” là sau ba năm tỉnh lại liền đi tìm tiểu bảo bối Vương Nhi, sau đó...

Tiếng chén vỡ vang lên bên thềm cửa, tiếng kinh hách của Hải Kỳ kéo ta ra khỏi suy tưởng. “Thần tôn!?”

Ta nhìn chằm chằm nàng, gấp gáp tiến bước về phía nàng. Càng gần, khuôn mặt trong ký ức càng hiện lên rõ ràng, như thể người đó chưa từng chết đi, chưa từng biến mất sau tám mốt đạo Thiên Lô vậy...

Thiên Sát... Thiên Sát... Ta đã chờ nàng rất lâu rất lâu...

Cuối cùng ta cũng gặp được nàng...

Nhưng mà Thiên Sát...

“Th... Thần tôn...” Hải Kỳ trợn mắt, sợ hãi nắm lấy bàn tay ta đang siết cổ nàng...

“Vì sao nàng muốn giết tiểu bảo bối của ta?” Tay ta run lên, hoàn toàn không thể xuống lực... Kí ức à kí ức, người vẫn luôn luôn ngăn cản ta thương tổn nàng... Nhưng nếu ta không giết nàng, thì người chết chính là tiểu bảo bối!

“Thần tôn... Ta không có...Ta... chưa từng có ý thương tổn Vương... Vương Nhi cô nương ...”

“Người sẽ...” Hình ảnh kia vẫn còn hiện lên rõ ràng, chính mắt ta chứng kiến nàng đâm một kiếm xuyên tim tiểu bảo bối...

“Ta... ta không có... Ta kh...”

“Người làm gì!?”

Tiếng trẻ nhỏ thất thanh vang lên, ngay sau đó một bóng áo đỏ lao đến tấn công ta, vẫn còn nhỏ như vậy... Tứ vĩ của ta... Người rời khỏi ta năm vạn năm cuối cùng cũng có ý chí riêng rồi...

“Thả Hải Kỳ tỷ tỷ raa!!!” Một tay ta nắm đầu Vân Nhi, con nhóc không ngừng quấy đạp tấn công ta, một tay kia vẫn không nặng không nhẹ siết cổ Hải Kỳ. Trong lòng tính toán, con nhóc này chấp niệm với Thiên Sát rất sâu... Rồi sẽ có một ngày nó thức tỉnh hoàn toàn, sau đó theo Thiên Sát gây bất lợi cho tiểu bảo bối...

Có nên nhân lúc này trừ luôn đi không?

“Tiểu! Buông tay!”

Hai tay của ta đang dùng lực cứng đờ, tiểu bảo bối... tiểu bảo bối... Một câu “ta không yêu người” kia vẫn còn văng vẳng bên tai, nàng chẳng phải đã thành thân sao...

“Nàng ở đây làm gì?” Ta phát giọng nói không chút độ ấm, hai tay từ từ thả lỏng. Hải Kỳ ôm cổ ho khan trượt xuống nền đá, Vân Nhi vùng thoát khỏi tay ta chạy tới đỡ Hải Kỳ.

“Người là đồ vô ơn! Mẹ chỉ vì tìm được cho người mà trọng thương chỉ còn nửa mạng! Hải Kỳ tỷ tỷ vì giải độc cho người lao tâm khổ tứ ngày đêm! Người vừa tỉnh dậy không nói lời nào liền muốn giết tỷ ấy!!!” Nhóc con nhìn ta lên án, hai bàn tay vẫn không ngừng vuốt ngực cho Hải Kỳ.

“Tiểu Vân Nhi... Im miệng!”

“Mẹ!!!”

Ta bỏ qua Vân Nhi cùng Hải Kỳ, tiến đến nắm lấy cổ tay tiểu bảo bối.

“Người... Buông...”

“Kinh mạch yếu như vậy. Nàng thương tổn gân cốt còn đi lung tung!?” Ngón tay ta dò xét mạch đập của nàng, sắc mặt nàng tái nhợt, hơi thở gấp gáp không đều đặn, lực tay yếu ớt...

Nàng đã yếu đến mức này rồi...

“Không liên quan đến người!” Bất gặp ánh mắt né tránh của tiểu bảo bối, tâm ta liền thất lại... Một cỗ bi thương dâng lên trong lòng ta,

Ta từng hứa bảo hộ nàng cả đời vô ưu.

Cuối cùng nàng lại vì ta mà đứt hết kinh mạch, võ công bao năm khổ luyện đều bị phế.

Ta vuốt ve từng tầng những vết sẹo dài lớn nhỏ trên cổ tay nàng. Phải cắt sâu bao nhiêu mới làm vết sẹo ra như vậy?

Tiểu bảo bối rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì.

“Ta đã nói... nàng nói dối sẽ đau mà... Là ta vô dụng không bảo hộ được nàng.”

“Không... Là tự ta...”

“Giờ ta ở đây rồi, ta sẽ bảo hộ nàng, cho dù là kiếp này hay kiếp sau.”

“Ta...”

Ta niệm quyết, tiểu bảo bối liền gục xuống vòng tay ta. Ta ôm nàng thật chặt. Aaa... Đã bao lâu ta mới có thể ôm nàng thoải mái như vậy?

Liếc mắt nhìn xuống Hải Kỳ cùng tiểu Vân Nhi, Hải Kỳ bất gặp ánh mắt ta liền sợ hãi cúi xuống, Tiểu Vân Nhi mang ánh mắt căm tức nhìn ta. Hai mối họa này... Nể tình Hải Kỳ đã giúp ta giải độc, ta sẽ lưu mạng nàng ta thêm một thời gian. Còn Vân Nhi... cuối cùng sẽ có một ngày nàng đối với ta ta sống người chết, để tính sau vậy.

Ta cẩn thận ôm tiểu bảo bối lên, nàng ngủ trong vòng tay ta thật yên bình, nhưng hai quầng mắt thâm đen, làn da tái nhợt, môi nhỏ tím tái khiến ta đau lòng không thôi. Ta chưa chết, nàng đừng mong chết trước ta!

***

Thiên Giới vẫn y như hơn năm vạn năm trước đây không hề thay đổi, vẫn là cái vẻ yên bình giả tạo. Đám thiên binh gác cổng thấy ta từ xa lập tức đăng vân tiến tới.

“Tiểu yêu to gan! Dám xâm phạm địa phận Thiên Đình?”

Tiểu bảo bối trong lòng hơi nhướng mày một chút, có vẻ kẻ kia quá to làm ảnh hưởng giấc ngủ của nàng. Ta nhíu mày, từ bao giờ đám người Thiên Giới lấy lại lá gan to như vậy?

“Tránh ra.” Ta nhướng mày nhìn hấn. Chỉ là một tiểu tướng cũng có thể hống hách như vậy? Mấy kẻ còn lại cũng đồng loạt bao vây xung quanh ta.

“To gan! Chỉ là một tiểu yêu mà cũng dám làm càn!?”

Chà... Mặc dù pháp lực của ta chỉ còn một phần, nhưng cũng chưa đến mức bị vài cái thần tiên nho nhỏ khi dễ chứ nhỉ?

“Còn không mau cút đi!?”

“Cút đi... Là ta... Hay các người?”

“Người...”

Đám Thiên binh khiếp sợ nhìn hai chân chúng dần đóng băng với tốc độ nhanh chóng, một số kẻ hoảng loạn, một số bình tĩnh hơn liền đâm trường thương về phía ta. Hai tay ta tuy đang bồng tiểu bảo bối có chút hạn chế, tuy vậy cũng không đến mức không thể đối phó với lũ tạp nham này.

Một ngọn trường thương phóng tới, ta dựng băng khiên đón lấy. Lại tiếp một ngọn từ bên phải, lại một từ bên trái. Trước mặt đánh tới một ngọn trường tiên toan quần quanh cổ ta.

“Tầm thường.” Cho nên cả đời mới phải làm lính. Ta tới một cái móng tay cũng không động, tất cả đòn đánh tới đều bị băng khiên chặn đứng. Chúng càng lúc càng cuồng loạn, ra đòn thậm chí không nhắm trúng

mục tiêu. Càng hoảng loạn càng ra chiêu lung tung. Bỗng trên thân chúng càng nhanh ngưng kết, có kẻ sớm đã bị đóng băng tới ngang bụng.

“Dừng tay!!!”

Đám thiên binh cùng lúc thu tay, một số sung sướng nhìn về phía bên kia, một bên hả hê nhìn ta với ánh mắt “Người chết rồi”.

“Thiên Vương!”

“Quảng Mục Thiên Vương!”

Đám Thiên binh thấy hấn liền nhao lên.

“Ồ? Có việc gì mà Thiên Vương lại đi qua đây vậy?” Ta cười cười nhìn kẻ mới tới, toàn thân khải giáp cồng kềnh, mặt đỏ như lửa, hai con mắt vốn dĩ đã to lại còn tròng lên, tay phải hấn quần một con rắn trắng, tay trái nâng ngọc như ý. Hấn đứng trên cao nhìn xuống có biết bao nhiêu là cao ngạo.

Cũng giống y như ngày đó tại Tru Tiên đài.

“Ta chỉ là đi qua vừa vặn gặp đám tướng nhỏ không biết phải trái này, cho nên phải tới giáo huấn chúng một trận. Các ngươi cũng thật to gan. Đám đắc tội với Thần tôn đây sao!?” Hấn thật hào sảng lên tiếng, làm trong lòng ta cười run một trận! Còn đám Thiên binh kia đồng loạt hóa đá một hồi.

Thần tôn? Một hồ ly nho nhỏ, Thần tôn của một giáo phái nho nhỏ dưới Nhân Giới, từ bao giờ lại được Thiên Giới coi trọng như vậy?

“Thiên Vương nói quá lời rồi, Bản Thần tôn dù sao cũng chỉ là một tiểu yêu...”

“Ấy, sao ngài lại nói như thế? Cả Thiên Giới chúng ta ai cũng đều biết Thần tôn ngài pháp lực vô biên, nào dám coi thường?” Hấn cười cười nhìn ta.

“Pháp lực vô biên... Giống như là năm vạn năm trước sao... Ta nhớ lúc đó hình như Ngài đứng khá gần ta thì phải...” Ta kéo dài giọng, nét cười trên mặt hấn lập tức cứng lại. “Aiya... Bản Thần tôn có việc đi trước, Thiên Vương ngài tự đi dạo đi.”

“Vậy Thần tôn ngài đi thông thả, ta đây không tiễn.”

Ta ôm tiểu bảo bối lướt qua đám Thiên binh thiên tướng đi vào trong Nam Thiên Môn. Mới có vài ngày ta không lên đây đã có nhiều kẻ quên mất ta như vậy?

“Thần tôn.” Tiếng của Quảng Mục từ đằng sau gọi với tới ta, ta không kiên nhẫn quay đầu, hấn đằng hắng một tiếng. “Kẻ không biết không có tội, mấy thiên binh này mới được điều đến đây hôm nay, có thể tha cho họ tội vô lễ hay không?”

Hấn không nhắc ta cũng quên, nhìn về phía đám thiên binh đang dở khóc dở cười bị đóng băng đến ngực bên kia, ta phất ngón tay giải chú cho chúng, cũng không quay đầu thẳng tiến lên cõi Thanh Cảnh của lão già luyện thuốc.

Cũng đã lâu ta không ghé thăm lão rồi!

34. Chương 34

Từ xa đã cõi Thanh Cảnh đã ngửi thấy mùi thuốc tỏa nồng nặc, ta một đường đi vào cửa lớn, ở phía trong vẫn còn vang vọng tiếng của mấy tiên đồng gác cửa.

“Gia gia! Hồ ly lại đến rồi! Gia gia!!”

“Ấy ấy... Ng..Người gấp cái gì a... Nàng đến thì đến a...” Tiếng nói của lão già xem ra vẫn còn sung sức lắm.

“Gia gia... chỗ chúng ta còn cái gì cho nàng lấy nữa a!”

“Còn cái mạng của lão này.” Ta bỗng tiểu bảo bối đứng trước cửa phòng luyện đan. Bên trong rất nóng! Tiểu bảo bối sẽ không chịu được.

“Ấy... Mạng... Ấy cha... Lâu lắm Thần tôn lại tới chỗ lão hủ chơi ah.” Cánh tay cầm quạt lò của lão run run, trên chòm râu rỗng tinh còn có chút muội đen, xem ra là đang luyện đan.

“Có việc cần nhờ lão.”

“Ấy... Được được!!”

“Vậy lão đi ra hay để ta đóng băng lò luyện đan của lão rồi vào?”

“Ấy! Ấy! Để lão ra, để lão ra. Cái này Tam muội chân hỏa để luyện đan lão kiếm ra cũng khổ cực lắm a. Chưa kể đan dược của lão mới luyện chín chín tám tám một ngày a...”

“Lôi thôi. Ta cũng không có thời gian với lão.” Ta không thèm nhìn lão, quay đầu bước về phía đại cung, trên sảnh lớn cũng chỉ có duy nhất một cái bồ đoàn. Thật cẩn thận đặt tiểu bảo bối nằm xuống xong lão mới tất tả chạy theo phía sau ta, muội đen trên râu cũng đã biến đi mất. Ta cũng chẳng cần mào đầu, trực tiếp chỉ vào tiểu bảo bối “Trị cho nàng.”

“Hả... À... Được được!!!” Ta lui lại ba bước để lão tiến đến bắt mạch cho tiểu bảo bối. Lão đầu tiên là kinh ngạc nhìn nàng, sau đó chép miệng, rồi lại thở dài, cuối cùng đứng lên hướng ta dậm chân.

“Tiểu cô nương này chỉ là bị tổn thương kinh mạch chút ít a! Cơ thể suy nhược do mất máu quá nhiều trong thời gian dài mà thôi. Mấy hôm nữa tự khỏi! Vậy cũng phiền lão hủ...” Câu cuối lão lẩm bẩm trong miệng không dám nói lớn.

“Hử? “Chỉ là”? Nàng như vậy mà lão dám nói mấy hôm nữa tự khỏi? Người có phải cái lang băm hay không?” Ta nheo mắt nhìn lão, nhiệt độ trong sảnh lập tức hạ xuống, đóng băng cả chòm râu của lão.

“Ách... Ý ta là... cô nương này được tiên đan tiên thảo của lão bồi dưỡng từ nhỏ a~ Sớm đã không còn là phạm nhân mong manh yếu đuối nữa... Ách... Mấy cái nội thương gì đó của phạm nhân không có vấn đề gì, không có vấn đề gì...”

“Thật? Vậy sao ta không cảm nhận được tia linh khí nào từ nàng...” Ta đá lão qua một bên, tiến tới nắm lấy tay tiểu bảo bối. Nhìn đi nhìn lại, ta nhìn tiểu bảo bối lớn lên năm năm, cho dù đứt cho nàng bao nhiêu thuốc tiên nàng vẫn như trước mang cơ thể phạm nhân. Khiến cho giấc mộng cùng tiểu bảo bối trường sinh bất lão sống đến thiên trường địa cửu của ta đi toi a!

“Ầy... Nói ra cũng dài.” Lão không nhanh không chậm từ không khí lấy ra một cái bồ đoàn ngồi xuống, sau đó vuốt tan băng trên chòm râu, hai mắt lim dim ra vẻ thể ngoại cao nhân...

“Nói!” Ta lại đá lão một cái nữa ngã nhào khỏi bồ đoàn.

“Là... là... tiểu cô nương này hồn phách vốn là sát tinh.” Lão lồm cồm bò lên, ánh mắt ủy khuất nhìn ta thật buồn nôn. Mẹ nó! Sao không xem bản mặt của lão có bao nhiêu nếp nhăn hả!? “Cho nên a... Từ nhỏ số khổ, sát phụ mẫu sát huynh đệ, lưu lạc hồng trần, theo mệnh cách vốn là đã chết năm mười ba tuổi.”

“Kẻ nào viết cái mệnh cách đó?”

“Là Ti M... Ách! Không phải, là Thiên mệnh a!”

“Hử?”

“Là... ngài có lẽ đã nhìn ra a... Là cô nương này có tiền duyên với ngài. Là người... Ách!” Lão ngập ngừng khó nói, xem ra vẫn còn tưởng ta không nhớ chuyện năm xưa sao?

“Người nói nàng là chuyển thế của Thiên Sát?”

“Phải... Không phải!!!” Lão giật bắn dậy khỏi bồ đoàn, hai mắt trừng lớn sợ hãi nhìn ta, bộ dáng như thể sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào vậy.

“Hử! Ba cây ngân châm ngày đó lão tặng ta đến giờ vẫn gây hậu quả không ít đâu.” Ta khinh bỉ liếc lão.

Tán thần đan chẳng phải cũng chính từ đó mà ra sao? Thiên Sát vốn là Ma Quân một mình cân cả Thiên Giới, há có chuyện ngày đó chúng ta bị Thiên Giới bắt dễ dàng như vậy? Nàng lại có thể hồn phi phách tán bởi tám mốt đạo Thiên Lô cồn con sao? Chắc chắn cũng tương tự như lúc ta rút độc cho tiểu bảo bối, nàng cũng vì ta mà Nguyên thần bị ăn mòn...

Bản thân ta trước đây trúng Tán Thần Đan cũng là ở chỗ Vân Nhi bị phong ấn, nàng ta là bốn cái đuôi cuối cùng của ta, trên Thập Tam Vĩ chắc chắn vẫn còn dư độc. Cho nên nói con Xà yêu kia bao năm qua sử dụng chính là loại Tán Thần Đan này.

“T...Ta... Lão... Lão... A...”

“Người đời gọi người như thế nào Thái cái gì Lão Quân? Lại có thể chế ra cái loại độc hèn hạ như vậy?” Ta ném cho lão ánh mắt coi thường.

“Oan uổng a... Cái đó vốn là Tuyệt Tình thủy. Chỉ để dành cho Thần tiên động phạm tâm tránh xa khỏi kẻ khiến hấn động tâm mà thôi... là, chúng ta chỉ là muốn Ma Quân rời xa ngài, không bảo hộ ngài nữa, Thiên Giới mới tránh được đại họa a...”

“Đại họa kia không phải tự các người rước lấy?”

“...”

“...”

“Là Thiên Giới nợ ngài.”

“Kệ nó cho qua đi, nói, tiểu bảo bối vì sao không thể trường sinh?”

“Ầy... Cái này... Vị này vốn trước đây sát nghiệp quá nặng, lại vì linh hồn không toàn vẹn...”

“Sát nghiệp nặng hơn ta sao?”

“Ách! Không... Nhưng mà ngài ở dưới Vô Gian Địa Ngục vốn đã trả đủ tội nghiệt, còn Ma Quân thì chưa a... Nàng ngày đó nhập Ma cũng đã gây không ít huyết tinh...”

“Cho nên?”

“Cho nên a... Vốn là Mười đời Mười kiếp tai ương bệnh ách, nhưng chỉ vì gặp Ngài nên mệnh cách thay đổi, vốn đã chết năm mười ba tuổi, lại được Ngài bảo hộ nuôi nấng đến nay... Còn lại cho dù có tu tiên hay dưỡng thân cường thể... Thì vĩnh viễn cũng không thể trường sinh bất tử...”

“Nói vậy mười đời mười kiếp sau này ta phải bảo hộ nàng thật tốt rồi.” Trước khi ta rời khỏi Vô Gian, Địa Tạng từng nói ta phải trả nợ ột người. Ra là ý này.

Ta nhẹ vuốt một lọn tóc mai rơi bên má nàng xuống, sắc mặt nàng vốn tái nhợt, nhưng tiên khí nơi này cực thanh tịnh, khiến tiểu bảo bối ngủ an ổn, cũng khiến nàng có thần sắc hơn rất nhiều. Ngay từ đầu dù nàng có phải Thiên Sát chuyển thể hay không ta cũng không để ý, nhưng quả thật nàng là Thiên Sát. Vậy Hải Kỳ...

“Phải... Ta còn biết một người, ta còn tưởng nàng ta là Thiên Sát chuyển kiếp?”

“Chà... Theo như ta biết thì Địa Tạng Bồ Tát đã đưa phần lớn tàn hồn của Ma Quân vào Kết Phách Đẳng, mất hơn bốn vạn năm mới đủ ba hồn, thêm một vạn năm mới thành

bảy phách... Cuối cùng đưa đi đầu thai trở thành nữ tử kia...”

“Vậy tiểu bảo bối từ đâu kết hồn?” Nói vậy chân chính Địa Tạng là muốn ta bảo hộ Hải Kỳ?

“Cái này ta cũng không rõ a... Chỉ là khi Linh hồn kia đầu thai vốn cũng phải chịu nguyên mười kiếp, nhưng sau đó lại có một linh hồn nữa của Ma Quân nhập vào luân hồi...”

“Vậy tức có hai người?”

“Có thể cho là vậy... Ngài gặp vị này trước cũng là có tiên duyên, chỉ là vị kia cũng thật đáng thương. Vĩnh viễn đầu thai sống đều không quá hai trăm tuổi.”

Ta ngẫm nghĩ, quả thật Hải Kỳ sống đến nay cũng chẳng thoải mái gì... Cho dù vậy thì cũng đã có một “Tiểu” khác sẽ lo cho nàng rồi. Trách nhiệm của ta, chỉ có một người mà thôi.

Ta nhắm tính, hết năm nay có lẽ Hải Kỳ sẽ qua hai lần rồi, nói vậy chỉ cần để mắt nàng ta đến khi hết dương thọ thì một màn kia sẽ không diễn ra nữa, chính ta cũng không cần phải tự tay giết nàng.

Dù sao ta vẫn không xuống tay được.

35. Chương 35

Ánh lửa phía xa chiếu lên gò má nhợt nhạt của tiểu bảo bối, nàng vẫn an ổn ngủ trong lòng ta không chút mộng mị. Nàng cần tĩnh dưỡng nhiều nha, ngủ một giấc, tỉnh dậy sẽ không có gì khiến nàng không thoải mái nữa.

Tiếng kêu la thảm thiết bên dưới chưa hề dứt, ta nhìn đám người lẫn lộn trong lửa chẳng có lấy một tia cảm xúc nào. Tội bắt nạt Tiểu Diệp, tội lừa gạt tiểu bảo bối, còn cả tội hạ độc thủ với tiểu bảo bối... Ta đây chỉ châm một mũi lửa, xem ra cũng hơi bị lờ

cho các người rồi!

Thủy kính lơ lửng vẫn không ngừng hiện lên những hình ảnh của tiểu bảo bối, món này là ta lấy chỗ Thiên đế, có thể chiếu lại những việc đã xảy ra của con người, cũng khá hay nhỉ?

Bên trong thủy kính chiếu đến tiểu bảo bối bị ba cây kim châm đâm, ba băng châm cũng lập tức đâm vào kẻ bên kia... Hắn hít sâu một hơi lại tiếp tục im bật.

Chà chà... Ta nói tên này quả nhiên cũng rất bản lĩnh, tứ chi đều bị ta hủy hết cũng không kêu la lấy một tiếng. Hắn nằm dưới đất như một con rối rách, ánh mắt vô hồn nhìn chằm chằm tiểu bảo bối trong lòng ta.

“Không có lời nào muốn nói với ta sao?”. Ta nâng tay áo che đi tiểu bảo bối, tránh khỏi ánh mắt hau háu nào đó, hừ hừ... muốn ta móc mắt ngươi luôn sao?

“...”

“Không thắc mắc tại sao ta diệt cả nhà ngươi sao?”

“...”

“Là vì ngươi dám thương tổn đến nàng.” Ta vuốt ve làn môi trắng bệch của tiểu bảo bối, thật là đau xót không thôi. “Cũng chỉ là một cọng cỏ, ngươi muốn ta liền đền cho ngươi. Nhưng vạn vạn không được thương tổn nàng.”

“... Ta không tiếc Phượng Hoàng Thảo” Cuối cùng hắn cũng chịu mở miệng

“Ồ?”

“Phượng Hoàng Thảo kia gia tộc ta đã trả giá quá nhiều. Ta không tiếc...”

“Vậy có gì lúc nàng lấy đi ngươi còn truy sát nàng ah.”

“...Vì nàng phụ ta.”

“Chắc chắc... Đâu thể nói nàng phụ ngươi nha? Từ đầu nàng vốn đâu yêu ngươi?”

“Nàng từng nói nguyện vì ta... chỉ cần theo ta. Dù ta đã có hôn ước nàng cũng không ngại làm thiếp.”

“Ngươi tin sao?”

“...”

“Tiểu bảo bối của ta a, chỉ cần là của nàng, nàng liền không tiếc tâm tư giữ lấy, nhưng một khi đã không còn là của nàng, nàng liền hủy đi. Sẽ không có chuyện nàng chịu chia sẻ với người khác.”

“...”

“Người tin nàng sẽ cam nguyện chia sẻ nam nhân với người khác sao?”

“...”

“Ngu ngốc. Nàng quan tâm thì người sớm đã nhận một mũi kiếm xuyên tim.”

“...”

“Cho nên a, nàng quan tâm từ đầu đã không phải người, mà chỉ vì tiếp cận Phượng Hoàng Thảo kia... Chính người cũng biết mà?” Ta híp mắt.

“... Ta đã nguyện tin tưởng nàng sẽ không...”

“Không có tâm tư gì khác sao? Nàng bày kế lâu như vậy, nguyện hy sinh lớn như vậy chỉ để lấy Phượng Hoàng Thảo, người biết làm gì không? Là để giải độc cho ta.”

“...”

“Người nói nàng yêu ai? Ta hay người?”

Ta dặc ý nhìn bản mặt hấn chấn động, hấn run run thì thào mấy tiếng “không thể nào”, thân mình lắc lư chực đổ. Ta hảo tâm giúp hấn kết thêm mấy lớp kén băng, hấn liền vững chãi ngồi đó không nhúc nhích.

“Còn gì trần trời không?”

“...”

“Được bản Thần tôn ta tiễn một đoạn, xem như cũng không tệ cho người đâu. Nể tình người bấy lâu chăm sóc Phượng Hoàng Thảo, ta sẽ cho người chết tử tế một chút.”

“... Tùy người.”

Ta ngưng kết từ trong không trung một thanh băng kiếm, mũi kiếm đặt ngay vị trí trái tim hấn, chỉ còn chờ đâm xuống. Hấn nhắm mắt, bản mặt đó xem ra đã hoàn toàn đón nhận kết cục. Mỗi lần nhìn hấn, ta liền nhớ tới cảm giác sợ hãi trống rỗng khi xưa tại Tuyết Sơn. Nếu không có hấn bắt đầu, ta đến giờ có lẽ vẫn đang khoái hoạt vô ưu vô lo, sẽ không gặp Thiên Sát, sẽ không hại chết nàng...

Nhưng mà sẽ không có chữ “nếu” đó.

Trùng Khánh à Trùng Khánh, người không chỉ kiếp trước, kiếp này, thậm chí cả kiếp sau cũng muốn dây dưa cùng chúng ta. Ta có nên đánh cho người hồn phi phách tán hay không đây?

“Tướng công!!!”

Hử? Chỉ trong phút chốc ta phân vân, nữ tử bụng lớn kia đã lao tới trước mũi kiếm của ta, chắn trước người Trùng Khánh. Chẳng phải chính là “tân nương tử” ngày đó sao? Ta cùng tiểu bảo bối dạo trên Thiên Giới một lúc, có lẽ ở dưới Nhân Giới đã qua vài tháng cũng không sai biệt lắm. Mang bụng to như vậy còn chạy, không sợ rớt đứa nhỏ sao?

“Yên Nhi... Nàng sao không cùng mọi người chạy đi!?”

Ồ? Trùng Khánh người cũng có lúc gấp gáp sao? Tám chín phần có lẽ là do cái bụng kia... Ta neho mắt, là con trai.

“Tướng công! Thiếp không đi! Thiếp ở lại với chàng, một nhà ba mươi chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết!”

Ta cảm thấy hình như Lưu Diệp đang gào thét “Cầu huyết! Con mẹ nó cầu huyết!” Hóa ra vẫn có nữ tử ngu như vậy a! Hấn coi trọng người vì người mang đứa nhỏ nối dõi nhà hấn, giờ người đòi chết theo hấn, người còn gì cho hấn coi trọng?

“Đi!” Hấn cắn răng gắt lên.

“Thiếp không đi!” Nữ tử cũng gào lên.

“Nàng... Ngu ngốc!”

“Tướng công...”

“E hèm... Hình như hai người quen là ta còn ở đây?”

“ ... ”

“ ... ”

“Ta không thả, ai có thể đi?”

“Cầu người tha cho nàng.”

“Tướng công! Thiếp không muốn!” Nói rồi nàng ta còn ôm bụng bầu lết đến bên dưới ta quỳ xuống. “Thần Tiên! Ta cầu người, cầu người tha chúng ta, ngày đó chúng ta đắc tội với người. Người là thần tiên quảng đại đừng chấp người trần mắt thịt chúng ta. Ta cầu xin người! Ta cầu xin người...” Mỗi tiếng cầu xin còn kèm theo tiếng đầu nện xuống đất côm cốp.

“ ... ”

“Yên Nhi! Nàng không cần cầu ả ta! Mau đi đi!”

“Ta cầu xin người, ta cầu xin người...” Cốp cốp...

“ ... ”

“Yên Nhi...”

“Ta cầu xin người...” cốp cốp cốp...

“ ... ”

...

Chặc chặc!

“Người biết không? Đời này ta chán ghét nhất là Thần tiên.” Cho nên nói, bị đánh đồng với thần tiên, đối với ta chính là sự sỉ nhục!

Nữ tử dừng động tác, khuôn mặt thanh tú trước đó giờ lấm lem nước mắt cùng máu và bùn đất, ngược mắt nhìn ta cầu xin, ánh mắt không pha một tia tạp chất. Hơi thở nàng ta dồn dập, cái bụng lớn sau lớp váy còn có thể thấy nó đang chuyển động...

Xem ra là động thai khí rồi.

Ta đáp xuống đất trước mặt nàng ta, nàng ta nhìn thấy tiểu bảo bối trong tay ta liền hít một hơi.

“Sợ sao? Giờ người hiểu lí do ta đến đây chưa?” Ta nâng mặt nàng ta lên, thổi một cái, vết thương trên trán liền từ từ khép lại.

“Là... là...” Gương mặt được tẩy sạch sẽ trắng bệch, thậm chí còn trắng hơn tiểu bảo bối.

“Tướng công nhà ngươi suýt chút hại người trong lòng ta mất mạng, người đó với ta thậm chí còn trân quý hơn tính mạng, người nói ta nên tha không?”

“T...Ta... cầu người...”

“Người yêu tướng công nhà ngươi không?”

“Có! Đương nhiên có!”

“Vậy thế này nhé? Mạng đổi mạng. Hắn suýt hại tiểu bảo bối của ta mất mạng, vậy tính là một mạng. Mạng hắn và mạng mẫu tử ngươi. Hai đổi hai, ngươi chọn đi.”

“Ta...” Nàng ta vô thức vuốt ve bụng, cả thân mình run lên hết nhìn ta lại quay sang nhìn kẻ bên kia.

“Yên Nhi, đi đi... Ta chết không tiếc. Mẫu tử nàng không cần vì ta...” Hắn ra sức lắc đầu, cả thân thể bị kén bằng cổ định chỉ có cái đầu không ngừng lắc qua lại.

“Ta...” Nàng ta vòng tay ôm lấy bụng càng chặt hơn...

“Sao? Chọn được không?” Ta híp mắt.

“Yên Nhi...”

“Tướng công...”

“Ta đếm đến ba... Nếu không chọn, ta liền giết cả ba. Một...”

“Mau đi đi!!!” Hấn gào lên.

“Tướng công...” Nàng ta siết lấy bụng mình...

“Hai...”

“Coi như ta cầu xin nàng, mau đi đi!!!”

“Tướng công...”

“Ba!” Một tay ta bắt quyết, lập tức vạn băng kiếm liền xuất hiện bao vây lấy hai người kia ở bên trong. Từng mũi băng sáng loáng đều phản chiếu đôi con ngươi sợ hãi của nữ tử...

“Yên Nhi...”

“Tướng công... Xin lỗi chàng!”

Nói rồi nữ tử đó liền lao về phía băng kiếm gần nhất, mũi kiếm vừa vụn xuyên qua ngực nàng ta, máu tuôn ra nhuộm đỏ cả mũi băng lạnh lẽo. Nàng ta run rẩy ngã xuống nền đất, hai bàn tay vẫn không ngừng ôm lên bụng vỗ nhẹ nhẹ.

“KHÔNG!!!” Hấn gào lên, vùng thoát khỏi kén băng ta cố định hấn, lê lét tứ chi tàn phế hướng về phía nữ tử. “Yên Nhi! Không! Yên Nhi!!!”

“Tướng công... Thiếp có lỗi... Nhưng mà... Chỉ cần chàng còn sống... Lấy nương tử... Sinh hài tử... Hương hỏa Trịnh gia... sẽ không đoạn...”

“Đừng nói! Ta không cần! Yên Nhi... Ta không cần...”

“Thiếp cùng con... đi trước... Chờ chàng...”

“Yên Nhi... Yên Nhi...” Hấn cuối cùng gục xuống gào khóc như một đứa trẻ, chân tay tan phé buông thông trên đất tạo nên dáng nằm khá kì dị, đầu tóc hấn rũ rượi, không còn nhìn ra vẻ cao ngạo lạnh lùng từ trước đến nay nữa.

“Chà chà... Vẫn là quá cầu huyết.” Ta thu hồi quyết, vạn kiếm băng liền tan thành nước rơi xuống, nước thấm dẫm y phục của cả hấn lẫn nữ tử, máu loãng cùng nước hòa vào nhau tạo thành cả một mảng đỏ loang lổ.

Tiểu bảo bối trong lòng hơi nhúu mảy một cái, xem ra là gặp chuyện gì trong mơ rồi. Ta ôm nàng tiến tới phía nữ tử, nàng ta nằm trên đất lạnh đầm đìa máu, hai tay vẫn chưa từng rời khỏi bụng, ánh mắt vô thần, hơi thở đứt quãng. Xem ra đang hấp hối.

“Ngươi có hối hận không?”

Nàng ta đưa lên đôi ngươi trong suốt nhìn ta, khóe mắt cong lên, miệng khó khăn nhả được hai chữ “Không hối.”

“Hấn trước giờ vẫn chỉ nhớ thương người trong lòng ta, ngươi có hận không?”

“Không hận.”

“Ngươi chết rồi ta sẽ xóa kí ức của hấn về ngươi, hấn sẽ không nhớ đến ngươi nữa. Không biết đến sự hi sinh của ngươi, ngươi có tiếc không?”

“...Đa tạ.” Nàng ta thốt lên lời cuối cùng, hai mắt liền thỏa mãn nhắm lại, vòng tay ôm bụng từ từ lỏng ra...

“Tốt.” Ta dời bước về phía hắn. “Giao ước thành, ta tha mạng cho ngươi.”

“NGƯỜI GIẾT TA ĐI! GIẾT TA ĐI!!”

“Đúng như nguyện vọng cuối cùng của phu nhân ngươi, ta sẽ xóa kí ức của ngươi về nàng.”

“TA KHÔNG CẦN NGƯỜI LÀM!!! NGƯỜI GIẾT TA ĐI! TRẢ LẠI MẠNG CHO NÀNG! TRẢ LẠI MẠNG CHO NÀNG...”

“Ngươi là đại phu mà? Ngươi cũng biết người đã chết không thể hồi sinh.”

“Ta không cần... Không cần... Ta chưa từng yêu nàng, nàng cần gì hi sinh vì ta... ta không cần... Yên nhi... Yên Nhi...”

Theo ngôn ngữ của Lưu Diệp là “tự kỉ” rồi à? Ta nói cũng không thèm nghe? Ta mặc kệ hắn nỉ non gào khóc, thật cẩn thận ngồi xuống đỡ tiểu bảo bối gối đầu lên chân ta. Một tay rảnh rang rồi mới làm được phép nha!

Hắn nhác thấy ta đưa tay về phía hắn liền giãy lên “Ngươi tránh ra! Ta không cần ngươi xóa kí ức của ta!” cả thân thể cũng không ngừng giãy dụa tránh khỏi tay ta.

“Định!”

Hắn liền bị khóa chặt, đến miệng cũng không thể phát ra tiếng.

“Lúc cần ngươi nói thì câm như hến, giờ thì thật ồn ào!”

Ta từ trong người lấy ra hồ lô bạch ngọc, cái này là ta lấy ở chỗ lão già, nghe nói có thể trị bách bệnh, cải tử hoàn sinh, chữa lợn què thành lợn khỏe gì đó... Từ trong hồ lô dốc ra hai viên đan dược màu hoàng kim, ta thả vào miệng hắn một viên.

“Chân tình chính là thứ phải khảo nghiệm mới bền vững, ngươi đã biết ai phù hợp với ngươi, vậy sau này đừng có mơ tưởng tiểu bảo bối nữa!”

Ta thấy viên đan dược kia về chỗ hắn, cánh tay hắn vừa hồi phục run run đỡ lấy thuốc, ánh mắt không tin nổi nhìn về phía ta.

“Nhìn gì mà nhìn, cái này chỉ cứu được một mạng, ngươi còn nhìn đến hài tử cũng theo nàng ta chết luôn!”

“A... a...” Hắn cuống cuống bò dậy trên đôi chân tàn chưa lành hẳn, chỉ có cách nhau bốn trượng mà thôi, hắn bò được tới bên nữ tử kia đã ngã không dưới mười lần.

Một tay hắn run run dứt thuốc cho nàng ta, một tay đỡ lấy đầu nàng ta ôm vào lòng hắn, cẩn thận như thể vật quý trân bảo.

“Tướng công...?”

“Ta đây...”

“Thiếp đã mơ một giấc mơ... Một nhà ba người chúng ta sống rất hòa thuận.”

“Không phải mơ... Từ giờ ta cùng nàng sẽ biến nó thành hiện thực.”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Tướng công...”

Ta từ trên cao cũng nhìn không nổi đoạn này, không tiếng động nhường sân khấu lại cho hai bạn trẻ. Lửa lớn bên kia sớm đã tắt, hai bóng dáng bên dưới ôm lấy nhau khóc nức nở. Ta phiền chán rồi đi.

“Nhân sinh a, chỉ khi nào ngươi mất đi rồi ngươi mới biết nó quý! Cho nên nói những kẻ không biết trân trọng người trước mắt mới là kẻ đáng thương! Nàng nói phải không tiểu bảo bối?”

“Hừ! Con hồ ly ngươi diễn một màn cường ác xem ra rất vui?”

“Không có nha? Ta chỉ dọn dẹp phiền não giúp nàng mà thôi. Vậy từ giờ nàng không cần áy náy bản thân nợ ai nữa.”

“Không có... Ta vẫn nợ...”

“Hể...? Nợ ai nha?”

“Nợ người.”

“Vậy dùng thời gian kiếp này mà trả cho ta đi nha!”

“Đồ ngốc!”

Ta thật hưởng thụ tiểu bảo bối dụi đầu trong lòng mình, vành tai xinh đẹp chậm rãi ửng đỏ lên, lan ra tận cổ. Thật đáng yêu quá đi mà!

“Tiểu bảo bối, mừng nàng trở về.”

“Ừ, ta đã về.”

36. Chương 36

Khi chúng ta trở về Thần Giáo thì Thần cung đang chìm trong biển lửa.

Hải Kỳ cùng tiểu Vân Nhi sớm đã cùng nhau rời đi, trước khi đi mang luôn cả người Huyền Vũ Đường theo. Về việc này ta cũng không có ý kiến, các nàng rời đi cũng tốt, ta đỡ phải phí tâm tư coi chừng.

Trước khi tới chỗ Trịnh Nhã ta cũng đã trừng trị A Hồng cùng A Bạch giả, có mỗi việc giả dạng cho giống cũng bị tiểu bảo bối phát hiện, đúng là vô dụng! Còn chưa kể A Hồng giả dám lừa theo Hải Kỳ tới bắt nạt tiểu bảo bối! Một màn dưới trăng kia nếu ta không sớm ra mặt, không biết tiểu bảo bối đã thương tâm đến mức nào!

Còn lỗi của A Bạch giả chính là dám lừa theo tiểu bảo bối! Hừ hừ, một màn tiểu bảo bối thành thân, còn không phải “nhờ” nàng ta đưa tin về cái Phụng Hoàng Thảo? Cho nên ta liền phong ấn tu vi của cả hai lại một thời gian, cho các nàng về lỗi hồ ly! Chừng nào biết hối cải phong ấn mới được giải.

Cho nên a, Bạch Hồ cùng Chu tước Đường... đương nhiên là không có ai quản! Ta cũng đã thu lại Chỉ Tâm thuật, mấy năm qua linh lực của ta ngoài sử dụng bình thường còn phải chia cho hơn năm ngàn thần thức, nếu không dám phạm nhân đó làm sao ngoan ngoãn nghe lời nha? Bằng chứng là ta vừa thu thần thức về, cả đám đã nhao lên làm phản. Ta cũng mặc kệ chúng làm gì, một đường đi “dọn dẹp” nhà của Trịnh Nhã trước. Tới khi trở về, quả nhiên chúng cũng đã “dọn dẹp” Thần cung của chúng ta thật “sạch sẽ”.

“Xem ra Thần cung không ở được nữa rồi.” Tiểu bảo bối ngồi cạnh ta chép miệng, hai hàng mi rủ xuống che khuất ánh mắt nàng. Ta biết nàng đang buồn nha, làm sao ta không hiểu Thần cung chính là “nhà” của tiểu bảo bối, là nơi nàng muốn quay về hơn ai hết chứ?

“Nàng muốn ta dọn dẹp lại không?” Dọn dẹp tất cả, chỉ cần như cũ có hai chúng ta là được. Mấy cái Thần Giáo, giang hồ, võ lâm chỉ là phù du, tiểu bảo bối cũng đã chán rồi, mà ta vốn cũng chẳng cần.

Ta dựng xung quanh cả hai một kết giới tránh lửa, chỗ chúng ta ngồi không xa lắm đám cháy bên kia, hơi nóng tỏa ra thổi xiêm áo tiểu bảo bối bay phất phơ... Là ta sợ tiểu bảo bối bị nóng thôi a.

Bên dưới vẫn còn vang vọng khá nhiều tiếng kháo, những giáo đồ áo đỏ hò nhau đốt lửa đến Bạch Hồ Cung rồi. Hy vọng là đám nhện của A Bạch đã chạy thoát, nếu không nàng ta sẽ nổi đóa cho xem.

Tiểu bảo bối nhú mày, hẳn là nhìn không vừa mắt. Ta liền vung tay lên, gió lớn từ tay áo tuôn ra đẩy lùi ngọn lửa, từng đợt khí lạnh kéo tới vây quanh toàn bộ ngọn núi, khiến cho đám người bên dưới nhao nhác hoang mang.

“Là đại ma đầu!!”

“Chính là ả!!”

“À ở trên cây!”

“...”

“...”

“Đừng có mạnh tay quá. Chỉ cần không để ta thấy bọn họ nữa là được, dù sao cũng là chúng ta nợ họ.” Tiếng của tiểu bảo bối rất nhỏ, nhưng đương nhiên ta vẫn có thể nghe thấy trong tiếng gào thét của đám người bên dưới.

“Tiểu bảo bối... từ bao giờ nàng lại quan tâm tới kẻ khác vậy nha?” Ta phất tay tạo băng khiên chặn lại đao kiếm không ngừng phóng tới.

“Nhiều lời! Người giết người còn chưa đủ?”

“A... trước giờ nàng cũng đâu quan tâm ta giết bao nhiêu...” Băng khiên cầm chỉ chút đao thương đột ngột rơi xuống, đè lên vài kẻ xui xẻo bên dưới. Tuy nhiên đám người vẫn không ngừng phóng đao kiếm lên đây, băng khiên của ta đã thay đến cái thứ bốn.

“Nhưng giờ ta quan tâm! Mạng của người chỉ còn lại một. Nếu lỡ gây nghiệt quá nhiều bị Thiên Lô đánh thì phải làm sao!?”

“Hả... Cái đó... Cho mười cái mạng bọn chúng cũng không dám...” Ta nhỏ giọng lầu bầu, đám Thiên Giới thấy ta tránh còn không kịp, Thiên Lô muốn điên mới dám đánh ta... Nhưng ta rất vui nha! Tiểu bảo bối là đang quan tâm ta! Băng khiên thứ tám lại rơi xuống.

Dưới ánh mắt hoa đào lạnh lẽo của tiểu bảo bối... Ta vẫn là gờ tay đầu hàng. Quần đám người phiền phức này làm gì, ta tùy tiện gọi một ngọn gió đưa hết chúng xuống chân núi! Hừ, dưới đó đương nhiên không giống như bên trong Thần cung hiền hòa vô sự, cạm bẫy trùng trùng mấy năm qua Hải Kỳ sắp xếp... Chắc cũng chẳng ai gỡ đi, chúng có chết cũng không phải do ta giết à nha.

***

Ta dọn dẹp lại sơ sơ vài chỗ, búng tay một cái lửa liền tắt, nhưng xem ra vách tường cùng đồ đạc cháy đen thế này thì cũng không dùng được nữa rồi. Quy mô của Thần Giáo trong lúc ta không để ý đã mở rộng hơn gấp mười lần, chúng ta cũng chẳng cần ở nhiều như vậy, tùy tiện dựng lại khuôn viên Thần cung trước kia ta cùng tiểu bảo bối ở là đủ.

Buổi tối lúc ta đang vận khí lại một lần thì tiểu bảo bối bước vào, trên tay còn bưng một nồi cháo gà thơm nức mũi cùng mấy cái bánh bao tròn tròn... Vốn thân thể ta cho dù có không ăn cũng sẽ không bao giờ đói, nhưng từ khi nhập chung với Lưu Diệp, chỉ cần ngửi thấy mùi thức ăn là bụng lại tự động réo cồn cào...

Đồ con heo Lưu Diệp!

Tiểu bảo bối bận rộn sắp bát đĩa lên bàn cũng không có thềm nhìn lên, chỉ trực tiếp gọi ta. “Tối ăn một chút.”

“Ách... Ta mới nhập tọa có một lúc, lại quên mất bữa tối cho nàng...”

“Ta có trách người sao?” Tiểu bảo bối liếc mắt nhìn ta một cái.

“Không có... Là ta suy nghĩ chưa chu toàn...”

“Người suy nghĩ chu toàn thì đã không tự mình rước họa lớn như ta vào người.”

“Nào có... Là ta cam tâm tình nguyện...”

“Nhiều lời!” Dù nàng mắng ta nhưng vành tai lại chậm rãi đỏ lên...

“Tiểu bảo bối nấu thật thơm nha...” Bằng chứng là nước miếng của ta không ngừng đưa lên miệng nè, khiến ta thật khó khăn nuốt xuống!

“Đéo miệng! Còn không mau tới đây ăn?”

“Tối liền tối liền!”

Húp một bát cháo, cắn một miếng bánh, ta cảm thán. Cái gì năm vạn năm trong Vô Gian Địa Ngục, được ăn đồ của tiểu bảo bối nấu như thế này, trả giá mười vạn năm nữa ta cũng không hối tiếc!

Ta thật hạnh phúc nha!

37. Chương 37

“Còn chưa dậy sao đồ lười?”

“Ừ...”

Rèm cửa hình Kungfu Panda bị kéo sang hai bên, ánh sáng ủa vào trong phòng từ cửa sổ lớn, chiếu đến một cuộn chăn lớn đầy hình Hello Kitty trên giường. Bên trong cuộn tròn phát ra tiếng rên rỉ ngái ngủ, một lúc sau, hàng loạt thú bông ngấm chuẩn mục tiêu liên tiếp bay tới khiến cho cục tròn phát ra những tiếng “Ai ái...”

“Mới có 6 giờ mà...” Cuối cùng cuộn tròn cũng chịu thua dưới cơn mưa thú bông. Một cô nhóc mặt hơi vuông, da ngăm đen, trán đầy mụn thò đầu ra khỏi chăn bông. Đôi mắt một mí nhỏ xíu nhắm díp lại, cái mũi hơi hếch vẫn còn đỏ ửng bởi bị chà xuống nệm, mái tóc rẽ tre ngắn ngang vai vai bù xù như tổ quạ.

“Đứa nào nào hôm qua sống chết kêu chị gọi dậy lúc 5 giờ hả?” Trái ngược với cô nhóc lười thoi trên giường, người vừa ra sát chiêu thú bông lại là một cô gái xinh đẹp. Mái tóc xoăn bồng bênh dài đến tận eo, trên người cô mặc một bộ vest công sở vừa vặn ôm khít những đường cong hoàn hảo. Khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da được chăm sóc mịn màng, mắt anh đào kẻ hơi xệch lên cùng lông mày được tỉa gọn gàng, khiến cho bất kì ai nhìn vào cũng cảm nhận được sự độc lập cùng kiêu ngạo hiếm thấy. Cô gái nheo mắt nhìn đứa nhóc vẫn còn lơ mơ ngồi trên giường, mắt hoa đào ẩn một tia buồn cười cùng sùng nịnh.

“Ợ... Sao em không nhớ ra lí do phải dậy lúc 5 giờ nhỉ?”

“Thằng nhóc kia đợi em cũng cả tiếng rồi đấy!”

“Thằng nhóc nào?”

“Chẳng phải hôm qua người ta đưa em về à?”

“...”

“...”

“...”

“A! Hôm qua có hẹn với hần buổi sáng đi chạy bộ!”

Cô gái ôm trán nhìn đứa em phóng ra khỏi chăn như một cơn gió, đến quần cũng chưa mặc, chỉ mặc nguyên một cái quần chip phóng ra ngoài hành lang. Một lúc sau, ở trong phòng tắm liền có động tĩnh.

“Á!!! Baaa!”

“Sao dậy sớm vậy con gái?”

“Ách... Con có việc... Ba đi ra đi!!!”

“Hả... Ba chưa xong mà...”

“Đi raaa...”

“T.. Từ từ, ba kéo quần...”

Rầm!!!

Lão ba đáng thương trợn mắt nhìn cửa phòng tắm đóng sập trước mặt mình, bên trong không ngừng vọng ra tiếng loảng xoảng rơi đồ cùng tiếng á ối của đứa con gái nhỏ, khiến ông lo lắng đến quên cả bản thân vẫn chưa kéo quần dài lên, chỉ có độc cái quần đùi...

“Con bé này lại muện gì à?” Lão ba vừa kéo quần vừa quay sang hỏi con gái lớn đang bước xuống lầu. Con gái nhỏ của ông cứ dăm bữa nửa tháng lại phát điên một lần nên ông sớm đã quen, không phải vì chuyện câu lạc bộ thì là hoạt động ngoại khóa, con bé đó là chúa hay quên, toàn hẹn trước quên sau thôi.

“Hình như là hẹn bạn trai đi chạy bộ.”

“Ồ ờ... Vậy à?”

“...”

“...”

“Bạn trai?”

“Dạ.”

“Bạn trai?”

“Dạ phải.”

“Bạn trai!!!!?”

“...”

...

Cửa phòng vệ sinh bị đập mở ra, bất chấp con gái lớn ngăn cản đằng sau, lão ba hùng hổ xông vào trong tìm con gái nhỏ khởi binh vấn tội.

“Baaaa!!!!” Con gái nhỏ đang rửa mặt, bọt xà phòng dính đầy trên mắt không thể mở ra. Trên người cuốn độc một cái khăn tắm hồng, làn da chỗ trắng chỗ nâu, vốn dĩ nếu bảo dưỡng tốt sẽ rất mịn màng, nhưng vì con gái nhỏ chơi thể thao, lại mới lên đai đen Judo nhất đẳng, tính tình thì lôi thôi, cái dạng như bây giờ cũng đã là không tồi rồi. Lão ba vừa nhìn thấy con gái liền chán nản, lửa giận trong lòng đã nguội mất một phần.

“Nói! Con có bạn trai hả!?”

“Hử...”

“Ba... Ai lại làm thế? Để em nó tắm rửa xong đi...” Con gái lớn ở đằng sau khó xử nhìn em gái trong tình trạng xấu hổ, cũng chỉ có cách khuyên ba bớt nóng...

“Nói mau!!! Con có bạn trai đúng không?” Lão ba lại càng nóng nảy hơn! Đùa sao!? Con bé đàn ông này mà cũng có bạn trai, ai mà tin nổi!?

“Bạn trai nào? Đi ra!!!” Con gái nhỏ dù sao cũng là đội trưởng đội Judo của trường, tát nước qua loa lên mặt rửa trôi bọt xà phòng xong, chỉ một cước liền đá bay lão ba ra ngoài, một lần nữa đóng sập cửa lại!

“Loạn! Loạn rồi!!! Con bé đàn ông nhà tôi có người để ý rồi!!!”

“Ba...” Con gái lớn ôm trán lần hai thở dài, cái tính khùng khùng của em gái là di truyền từ người này chứ đâu... Ở nhà có hai con người này chẳng hôm nào không náo nhiệt cả.

“Ba đừng nóng nảy, dù sao nhóc Diệp cũng là con gái mà.”

“Con còn nhớ em con là con gái à!? Con nhìn từ đầu đến chân nó có chỗ nào gọi là “con gái” không!? Tính tình thì thô bạo! Cử chỉ thì thô lỗ! Ăn nói cộc cằn! Ngực thì le...”

Lão ba chưa nói hết câu, cửa nhà tắm phía sau đã bay thẳng vào người ông, lớp bụi lắng xuống hiện ra con gái nhỏ vẫn đang giơ cao chân phải, bên dưới khăn tắm hồng còn ẩn hiện quần chíp Puca...

“Ba nói ai không giống con gái hả!?”

“Ta là nói con đó! Có đứa con gái nào để tổng ngồng chạy khắp nhà như con không? Xem xem, đến cái cửa nhà tắm cũng bị con đập hỏng rồi!”

“Ba nói không tự coi lại mình à!? Có ông ba nào xông vào phòng tắm lúc con gái đang tắm như ba không? Cái cửa đấy ba không đập à!?”

“Cái cửa đó ta bỏ tiền ra xây! Ta thích đập thì ta đập! Con có quyền gì mà đập!”

“Con là con gái ba, sau này tiền của ba chẳng phải cho con à?”

“Sau này là con lâu con nhá! Ba mày cũng chưa khuất núi để mày lấy tiền của ba hoang phí đâu nhá!”

“Tiền của ba kiếm về nhiều không để tiêu thì để làm cảnh à? Có mỗi cái cửa nhà tắm mà cũng tiếc với con gái! Có ông ba nào keo kiệt như vậy không hả!?”

“Cái cửa này là cái thứ mấy trong tháng này rồi?”

“!@#!@#\$”

“!#@\$\$%^\$%^”

“...”

“...”

Con gái lớn bất lực nhìn một lớn một nhỏ cãi nhau ỏm tỏi, nhìn tình hình này có lẽ kéo dài không dưới một tiếng đồng hồ... Từ trên cửa sổ sát đất nhìn xuống, con gái lớn quan sát bóng áo thể thao xanh lục vẫn kiên định đứng chờ sau hàng rào phủ đầy hoa giấy, cánh môi tuyệt đẹp không khỏi giương lên một tia cười lạnh...

***

“...”

“...”

“Tiểu...”

“Tiểu?”

A?

Trước mắt ta nhòe nhòe, hình bóng cô gái lớn dần dần hòa nhập vào bóng dáng trước mặt. Cho dù trải qua bao nhiêu kiếp, ánh mắt nàng nhìn ta vẫn luôn luôn trong suốt như vậy.

Nàng đưa tay chạm lên má ta... Ấm ướt?

Là ta đang khóc sao? Tại sao ta khóc?

Không đúng!

Ta không hề cảm thấy bị thương, làm sao có thể khóc?

Nhưng nước mắt ta vẫn không ngừng tuôn rơi. Chỉ là một đoạn hồi ức kia mà thôi. Lưu Diệp, người nhớ “chị” đến vậy sao? Người vẫn còn tiếc nuối sao? Hơn ai hết người và ta đều hiểu người đó là chị gái người, chưa kể người đó giờ đây đã thành thân rồi, người vẫn tiếc nuối sao?

“Người bị gì...” tiểu bảo bối hốt hoảng lau đi vết máu vương trên khóe miệng ta. Ta biết là Lưu Diệp đang phản kháng. Nàng cho dù không có pháp lực như ta, nhưng hồn phách này vốn dĩ là của nàng. Bấy lâu nay nàng tạm ngủ quên đâu đó trong thần thức của ta, nhưng không có nghĩa nàng sẽ ở đó mãi mãi...

Người cũng nhìn thấy mà? Kết cục của “Tiểu” và Vương Nhi tỷ tỷ người yêu quý ở kiếp này, chúng ta hơn ai hết đều rõ ràng, người vẫn muốn thấy tiểu bảo bối vì chúng ta mà chết tức tưởi vậy sao?

“Ta không sao.” Vuốt lại hai cánh lông mày xinh đẹp đang nhăn lại của tiểu bảo bối, ta ngẫm vận công áp xuống được tính lan tràn trong không khí.

Đốm sáng nho nhỏ từ đầu ngón tay ta nhập vào giữa mi tâm nàng, tiểu bảo bối liền ngủ mê mệt. Ta cười khẽ, trước đây cho dù ta có muốn dụng Chỉ tâm thuật lên tiểu bảo bối cũng ngàn vạn lần không có cơ hội. Giờ lại dễ dàng như vậy, có phải bởi vì tiểu bảo bối đã không còn đề phòng ta nữa không?

Ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, ta đứng trên giường liên điệp từ từ niệm chú. Phiến lá lập tức có linh tính cuộn tròn lại bao lấy hai chúng ta, sau đó chìm xuống dưới mặt nước.

Trước đây khi xây lên Thần cung ta cũng chỉ dựa vào ý thích mà làm, không nghĩ Thần cung này chính là bản sao của Thiên Ma Cung trước kia... “Mái nhà” đầu tiên của ta, kí ức hơn năm vạn năm trước không ngờ lại in đậm trong linh hồn ta như vậy, ngay đến cơ quan chỉ có ta và Thiên Sát biết cũng có thể tái tạo y nguyên, cho dù khi đó ta không hề nhớ gì cả...

Dạ minh châu chiếu sáng con đường nhỏ dẫn vào mật thất, vách tường ẩm ướt đầy nước đọng, ngẫu nhiên một giọt nước rơi xuống liền bốc hơi trước khi chạm vào người tiểu bảo bối. Ta ôm nàng vào sâu bên trong, đặt nàng lên giường hàn ngọc.

Tiểu bảo bối...

Trước khi ta giải quyết xong cái thứ gọi là “thiên mệnh” này cho nàng, đành để nàng chịu khổ một thời gian vậy. Lưu luyến nhìn tiểu bảo bối lần cuối, ta bước đi không hề nhìn lại.

Ra khỏi mật thất, mùi dược càng nồng hơn, ta chun mũi. Ngoài ta và tiểu bảo bối, kẻ duy nhất nắm được trận pháp cũng như mê thuật xung quanh Thần cung chỉ có một người.

Kẻ hiểu biết về ta, kẻ duy nhất có thể lấy máu ở trong tim ta để áp chế ta.

Cũng chỉ có một người.

Mặc dù hơi chậm một chút. Nhưng quả nhiên bánh xe thiên mệnh chết tiệt kia vẫn lăn theo đường cũ.

Nhưng lần này, “Tiểu”, cũng không còn chỉ là “Tiểu “ nữa.

38. Chương 38: Chương 38’

39. Chương 38

Xe ngựa rung lắc ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ, thời tiết hiện tại đã là giữa hè, cỗ xe băng qua rừng cây dù ở giữa trưa vẫn không thấy được một chút ánh nắng. Đường đất khó đi, thi thoảng bánh xe lại vấp vào một đoạn rễ cây khiến cho cả thùng xe nảy lên một cái.

Ta ngồi bên trên tấm đệm mỏng không biểu cảm nhìn Hải Kỳ ở phía đối diện. Đôi tay bị cùm trong hai lồng sắt đen, ta chưa từng để thứ này vào mắt, nhưng cả cơ thể ta cứng ngắc, bên cạnh Hải Kỳ đặt một cái lư hương nhỏ không ngừng tỏa khói bạc, mùi khói khiến ta hơi chun mũi lại, thứ khói này có khả năng ức chế được hành động của ta. Một kiếp kia của “Tiểu” cũng vì chính thứ khói này mới dẫn đến thảm kịch. Ta vẫn còn nhớ như in cảm giác vô lực lúc đó, lúc mà tiểu bảo bối ngã xuống trước mắt ta...

“Người đang giận thuộc hạ sao?”

“...”

“Thuộc hạ cuối cùng vẫn không hiểu. Tâm ý của thuộc hạ bao năm... Thần tôn người chưa từng hay biết?”

“...”

“Mỗi lần thuộc hạ cứu tỉnh người, người đều vì nàng ta mà siết cổ thuộc hạ.”

“...”

“Đến cuối cùng người vẫn nguyện che chở cho nàng ta...”

“Duyên số... Không thể cưỡng cầu.”

“...”

Cả hai lại lâm vào trạng thái trầm tư, xung quanh chỉ còn lại tiếng xe ngựa nhọc nhằn leo dốc...

***

“Có thật là đại ma đầu đang ở trong đó?” Từng tiếng hút khí kinh hãi vang lên, theo sau đó là những tiếng xì xào bàn tán không ngừng.

“Hoang đường! Đại ma đầu là kẻ thế nào? Một cô nương như ngươi lại có thể bắt được ả?”

“Phải đó! Tính lừa gạt chúng ta sao?”

Tiếng đồng tình càng nhiều, ước chừng có khoảng 6-7 tên nam tử.

“Hừ, mắt chó không thấy Thái Sơn. Bản cô nương không cần phí lời với các ngươi. Gọi Tàn quân sư ra đây!”

“To gan! Chỉ là một con nhóc mà cũng ngông cuồng!”

Tiếng đánh nhau bên ngoài thật ồn ào, chỉ vài chiêu liền biết thắng bại, tiếng rên la của đám nam tử tựa như tiếng heo bị chọc tiết, truyền đến tai ta từng trận buồn cười.

Ngủ ngốc!

Hải Kỳ là ai? Nàng ta muốn lấy mạng các ngươi chỉ sợ còn dễ hơn làm các ngươi hắt hơi một cái.

Thật lâu sau, có vẻ mọi chuyện đã êm ả, xe ngựa lại tiếp tục di chuyển chậm chậm. Tiếng vó ngựa bước trên nền đá thông thả, ước chừng khoảng nửa khắc, cỗ xe mới dừng lại.

Hải Kỳ không biểu cảm vén rèm xe lên, nàng ta cup mắt, cẩn thận nhấc cái lư hương vẫn đang tỏa khói bạc đưa lên trước mặt ta. Mùi khói lớn vón quanh mũi càng nồng hơn, ta nhăn mày tránh đi, áp chế cơn buồn nôn đang trực trào trong cổ họng xuống.

“Thần tôn, mời.”

Trong khoảnh khắc, con ngươi vốn tĩnh lặng của Hải Kỳ lóe lên ánh sáng vàng kim. Nàng ta cầm đầu dây xích nối với cùm sắt kéo ta ra ngoài.

À à...

Kiếp “Tiểu” kia vì quá suy yếu cùng phần nộ nên ta chưa hề nhận ra. Hóa ra, “Hải Kỳ” sớm cũng đã không còn là “Hải Kỳ” nữa.

Ta bị kéo đi trên con đường trải lụa đỏ, những kẻ đứng hai bên có muôn vàn biểu cảm tựa như trước đây. Kinh hách, sợ hãi, phần nộ, thù hận, hả hê... thậm chí còn có cả con mắt thèm thuồng nhìn ta. Nhưng trên hết tất cả vẫn là thái độ không thể tin nổi.

“Ả đúng là Đại ma đầu!”

“...”

“...”

“Dù ả có hóa thành tro ta cũng có thể nhận ra ả!”

“...”

“Chính là Đại ma đầu!”

“...”

“...”

“Trả lại mạng cho đồng môn cùng sư phụ ta!”

“...”

“Mau giết ả ta trừ họa cho võ lâm!”

“...”

“...”

Tựa như con mồi yếu đuối bị dã thú thềm thường, một đường ta đi có biết bao kẻ trực chờ muốn xông lên để lấy mạng ta. Nhưng phần lớn bọn chúng vẫn còn e sợ, phần còn lại bình tĩnh hơn, yên lặng chờ đợi quan sát tình hình.

Ta lại không biết “Hải Kỳ” từ bao giờ đã trở thành khách quý của Minh chủ vô lâm như vậy.

Nàng ta vừa kéo ta tiến tới bậc thềm đại sảnh, một lão già cầm quạt liền tiến đến ôm quyền hành lễ với nàng ta. Ngay sau đó một bóng áo xanh nho nhỏ nhào tới ôm lấy chân nàng ta.

“Hải Kỳ tỷ tỷ! Tại sao lâu lắm mới thấy tỷ trở lại vậy... Là người!!!”

Tiểu Vân Nhi vừa nhìn thấy ta ở đằng sau Hải Kỳ, thái độ mềm mại dễ thương lập tức trở thành thù địch. Con người nho nhỏ ánh lên tử sắc khó lòng phát hiện. Nộ khí vô thức phát ra tạo thành một cơn gió nhỏ phát lên mặt ta.

Chà... Mới chỉ mấy tháng đi chung mà thôi. Nàng ta đã có thể làm Vân Nhi thức tỉnh? Hơn nữa còn có thể dạy cho Vân Nhi che dấu yêu lực, quả nhiên không đơn giản.

“Vân Nhi, chờ lát nữa sẽ để người gặp nàng.”

Hải Kỳ khẽ xoa búi tóc nho nhỏ của Vân Nhi, sát ý của nhóc con lập tức thu lại, ngoan ngoãn nắm lấy váy của Hải Kỳ tiếp tục tỏ vẻ đáng yêu.

“Hải Kỳ cô nương, ngài quả nhiên thật lợi hại! Lại có thể bắt giữ được Đại ma đầu!” Lão già cầm quạt này giờ nhìn một màn không lên tiếng, bây giờ mới đằng hắng một tiếng phát biểu.

“Tần quân sư, đúng như giao ước ta đã mang Thần... Đại ma đầu tới đây, ngài có phải hay không giao cho ta thứ ta muốn?”

“Đương nhiên đương nhiên! Chờ sau khi Đại ma đầu bị tiêu diệt rồi, thứ đó chính là của cô nương!”

“Vậy phiền ngài chờ nuốt lời.”

“Trước mặt đông đảo quần hùng vô lâm cùng Bát đại môn phái chưong môn ở đây chứng kiến, Tần mỗ quyết không sai lời.”

“Tốt.”

Hải Kỳ cuối cùng hoàn thành giao dịch, liền trao cho lão già lư hương cùng dây xích đang trói ta. Sau đó cáo từ những kẻ đang ngồi trong đại sảnh rồi dắt Tiểu Vân Nhi rời đi.

“Đại ma đầu, không ngờ có một ngày người lại rơi vào tay chúng ta.”

Tiếng cười cùng tiếng hò reo vang lên rầm rộ, con mắt những kẻ xung quanh ta tràn đầy đắc ý cùng miệt thị biết bao nhiêu.

Ta cười thầm, con người a, người chỉ có thể lên mặt được khi người đối diện với kẻ “yếu thế” hơn người mà thôi.

Nhưng thôi kệ.

Tạm thời cứ cho chúng đắc ý một lúc đi.

40. Chương 39: Chương 39’

41. Chương 39

Khói bạc từ lư hương không ngừng lượn lờ, thi thoảng một con chuột nhỏ từ trong góc ló đầu ra xem xét lại lập tức chui trở lại. Ta bị treo trong một gian phòng nhỏ hẹp, hai mũi chân không chạm đất, chỉ cần một chút động đậy cũng khiến dây xích vắt qua xà nhà mất cân bằng đu đưa.

Cũng không rõ đã bị treo thế này bao lâu, xung quanh bốn bề bị phong bế, ngay cả một chút ánh sáng cũng không lọt vào được. Trên bức tường đối diện có một cái ô sắt nhỏ, cứ sau một khoảng thời gian nhất định

sẽ có người mở ô sắt ra để kiểm tra ta. Chỉ trong một tích tắc ô cửa mở rộng, một sinh vật nhỏ không ai để ý đã có thể len vào.

“Thật không ngờ, bản Thần tôn lâm vào bước đường này mà nàng ta vẫn nguyện ra tay giúp đỡ. Cũng không để ý chuyện ta trừng phạt nàng.” Ta cười với sinh vật nhỏ đứng đưa trước mặt, là một con nhện đen chỉ lớn hơn hạt đậu một chút, cũng là chính là “Ảnh” của A Bạch. Lí do A Bạch có thể nắm được cả những thông tin mà không ai có thể tìm ra, cũng chỉ đơn giản như vậy mà thôi. “Nói với nàng, ta sẽ ghi nhớ tấm lòng của nàng, chuyện này vốn là kiếp số của bản Thần tôn, không ai có thể can thiệp nổi.”

Chấm nhỏ tựa hồ như bối rối truyền đạt gì đó, cửa lớn đối diện đột nhiên có động. Ánh sáng đột ngột xông tới khiến ta nheo mắt, trong khoảnh khắc chấm nhỏ màu đen liền thả mình biến vào trong bóng tối...

Gương mặt có nét hao hao giống tiểu bảo bối xuất hiện, ta cúi xuống cười với tiểu Vân Nhi đang dò xét nhìn ta.

“Người giấu mẹ ta ở nơi nào?”

“Không nói cho người.” Ta cười cười nhìn hai gò má nhóc từ từ đỏ lên, bốn luồng khí như có như không quần lay thân thể ta từ từ siết chặt... “Tứ vĩ, cảm giác sau khi thức tỉnh thế nào?”

“...”

“Kí ức năm vạn năm kia đã lấy lại được chưa?”

“... Không cần người quản!”

“Hừ! Chỉ là một phần của ta lại dám chống đối lại ta? Sớm biết như vậy ngày đó ta nên bóp chết người.”

“Người là kẻ vong ơn bội nghĩa! Hải Kỳ tỷ tỷ vì người thiên tâm vạn khổ mới giải được độc cho người! Người lại trước sau chỉ muốn làm hại tỷ ấy! Ta còn lâu mới theo người làm hại Hải Kỳ tỷ tỷ.” Khí tức bao quanh thân thể nhanh chóng cô đặc lại, ta có thể cảm nhận được chúng gào thét muốn siết chết ta.

“Chỉ vì nàng ta cũng là chuyển thể của Thiên Sát sao?”

“Hải Kỳ tỷ tỷ mới chính là Thiên Sát chuyển thể! Người biết điều đó còn muốn hại tỷ ấy sao?” Áp lực quanh thân càng cường đại hơn, thậm chí cánh tay ta cũng bắt đầu xuất hiện những vết lằn...

“Vậy người cũng nên biết nàng ta sớm đã không còn là Hải Kỳ tỷ tỷ của người nữa chứ nhỉ?”

“... Nói dối!” Một vài chỗ xương gãy rắc một tiếng, xem ra cũng bị ép không nhẹ. Cổ họng bị cuốn chặt, cũng thật khó khăn ta mới có thể nói được một câu.

“Lí do hôm nay người đến đây... đâu phải để hỏi ta tiểu bảo bối ở đâu, đúng chứ?”

“Hừ!” Áp lực phút chốc rút về, tiểu Vân Nhi hậm hực thu lại khí tức sau đó chạy biến đi như một làn khói, tên gác cửa bên ngoài luống cuống phát hiện có điều gì đó không ổn, lại cảm thấy chẳng có gì kì lạ, chợt hần như tỉnh cơn mê vội vã đóng lại cửa sắt nặng nề.

Không gian lại một lần nữa chìm trong bóng tối, dây xích nối từ trần nhà khê khàng đu đưa qua lại. Những chỗ xương gãy từ từ hồi phục không dấu vết, ta khịt mũi, kể thứ ba ẩn nấp bên kia vẫn còn đang nhìn chăm chăm.

Hải Kỳ à Hải Kỳ, suy tính của người đừng mong ta sẽ giúp người thành toàn!

***

“Các vị bằng hữu giang hồ! Vô lâm chúng ta suốt năm năm qua không ngày nào yên ổn, cũng bởi vì Tà môn Thần giáo hoành hành bấy lâu. Trước tàn sát diệt môn, sau cướp bóc bảo vật, không tội ác nào không phạm. Thiên địa bất dung, lòng người phản nộ! Nay Thần giáo đã tuyệt, đại ma đầu Thần tôn cũng đã sa lưới, chính là ý trời đã định, nhân quả báo ứng. Chúng ta hôm nay sẽ thể thiên hành đạo!”

Cột sắt lớn sừng sững giữa trời, giữa muôn vàn trùng điệp nhân sĩ giang hồ, thân thể ta bị trói bởi xích huyền thiết.

Lão già cầm quạt đứng trước tế đàn dựng dưới cột sắt, giọng nói của lão tuy không lớn, nhưng lão sử dụng nội công truyền âm khiến cho toàn bộ đám nhân sĩ võ lâm ở dưới xa cũng nghe rõ mồn một.

“Tiêu diệt đại ma đầu! Thế thiên thành đạo!!!”

“Thế thiên thành đạo!!!”

“Thế thiên thành đạo!!!”

“Thế thiên thành đạo!!!”

“...”

“...”

Ta vô lực rũ trên cột sắt, trước đàn tế là một cái lư hương bằng đồng lớn hai người ôm, bên trong đó đốt loại hương ước chế ta.

Hải Kỳ... Hải Kỳ... Tại sao lại phản bội ta... Hải Kỳ...

“Tiểu!!! Tiểu!!!”

Tiểu bảo bối bị nhốt trong một cái lồng cách ta không xa, nàng không ngừng kêu gào hướng về phía ta, bên cạnh nàng là xác A Bạch đã hiện nguyên hình hồ ly trắng. Cả người nàng đầm máu cùng vết thương...

Hải Kỳ, Hải Kỳ... Uống công ta tin tưởng người, uống công ta giao phó tính mạng mình cho người...

Hải Kỳ...

“Vô lâm minh chủ đếnnnnn!!!!”

Biển người tản ra, một nam tử áo trắng dẫn đầu đoàn người tiến đến, khoảng năm sáu nữ tử đeo mạng sa mỏng nối gót theo hần. Tất cả võ lâm nhân sĩ thấy hần đều cúi người hành lễ.

“Tần quân sư.” Nam tử tiến tới chỗ lão già cầm quạt, lão liền nhường ngôi chủ vị cho hần.

“Minh chủ, cuối cùng huyết hải thâm thù của Lão minh chủ chúng ta cũng đã trả được!”

“Phải, ta đã đợi ngày này không biết bao nhiêu năm.” Nam tử nghiêng rằng hướng đến chỗ ta, ánh mắt căm hờn như thể chỉ muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy.

“Minh đạo trưởng, khi nào có thể bắt đầu?” Tần quân sư tiến tới phía trước đạo tràng, nơi đó có một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ đang ngồi nhập định, thoáng nhìn cũng có chút tiên phong đạo cốt.

“Các vị chớ vội, Đại ma đầu này nguyên hình là hồ yêu! Cần phải dùng tam vị chân hỏa để đốt nó... Nhưng trước tiên, phải làm cho nó mất hết yêu lực.”

“Xin đạo trưởng chỉ giáo.”

“Dùng cây kiếm làm từ gỗ đào ngàn năm này đâm xuyên tim yêu hồ, sẽ khiến cho nó hồn phi phách tán, không thể siêu sinh.”

“Được! Để ta làm.”

“Vậy phiền Minh chủ.”

Nam tử áo trắng nhận lấy kiếm gỗ từ lão đạo, hàn quang trong mắt hần lóe lên, chỉ trong nháy mắt hần đã phi thân tới trước mắt ta, vững vàng đứng trên đỉnh củi chất chồng.

“Đại ma đầu, ngày này năm năm trước ngươi giết chết cha ta, diệt cả Thần Mộ sơn trang chúng ta. Tất cả cũng chỉ vì Thiên Sơn Hồng tuyết liên. Ngày này năm nay, chúng ta sử dụng chính máu của ngươi bái tế những vong hồn bị ngươi sát hại!”

Thiên Sơn Hồng tuyết liên? Trong trí nhớ mập mờ của ta... dường như có gì đó không đúng! Đối diện với ánh mắt đầy sát ý của nam tử, trong đầu ta một mảng trống rỗng chẳng thể phân định...

Sau đó...

Kiểm gỗ đào ngàn năm không chút lưu tình đâm xuyên qua trái tim ta.

Tiếng gào tuyệt vọng của tiểu bảo bối xé nát tâm trí ta...

Mọi âm thanh dừng lại khoảnh khắc đó...

Biển người reo hò.

Lão đạo sĩ phóng lửa đen từ tay áo, ngọn lửa đỏ nhanh chóng liếm lấy núi củi khô, bao vây thân thể ta.

Không ai để ý.

Một bóng áo xanh thừa cơ hội lôi tiểu bảo bối ra khỏi lồng sắt, nàng không hề phản kháng mặc kẻ đó đẩy ngã nàng...

Trước khi mũi kiếm kia đâm xuống, kẻ đó khoái trá nhìn lên ta...

Hải Kỳ...

Hải Kỳ!!!

Ta gầm thét mặc cho Đào kiếm hút lấy linh khí, ta vùng vẫy trong biển lửa đen.

Tiểu bảo bối...

Tiểu bảo bối!!!

Tuyệt vọng nuốt chửng ta, đau đớn giày vò ta...

Ta bất lực chứng kiến hồn phách của tiểu bảo bối thoát ra, ngay lập tức liền bị Hải Kỳ bắt lấy chơi đùa, rồi nuốt trọn...

Thiên địa thất sắc, phong vân biến ảo.

Mặt đất dưới chân gầm thét, nứt ra từng rãnh vực sâu muôn trượng.

Lấy Hải Kỳ làm trung tâm, một quả cầu sáng xuất ra bao phủ toàn bộ đám võ lâm nhân sĩ xung quanh, tất cả đều bị nàng ta hấp thụ, khiến cho chúng tan thành tro bụi.

Bạch Long tái sinh, trời đất chuyển mình.

Chưa đủ...

Chưa đủ!

Ta trân trân nhìn Bạch Long hiện thế, trên từng lớp vẩy trắng khảm sâu hoa văn lam tím yêu dị. Thần thể to lớn che khuất bầu trời...

Không phải!

Không phải nàng...

Vẫn chưa phải nàng!!!

Từ trong sóng cuộn gió gào, một đại hồ ly bốn đuôi xông tới tấn công Bạch Long. Nhưng Bạch Long quá to lớn, chỉ một cái gẩy chân cũng khiến cho đại hồ ly văng xa trăm trượng.

Lư đồng đỏ nghiêng, trầm hương đã tắt, huyền thiết trở thành sắt vụn. Ta dùng chút hơi tàn rút Đào kiếm ra. Thân thể lung lay trực đổ, cuồng phong đánh cho ta ngã trái ngã phải.

Tiểu Vân Nhi...

Để ta giúp người.

Tập trung toàn bộ chút Thần lực cuối cùng, ta biến bản thân trở thành băng tiễn. Xé gió bay đi, đâm thủng tấm vẩy ngực tim rồng.

Trước khi thần thức tan vào hư vô, ta cũng đã kịp nhìn thấy Tiểu Vân Nhi tự thiêu cùng trái tim Bạch Long.

Bạch long chết.

Từ nay trong Tam giới cũng không còn Thập Tam Vĩ Hồ nữa.

42. Chương 40: Chương 40'

43. Chương 40

“Đại ma đầu, giờ chết của ngươi đã đến rồi!”

Hừm, ta mới chỉ chớp mắt một lúc thôi, đám ruồi bọ đã tới quấy rối giấc ngủ của ta rồi! Chuyện cũ trong mơ, vốn là kết cục một kiếp kia của “Tiểu”, nếu ta đã sống lại rồi, đương nhiên sẽ không để nó xảy ra nữa.

Đầu xích móc trên tường được nối lỏng, dây xích kéo căng nặng nề thả lỏng ra, cơ thể ta vì vậy cũng rơi xuống đất, bả vai bị sợi xích lớn bằng bắp tay đập trúng, ngay sau đó bọn chúng liền hất một thứ chất lỏng tanh tưởi đặc sệt lên trên người ta...

Là máu chó...

“Hừ! Đại ma đầu như ngươi cũng có ngày hôm nay!”

Tiếng cười nhạo vang lên không dứt, ta mặc kệ chúng, tự mình đứng thẳng dậy. Về chế giễu của chúng lập tức tắt vụt, mặt mày thất sắc nhìn đám máu chó trên người ta bị băng cứng lại, sau đó tất cả rơi xuống lạo xạo, không còn vương lại một chút nào.

“Mau! Mau đem lư hương lại!”

Ta cười khinh bỉ. Muốn sỉ nhục bản Thần tôn sao? Nào có dễ dàng cho các ngươi như vậy?

Lúc Hải Kỳ cùng đám người đứng đầu võ lâm chạy tới, bên trong buồng giam đã trở thành cảnh huyết sát địa ngục. Lư hương bằng đồng bị chẻ đôi. Y phục tím nhạt của ta sạch sẽ đứng giữa đồng như nhớp tanh tưởi, có vẻ không thích hợp cho lắm.

“Ngươi...!!!” Một số kẻ yếu bóng vía sớm đã nôn mửa, những kẻ gan lì hơn mặt mày đều trắng bệch, chỉ có duy nhất Hải Kỳ bình tĩnh nhìn ta không một chút cảm xúc nào.

“Sao? Ai muốn gia nhập cùng bọn chúng thì lên đây.” Ta cười nhạt, cho dù hai tay bị gông cùm trói chặt thì làm sao? Vốn dĩ bản Thần tôn giết người đều không cần động thủ. Ta giật nhẹ một cái, cùm sắt đen liền gãy thành hai nửa, rơi lộp bộp xuống nền đất be bét máu.

“Đại ma đầu! Đến bây giờ ngươi vẫn còn ngoan cố không biết hối cải sao!?”

“Hối hay không hối, cũng chưa đến lượt đám phàm tục như các ngươi đủ tư cách trừng trị bản Thần tôn. Xà yêu hai ngàn năm lại càng không có tư cách!” Ta cười nhạt, chậm rãi bước ra khỏi buồng giam, đám người bên ngoài liền sợ hãi lùi xa ra ba trượng.

Con ngươi vốn đen láy của Hải Kỳ lập tức lóe lên sắc vàng, nàng ta nhanh chóng giấu đi vẻ mặt khát máu, gần từng tiếng hướng đến ta “Đại ma đầu, sắp chết rồi còn muốn hồ ngôn loạn ngữ!”

“Bản Thần tôn cũng muốn xem xem kẻ nào đủ bản lĩnh lấy cái mạng nhỏ này!”

Ta phát động sát ý, lập tức Vạn băng kiếm được kết tinh từ trong không trung, từng mũi nhọn sắc lạnh chìa xuống đám người hốt hoảng bên dưới. Hơi thở chết chóc bao trùm toàn bộ sân viện nhỏ.

“Hừ! Để ta xem ngươi làm sao ra tay.” Hải Kỳ trước sau như cũ vẫn trấn định, bộp bộp vỗ tay hai tiếng, những kẻ áo lam liền khiêng tới một cỗ kiệu.

Vạn băng kiếm lập tức run lên.

Khí tức này...

Không thể nào!?

Màn trướng vén lên, bên trong kiệu rõ ràng là tiểu bảo bối vẫn đang say ngủ, Tiểu Vân Nhi ở bên cạnh ả nhân kè móng vuốt bé nhỏ nhưng sắc nhọn bên cổ nàng.

“Người dám động đến nàng!!!”

Ta phát động khí tức, kinh lực cuốn tung cát bụi cùng những kẻ dư thừa bay xa, Hải Kỳ đứng trấn định trong hỗn loạn, mặt không đổi sắc nhìn vạn mũi kiếm băng đâm tới, nhưng tất cả đều dừng lại chỉ cách nàng ta một phân...

“Nếu người dám thử, thì cứ việc thử xem...” Nàng ta nhếch môi, ánh mắt đảo đến bên trong cỗ kiệu, móng vuốt của Tiểu Vân Nhi đã trực chờ trên động mạch của tiểu bảo bối, máu từ đó nhỏ ra từng giọt... “Mạng của nàng ta qua trọng, hay giết ta quan trọng hơn? Ta liền muốn xem xem.”

Vạn băng kiếm rơi xuống hóa thành nước thấm ướt mặt đất, ta vô lực rũ tay để mặc Hải Kỳ lần nữa xiềng xích ta trong huyền thiết. Trước khi rời đi, ta đành ảm đạm nhìn tiểu bảo bối nằm trong tay Vân Nhi lần cuối cùng.

Sắp rồi...

***

“Các vị bằng hữu giang hồ! Vô lâm chúng ta suốt sáu năm qua không ngày nào yên ổn, cũng bởi vì Tà môn Thần giáo hoành hành bấy lâu. Trước tàn sát diệt môn, sau cướp bóc bảo vật, không tội ác nào không phạm. Thiên địa bất dung, lòng người phẫn nộ! Nay Thần giáo đã tuyệt, đại ma đầu Thần tôn cũng đã sa lưới, chính là ý trời đã định, nhân quả báo ứng. Chúng ta hôm nay sẽ thể thiên hành đạo!”

Vẫn là cột sắt lớn sừng sững giữa trời, giữa muôn vạn trùng điệp nhân sĩ giang hồ, thân thể ta lại một lần nữa bị trói bởi xích huyền thiết. Dù là muện hơn một năm so với kiếp kia, nhưng cảnh và vật này vẫn tuyệt không thay đổi.

“Tiêu diệt đại ma đầu! Thể thiên thành đạo!!!”

“Thể thiên thành đạo!!!”

“Thể thiên thành đạo!!!”

“Thể thiên thành đạo!!!”

“...”

“...”

Tiểu bảo bối bị nhốt trong một cái lồng cách ta không xa, gương mặt an ổn ngủ say của nàng khiến trái tim ta dịu nhẹ. Không cần thiết phải khiến nàng lo lắng, chỉ cần ngủ một giấc thôi, đến khi tỉnh dậy sẽ là trời quang mây tạnh. Cho dù là thiên kiếp, ta cũng sẽ hóa giải nó cho nàng.

“Vô lâm minh chủ đếnnnn!!!!”

Biển người tản ra, nam tử áo trắng đó cho dù đi giữa biển người cũng trở nên nổi bật, năm, sáu nữ tử mang mạng sa như cũ theo gót chân hắn. Mà hắn, lại là người mà Lưu Diệp biết cực kì rõ ràng.

Dương Phong.

Vị trí trái tim tự động nhói lên, ta liền hiểu tại sao từ đầu Lưu Diệp lại có ác cảm với hắn đến vậy. Đào kiếm xuyên tim, thần thức bị thiêu đốt quả thật cũng không dễ chịu gì.

Hắn bước đến gần đàn tề, như cũ chào hỏi Tàn quân sư. Lão già liền nhường ngôi chủ vị cho hắn.

“Minh chủ, cuối cùng huyết hải thâm thù của Lão minh chủ chúng ta cũng đã có thể trả được!”

“Phải, ta đã đợi ngày này không biết bao nhiêu năm.” Hắn nghiêng rằng hướng đến chỗ ta, ánh mắt căm hờn khóa chặt, như cũ vẫn là sát ý muốn giết ta ngay lập tức.

“Minh đạo trưởng, khi nào có thể bắt đầu?” Tần quân sư lặp lại công việc của hần, lão đạo già vẫn là kẻ ra vẻ tiên phong đạo cốt kia.

“Các vị chờ vội, Đại ma đầu này nguyên hình là hồ yêu! Cần phải dùng tam vị chân hỏa để đốt nó... Nhưng trước tiên, phải làm cho nó mất hết yêu lực.”

“Xin đạo trưởng chỉ giáo.”

“Dùng cây kiếm làm từ gỗ đào ngàn năm này đâm xuyên tim yêu hồ, sẽ khiến cho nó hồn phi phách tán, không thể siêu sinh.”

“Được! Để ta làm.”

“Vậy phiền Minh chủ.”

Dương Phong nhận lấy kiếm gỗ từ lão đạo, hàn quang trong mắt hần lóe lên, nháy mắt đã phi thân tới trước mắt ta, vũng vàng đứng trên đồng củi.

“Đại ma đầu, ngày này sáu năm trước ngươi giết chết cha ta, diệt cả Thần Mộ sơn trang chúng ta. Tất cả cũng chỉ vì Thiên Sơn Hồng Tuyết Liên. Ngày này năm nay, chúng ta sử dụng chính máu của ngươi bái tế những vong hồn bị ngươi sát hại!”

Lại là Thiên Sơn Hồng Tuyết Liên, ta lục lọi trong trí nhớ hồi lâu, cuối cùng nhớ được quả thật có một lần ta có tới nơi gọi là “Thần Mộ sơn trang” gì đó tìm được cho tiểu bảo bối. Nhưng đó là lần duy nhất ta tay không trở về, bởi vì không thể tìm thấy Hồng

Tuyết Liên...

Đào kiếm vung lên, sát ý trong mắt Dương Phong nồng đậm, tiếng hút khí hưng phấn từ bốn phía ngưng đọng trong khoảnh khắc...

Kiếm ảnh chớp nhoáng, va chạm cùng huyền thiết tạo lên tiếng vang thật lớn, sợi dây xích nặng nề cứ như vậy mà đứt đôi. Cơ thể ta được giải thoát liền được hần ôm lấy, vũng vàng đáp xuống đài cao.

Từ trong đám đông chưa hết bàng hoàng vì chuyện vừa xảy ra, mười sáu bóng dáng nữ tử trước tiên đã phi thân lên trần thủ xung quanh Dương Phong, từ đầu đến cuối, đều không tỏ một chút e dè, cho dù là bị vây hãm bởi hàng ngàn nhân sĩ.

Ngay cả chính ta cũng kinh ngạc không kém.

Cái gì Thần Mộ, cái gì diệt môn, thậm chí cả thù giết cha hần cũng không muốn báo sao? Cho dù ta không diệt tộc nhà hần, nhưng việc hần vừa làm, chẳng phải là tuyên chiến với toàn bộ võ lâm sao?

“Ngươi vừa bỏ qua cơ hội báo thù cuối cùng.” Ta thì thầm bên tai hần, lỡ đi cơ hội này rồi, muốn giết ta, chỉ sợ đám phàm nhân các người sẽ vĩnh viễn không có hi vọng.

“Không sao, thù này dù sao cũng không phải tính trên người nàng.” Hần lưu luyến vuốt xuống sợi tóc mai vương trên môi ta, con ngươi dịu dàng kia, hoàn toàn trùng khớp với khi hần nhìn Lưu Diệp. “Bảo vệ nàng ấy!”

Hai nữ tử mang mạng che lập tức che chắn cho ta. Trước trùng điệp kẻ thù, Dương Phong rút kiếm chia về phía Tần quân sư.

“Máu dùng để tế vong hồn phụ thân ta, hôm nay vẫn sẽ phải chảy, nhưng phải là của người mới đúng!”

“Minh chủ, người nói lời này là ý gì?”

“Kẻ giết hại phụ thân ta hòng chiếm đoạt Hồng Tuyết Liên, chẳng phải là ngài sao? Tần Chính!”

“Minh chủ, người đừng quên, bấy lâu nay là ai giúp người gây dựng lại Thần Mộ sơn trang, là ai thay người diệt trừ thích khách muốn lấy mạng người, thậm chí còn giúp người yên ổn ngồi trên chức Minh chủ Võ lâm!”

“Thích khách đều do người phái đến, Minh chủ võ lâm cũng là do người an bài. Mục đích của người, cuối cùng vẫn là Hồng tuyết Liên ở trong tay ta. Chẳng lẽ ta còn phải biết ơn người sao?”

“Thần Mộ Phong! Không ngờ ngươi lại cùng phe với Đại ma đầu!” Tàn quân sư đột nhiên hô lớn, hấn vung kiếm trước tiên kích động đám nhân sĩ bên dưới, sau đó phi thân hòa mình vào đám đông trùng điệp.

“Giết hần!!!”

“Giết đại ma đầu!”

“Giết quân phản bội!!!”

Biển người xông đến tựa như vũ bão, cho dù đám người Dương Phong lấy một địch trăm cũng không thể thoát vòng vây. Chém chém giết giết, chẳng mấy chốc tất cả đều thương tích đầy mình...

Không ai chú ý đến.

Lồng sắt giam giữ tiểu bảo bối mở lớn, Hải Kỳ mượn lúc hỗn loạn liền muốn thực hiện mưu đồ của nàng ta.

Tiểu bảo bối ngủ sâu không hề phản kháng bị nàng ta lôi ra ngoài, lưỡi kiếm lạnh băng một lần nữa đâm vào trái tim nàng, mang đến trái tim ta cũng từng cơn co rút...

Hải Kỳ cười cuồng dại, nhanh tay bắt lấy hồn phách vừa thoát ra, sau đó nhìn ta cười mỉa mai. “Ngươi cuối cùng cũng không bảo vệ được nàng ta.” Rồi nuốt gọn linh hồn tiểu bảo bối.

Cái ta chờ...

Chính là lúc này!

44. Chương 41: Chương 41'

45. Chương 41

Hải Kỳ vận vẹo đầu đón, thân thể ả ta dần bay lên không trung, yêu khí phát ra cuộn cuộn dung nhập với cuồng phong tạo thành một vùng xoáy sáng rực khắp không gian.

Sấm sét rền vang, mây đen vần vũ che kín bầu trời, từng đợt thiên lôi từ trên chín tầng trời không ngừng đánh xuống cuộn khí, từng đợt từng đợt đều khiến cuộn khí càng xoáy mạnh và nở to hơn...

Đám võ lâm nhân sĩ chứng kiến cảnh tượng trước mắt đều hoảng loạn cực độ, không còn kẻ nào còn nhớ đến việc phải tấn công chúng ta nữa. Ngay cả Dương Phong cùng những nữ tử hộ vệ của hắn cũng lâm vào bối rối, không biết phải làm gì tiếp theo.

“Mau rời khỏi chỗ này! Càng xa càng tốt.”

Tiếng gào thét xung quanh át đi tiếng nói của ta, từ trong vùng xoáy bắt đầu vươn ra hàng trăm roi lửa, chúng tóm gọn tất cả đám nhân sĩ võ lâm trong vòng một dặm, thân thể cùng hồn phách những kẻ xấu số liền bị nghiền nát không còn lại chút gì...

Đây mới chính là mục đích cuối cùng của Hải Kỳ khi giao ta cho đám võ lâm, ả muốn gom tất cả bọn chúng lại một chỗ, sau đó cắn nuốt luôn một lần! Ngày hôm nay có hơn vạn người tụ tập tại đây để chứng kiến ta bị tử hình, nhưng chúng lại không ngờ kẻ chết cuối cùng lại chính là bản thân chúng! Hiện tại phần lớn đều đã bị Hải Kỳ nuốt trọn để bổ sung nguyên khí, số còn lại nhao nhác như kiến tránh mưa, cho dù có vận khinh công bay cao hay xa đến đâu, cũng không thể thoát khỏi roi lửa tựa như rắn rết.

Cuộn khí xoáy ngày càng dữ dội, những roi lửa dần thành hình là những con Ma xà đỏ rực, hung ác cắn nuốt mọi vật sống trong tầm mắt...

Một con đại ma xà uốn lượn nhìn xuống ta, ánh mắt đói khát thêm thường đầy nguy hiểm, đầu lưỡi chẻ đôi không ngừng thò ra thụt vào, phần khích như thể tìm được miếng mồi béo bở. Chỉ chưa đầy một giây, nó đã bắt đầu lao đến! Cùng với hướng tấn công của đại xà, mặt đất dưới áp lực cùng nhiệt độ khủng khiếp liền bốc cháy rồi toác làm đôi...

Ta còn có thể thấy rõ khoang miệng đỏ lôm cùng những nanh độc sắc nhọn đánh úp xuống về phía mình.

“Chạy mauu!!!”

Dương Phong bấy giờ mới chợt tỉnh cơn mê, hấn lao đến trước mặt ta, che chắn ta khỏi ma xà đang phóng tới, nhưng trước áp lực cực đại của ma xà, hấn lập tức bị nuốt chửng...

Không còn một mảnh vụn...

...

...

..

Sẽ là vậy nếu ta mặc kệ hấn.

Ta lạnh lùng nhìn cái đầu ma xà lăn lóc trên mặt đất, lửa cùng băng tranh đấu tạo thành những tiếng xèo xèo, sau đó băng tan đi, tất cả chỉ còn lại từng vũng nước nhỏ.

Đám ma xà còn lại đang không ngừng giết chóc cũng lập tức dừng hành động, bọn chúng ném những ánh nhìn nguy hiểm lên cái thân rắn mất đầu bên kia, lại quay đến phía ta, ánh mắt càng ngoan độc hơn.

“Đưa nàng đi đi.”

Ta vừa dựng kết giới chống đỡ lũ ma xà điên cuồng tấn công vừa liếc nhìn Dương Phong đang thần thờ nâng cái xác hồ ly màu trắng trong lòng, nếu như không có nàng ta đỡ cho hấn một chiêu kia, cho dù đã bị ta cản lại kịp thời thì thân xác con người chắc chắn cũng đã tan xương nát thịt.

A Bạch à A Bạch, để tránh một kiếp kia của người ta đã phải đuổi người đi, nhưng cuối cùng người vẫn phải bỏ mạng tại nơi đây...

Thiên ý... Chẳng lẽ không thể thay đổi sao?

Từ cửu trùng thiên, một cột sáng đột ngột rẽ mây giáng xuống trung tâm vùng xoáy nơi Hải Kỳ đứng, đám ma xà điên cuồng đột ngột bị hút vào bên trong, cuồng phong càng gào thét, vạn vật bị hút vào vùng xoáy càng nhanh, một cái kén khổng lồ dần hình thành. Tiếng rỗng gầm như xa như gần, từ bên trong hỗn khí, bạch long bắt đầu tái tạo nhục thể...

Ta tạo kén bằng vũng chắc bao bọc lấy đám Dương Phong, vạn khí đẩy kén băng bay đi càng xa càng tốt, tránh cho bọn họ khỏi bị cuốn đi. Bản thân bay lên khỏi mặt đất, đối diện với Bạch Long từ trên cao.

Chỉ có lúc này!

Chịu đựng cơn đau đớn từ trong tận tâm can xương tủy, áp chế xuống bản năng mạnh mẽ muốn ngăn cản ta thương tổn Thiên Sát.

Đó không phải Thiên Sát!

Đó sớm đã không còn là Thiên Sát nữa!!

Vạn băng kiếm kết tinh, từng cái từng cái dài hơn hai trượng lao xuống tấn công Bạch Long, đâm sâu vào trong cốt tủy khiến nó càng gằm thét dữ dội hơn.

Bạch Long chưa thành hình, vậy rồng chưa mọc hết, lại bị vạn băng kiếm công kích liên tục khiến cho nó ngày càng điên cuồng, con người hoàng kim mở lớn, cái đầu lộ ra khỏi tổ kén, miệng lớn thở ồ ồ, thổi từng dòng chướng khí quán lấy ta.

Tụ khí tại bàn tay, ta vạn chướng phong đánh tan chướng độc như vũ bão ập tới, tay kia kết tinh thêm vạn băng kiếm tiếp tục tấn công mắt rồng. Nó càng gào rú điên cuồng hơn, càng cuồng nộ bay cao hơn khỏi kén tổ.

Cùng lúc, để lộ ra vị trí trái tim chưa được vây rồng che chắn hoàn toàn.

Điểm yếu của rồng là trái tim, cho nên vây rồng ở vị trí trái tim là chắc chắn nhất, cứng rắn nhất trên cơ thể, hoàn toàn bất khả xâm phạm...

Kiếp trước ta đã phải đánh đổi chính bản mạng để phá nó... còn bây giờ thì không cần nữa.

Hơi nước trong không khí do hỏa khí từ Ma xa vốn đã bị đốt cháy gần hết, lại bị ta vắt kiệt để tạo thành vụn kiếm băng, hiện tại nếu ta muốn tạo thêm băng kiếm cũng có chút khó khăn...

Băng kiếm ngày càng mỏng manh, thậm chí chưa chạm được vào Bạch Long đã bị bốc hơi biến mất...

Bạch long quần quai đau đớn, miệng lớn hướng lên trời gầm một tiếng, nhả ra hàng hà sa số chương độc cùng xú khí, đất trời lập tức rung chuyển, xung quang kén rồng, mặt đất nứt toác tạo thành vực sâu muôn trượng.

Chương khí thâm nhập vào phong vân, mưa lớn bắt đầu trút xuống, từng hạt mưa tựa như chất độc ăn mòn, rơi trên vụn vật phát ra những tiếng xèo xèo.

“Mưa axit?” Trong trí nhớ của Lưu Diệp, loại mưa này chỉ có hại mà không có chút lợi nào. Trước khi ta dừng xong băng khiến bao quanh thân thể, thứ nước mưa kịch độc này cũng đã khiến cho y phục của ta bị cháy gần hết, toàn thân không nơi nào không bị phỏng, cho dù vết thương mau chóng lành lại, nhưng cảm giác quả thật không dễ chịu chút nào...

“Mưa... càng tốt cho ta hành động.”

Ta ngưng tụ pháp lực, hút toàn bộ nước mưa xung quanh tại bàn tay. Không cần nhiều nữa, chỉ cần một chiêu duy nhất nữa mà thôi...

Băng kiếm khổng lồ rất nhanh kết tinh, lưỡi kiếm ánh lên sắc xanh đen của độc chất, trong chớp mắt đã dài hơn năm trượng.

Bạch Long tắm trong mưa độc, con mắt bị thương nhanh chóng lành lặn, lớp vảy ở tim cũng đẩy nhanh tốc độ hình thành hơn.

Cơ hội của ta chỉ còn một chiêu này mà thôi!

Băng kiếm xé gió lao đi, xuyên qua màn mưa, xuyên qua cuồng phong bão táp, nhắm ngay hướng lớp vảy mỏng manh chưa thành hình tại tim Bạch long mà đâm tới...

...

...

“Mẹ kiếp!!!”

Băng kiếm dừng lại tại không trung cách Bạch Long một trượng, sau đó tan tành thành ngàn vụn mảnh... Trong màn mưa, bóng dáng nhỏ nhỏ của Vân Nhi bất chấp bị xối độc chất, hai tay giang ra bảo vệ che chắn cho Bạch Long.

“Không được!!! Người làm vậy cũng sẽ giết luôn Hải Kỳ tỷ tỷ!!!” Thân thể Vân Nhi không một chút che chắn trong màn mưa, từng mảng da bị nước mưa ăn mòn phồng rộp đỏ ửng lên, nhưng con bé không hề để ý, từ đầu đến cuối đầu muốn che chắn cho Bạch Long đằng sau nó.

“Ngu ngốc!!! Người cũng muốn thân xác của nàng bị kẻ khác chiếm đoạt sao!!?” Ta tiếp tục ngưng tụ thêm vài băng kiếm khác, tất cả đều bị Vân Nhi chặn lại. Con bé tuy pháp lực cao hơn ta, nhưng nó chỉ hoàn toàn phòng thủ, không hề muốn tấn công.

“Ta không quản!!! Ta không muốn nhìn thấy nàng chết trước mặt ta nữa!!” Tiếng cuối cùng con bé gào lên, tứ vĩ trắng bạc vươn dài ra, toàn bộ nước mưa bị hút lại, lập thành cầu băng bao bọc toàn bộ thân thể Bạch Long...

“...”

“...”

Bạch long không còn quấy phá, tất cả rơi vào im lặng, mây đen tan đi như chưa từng có một hồi phong ba. Ta đối diện với bóng dáng bé nhỏ của Vân Nhi, không thể nếm nổi tư vị trong lòng là gì...

Ta từng muốn giết nó không chỉ một lần...

Ta cũng từng vì nó làm không ít chuyện...

Cũng như tiểu bảo bối vì nó mà cũng đã phải trả giá quá nhiều...

“Người không muốn nàng chết... Nhưng người lại có thể trở mắt nhìn Vương Nhi chết sao? Người quên là ai đưa người ra khỏi Núi Thiên Hồ sao? Người quên ai đã lao tâm khổ tứ vì người, vất vả trợ giúp người lúc người nhập quan sao? Người quên mất ai vì nuôi lớn người mà phải bươn chải kiếm sống nơi dung chỉ tục phần sao? ”

“Ta...ta... ta không muốn mẹ chết... Ta không muốn ai chết... Nhưng Hải Kỳ... Hải Kỳ tỷ tỷ... Thiên Sát... Ta đã phải chờ hơn năm vạn năm... Năm vạn năm chỉ có mình ta... Năm vạn năm... Ta không muốn... Mẹ ơi...” Nó òa khóc, tiếng khóc tê tâm phế liệt đến tận xương tủy, từng hạt châu ngọc từ khó mắt không ngừng tuôn rơi...

Ta biết đây là lần đầu tiên nó khóc, khóc vì bất lực cùng đau lòng... Chính bản thân ta cũng không thể kìm nén nổi bi thương kia...

Năm vạn năm người chờ đợi một người...

Nhưng người có biết năm vạn năm đó khi người an ổn ngủ sâu tại núi Thiên Hồ, dưới

Vô Gian Địa Ngục ta đã phải trải qua những gì không?

Cầu băng sau lưng Vân Nhi đột ngột vỡ nát, đầu rồng lớn phóng ra ngoài, trong khoảng khắc nuốt trọn luôn Vân Nhi vào bụng...

Mảnh giáp tại tim đã hoàn toàn vững chắc, nó gian xảo từ trên cao nhìn xuống ta cười cười...

“Ồ ily ngục!”

46. Chương 42

Cõi Thanh Cảnh mây khói lượn lờ, ngút tầm mắt cũng chỉ có mây với mây, đình đài lưa thưa ẩn trong hư ảo, thoang thoảng còn có mùi thuốc nhẹ nhẹ.

Bên trong đại điện đơn giản, trầm hương từ từ nhả khói mơ hồ, lão già Thái Thượng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, vừa vuốt chòm râu trắng tinh vừa đều đều kể chuyện.

“Ma Quân Vương Thiên Sát khi xưa vốn là thượng cổ thần thú, là Bạch long Thần, cùng với Hắc long Thần một đôi, tạo thành Âm - Dương của trời đất. Nhưng mà... không hiểu sao mười vạn năm trước Bạch long Thần đột nhiên nổi điên sát hại Hắc long, làm cho Hắc long Thần hồi yên phi diệt, độc ác hơn, còn khiến cho thần thể Hắc long tan vào Tam giới, vĩnh viễn không thể tái sinh.

Bạch long Thần hủy đi âm dương cân bằng, gây nhiễu loạn quy luật của trời đất, khiến cho Tam giới đảo lộn, nhật nguyệt hỗn loạn, tội lớn không thể dung tha, Thiên giới phải mất hơn ba vạn năm mới bù đắp được hậu quả. Cũng vì vậy mà Bạch long Thần bị tổng giam vào Sát ngục tại nơi giáp ranh hai giới Tiên - Yêu, để ngài ấy vĩnh viễn bị Độc hỏa thiêu đốt, đời đời kiếp kiếp không dứt trừng phạt. Ai ngờ, chỉ sau một vạn năm ngài đã dọa ma, phá tan Sát ngục, lại bình định Yêu giới lẫn Ma giới, trở thành Ma quân.” Lão lim dim hai mắt hồi tưởng lại chuyện xưa, giọng nói già nua không có chút cảm xúc nào.

“Không dọa ma thì để cho các người hành hạ đến giờ sao?” Ta bĩu môi.

“Cái đó là.... Aiya... Hắc long - Bạch long vốn là thần thú đứng đầu thiên địa, cùng nhau cai quản Âm - Dương, cùng tương sinh tương khắc. Nay Hắc long bị sát hại, cũng giống như Âm Dương đảo lộn, Bạch long tuyên bố muốn thống trị Tam giới chúng sinh, làm sao Thiên giới có thể để yên? Hơn nữa hậu quả khi đó thậm chí còn kinh khủng hơn Thập Tam Vĩ xuất thế.”

“Cái đó là do Thiên Giới vô năng đoán mò.” Ta phỉ phật tàn tro bám trên gấu áo.

“Ày... cái đó...là bởi vì từ thuở xa xưa đã có lời Sấm truyền: Thập Tam sinh, Thiên giới vong, Tam Giới loạn... Thế nên chúng ta mới phải làm vậy...”

“Có mà các ngươi sợ Thiên Sát hợp lực cùng Thập Tam Vĩ sẽ phá nát Thiên đình nhà các ngươi thì có!” Ta liếc mắt khinh bỉ.

“Chẳng phải đã làm rồi sao...” Lão lẩm bẩm.

“Còn nói không phải? Ta từ đầu đến cuối chỉ có ý nghĩ ngoan ngoãn làm sủng vật, nếu không phải các ngươi... hừ hừ! Đều là do các người tự chuốc lấy!”

“Ách... Phải phải...Bản thân lão cũng phải mất tới hai vạn năm luân hồi mới trở lại được Thiên đình, âu cũng là nhân quả lão phải nhận... đã qua cả rồi, qua cả rồi, Ngài không thấy hiện tại Thiên giới đã thay đổi rất nhiều rồi sao?”

“Hai vạn năm cái cóc khô! Mau nói tiếp chủ đề chính!”

“Aiz... Dựa trên những điều mà Ngài nói, những sự việc đã xảy ra trong ký ức do chuyển sinh của Ngài mang theo kia, lão có thể suy đoán thế này. Nguyên thân của Ma quân vốn là Bạch long Thần, cho dù bị đánh tan nhục thể thì thần hồn vẫn thuộc long tộc, vì vậy, cũng giống như thần tiên chúng ta xuống trần lịch kiếp, sau khi phạm thân chết đi sẽ hồi phục lại Thần thể cùng tu vi sẵn có. Chỉ có điều...”

“Điều gì?”

“Nếu quả thật Long Thần nhờ vậy mà hồi sinh, chẳng phải Tam giới lần nữa sẽ gặp họa sao? Hơn năm vạn năm qua chúng ta khó khăn lắm mới khôi phục được tiên khí của Thiên Giới, trong khi Yêu – Ma hai giới ngày càng lớn mạnh, nay Ma Quân thượng cổ tái sinh, vậy chẳng phải Thiên giới lại lâm nguy sao? Tam giới mất cân bằng, Nhân giới sẽ chịu thiệt hại nhiều nhất!”

“Thiên giới Thiên giới! Rốt cuộc các người cũng chỉ vì sợ bị mất chỗ ngồi nên mới ra sức đàn áp Yêu tộc chúng ta! Nói như ngươi vậy thì Thiên Sát đã luân hồi hơn ngàn năm, phạm thân cũng phải thay đến hàng trăm lần, cũng đâu có thấy nàng trở về nguyên hình đâu? ” Ta có chút không kiên nhẫn phất tay, vài nhánh băng nha nhọn hoắt phóng ra hướng đến chỗ Thái Thượng, lão hoảng hốt lặn một vòng tránh né, chòm râu trắng bạch rung rung sợ hãi...

“C..C...Cái này... cho nên lão suy đoán, cô nương này chính là chìa khóa.” Lão chỉ tay về phía tiểu bảo bối.

“Tiểu bảo bối sao?”

“Thế này, nguồn gốc Thần lực của Thần Long bao gồm hai cái. Thứ nhất, là bản thân tu vi trong Thần thể, thứ hai, là Long châu.”

“Long châu?”

“Phải, đó là mệnh căn cũng là tiên căn bẩm sinh của Thần long. Khác với yêu vật thông thường phải trải qua tu luyện gian khổ mới có nội đan, sau đó từ từ tu thành tiên căn. Thần long sinh ra đã là Thần thể, có nội đan, có tiên căn không cần tu luyện. Mà bản chất của tiên căn đó chính là Long châu. Nói cách khác, Thần long không có Long châu thì không khác gì thường luồng. Thậm chí còn không thể hiện chân thân.”

“Nói vậy... tiểu bảo bối là Long châu của Thiên Sát?” Cho nên, lúc đó nàng ta mới ăn hồn phách của tiểu bảo bối... Để hiện nguyên hình?

“Có thể cho là như vậy... Địa tạng Bồ Tát quảng đại đã lường trước được việc này, nên Ngài ấy mới tách Long châu và bản thể của Ma quân thành hai linh hồn riêng biệt, đưa vào luân hồi hai người khác nhau. Thật không ngờ...”

Ta không nghe lão nói nữa, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nhợt nhạt của tiểu bảo bối, nếu quả thật để Thiên Sát hồi sinh mà phải giết tiểu bảo bối...

Chỉ bằng chính tay ta sẽ giết nàng...

***

Thiên địa một lần nữa rơi vào bóng tối, mưa độc một lần nữa tuôn rơi, Thần long cường đại che khuất một nửa bầu trời, đôi thần nhãn hoàng kim khinh bỉ nhìn xuống ta cười cợt, trên lớp vảy bạch kim ẩn hiện những hoa văn xanh tím ánh vàng... Tựa như năm vạn năm trước đây “Nàng” hiện chân thân trước mắt ta...

Hết rồi...

Lớp vảy trong tim đã thực sự thành hình, thiên đao vạn kiếm cũng chẳng thể xuyên thủng nữa... Chẳng còn cách nào giết được Thần long nữa...

“Khu... khu... khu... Ta thường nghe hồ tộc là giống loài thông minh, không ngờ lại có hai con hồ yêu ngu ngốc như các ngươi vậy” Thần long cười giảo hoạt, lưỡi dài đỏ tươi còn lia qua lại hàm răng sắc nhọn... như thể đang nhớ lại mùi vị mà nó vừa ăn.

Tiểu Vân Nhi...

“Hừ... Vẫn còn chưa biết được kết cục thế nào, đừng vội đắc ý!” Ta một lần nữa hội tụ vạn băng kiếm, ngay đến kết giới hộ thân cũng không cần, mặc kệ mưa độc ăn mòn da thịt trên người, tập trung toàn lực tấn công Long thần.

“Ngu ngốc!”

Miệng lớn mở ra, Thần long ngâm lên một tiếng rống gầm, bạo khí cường đại cùng thần lực theo tiếng gầm phóng thẳng đến ta, thổi bay toàn bộ băng kiếm, bản thân ta cũng bị đánh văng ra xa hơn mười trượng, thân thể đập thẳng vào vách núi gần đó.

Nuốt xuống vị tanh ngọt không ngừng trào ra từ khoang miệng, ta đưa tay lên lau đi thứ nhớp nháp trên mặt, lại phát hiện toàn bộ thất khiếu (7 lỗ tai, mắt, mũi, miệng) đều chảy máu...

Không kịp có thời gian để thở, đuôi rồng cực đại đã đánh tới đây!

Ta bay lên trong tích tắc trước khi bị quét trúng, ngọn núi đằng sau lãnh toàn bộ uy lực kia lập tức bị san bằng. Chặt vật tránh trái tránh phải, độc chưởng xung quanh không ngừng ăn mòn da thịt ta. Thần long to lớn nhưng tốc độ cực kỳ khủng khiếp, có mấy lần ta bị vuốt rồng chop hụt, lưng bị xé một mảng lớn lộ ra cả xương trắng bên trong...

Thần long có vẻ đã chán chơi trò mèo vờn chuột với ta, chiêu thức xuất ngày càng quyết liệt, mỗi chiêu đều là sát chiêu đòi mạng khiến ta phải vận toàn lực tránh né, dù chỉ sượt qua cũng khiến ta trầy da tróc vảy.

Sức cùng lực kiệt, ta vô lực rơi xuống khỏi tầng không, vuốt rồng xé gió chụp tới ngay trong gang tấc...

Tưởng chừng như vô vọng không thoát nổi, một luồng lạnh lẽo lập tức đánh úp ta, thân thể chìm sâu xuống hồ nước, vuốt rồng đụng phải tầng băng sâu hút hòa lẫn pháp lực của ta cuối cùng cũng dừng lại. Tiếng rống gầm cách tầng băng dày vẫn có thể vang vọng đánh vào màng nhĩ ta đau đớn...

Toàn thân đau nhức, màu đỏ của máu loang lổ cùng màu xanh của nước hồ, ta choáng váng để mặc cho cơ thể chìm thật sâu... chìm mãi...cho tới khi lưng chạm xuống đáy hồ, vài hạt cát tung bay lẫn vào trong những vết thương chưa kịp lành khiến chúng đau xót...

Hết rồi sao?

Ta đã chờ thật lâu thật lâu...

Nhưng những tính toán của ta...

Có phải đều đi trật hướng không?

“Này này, người bỏ cuộc thật đấy à?”

“Tiểu Diệp... Ta thật sự trụ không nổi nữa...”

“Đừng có đùa! Người mà buông xuôi là ta cũng ngổm luôn đó!”

“Đằng nào hai ngàn năm sau người chẳng đầu thai... Vốn dĩ kết cục của ta kiếp này cũng là phải chết mà.”

“Ê! Ê! Nói kiểu đấy là kiểu con mẹ gì!? Bà đây còn phải về thế kỷ mai mốt nhá!!! Người để mặc như vậy mà chết thì thế giới này diệt vong con mẹ nó rồi! Lấy đâu ra thế kỷ hai mốt của bà nữa!!!”

“Hừ... Lá gan người cũng ngày càng lớn...”

“Lớn con mẹ mi!!! Mau dậy đi! Đừng có quên Vương Nhi tỷ tỷ đang chờ mi! Tiểu Vân Nhi cũng đang chờ mi báo thù! Hải Kỳ cũng đang chờ mi giải thoát cho tỷ ấy!!! Cái khí thể muốn cải biến tương lai đâu rồi!!! Mau dậy cho ta!!!”

“Tiểu Diệp... ngu ngốc...”

“Ngu ngốc! Nói ta ngu ngốc chẳng phải nói chính ngươi sao?”

“Phải... Thật ngu ngốc....”

47. Chương 42

Cõi Thanh Cảnh mây khói lượn lờ, ngút tầm mắt cũng chỉ có mây với mây, đình đài lầu thừa ản trong hư ảo, thoang thoảng còn có mùi thuốc nhè nhẹ.

Bên trong đại điện đơn giản, trầm hương từ từ nhả khói mơ hồ, lão già Thái Thượng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, vừa vuốt chòm râu trắng tinh vừa đều đều kể chuyện.

“Ma Quân Vương Thiên Sát khi xưa vốn là thượng cổ thần thú, là Bạch long Thần, cùng với Hắc long Thần một đôi, tạo thành Âm - Dương của trời đất. Nhưng mà... không hiểu sao mười vạn năm trước Bạch long Thần đột nhiên nổi điên sát hại Hắc long, làm cho Hắc long Thần hôi yện phi diệt, độc ác hơn, còn khiến cho thần thể Hắc long tan vào Tam giới, vĩnh viễn không thể tái sinh.

Bạch long Thần hủy đi âm dương cân bằng, gây nhiễu loạn quy luật của trời đất, khiến cho Tam giới đảo lộn, nhật nguyệt hỗn loạn, tội lớn không thể dung tha, Thiên giới phải mất hơn ba vạn năm mới bù đắp được hậu quả. Cũng vì vậy mà Bạch long Thần bị tống giam vào Sát ngục tại nơi giáp ranh hai giới Tiên - Yêu, để ngài ấy vĩnh viễn bị Độc hỏa thiêu đốt, đời đời kiếp kiếp không dứt trừng phạt. Ai ngờ, chỉ sau một vạn năm ngài đã dọa ma, phá tan Sát ngục, lại bình định Yêu giới lẫn Ma giới, trở thành Ma quân.” Lão lim dim hai mắt hồi tưởng lại chuyện xưa, giọng nói già nua không có chút cảm xúc nào.

“Không dọa ma thì để cho các người hành hạ đến giờ sao?” Ta bĩu môi.

“Cái đó là.... Aiya... Hắc long - Bạch long vốn là thần thú đứng đầu thiên địa, cùng nhau cai quản Âm - Dương, cùng tương sinh tương khắc. Nay Hắc long bị sát hại, cũng giống như Âm Dương đảo lộn, Bạch long tuyên bố muốn thống trị Tam giới chúng sinh, làm sao Thiên giới có thể để yên? Hơn nữa hậu quả khi đó thậm chí còn kinh khủng hơn Thập Tam Vĩ xuất thế.”

“Cái đó là do Thiên Giới vô năng đoán mò.” Ta phủi chút tàn tro bám trên gấu áo.

“Ày... cái đó...là bởi vì từ thuở xa xưa đã có lời Sấm truyền: Thập Tam sinh, Thiên giới vong, Tam Giới loạn... Thế nên chúng ta mới phải làm vậy...”

“Có mà các ngươi sợ Thiên Sát hợp lực cùng Thập Tam Vĩ sẽ phá nát Thiên đình nhà các ngươi thì có!” Ta liếc mắt khinh bỉ.

“Chẳng phải đã làm rồi sao...” Lão lẩm bẩm.

“Còn nói không phải? Ta từ đầu đến cuối chỉ có ý nghĩ ngoan ngoãn làm sủng vật, nếu không phải các ngươi... hừ hừ! Đều là do các người tự chuốc lấy!”

“Ách... Phải phải...Bản thân lão cũng phải mất tới hai vạn năm luân hồi mới trở lại được Thiên đình, âu cũng là nhân quả lão phải nhận... đã qua cả rồi, qua cả rồi, Ngài không thấy hiện tại Thiên giới đã thay đổi rất nhiều rồi sao?”

“Hai vạn năm cái cóc khô! Mau nói tiếp chủ đề chính!”

“Aiz... Dựa trên những điều mà Ngài nói, những sự việc đã xảy ra trong ký ức do chuyển sinh của Ngài mang theo kia, lão có thể suy đoán thế này. Nguyên thân của Ma quân vốn là Bạch long Thần, cho dù bị đánh

tan nhục thể thì thần hồn vẫn thuộc long tộc, vì vậy, cũng giống như thần tiên chúng ta xuống trần lịch kiếp, sau khi phàm thân chết đi sẽ hồi phục lại Thần thể cùng tu vi sẵn có. Chỉ có điều...”

“Điều gì?”

“Nếu quả thật Long Thần nhờ vậy mà hồi sinh, chẳng phải Tam giới lần nữa sẽ gặp họa sao? Hơn năm vạn năm qua chúng ta khó khăn lắm mới khôi phục được tiên khí của Thiên Giới, trong khi Yêu – Ma hai giới ngày càng lớn mạnh, nay Ma Quân thượng cổ tái sinh, vậy chẳng phải Thiên giới lại lâm nguy sao? Tam giới mất cân bằng, Nhân giới sẽ chịu thiệt hại nhiều nhất!”

“Thiên giới Thiên giới! Rốt cuộc các người cũng chỉ vì sợ bị mất chỗ ngồi nên mới ra sức đàn áp Yêu tộc chúng ta! Nói như người vậy thì Thiên Sát đã luân hồi hơn ngàn năm, phàm thân cũng phải thay đến hàng trăm lần, cũng đâu có thấy nàng trở về nguyên hình đâu? ” Ta có chút không kiên nhẫn phát tay, vài nhánh băng nha nhọn hoắt phóng ra hướng đến chỗ Thái Thượng, lão hoảng hốt lặn một vòng tránh né, chòm râu trắng bạch rung rung sợ hãi...

“C.C...Cái này... cho nên lão suy đoán, cô nương này chính là chìa khóa.” Lão chỉ tay về phía tiểu bảo bối.

“Tiểu bảo bối sao?”

“Thế này, nguồn gốc Thần lực của Thần Long bao gồm hai cái. Thứ nhất, là bản thân tu vi trong Thần thể, thứ hai, là Long châu.”

“Long châu?”

“Phải, đó là mệnh căn cũng là tiên căn bẩm sinh của Thần long. Khác với yêu vật thông thường phải trải qua tu luyện gian khổ mới có nội đan, sau đó từ từ tu thành tiên căn. Thần long sinh ra đã là Thần thể, có nội đan, có tiên căn không cần tu luyện. Mà bản chất của tiên căn đó chính là Long châu. Nói cách khác, Thần long không có Long châu thì không khác gì thường luồng. Thậm chí còn không thể hiện chân thân.”

“Nói vậy... tiểu bảo bối là Long châu của Thiên Sát?” Cho nên, lúc đó nàng ta mới ăn hồn phách của tiểu bảo bối... Để hiện nguyên hình?

“Có thể cho là như vậy... Địa tạng Bồ Tát quảng đại đã lường trước được việc này, nên Ngài ấy mới tách Long châu và bản thể của Ma quân thành hai linh hồn riêng biệt, đưa vào luân hồi hai người khác nhau. Thật không ngờ...”

Ta không nghe lão nói nữa, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nhợt nhạt của tiểu bảo bối, nếu quả thật để Thiên Sát hồi sinh mà phải giết tiểu bảo bối...

Chỉ bằng chính tay ta sẽ giết nàng...

***

Thiên địa một lần nữa rơi vào bóng tối, mưa độc một lần nữa tuôn rơi, Thần long cường đại che khuất một nửa bầu trời, đôi thần nhãn hoàng kim khinh bỉ nhìn xuống ta cười cợt, trên lớp vảy bạch kim ẩn hiện những hoa văn xanh tím ánh vàng... Tựa như năm vạn năm trước đây “Nàng” hiện chân thân trước mắt ta...

Hết rồi...

Lớp vảy trong tim đã thực sự thành hình, thiên đao vạn kiếm cũng chẳng thể xuyên thủng nữa... Chẳng còn cách nào giết được Thần long nữa...

“Khu... khu... khu... Ta thường nghe hồ tộc là giống loài thông minh, không ngờ lại có hai con hồ yêu ngu ngốc như các người vậy” Thần long cười giảo hoạt, lưỡi dài đỏ tươi còn lia qua lại hàm răng sắc nhọn... như thể đang nhớ lại mùi vị mà nó vừa ăn.

Tiểu Vân Nhi...

“Hừ... Vẫn còn chưa biết được kết cục thế nào, đừng vội đắc ý!” Ta một lần nữa hội tụ vạn băng kiếm, ngay đến kết giới hộ thân cũng không cần, mặc kệ mưa độc ăn mòn da thịt trên người, tập trung toàn lực tấn công Long thần.

“Ngu ngốc!”

Miệng lớn mở ra, Thần long ngâm lên một tiếng rồng gầm, bạo khí cường đại cùng thần lực theo tiếng gầm phóng thẳng đến ta, thổi bay toàn bộ băng kiếm, bản thân ta cũng bị đánh văng ra xa hơn mười trượng, thân thể đập thẳng vào vách núi gần đó.

Nuốt xuống vị tanh ngọt không ngừng trào ra từ khoang miệng, ta đưa tay lên lau đi thứ nhớp nháp trên mặt, lại phát hiện toàn bộ thất khiếu (7 lỗ tai, mắt, mũi, miệng) đều chảy máu...

Không kịp có thời gian để thở, đuôi rồng cực đại đã đánh tới đây!

Ta bay lên trong tích tắc trước khi bị quật trúng, ngọn núi đằng sau lãnh toàn bộ uy lực kia lập tức bị san bằng. Chật vật tránh trái tránh phải, độc chưởng xung quanh không ngừng ăn mòn da thịt ta. Thần long to lớn nhưng tốc độ cực kỳ khủng khiếp, có mấy lần ta bị vuốt rồng chop hụt, lưng bị xé một mảng lớn lộ ra cả xương trắng bên trong...

Thần long có vẻ đã chán chơi trò mèo vờn chuột với ta, chiêu thức xuất ngày càng quyết liệt, mỗi chiêu đều là sát chiêu đòi mạng khiến ta phải vận toàn lực tránh né, dù chỉ sượt qua cũng khiến ta trầy da tróc vẩy.

Sức cùng lực kiệt, ta vô lực rơi xuống khỏi tầng không, vuốt rồng xé gió chụp tới ngay trong gang tấc...

Tưởng chừng như vô vọng không thoát nổi, một luồng lạnh lẽo lập tức đánh úp ta, thân thể chìm sâu xuống hồ nước, vuốt rồng đụng phải tầng băng sâu hút hòa lẫn pháp lực của ta cuối cùng cũng dừng lại. Tiếng rồng gầm cách tầng băng dày vẫn có thể vang vọng đánh vào màng nhĩ ta đau đớn...

Toàn thân đau nhức, màu đỏ của máu loang lổ cùng màu xanh của nước hồ, ta choáng váng để mặc cho cơ thể chìm thật sâu... chìm mãi...cho tới khi lưng chạm xuống đáy hồ, vài hạt cát tung bay lẫn vào trong những vết thương chưa kịp lành khiến chúng đau xót...

Hết rồi sao?

Ta đã chờ thật lâu thật lâu...

Nhưng những tính toán của ta...

Có phải đều đi trật hướng không?

“Ngày này, người bỏ cuộc thật đấy à?”

“Tiểu Diệp... Ta thật sự trụ không nổi nữa...”

“Đừng có đùa! Người mà buông xuôi là ta cũng ngổm luôn đó!”

“Đằng nào hai ngàn năm sau người chẳng đầu thai... Vốn dĩ kết cục của ta kiếp này cũng là phải chết mà.”

“Ê! Ê! Nói kiểu đấy là kiểu con mẹ gì!? Bà đây còn phải về thế kỷ mai mốt nhá!!! Người để mặc như vậy mà chết thì thế giới này diệt vong con mẹ nó rồi! Lấy đâu ra thế kỷ hai mốt của bà nữa!!!”

“Hừ... Lá gan người cũng ngày càng lớn...”

“Lớn con mẹ mi!!! Mau dậy đi! Đừng có quên Vương Nhi tỷ tỷ đang chờ mi! Tiểu Vân Nhi cũng đang chờ mi báo thù! Hải Kỳ cũng đang chờ mi giải thoát cho tỷ ấy!!! Cái khí thế muốn cải biến tương lai đâu rồi!!! Mau dậy cho ta!!!”

“Tiểu Diệp... ngu ngốc...”

“Ngu ngốc! Nói ta ngu ngốc chẳng phải nói chính người sao?”

“Phải... Thật ngu ngốc...”

48. Chương 43

Đường cao tốc vắng lặng dưới ánh đèn cao áp, lác đác vài bóng xe xuyên màn mưa mà đi, ánh đèn pha lúc vàng lúc đỏ, tiếng động cơ đều chìm vào trong tiếng mưa rào rào. Một chiếc BMW đều đều chạy dưới mưa, đi về hướng vùng quê heo lánh. Cái lạnh lẽo bị ngăn lại bên ngoài cửa kính, cần gạt nước liên tục làm công việc của mình, mà bên trong chiếc xe là cảnh gia đình đầm ấm, một nhà ba người cười nói không thôi.

“Diệp gọi ba đi, gọi ba đi.”

Người phụ nữ ngoài hai mươi bế một bé gái xinh xắn hai tuổi ngồi ở ghế phụ lái, bên cạnh cô là người đàn ông không ngừng cười cười, đứa bé gái bập bẹ “ba, ba”, hai tay nhỏ giơ ra hướng về hướng ba đòi bế.

“Diệp ngoan, ngồi yên để ba lái đi con.”

“Kì này vợ chồng mình về chắc ông bà vui phải biết.”

“Ừ, cũng lâu lắm rồi em chưa về thăm ba mẹ, không biết hai người có quên luôn em không.”

“Bây, vợ anh là ai nào? Lỡ hai cụ quên em thật em lại chẳng lộn tam bành lên.”

“Anh này!”

“Ba ba...”

Trong tiếng cười nói hân hoan, bọn họ phấn khởi rời khỏi đô thị phồn hoa để trở về nơi tuổi thơ yêu dấu. Mưa ngày càng nặng như trút nước, cho dù cần gạt nước đã làm việc hết công suất, cửa kính hết sạch lại nhòe, không thể nhìn rõ đường phía trước, chỉ có thể phân biệt được những ánh đèn pha ô tô lúc xa lúc gần.

“Đi chậm thôi anh.”

Người phụ nữ đưa cho bé gái trong lòng túm bông màu hồng, không quên nhắc nhở chồng mình bên cạnh.

“Ừ”

Đang lúc người đàn ông giảm số, cục bông trong tay con gái rơi xuống, lăn một vòng tròn đến bên cạnh chân anh. Anh cười khi, nhăn răng dọa yêu con gái, liền cúi xuống muốn nhặt cục bông lên cho con.

“CẦN THẬN!!!”

Đó là tiếng nói cuối cùng của vợ mà anh có thể nghe thấy, sau đó là một tràng âm thanh hỗn độn của thắng xe, tiếng lốp xe mài trên mặt đường, và tiếng va chạm định tai nhức óc.

Xe tải trước mặt không bật đèn pha đang phóng như điên về phía họ, chiếc xe màu trắng phanh gấp nhưng không kịp, bánh xe trượt trên đường thành một vòng cung, đuôi xe bị xe tải cán vào, sau đó đâm vào rào chắn ven đường, lao thẳng xuống con sông bên cạnh.

“Ba... ba...”

Lưu Diệp chơi vơi trong lòng mẹ, cả người dính đầy chất lỏng tanh đặc, con bé đưa bàn tay đỏ lòm hướng đến bóng lưng của ba, nước từ vết nứt cửa kính bắn thành từng tia lạnh lẽo vào trong xe, xối ướt hết áo sơ mi của ba nó, mẹ không động dậy nữa, còn ba nó đang điên cuồng phá cửa kính muốn thoát ra.

“Ba.. ba...”

“Diệp...” Chốt cửa không mở ra được, người đàn ông cuối cùng cũng bỏ cuộc, tuyệt vọng nhìn chiếc xe dần chìm sâu xuống nước, run rẩy ôm lấy vợ con bên cạnh, để mặc nước sông lạnh buốt dần ngập đến ngang người.

“Ba... mẹ...” Lưu Diệp được ba ôm, lại quay sang mẹ, đầu của mẹ dính đầy màu đỏ, mẹ cứ ngủ mãi không dậy ôm nó nữa... “Mẹ...”

Nước dần dâng cao đến ngực rồi đến cổ, cho đến khi cả người chìm trong nước, nó khó khăn quẫy đạp, nước tràn vào khoang miệng khiến nó không thở được, cái lạnh như băng cắn nuốt mọi giác quan, cơ thể ấm áp của ba dần mất đi độ ấm, ý thức của nó theo đó cũng mờ nhạt dần, muốn rời đi...

Tờ báo mới nhất ngày hôm sau đề cập đến một sự việc kì lạ, một tai nạn hi hữu xảy ra trên đường quốc lộ:

“Trong đêm mưa tưởng chừng như dài vô tận đó, người ta tìm thấy một chiếc xe BMW trắng bị tai nạn giao thông trên đường cao tốc, sau khi văng ra khỏi rào chắn rơi xuống, chiếc xe may mắn dừng lại ngay tại mép bờ sông, bên trong xe có ba người, người phụ nữ do mất máu quá nhiều đã tử vong, còn lại người đàn ông và đứa trẻ đều được cứu.

Chỉ có một điều kì lạ họ không thể lý giải được: Rõ ràng chiếc xe bị lật bên cạnh bờ sông, nhưng bên trong xe lại chứa đầy bùn cùng phù sa dưới lòng sông, hai người được cứu trong tình trạng bị sặc nước, người đàn ông chắc chắn rằng họ đã bị chìm xuống sông nhưng lại hoàn toàn không hề nhớ chuyện gì xảy ra sau đó.

Dường như có một sức mạnh vô hình đã đưa chiếc xe lên khỏi lòng sông chảy xiết, nhưng đó là gì?”

***

Lớp băng dày cuối cùng cũng không chịu nổi công kích cường đại của Thần Long nữa, từng khối băng đá tựa như những hòn núi nhỏ vỡ vụn, mảnh băng phóng xuống đáy hồ, đâm thẳng vào bóng dáng màu tím vẫn còn đang trôi nổi trong nước...

Cát bụi cùng bùn đất nơi đáy hồ bị xối tung lên mù mịt làm đục ngầu cả lòng hồ trong xanh, nhiệt độ bỗng chốc tăng cao, băng cùng lửa tranh đấu, nước hồ sôi trào còn nóng hơn cả dung nham, khói trắng do hơi nước bốc lên phun trào bao phủ cả một diện tích lớn, tựa như mây khói bùng bùng, che khuất toàn bộ cảnh vật bên dưới.

Thần Long nhấp nhô trong biển mây hồi lâu, không thể tìm được con mồi, lập tức gầm lên một tiếng. Hơi nước bị đánh tan, một mảnh áo tím dần dần hiện rõ, cả người chật vật không chịu nổi, tà áo rách bươm chỗ chỗ tím thấy mà ghê người. Tóc dài sớm đã rối tung, vài sợi lò xo phủ xuống che đi nửa khuôn mặt, tựa như một xác chết lơ lửng trên mặt hồ.

Tiên hạ thủ vi cường, Thần Long ngâm lên một tiếng, cả thân mình đồ sộ nhanh như chớp đánh về phía này, móng vuốt sắc nhọn hướng tới bóng dáng màu tím, ý đồ muốn xé xác thành trăm mảnh...

Người kia từ đầu đến cuối đều cúi đầu im lặng, mặc cho cuồng phong đánh tới thổi tà áo bay phấp phất thân mình cũng không suy suyển lấy một ly, cho đến khi vuốt sắc sắp chạm đến người mới chậm chạp ngừng đầu, tinh quang trong mắt lóe lên sắc lạnh...

Không hề tránh né hay chống trả, cánh tay đưa ra nắm lấy đầu vuốt rồng chỉ còn cách mình trong gang tấc, cước bộ vừa chuyển, liền hất tung Thần Long ra sau đầu, cả một ngọn núi cứ như vậy sụp đổ dưới sức va chạm kinh hoàng.

“Chết mà chưa con, cái này gọi là Judo đó con!”

Tóc dài lò xo bị qua loa tóm gọn lên, búi thành một búi kì cục trên đầu, đôi đồng tử đen láy chớp chớp linh động, cùng một thân xác nhưng thần thái lại khác xa ban nãy đến trăm ngàn lần.

“....”

“Ngồi yên đó xem ta xử nó nè!”

***

Cả người loạng choạng giữ thăng bằng giữa không trung, tôi vẫn còn chưa quen lắm với thần lực tự động có được này...

Được rồi!

Nó vốn dĩ vẫn ở trong người tôi, chẳng qua trước giờ không biết mà dùng thôi.

Toàn thân thì đau nhức, mấy chỗ đang liền da ngứa ngáy không chịu nổi. Mặt nước dưới chân sôi lục bục tỏa hơi nóng cay xè mắt, tôi phải khó khăn lắm mới không bị rơi xuống, lỡ mà hụt chân một cái thì thành gà luộc luôn chứ đùa...

“Người...” Thần Long sau cơn choáng váng đã tỉnh táo lại, nó gầm ghè nhìn về phía tôi, con mắt bốc lửa cảnh giác. Nếu so ra thì tôi còn chưa to bằng một cái lỗ mũi của nó ý chứ...

“Sao? Muốn đấu với chị nữa à?” Tôi xắn tay áo, cả người thủ thế sẵn sàng tiếp chiêu, đừng nói hồi xưa tôi có thể vật được thằng lưu manh cao gấp đôi mình, có thần lực rồi thì Thần Long chẳng khác nào giun đất!

Liên tiếp mấy tiếng rầm rầm kinh thiên động địa, cả người Thần Long lấm lem bầm dập, lúc bị đập xuống một quả núi nhỏ mắt nó đã bị thương, lại càng điên cuồng tấn công tôi hơn.

Judo lấy căn bản là “mượn lực đả lực”, kẻ thù tấn công càng mạnh khi bị quật ngã lại càng đau, nó càng hung hăng tấn công, lại bị tôi quật ngã càng mạnh.

“Há há há! Muốn chơi với chị à? Sớm mười năm nữa nh...”

“Người có quên gì không?” Giọng Tiểu ở trong đầu đột nhiên làm tôi hết hồn.

“Hở... quên gì?”

“Thần lực mấy vạn năm của Thiên hồ chỉ để người dùng quật ngã người ta sao?”

“...Ờ...”

“Chưa kể cho dù người có quật ngã Thần Long bao nhiêu lần, nó sẽ chết được sao?”

“...”

Em lạy chị... Em mới tiếp nhận sức mạnh chưa được mười phút thôi chị ơi!!!

Nhân lúc tôi bị phân tâm, một đòn của Thần long đánh tới khiến tôi trở tay không kịp, cánh tay bị cào tét cả máu ra.

Đau đau đau đau đau.....!!!!

“Chết mày nè con!” Tôi điên tiết vận bừa một chưởng lực đánh về phía Thần long. Tất nhiên là không có đánh trúng, chỉ là cột băng to bùng phóng ra kia khiến tôi khiếp sợ...

Kh... không ngờ mình mạnh vậy!!!

Cơ thể dần nghe lời hơn một chút, tôi liền thỏa sức bay lượn lên cao, né trái né phải, Thần long đã biết cảnh giác với những đòn đánh của tôi, nó không thêm tấn công trực diện nữa mà chỉ từ xa phun chưởng độc.

Mưa axit lại tiếp tục đổ xuống làm tóc tôi cháy khét lẹt, khó khăn lắm mới dựng lên được cái ô băng che chắn trên đầu, tôi chẳng còn cách nào khác là liên tục ném bừa những khối băng vừa thô vừa to chả có tý thẩm mỹ nào về phía nó.

“Ngu ngốc! Người lãng phí thần lực nhiều như vậy làm gì!” Giọng Tiểu lại không kiên nhẫn vang lên bên tai, tôi đỏ khốc đỏ mếu đáp trả.

“Chứ phải làm gì? Ta chỉ biết làm như vậy thôi! Ta đâu phải cái đồ tu luyện từ nhỏ như mi mà đòi ra chiêu đẹp chứ!”

“Tĩnh tâm! Tập trung vào điều tiết thần lực, người phải khống chế được bản thân muốn tạo ra cái gì! Phóng bừa như vậy là tự sát đó biết không!”

Rồi rồi...

Tĩnh tâm...

Tôi hít một hơi thật sâu, dòng ấm nóng kì lạ trong cơ thể chảy cuộn cuộn hỗn loạn từ từ ổn định lại, tựa như xa lạ mà cũng tựa như thân thuộc, bàn tay mở ra, một thanh kiếm băng kết sáng loáng liền rơi xuống, chạm vào da thịt lạnh buốt.

“N..như vậy phải không?” Tôi có chút không tin được nắm thanh kiếm trong tay, mắt công như vậy mà chỉ tạo được một thanh, thế mà kẻ nào đó tùy tiện vung tay đã tạo ra được “vạn băng kiếm”...

Đương lúc tôi phấn khích với thành quả đạt được, bên kia Thần long rất không cam lòng bị “bơ” găm lên một tiếng, sức ép kinh hoàng liền đánh đến chỗ tôi.

“Mé!!! Ít nhất cũng phải để cho người ta thở tí chứ!!!”

Tôi tập trung toàn lực tạo thêm mấy bằng kiếm nữa phóng về phía Thần long, tất cả chỉ như muối bỏ bể, hoàn toàn không chạm được vào một mảnh giáp của nó... Lại nhớ tới Tiểu dùng bao nhiêu bằng kiếm khổng lồ mới đủ xài, tôi cắn răng tập trung tập trung tập trung...

Nhưng khung kiếm mới chỉ kết được một nửa, đuôi rồng từ lúc nào đã đánh tới đây...

Tôi không kịp tránh bị nó đánh bay, lộn mèo mấy vòng trên không trung mới giữ lại được thăng bằng, chưa kịp định thần thì từ bả vai phải đã truyền đến cơn đau thấu xương...

Con mẹ nó... bị đánh lên!

Đầu tóc một lần nữa bị rối tung, vài sợi rủ xuống vết thương, cọ xát vào máu thịt lẫn lộn khiến chúng đau rát, xương cánh tay bị gãy lòi cả mảnh xương trắng ra ngoài, khiến cho cánh tay vô lực rũ xuống, tôi làm thế nào cũng không nhấc được tay phải lên... Không phải chứ?

Thế này cho dù Thần long đánh trực diện thì cũng không thể dùng Judo được nữa!

Nó hoàn toàn biết được điều đó, cho nên không hề e dè mà phóng đến chỗ tôi, miệng rồng đỏ lòm ngoác ra, toan muốn nuốt tôi vào bụng.

Thôi xong.

Quả này chết thật rồi...

49. Chương 43

Đường cao tốc vắng lặng dưới ánh đèn cao áp, lác đác vài bóng xe xuyên màn mưa mà đi, ánh đèn pha lúc vàng lúc đỏ, tiếng động cơ đều chìm vào trong tiếng mưa rào rào. Một chiếc BMW đều đều chạy dưới mưa, đi về hướng vùng quê heo hắt. Cái lạnh lẽo bị ngăn lại bên ngoài cửa kính, cần gạt nước liên tục làm công việc của mình, mà bên trong chiếc xe là cảnh gia đình đầm ấm, một nhà ba người cười nói không thôi.

“Diệp gọi ba đi, gọi ba đi.”

Người phụ nữ ngoài hai mươi bé một bé gái xinh xắn hai tuổi ngồi ở ghế phụ lái, bên cạnh cô là người đàn ông không ngừng cười cười, đứa bé gái bập bẹ “ba, ba”, hai tay nhỏ giơ ra hướng về hướng ba đòi bế.

“Diệp ngoan, ngồi yên để ba lái đi con.”

“Kì này vợ chồng mình về chắc ông bà vui phải biết.”

“Ừ, cũng lâu lắm rồi em chưa về thăm ba mẹ, không biết hai người có quên luôn em không.”

“Bậy, vợ anh là ai nào? Lỡ hai cụ quên em thật em lại chẳng lộn tam bành lên.”

“Anh này!”

“Ba ba...”

Trong tiếng cười nói hân hoan, bọn họ phấn khởi rời khỏi đô thị phồn hoa để trở về nơi tuổi thơ yêu dấu. Mưa ngày càng nặng như trút nước, cho dù cần gạt nước đã làm việc hết công suất, cửa kính hết sạch lại nhòe, không thể nhìn rõ đường phía trước, chỉ có thể phân biệt được những ánh đèn pha ô tô lúc xa lúc gần.

“Đi chậm thôi anh.”

Người phụ nữ đưa cho bé gái trong lòng túm bông màu hồng, không quên nhắc nhở chồng mình bên cạnh.

“Ừ”

Đang lúc người đàn ông giảm số, cục bông trong tay con gái rơi xuống, lăn một vòng tròn đến bên cạnh chân anh. Anh cười khi, nhăn răng dọa yêu con gái, liền cúi xuống muốn nhặt cục bông lên cho con.

“CẢN THẬN!!!”

Đó là tiếng nói cuối cùng của vợ mà anh có thể nghe thấy, sau đó là một tràng âm thanh hỗn độn của thắng xe, tiếng lốp xe mài trên mặt đường, và tiếng va chạm định tai nhức óc.

Xe tải trước mặt không bật đèn pha đang phóng như điên về phía họ, chiếc xe màu trắng phanh gấp nhưng không kịp, bánh xe trượt trên đường thành một vòng cung, đuôi xe bị xe tải cán vào, sau đó đâm vào rào chắn ven đường, lao thẳng xuống con sông bên cạnh.

“Ba... ba...”

Lưu Diệp chơi vơi trong lòng mẹ, cả người dính đầy chất lỏng tanh đặc, con bé đưa bàn tay đỏ lôm hửng đến bóng lưng của ba, nước từ vết nứt cửa kính bắn thành từng tia lạnh lẽo vào trong xe, xối ướt hết áo sơ mi của ba nó, mẹ không động đậy nữa, còn ba nó đang điên cuồng phá cửa kính muốn thoát ra.

“Ba.. ba...”

“Diệp...” Chốt cửa không mở ra được, người đàn ông cuối cùng cũng bỏ cuộc, tuyệt vọng nhìn chiếc xe dần chìm sâu xuống nước, run rẩy ôm lấy vợ con bên cạnh, để mặc nước sông lạnh buốt dần ngập đến ngang người.

“Ba... mẹ...” Lưu Diệp được ba ôm, lại quay sang mẹ, đầu của mẹ dính đầy màu đỏ, mẹ cứ ngủ mãi không dậy ôm nó nữa... “Mẹ...”

Nước dần dâng cao đến ngực rồi đến cổ, cho đến khi cả người chìm trong nước, nó khó khăn quẫy đạp, nước tràn vào khoang miệng khiến nó không thở được, cái lạnh như băng cắn nuốt mọi giác quan, cơ thể ấm áp của ba dần mất đi độ ấm, ý thức của nó theo đó cũng mờ nhạt dần, muốn rời đi...

Tờ báo mới nhất ngày hôm sau đề cập đến một sự việc kì lạ, một tai nạn hi hữu xảy ra trên đường quốc lộ:

“Trong đêm mưa tưởng chừng như dài vô tận đó, người ta tìm thấy một chiếc xe BMW trắng bị tai nạn giao thông trên đường cao tốc, sau khi văng ra khỏi rào chắn rơi xuống, chiếc xe may mắn dừng lại ngay tại mép bờ sông, bên trong xe có ba người, người phụ nữ do mất máu quá nhiều đã tử vong, còn lại người đàn ông và đứa trẻ đều được cứu.

Chỉ có một điều kì lạ họ không thể lý giải được: Rõ ràng chiếc xe bị lật bên cạnh bờ sông, nhưng bên trong xe lại chứa đầy bùn cùng phù sa dưới lòng sông, hai người được cứu trong tình trạng bị sặc nước, người đàn ông chắc chắn rằng họ đã bị chìm xuống sông nhưng lại hoàn toàn không hề nhớ chuyện gì xảy ra sau đó.

Dường như có một sức mạnh vô hình đã đưa chiếc xe lên khỏi lòng sông chảy xiết, nhưng đó là gì?”

***

Lớp băng dày cuối cùng cũng không chịu nổi công kích cường đại của Thần Long nữa, từng khối băng đá tựa như những hòn núi nhỏ vỡ vụn, mảnh băng phóng xuống đáy hồ, đâm thẳng vào bóng dáng màu tím vẫn còn đang trôi nổi trong nước...

Cát bụi cùng bùn đất nơi đáy hồ bị xối tung lên mù mịt làm đục ngầu cả lòng hồ trong xanh, nhiệt độ bỗng chốc tăng cao, băng cùng lửa tranh đấu, nước hồ sôi trào còn nóng hơn cả dung nham, khói trắng do hơi nước bốc lên phun trào bao phủ cả một diện tích lớn, tựa như mây khói bùng bùng, che khuất toàn bộ cảnh vật bên dưới.

Thần Long nhấp nhô trong biển mây hồi lâu, không thể tìm được con mồi, lập tức gầm lên một tiếng. Hơi nước bị đánh tan, một mảnh áo tím dần dần hiện rõ, cả người chật vật không chịu nổi, tà áo rách bươm chỗ chỗ tím thấy mà ghê người. Tóc dài sớm đã rối tung, vài sợi lông xòa phủ xuống che đi nửa khuôn mặt, tựa như một xác chết lơ lửng trên mặt hồ.

Tiên hạ thủ vi cường, Thần Long ngậm lên một tiếng, cả thân mình đồ sộ nhanh như chớp đánh về phía này, móng vuốt sắc nhọn hướng tới bóng dáng màu tím, ý đồ muốn xé xác thành trăm mảnh...

Người kia từ đầu đến cuối đều cúi đầu im lặng, mặc cho cuồng phong đánh tới thổi tà áo bay phấp phất thân mình cũng không suy chuyển lấy một ly, cho đến khi vuốt sắc sắp chạm đến người mới chậm chạp ngừng đầu, tinh quang trong mắt lóe lên sắc lạnh...

Không hề tránh né hay chống trả, cánh tay đưa ra nắm lấy đầu vuốt rồng chỉ còn cách mình trong gang tấc, cước bộ vừa chuyển, liền hất tung Thần Long ra sau đầu, cả một ngọn núi cứ như vậy sụp đổ dưới sức va chạm kinh hoàng.

“Chết mày chưa con, cái này gọi là Judo đó con!”

Tóc dài lòa xòa bị qua loa tóm gọn lên, búi thành một búi kì cục trên đầu, đôi đồng tử đen láy chớp chớp linh động, cùng một thân xác nhưng thần thái lại khác xa ban nãy đến trăm ngàn lần.

“....”

“Ngồi yên đó xem ta xử nó nè!”

***

Cả người loạng choạng giữ thăng bằng giữa không trung, tôi vẫn còn chưa quen lắm với thần lực tự động có được này...

Được rồi!

Nó vốn dĩ vẫn ở trong người tôi, chẳng qua trước giờ không biết mà dùng thôi.

Toàn thân thì đau nhức, mấy chỗ đang liền da ngứa ngáy không chịu nổi. Mặt nước dưới chân sôi lục bục tỏa hơi nóng cay xè mắt, tôi phải khó khăn lắm mới không bị rơi xuống, lỡ mà hụt chân một cái thì thành gà luộc luôn chứ đùa...

“Người...” Thần Long sau cơn choáng váng đã tỉnh táo lại, nó gầm ghè nhìn về phía tôi, con mắt bốc lửa cảnh giác. Nếu so ra thì tôi còn chưa to bằng một cái lỗ mũi của nó ỷ chứ...

“Sao? Muốn đấu với chị nữa à?” Tôi xắn tay áo, cả người thủ thế sẵn sàng tiếp chiêu, đừng nói hồi xưa tôi có thể vật được thăng lưu mạnh cao gấp đôi mình, có thần lực rồi thì Thần Long chẳng khác nào giun đất!

Liên tiếp mấy tiếng rầm rầm kinh thiên động địa, cả người Thần Long lăm lem bầm dập, lúc bị đập xuống một quả núi nhỏ mất nó đã bị thương, lại càng điên cuồng tấn công tôi hơn.

Judo lấy căn bản là “mượn lực đả lực”, kẻ thù tấn công càng mạnh khi bị quật ngã lại càng đau, nó càng hung hăng tấn công, lại bị tôi quật ngã càng mạnh.

“Há há há! Muốn chơi với chị à? Sớm mười năm nữa nh...”

“Người có quên gì không?” Giọng Tiểu ở trong đầu đột nhiên làm tôi hết hồn.

“Hử... quên gì?”

“Thần lực mấy vạn năm của Thiên hồ chỉ để người dùng quật ngã người ta sao?”

“...Ờ...”

“Chưa kể cho dù người có quật ngã Thần Long bao nhiêu lần, nó sẽ chết được sao?”

“...”

Em lạy chị... Em mới tiếp nhận sức mạnh chưa được mười phút thôi chị ơi!!!

Nhân lúc tôi bị phân tâm, một đòn của Thần long đánh tới khiến tôi trở tay không kịp, cánh tay bị cào tét cả máu ra.

Đau đau đau đau đau...!!!!

“Chết mày nè con!” Tôi điên tiết vận bừa một chiêu lực đánh về phía Thần long. Tất nhiên là không có đánh trúng, chỉ là cột băng to bùng phóng ra kia khiến tôi khiếp sợ...

Kh... không ngờ mình mạnh vậy!!!

Cơ thể dần nghe lời hơn một chút, tôi liền thỏa sức bay lượn lên cao, né trái né phải, Thần long đã biết cảnh giác với những đòn đánh của tôi, nó không thêm tấn công trực diện nữa mà chỉ từ xa phun chưởng độc.

Mưa axit lại tiếp tục đổ xuống làm tóc tôi cháy khét lẹt, khó khăn lắm mới dựng lên được cái ô bằng che chắn trên đầu, tôi chẳng còn cách nào khác là liên tục ném bừa những khối băng vừa thô vừa to chả có tý thắm mĩ nào về phía nó.

“Ngu ngốc! Người lãng phí thần lực nhiều như vậy làm gì!” Giọng Tiểu lại không kiên nhẫn vang lên bên tai, tôi đỡ khóc đỡ mếu đáp trả.

“Chứ phải làm gì? Ta chỉ biết làm như vậy thôi! Ta đâu phải cái đồ tu luyện từ nhỏ như mi mà đòi ra chiêu đẹp chứ!”

“Tĩnh tâm! Tập trung vào điều tiết thần lực, người phải khống chế được bản thân muốn tạo ra cái gì! Phóng bừa như vậy là tự sát đó biết không!”

Rồi rồi...

Tĩnh tâm...

Tôi hít một hơi thật sâu, dòng ấm nóng kì lạ trong cơ thể chảy cuộn cuộn hỗn loạn từ từ ổn định lại, tựa như xa lạ mà cũng tựa như thân thuộc, bàn tay mở ra, một thanh kiếm băng kết sáng loáng liền rơi xuống, chạm vào da thịt lạnh buốt.

“N..như vậy phải không?” Tôi có chút không tin được nắm thanh kiếm trong tay, mắt công như vậy mà chỉ tạo được một thanh, thế mà kẻ nào đó tùy tiện vung tay đã tạo ra được “vạn băng kiếm”...

Đương lúc tôi phấn khích với thành quả đạt được, bên kia Thần long rất không cam lòng bị “bơ” găm lên một tiếng, sức ép kinh hoàng liền đánh đến chỗ tôi.

“Mé!!! Ít nhất cũng phải để cho người ta thở tí chứ!!!”

Tôi tập trung toàn lực tạo thêm mấy băng kiếm nữa phóng về phía Thần long, tất cả chỉ như muối bỏ bể, hoàn toàn không chạm được vào một mảnh giáp của nó... Lại nhớ tới Tiểu dùng bao nhiêu băng kiếm khổng lồ mới đủ xài, tôi cắn răng tập trung tập trung tập trung...

Nhưng khung kiếm mới chỉ kết được một nửa, đuôi rồng từ lúc nào đã đánh tới đây...

Tôi không kịp tránh bị nó đánh bay, lộn mèo mấy vòng trên không trung mới giữ lại được thăng bằng, chưa kịp định thần thì từ bả vai phải đã truyền đến cơn đau thấu xương...

Con mẹ nó... bị đánh lén!

Đầu tóc một lần nữa bị rối tung, vài sợi rủ xuống vết thương, cọ xát vào máu thịt lẫn lộn khiến chúng đau rát, xương cánh tay bị gãy lòi cả mảnh xương trắng ra ngoài, khiến cho cánh tay vô lực rũ xuống, tôi làm thế nào cũng không nhấc được tay phải lên... Không phải chứ?

Thế này cho dù Thần long đánh trực diện thì cũng không thể dùng Judo được nữa!

Nó hoàn toàn biết được điều đó, cho nên không hề e dè mà phóng đến chỗ tôi, miệng rồng đỏ lòm ngoác ra, toan muốn nuốt tôi vào bụng.

Thôi xong.

Quả này chết thật rồi...

50. Chương 44

Phải nói mười chín năm sống trên cõi đời trước của tôi so với mấy tháng lay lắt ở cái thế giới này, chính là thiên đường và địa ngục!!!

Nhiều lúc tôi vẫn luôn tự hỏi: Nếu như lúc đó tôi không nhảy ra đỡ chùm đèn đó cho chị, liệu tôi có bị cuốn vào vô vàn hung hiểm ở thời đại này không?

Tất nhiên đáp án vẫn là không. Bởi vì đơn giản không có “nếu như”, có cho tôi một ngàn lần cơ hội nữa tôi cũng sẽ không ngần ngại cứu chị thêm một ngàn lẻ một lần.

Miệng rộng sâu hun hút há ra muốn đớp lấy tôi.

Tôi có thể nhìn thấy khoang miệng đỏ lôm của nó...

Với mấy cái răng to hơn cả người tôi...

Còn cả cái lưỡi chẻ đôi như lưỡi rắn...

Còn cả... ánh sáng?

Sáng?

Một bóng sáng cực lớn từ trong miệng rộng phóng ra đâm thẳng vào người tôi, vừa vẩy đẩy tôi ra khỏi phạm vi tấn công của miệng rộng, đồng thời cũng khiến tôi ngã nhào xuống đất, lăn lộn như một quả bóng.

“Ư...”

Vừa mới định thần lại được, tôi phát hiện bóng sáng đang cuộn tròn trên người tôi ngoài nhớp nháp ra thì còn rất... ấm.

“Vân Nhi?”

Tôi ngây người, trong lòng chính là tiểu Vân Nhi! Mặc dù cả người đầy máu và vết lở loét, nhưng đúng là con bé!

“Khụ khụ...”

Vân Nhi gục trên người tôi mãi mới chống dậy nổi, nhưng vẫn nhất quyết ôm lấy vòng sáng ở trong ngực, nhìn kĩ hơn, vòng sáng đó tỏa ra ánh sáng lam thuần khiết, mặc dù yếu ớt nhưng vẫn có thể thấy được nó đang phập phồng.

“Là Thiên Sát!” Giọng của Tiểu ở trong đầu chợt vang lên, hoàn toàn không giấu được kích động. “Nhóc con đã đưa được hồn phách của Thiên Sát ra rồi.”

“Th... Thật tốt quá!” Tôi run run ôm lấy cơ thể nhớp nháp vẫn còn đang run rẩy trong lòng, dạo chơi một vòng trong bụng rộng mà vẫn còn sống sót trở ra, đúng là trải nghiệm không nên để cho đứa nhỏ ba tuổi nếm phải!

“Hải Kỳ tỷ tỷ không sao rồi...” Tiểu Vân Nhi mếu máo, những vết lở loét trên mặt nó vẫn còn cháy xèo xèo, hai cánh môi trề xuống trông thật đáng thương, đôi mắt ngập tràn vui sướng không thể kìm nổi hai dòng lệ tuôn ra.

“Ừ... nhóc giỏi lắm, nhóc đã cứu được tỷ ấy.” Tôi thấp giọng an ủi.

Tiếng rỗng gầm từ trên cao đánh xuống khiến mặt đất cũng rung chuyển, tôi ôm lấy Vân Nhi bằng tay trái, che chắn con bé ở sau lưng mình. Thần Long hiển nhiên đã phát hiện ra Hồn phách của Hải Kỳ bị lấy mất, nó càng hung dữ hơn muốn tấn công chúng tôi.

Đúng lúc này tôi lại thấy đầu vầng mắt hoa, cả người không còn chút sức lực nào.

“Đồ ngốc người dụng thần lực quá độ rồi. Tiếp theo cứ để ta đi.”

Tiếng nói của Tiểu như xa như gần, bất giác cánh tay ôm Vân Nhi của tôi liền lỏng ra, sau đó hoàn toàn không biết gì nữa.

***

Tay trái vuốt lên chỗ xương gãy ở cánh tay phải, ta mạnh tay bẻ “rắc” một cái, hai đầu xương vỡ được lấp khít với nhau lập tức tái tạo, trong nháy mắt tay phải đã cử động được.

Đồ ngốc Lưu Diệp! Nếu như nàng ta xhìu để ý một chút thì cánh tay cũng không đến nỗi vô dụng lâu như vậy.

Đồng tử màu tím chớp chớp, ta lạnh lùng nhìn Thần Long... à không, hiện tại không còn hồn phách của Thiên Sát nữa, nó chỉ là một con Xà yêu đội lốt rồng.

“Vẫn còn muốn đầu sao?” Ta để mặc Vân Nhi ngồi co trên đất, đứng lên đối diện với Xà yêu.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Xà yêu cười khinh bỉ, hiển nhiên không coi ta là đối thủ nó đáng để tâm.

“Giao lại hồn phách của tiểu bảo bối, ta sẽ để ngươi còn có cơ hội đầu thai.”

“Nếu không thì sao?”

“Vậy... chấp nhận hồn phi phách tán đi!”

Ta vung tay tạo vạn bằng kiếm phóng lên, đồng thời Xà yêu cũng gầm lên một tiếng lao xuống, cường khí cùng kinh lực va chạm nhau tạo thành những tiếng nổ đinh tai, cuồng phong cuốn tung mặt đất, trường bào của ta bị cuốn lên bay phần phật. Vạn bằng kiếm không hề bay riêng rẽ, tất cả đều có linh tính, trong nháy mắt liền tập hợp thành một bằng kiếm khổng lồ đủ sức xuyên qua cái đầu rồng của Xà yêu.

Tưởng chừng khi Xà yêu cùng đại kiếm đâm vào nhau sẽ có biến cố lớn, nhưng sự việc sau đó xảy ra còn ác liệt hơn. Thân rồng đang bay lượn bỗng chốc vô lực, rơi ầm một tiếng xuống mặt đất.

Ta xách cổ áo Vân Nhi nhảy ra vừa vặn tránh được đuôi rồng quật đến, từ trên mỏm đá thật cao nhìn xuống xác rồng kịch liệt lăn lộn giãy dụa, không khác gì một con rắn quấn quai chờ chết.

“Dùng hết thần lực rồi chứ gì.” Ta cười khẩy.

“Ch... chuyện gì...” Vân Nhi ở dưới chân vẫn ôm khư khư lấy hồn phách của Thiên Sát cũng không thể không kinh ngạc.

“Cái này là kết cục của kẻ tham lam thứ không thuộc về mình.”

Ta phóng lên trên đầu rồng, nó vẫn còn đang quấn quai, móng vuốt cào xới mặt đất còn đuôi thì quật qua lại, san bằng cả một vùng.

Chỉ một lúc sau, thân rồng đột ngột phát sáng, kích thước khối sáng cứ như vậy mà nhỏ dần, thân thể to lớn dần co lại, cho đến khi đạt được kích thước thích hợp, ánh sáng chói lòa vụt tắt, để lại trên đất là thân thể Hải Kỳ đang thoi thóp cào mặt đất. Tứ chi của ả bê bết máu, miệng há ra không ngừng co giật.

“Thế nào? Ta đã để cho ngươi một đường sống nhưng ngươi không chịu.”

Ta đáp xuống bên cạnh ả, cơ thể ả giật giật, đôi mắt nhìn lên ta vằn vện tơ máu đỏ, muốn bao nhiêu cắn hận liền có bấy nhiêu.

“Kh... không thể nào! Ta đã có Long thể, đã có Long châu! Cho dù không còn Long hồn... không thể nào thất bại được.”

“Ái chà chà, nếu ta nói Long châu không phải Long châu thì sao? Cái thứ ngươi cướp được chỉ là một phần rất nhỏ trong phách của tiểu bảo bối mà thôi.”

“Không thể nào!” ả gầm lên.

“Tại sao lại không thể?”

“Ngươi... rõ ràng ngươi lúc đó... ngay cả Vân Nhi... Các người lừa ta!!?”

“Hừ! Ngươi nghĩ rằng ta thực sự sẽ để ngươi đụng được vào một ngón tay của tiểu bảo bối sao?”

“Không thể... Rõ ràng mật thất dưới giường sen đó không thể là giả! Ngươi rõ ràng đã giấu nàng ta xuống đó!”

“Ừ, đúng là ta có giấu nàng xuống đó, nhưng mà ngươi có biết mật thất đó không chỉ có một lối ra vào không?”

“... Không thể nào...”

“Người còn câu nào khác ngoài ‘không thể nào’ không?” Ta ngoáy ngoáy lỗ tai, khinh bỉ nhìn xuống ả, “Đáng tiếc ột mưu kế tử mĩ, nhưng người lại gặp phải ta.” Kiếp trước ả không thành công chiếm giữ được Thần long, vậy kiếp này làm sao có thể được nữa?

Lại nói mấu chốt của kế hoạch này là “long châu”, chính là hồn phách của tiểu bảo bối. Một khi Thần long cùng long châu hợp nhất, quả thật có mười Tiểu cũng đánh không lại, trừ phi cùng đồng quy vu tận. Nhưng nếu “long châu” là giả... vậy thì lại khác rồi! Đợi khi mảnh phách bé nhỏ kia tan hết, thứ tiêu hao chính là tu vi của ả. Ha! Bây giờ thì hay rồi, tu vi hơn hai ngàn năm đều cạn sạch!

“Người! Tất cả! Tất cả đều do người!”

Ả trở nên cuồng loạn, mồm ả há hốc ra, ngửa lên cái cổ bỗng trở nên dài gấp đôi, phần da hai bên miệng rách đến tận mang tai, từ trong cổ họng phóng ra một con đại xà vàng kim, nó hung ác giơ lên bốn cái nanh độc tấn công tới chỗ ta.

Phập!!!

Lưỡi đao lạnh lẽo cắm ngang cổ rắn, găm sâu vào trong đất khiến ỉnh rắn bị cố định không thể di chuyển chỉ có thể liêu mình quần quạy, làm thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Ta giật mình kinh ngạc.

“Tiểu bảo bối...?”

51. Chương 44

Phải nói mười chín năm sống trên cõi đời trước của tôi so với mấy tháng lay lắt ở cái thế giới này, chính là thiên đường và địa ngục!!!

Nhiều lúc tôi vẫn luôn tự hỏi: Nếu như lúc đó tôi không nhảy ra đỡ chùm đèn đó cho chị, liệu tôi có bị cuốn vào vô văn hung hiểm ở thời đại này không?

Tất nhiên đáp án vẫn là không. Bởi vì đơn giản không có “nếu như”, có cho tôi một ngàn lần cơ hội nữa tôi cũng sẽ không ngần ngại cứu chị thêm một ngàn lẻ một lần.

Miệng rồng sâu hun hút há ra muốn đón lấy tôi.

Tôi có thể nhìn thấy khoang miệng đỏ lôm của nó...

Với mấy cái răng to hơn cả người tôi...

Còn cả cái lưỡi chẻ đôi như lưỡi rắn...

Còn cả... ánh sáng?

Sáng?

Một bóng sáng cực lớn từ trong miệng rồng phóng ra đâm thẳng vào người tôi, vừa vặn đẩy tôi ra khỏi phạm vi tấn công của miệng rồng, đồng thời cũng khiến tôi ngã nhào xuống đất, lăn lộn như một quả bóng.

“Ư...”

Vừa mới định thần lại được, tôi phát hiện bóng sáng đang cuộn tròn trên người tôi ngoài nhóp nhép ra thì còn rất... ấm.

“Vân Nhi?”

Tôi ngây người, trong lòng chính là tiểu Vân Nhi! Mặc dù cả người đầy máu và vết lở loét, nhưng đúng là con bé!

“Khụ khụ...”

Vân Nhi gục trên người tôi mãi mới chống dậy nổi, nhưng vẫn nhất quyết ôm lấy vòng sáng ở trong ngực, nhìn kĩ hơn, vòng sáng đó tỏa ra ánh sáng lam thuần khiết, mặc dù yếu ớt nhưng vẫn có thể thấy được nó đang phập phồng.

“Là Thiên Sát!” Giọng của Tiểu ở trong đầu chợt vang lên, hoàn toàn không giấu được kích động. “Nhóc con đã đưa được hồn phách của Thiên Sát ra rồi.”

“Th... Thật tốt quá!” Tôi run run ôm lấy cơ thể nhóp nhép vẫn còn đang run rẩy trong lòng, dạo chơi một vòng trong bụng rỗng mà vẫn còn sống sót trở ra, đúng là trải nghiệm không nên để cho đứa nhỏ ba tuổi nếm phải!

“Hải Kỳ tỷ tỷ không sao rồi...” Tiểu Vân Nhi méo mào, những vết lở loét trên mặt nó vẫn còn cháy xèo xèo, hai cánh môi trẻ xuống trông thật đáng thương, đôi mắt ngập tràn vui sướng không thể kìm nổi hai dòng lệ tuôn ra.

“Ừ... nhóc giỏi lắm, nhóc đã cứu được tỷ ấy.” Tôi thấp giọng an ủi.

Tiếng rống gầm từ trên cao đánh xuống khiến mắt đất cũng rung chuyển, tôi ôm lấy Vân Nhi bằng tay trái, che chắn con bé ở sau lưng mình. Thần Long hiển nhiên đã phát hiện ra Hồn phách của Hải Kỳ bị lấy mất, nó càng hung dữ hơn muốn tấn công chúng tôi.

Đúng lúc này tôi lại thấy đầu vầng mắt hoa, cả người không còn chút sức lực nào.

“Đồ ngốc người dụng thần lực quá độ rồi. Tiếp theo cứ để ta đi.”

Tiếng nói của Tiểu như xa như gần, bất giác cánh tay ôm Vân Nhi của tôi liền lỏng ra, sau đó hoàn toàn không biết gì nữa.

***

Tay trái vuốt lên chỗ xương gãy ở cánh tay phải, ta mạnh tay bẻ “rắc” một cái, hai đầu xương vỡ được lắp khít với nhau lập tức tái tạo, trong nháy mắt tay phải đã cử động được.

Đồ ngốc Lưu Diệp! Nếu như nàng ta xhịu để ý một chút thì cánh tay cũng không đến nỗi vô dụng lâu như vậy.

Đồng tử màu tím chớp chớp, ta lạnh lùng nhìn Thần Long... à không, hiện tại không còn hồn phách của Thiên Sát nữa, nó chỉ là một con Xà yêu đội lốt rồng.

“Vẫn còn muốn đấu sao?” Ta để mặc Vân Nhi ngồi co trên đất, đứng lên đối diện với Xà yêu.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Xà yêu cười khinh bỉ, hiển nhiên không coi ta là đối thủ nó đáng để tâm.

“Giao lại hồn phách của tiểu bảo bối, ta sẽ để ngươi còn có cơ hội đầu thai.”

“Nếu không thì sao?”

“Vậy... chấp nhận hồn phi phách tán đi!”

Ta vung tay tạo vạn băng kiếm phóng lên, đồng thời Xà yêu cũng gầm lên một tiếng lao xuống, cường khí cùng kinh lực va chạm nhau tạo thành những tiếng nổ đinh tai, cuồng phong cuốn tung mặt đất, trường bào của ta bị cuốn lên bay phần phật. Vạn băng kiếm không hề bay riêng rẽ, tất cả đều có linh tính, trong nháy mắt liền tập hợp thành một băng kiếm khổng lồ đủ sức xuyên qua cái đầu rồng của Xà yêu.

Tưởng chừng khi Xà yêu cùng đại kiếm đâm vào nhau sẽ có biến cố lớn, nhưng sự việc sau đó xảy ra còn ác liệt hơn. Thân rồng đang bay lượn bỗng chốc vô lực, rơi âm một tiếng xuống mặt đất.

Ta xách cổ áo Vân Nhi nhảy ra vừa vặn tránh được đuôi rồng quật đến, từ trên mỏm đá thật cao nhìn xuống xác rồng kịch liệt lăn lộn giãy dụa, không khác gì một con rắn quấn quai chờ chết.

“Dùng hết thần lực rồi chứ gì.” Ta cười khẩy.

“Ch... chuyện gì...” Vân Nhi ở dưới chân vẫn ôm khư khư lấy hồn phách của Thiên Sát cũng không thể không kinh ngạc.

“Cái này là kết cục của kẻ tham lam thứ không thuộc về mình.”

Ta phóng lên trên đầu rồng, nó vẫn còn đang quần quai, móng vuốt cào xới mặt đất còn đuôi thì quật qua lại, san bằng cả một vùng.

Chỉ một lúc sau, thân rồng đột ngột phát sáng, kích thước khối sáng cứ như vậy mà nhỏ dần, thân thể to lớn dần co lại, cho đến khi đạt được kích thước thích hợp, ánh sáng chói lòa vụt tắt, để lại trên đất là thân thể Hải Kỳ đang thoi thóp cào mặt đất. Tứ chi của ả bê bết máu, miệng há ra không ngừng co giật.

“Thế nào? Ta đã để cho ngươi một đường sống nhưng ngươi không chịu.”

Ta đáp xuống bên cạnh ả, cơ thể ả giật giật, đôi mắt nhìn lên ta vằn vện tơ máu đỏ, muốn bao nhiêu cảm hận liền có bấy nhiêu.

“Kh... không thể nào! Ta đã có Long thể, đã có Long châu! Cho dù không còn Long hồn... không thể nào thất bại được.”

“Ái chà chà, nếu ta nói Long châu không phải Long châu thì sao? Cái thứ ngươi cướp được chỉ là một phần rất nhỏ trong phách của tiểu bảo bối mà thôi.”

“Không thể nào!” ả gầm lên.

“Tại sao lại không thể?”

“Ngươi... rõ ràng ngươi lúc đó... ngay cả Vân Nhi... Các người lừa ta!!?”

“Hừ! Ngươi nghĩ rằng ta thực sự sẽ để ngươi đụng được vào một ngón tay của tiểu bảo bối sao?”

“Không thể... Rõ ràng mật thất dưới giường sen đó không thể là giả! Ngươi rõ ràng đã giấu nàng ta xuống đó!”

“Ừ, đúng là ta có giấu nàng xuống đó, nhưng mà ngươi có biết mật thất đó không chỉ có một lối ra vào không?”

“... Không thể nào...”

“Ngươi còn câu nào khác ngoài ‘không thể nào’ không?” Ta ngoáy ngoáy lỗ tai, khinh bỉ nhìn xuống ả, “Đáng tiếc cho một mưu kế tử mị, nhưng ngươi lại gặp phải ta.” Kiếp trước ả không thành công chiếm giữ được Thần long, vậy kiếp này làm sao có thể được nữa?

Lại nói mấu chốt của kế hoạch này là “long châu”, chính là hồn phách của tiểu bảo bối. Một khi Thần long cùng long châu hợp nhất, quả thật có mười Tiểu cũng đánh không lại, trừ phi cùng đồng quy vu tận. Nhưng nếu “long châu” là giả... vậy thì lại khác rồi! Đợi khi mảnh phách bé nhỏ kia tan hết, thứ tiêu hao chính là tu vi của ả. Ha! Bây giờ thì hay rồi, tu vi hơn hai ngàn năm đều cạn sạch!

“Ngươi! Tất cả! Tất cả đều do ngươi!”

Ả trở nên cuồng loạn, mồm ả há hốc ra, ngửa lên cái cổ bỗng trở nên dài gấp đôi, phần da hai bên miệng rách đến tận mang tai, từ trong cổ họng phóng ra một con đại xà vàng kim, nó hung ác gờ lên bốn cái nanh độc tấn công tới chỗ ta.

Phập!!!

Lưỡi đao lạnh lẽo cắm ngang cổ rắn, găm sâu vào trong đất khiến cho mình rắn bị cố định không thể di chuyển chỉ có thể liềm mình quần quai, làm thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Ta giật mình kinh ngạc.

“Tiểu bảo bối...?”

52. Chương 45

Ta có chút không tin được hưởng về bóng dáng đằng xa, cả người nàng cũng chặt vật không kém ta, y phục đều lấm lem rách nát, nhưng xem ra không bị thương tích gì. Mạng sa mỏng xơ xác bay phất phơ theo gió, che đi một phần dung nhan của nàng, nhưng ánh mắt sau mạng sa hướng đến đây nói cho ta biết, người đó là tiểu bảo bối...

“Chẳng phải kén bằng đã đưa nàng cùng đám Dương Phong đi xa rồi sao... Tại sao còn quay trở lại đây!?” Ta lao tới trước mặt nàng lấp bắp.

Ta không biết làm thế nào nàng lại ở cùng với đám Dương Phong, thậm chí còn trà trộn vào mười sáu nữ hộ vệ tới cướp pháp trường cứu ta. Lúc đó ta chỉ có thể tận lực che giấu, vờ như không biết tới sự tồn tại của nàng mà đưa nàng đi, nếu Hải Kỳ khi đó phát hiện có tới hai ‘tiểu bảo bối’, vậy hậu quả sẽ thật khó lường...

Nguy hiểm quá! Chỉ một khắc trước Thần Long còn đang hoành hành, lỡ tiểu bảo bối sơ sẩy bị thương thì phải làm sao!?

“Ta không việc gì.” Tiểu bảo bối nhàn nhạt gạt tay ta ra, khẽ nhíu mày nhìn bộ dạng bê bối của ta. “Ngược lại trông ngươi mới thảm hại.”

“Chắc... cái này không có gì đáng kể...” Ta lúng túng vuốt phẳng lại chỗ xương gãy hơi lồi ra trên cánh tay, “... nhìn vậy chứ thực ra không có vấn đề gì hết, thật đó!”

“...”

Lông mày tiểu bảo bối nhíu càng chặt hơn, hiển nhiên là không có tin lời ta... nhưng ta nói đều là sự thật mà.

“Được rồi, không nói nữa. Vậy ngươi tính làm gì nó?”

Ta cùng tiểu bảo bối không hẹn mà cùng nhìn xuống cái xác rắn vẫn đang quằn quại trên mặt đất, bởi vì tu vi đã mất hết, hiện tại trông nó không khác gì một con rắn bình thường, chỉ có điều đồng tử đã trở nên đỏ ngầu dữ tợn, không ngừng rít gào muốn xông tới chúng ta.

“Việc này... phải hỏi Ma Quân muốn xử lý thế nào mới phải.” Ta hừ mũi.

Bên cạnh bỗng bùng lên ngọn lửa đỏ, một hồng y nữ tử từ trong không gian sau ngọn lửa bước ra, cả người toát lên yêu khí nồng nặc, dung mạo bên ngoài chính là dáng vẻ của A Hồng. Nàng ta nhàn nhạt đi tới chỗ ta, Xà yêu bỗng trở nên càng kích động hơn, thân rắn rướn lên hướng về phía ‘A Hồng’ cầu cứu, không màng tới lưỡi kiếm sắc lạnh đã rạch trên người nó một đường dài.

“Tiểu Tiểu, mấy vạn năm mới gặp mà ngươi cũng không cho ta được sắc mặt tốt là sao?” ‘A Hồng’ chép miệng hướng tới ta, khi nhìn xuống Xà Yêu, ánh mắt trở nên khinh bỉ cùng ghét bỏ, thậm chí còn cố tình né tránh cái đầu rắn đang hướng mình cầu xin.

“Phải, ta cũng chẳng ngờ sau năm vạn năm ngươi lại trở thành nữ nhân!” Ta càng khinh bỉ hẳn hơn.

“Vì đại sự cả thôi.” ‘A Hồng’ hất lộn tóc mai đỏ như lửa lên, đuôi tóc lập tức bùng cháy, sau đó toàn thân hần cũng chìm trong lửa.

Ta nắm lấy tay tiểu bảo bối trấn an nàng, mấy chuyện thế này gặp nhiều sẽ không còn cảm giác gì nữa. Huống gì vị này còn là cố nhân xưa lắc xưa lơ của ta.

Lửa tàn, nữ tử hồng y liền trở thành một nam tử, y phục đỏ tươi như máu, mái tóc đỏ dài xả xuống vai hần thành từng dải mê hoặc, cả người toát ra phong thái yêu mị cùng cao ngạo, là đương nhiệm Ma Quân của Yêu giới, Phụng Lai.

Còn trong mắt ta thì hần lúc nào cũng là con chim chảnh chọe theo đuổi Thiên Sát cả vạn năm cũng không được Nàng ngó ngang.

“Sớm biết một Xà yêu nho nhỏ không thể nào biết được bí mật về Thần Long. Nhưng ta lại không ngờ kẻ đằng sau xúi giục thứ dơ bẩn đó chiếm đoạt thân xác của Nàng lại là ngươi.” Nắm tay ta nắm lấy tiểu bảo

bồi càng chặt, con chim ngu ngốc đó luôn hành sự không từ thủ đoạn, thậm chí còn giả dạng A Hồng ngày đêm ở bên Hải Kỳ...

“Hừ, người nghĩ Nàng yếu đuối đến mức chỉ một Xà yêu nho nhỏ cũng có thể khống chế được sao? Chỉ cần Nàng trở lại rồi, Yêu giới chúng ta mới không phải dè chừng đám Thiên giới vô năng kia. Con dân Yêu giới bị chèn ép mấy vạn năm, chẳng lẽ còn phải nhẫn nhục mãi sao?”

“Người khuất phục đám vô năng, chẳng phải chứng tỏ chính người còn vô năng hơn chúng?” Ta ném cho hắn cái nhìn khinh bỉ.

“Đó là vì đám Thiên giới rất xảo trá!”

“Dừng! Ta cũng không muốn cùng người đôi co. Người không ngần ngại hại các chuyển sinh của Thiên Sát để ép Nàng tái sinh, người nghĩ nếu Nàng thực sự sống lại sẽ tha cho người sao?”

“Chỉ cần Nàng trở về, cho dù hồn phi phách tán ta cũng cam tâm tình nguyện.”

“Hừ! Nói thì hay lắm, người cũng chưa từng nghĩ Nàng có thực sự muốn trở lại hay không, cứng rắn ép buộc như vậy, Nàng càng không thêm xuất hiện!”

“...”

“Hơn nữa, nhìn xem!” Ta kéo tiểu bảo bối ra đằng trước, lại chỉ vào thân xác Hải Kỳ không còn hình người trên đất. “Đây gọi là gì? Người hại các nàng thê thảm như vậy, người gọi là gì? Các người vẫn thường nói ta từ trước tới nay ngu ngốc, những ít nhất ta cũng biết yêu một người là không được làm tổn thương người đó dù chỉ một cọng lông! Người nhìn người xem! Người đã hại hồn phách của Nàng ra cái dạng gì rồi!?”

“Ta...”

“Ta ta con mẹ mi chó! Ta...”

Ta chợt thấy có gì đó không ổn. Ánh mắt Phụng Lai nhìn ta thật cổ quái, tiểu bảo bối nhìn ta cũng thật sững sốt, chỉ có Xà yêu đáng lẽ phải tuyệt vọng cùng cực lại muôn phần đắc ý...

Ngay sau đó ta cũng phát hiện ra điểm bất thường đó ở đâu.

Tán thần đan...

Bàn tay đang nắm tay tiểu bảo bối của ta đã trở nên hoàn toàn xanh tím, ta vội vàng buông nàng ra với tốc độ nhanh nhất, nhưng với mức độ độc phát này chắc chắn nó đã lan ra toàn thân và cả khuôn mặt... Chắc chắn rất ghê tởm...

Sớm biết Hải Kỳ bị Xà yêu khống chế chắc chắn không thể toàn tâm toàn ý giải độc... Chỉ là bộc phát lúc này... Phụng Lai đang ở đây, Xà yêu đang ở đây, tiểu bảo bối cũng đang ở đây, thân xác Hải Kỳ vẫn còn đó, chỉ cần Phụng Lai phẩy tay cũng dễ dàng cướp được hồn phách Hải Kỳ trong tay tiểu Vân Nhi...

Tới lúc đó hồi sinh lại Thần Long hoàn toàn dễ như trở bàn tay!!!

Thần thức ngày càng rời xa ta, toàn thân thể tựa như bị Thôi được cổ cắn nuốt, khi hoàn toàn mất đi ý thức, ta cũng chỉ có thể bất lực để mặc bản thân rơi vào hư vô.

Quả là con mẹ nó đúng lúc!

53. Chương 45

Ta có chút không tin được hướng về bóng dáng đằng xa, cả người nàng cũng chặt vật không kém ta, y phục đều lấm lem rách nát, nhưng xem ra không bị thương tích gì. Mạng sa mỏng xơ xác bay phất phơ theo gió, che đi một phần dung nhan của nàng, nhưng ánh mắt sau mạng sa hướng đến đây nói cho ta biết, người đó là tiểu bảo bối...

“Chẳng phải kén bằng đã đưa nàng cùng đám Dương Phong đi xa rồi sao... Tại sao còn quay trở lại đây!?”
Ta lao tới trước mặt nàng lấp bắp.

Ta không biết làm thế nào nàng lại ở cùng với đám Dương Phong, thậm chí còn trà trộn vào mười sáu nữ hộ vệ tới cướp pháp trường cứu ta. Lúc đó ta chỉ có thể tận lực che giấu, vờ như không biết tới sự tồn tại của nàng mà đưa nàng đi, nếu Hải Kỳ khi đó phát hiện có tới hai ‘tiểu bảo bối’, vậy hậu quả sẽ thật khó lường...

Nguy hiểm quá! Chỉ một khắc trước Thần Long còn đang hoành hành, lỡ tiểu bảo bối sơ sẩy bị thương thì phải làm sao!?

“Ta không việc gì.” Tiểu bảo bối nhàn nhạt gạt tay ta ra, khé nhíu mày nhìn bộ dạng bê bết của ta. “Ngược lại trông ngươi mới thảm hại.”

“Chắc... cái này không có gì đáng kể...” Ta lúng túng vuốt phẳng lại chỗ xương gãy hơi lồi ra trên cánh tay, “... nhìn vậy chứ thực ra không có vấn đề gì hết, thật đó!”

“...”

Lông mày tiểu bảo bối nhíu càng chặt hơn, hiển nhiên là không có tin lời ta... nhưng ta nói đều là sự thật mà.

“Được rồi, không nói nữa. Vậy ngươi tính làm gì nó?”

Ta cùng tiểu bảo bối không hẹn mà cùng nhìn xuống cái xác rần vẫn đang quằn quại trên mặt đất, bởi vì tu vi đã mất hết, hiện tại trông nó không khác gì một con rắn bình thường, chỉ có điều đồng tử đã trở nên đỏ ngầu dữ tợn, không ngừng rít gào muốn xông tới chúng ta.

“Việc này... phải hỏi Ma Quân muốn xử lý thế nào mới phải.” Ta hừ mũi.

Bên cạnh bỗng bùng lên ngọn lửa đỏ, một hồng y nữ tử từ trong không gian sau ngọn lửa bước ra, cả người toát lên yêu khí nồng nặc, dung mạo bên ngoài chính là dáng vẻ của A Hồng. Nàng ta nhàn nhạt đi tới chỗ ta, Xà yêu bỗng trở nên càng kích động hơn, thân rắn rướn lên hướng về phía ‘A Hồng’ cầu cứu, không màng tới lưỡi kiếm sắc lạnh đã rạch trên người nó một đường dài.

“Tiểu Tiểu, mấy vạn năm mới gặp mà ngươi cũng không cho ta được sắc mặt tốt là sao?” ‘A Hồng’ chép miệng hướng tới ta, khi nhìn xuống Xà Yêu, ánh mắt trở nên khinh bỉ cùng ghét bỏ, thậm chí còn cố tình né tránh cái đầu rắn đang hướng mình cầu xin.

“Phải, ta cũng chẳng ngờ sau năm vạn năm ngươi lại trở thành nữ nhân!” Ta càng khinh bỉ hẳn hơn.

“Vì đại sự cả thôi.” ‘A Hồng’ hất lộn tóc mai đỏ như lửa lên, đuôi tóc lập tức bùng cháy, sau đó toàn thân hần cũng chìm trong lửa.

Ta nắm lấy tay tiểu bảo bối trấn an nàng, mấy chuyện thế này gặp nhiều sẽ không còn cảm giác gì nữa. Huống gì vị này còn là cố nhân xưa lắc xưa lơ của ta.

Lửa tàn, nữ tử hồng y liền trở thành một nam tử, y phục đỏ tươi như máu, mái tóc đỏ dài xả xuống vai hần thành từng dải mê hoặc, cả người toát ra phong thái yêu mị cùng cao ngạo, là đương nhiệm Ma Quân của Yêu giới, Phụng Lai.

Còn trong mắt ta thì hần lúc nào cũng là con chim chảnh chọe theo đuổi Thiên Sát cả vạn năm cũng không được Nàng ngó ngang.

“Sớm biết một Xà yêu nho nhỏ không thể nào biết được bí mật về Thần Long. Nhưng ta lại không ngờ kẻ đằng sau xúi giục thứ dơ bẩn đó chiếm đoạt thân xác của Nàng lại là ngươi.” Nắm tay ta nắm lấy tiểu bảo bối càng chặt, con chim ngu ngốc đó luôn hành sự không từ thủ đoạn, thậm chí còn giả dạng A Hồng ngày đêm ở bên Hải Kỳ...

“Hừ, ngươi nghĩ Nàng yếu đuối đến mức chỉ một Xà yêu nho nhỏ cũng có thể khống chế được sao? Chỉ cần Nàng trở lại rồi, Yêu giới chúng ta mới không phải dè chừng đám Thiên giới vô năng kia. Con dân Yêu giới bị chèn ép mấy vạn năm, chẳng lẽ còn phải nhẫn nhục mãi sao?”

“Người khuất phục đám vô năng, chẳng phải chứng tỏ chính người còn vô năng hơn chúng?” Ta ném cho hắn cái nhìn khinh bỉ.

“Đó là vì đám Thiên giới rất xảo trá!”

“Dừng! Ta cũng không muốn cùng người đôi co. Người không ngần ngại hại các chuyển sinh của Thiên Sát để ép Nàng tái sinh, người nghĩ nếu Nàng thực sự sống lại sẽ tha cho người sao?”

“Chỉ cần Nàng trở về, cho dù hồn phi phách tán ta cũng cam tâm tình nguyện.”

“Hừ! Nói thì hay lắm, người cũng chưa từng nghĩ Nàng có thực sự muốn trở lại hay không, cứng rắn ép buộc như vậy, Nàng càng không thêm xuất hiện!”

“...”

“Hơn nữa, nhìn xem!” Ta kéo tiểu bảo bối ra đằng trước, lại chỉ vào thân xác Hải Kỳ không còn hình người trên đất. “Đây gọi là gì? Người hại các nàng thê thảm như vậy, người gọi là gì? Các người vẫn thường nói ta từ trước tới nay ngu ngốc, những ít nhất ta cũng biết yêu một người là không được làm tổn thương người đó dù chỉ một cọng lông! Người nhìn người xem! Người đã hại hồn phách của Nàng ra cái dạng gì rồi!?”

“Ta...”

“Ta ta con mẹ mi chó! Ta...”

Ta chợt thấy có gì đó không ổn. Ánh mắt Phụng Lai nhìn ta thật cổ quái, tiểu bảo bối nhìn ta cũng thật sững sốt, chỉ có Xà yêu đáng lẽ phải tuyệt vọng cùng cực lại muôn phần đắc ý...

Ngay sau đó ta cũng phát hiện ra điểm bất thường đó ở đâu.

Tán thần đan...

Bàn tay đang nắm tay tiểu bảo bối của ta đã trở nên hoàn toàn xanh tím, ta vội vàng buông nàng ra với tốc độ nhanh nhất, nhưng với mức độ độc phát này chắc chắn nó đã lan ra toàn thân và cả khuôn mặt... Chắc chắn rất ghê tởm...

Sớm biết Hải Kỳ bị Xà yêu khống chế chắc chắn không thể toàn tâm toàn ý giải độc... Chỉ là bộc phát lúc này... Phụng Lai đang ở đây, Xà yêu đang ở đây, tiểu bảo bối cũng đang ở đây, thân xác Hải Kỳ vẫn còn đó, chỉ cần Phụng Lai phẩy tay cũng dễ dàng cướp được hồn phách Hải Kỳ trong tay tiểu Vân Nhi...

Tới lúc đó hồi sinh lại Thần Long hoàn toàn dễ như trở bàn tay!!!

Thần thức ngày càng rời xa ta, toàn thân thể tựa như bị Thôi được cổ cắn nuốt, khi hoàn toàn mất đi ý thức, ta cũng chỉ có thể bất lực để mặc bản thân rơi vào hư vô.

Quả là con mẹ nó đúng lúc!

54. Chương 46

Gương mặt đại đại mỹ nhân tuyệt đỉnh phóng to hết cỡ trong tầm mắt khiến tôi thất thần lâu thật lâu, tới khi tỉnh hồn lại, tôi liền rùng mình một cái.

“Mẹ người chứ! Người tính hù chết ta hả!?”

“Có giọng nói.”

“A... à?”

“Có nhìn thấy ta không? Có nghe thấy ta nói không?”

Khoé miệng tôi giật giật.

“Người đang làm cái trò gì... Áii!!”

“Có cảm giác đau.” Tên ác nhân nào đó gật gù bận rộn sờ nắn khắp người tôi, trên mặt còn có biểu cảm hết sức thành tựu. “Tứ chi cử động bình thường, ngũ tạng hoạt động tốt.”

Ngượng ngùng! Tôi bị đại mỹ nhân biến thái sàm sỡ kìa!!!!

“Được rồi, bây giờ nói thử xem người còn nhớ những gì?”

“Trước tiên nói cho ta biết người đang làm cái gì?”

“À? Người không nhận ra sao?”

Nhận ra?

“...”

“...”

...

Một tiếng nổ ùng lụt qua tai, tôi đứng hình nhìn người trước mặt rồi lại tự hỏi, tôi đang làm gì?

Đang nói chuyện với Tiểu!

Ở đâu?

Chắc chắn không phải ở trong không gian tối đen như mọi khi, là ở bên ngoài!

Ở – bên – ngoài!

Từ nãy tới giờ Tiểu đang làm gì?

Đang sờ nắn kiểm tra người tôi!

Nhưng tôi vốn là linh hồn xuyên không làm gì có thân thể.

Cho nên việc này nói lên cái gì?

Tôi đã tách khỏi Tiểu và có cơ thể rồi!!!!

Lao tới cái gương gần nhất trong tầm mắt, tôi thực hi vọng thân thể mới này sẽ dễ nhìn hơn hình dáng tôi đã mang suốt mười chín năm trước. Dù sao nơi này đi đến đâu cũng toàn mỹ nhân, nói vậy mất thẩm mỹ chắc chắn phải tốt hơn...

...

“...”

“...”

Mẹ nó!!!

Tại sao không có khác thân thể cũ một ly một tý gì hết vậy!!!?

“Người mong chờ cái gì? Vất vả lắm ta mới tái tạo lại được thân thể người từ bùn đất, còn đòi ta phải nặn người ra mỹ nhân sao?”

“Bùn... bùn!?”

“Chứ người nghĩ là gì? Cái đó là bùn dưới Hoa Dao Trì trên Thiên giới, rất sạch sẽ, còn mang tiên khí, không giống bùn dưới đáy ao tùy tiện vớt lên là được đâu.” Kể nào đó phát phát tay.

“... Được rồi.” Tôi méo miệng, dù sao cũng đã có thân thể độc lập, còn hơn là phải trú tạm trong thân thể người ta, bất cứ lúc nào tỉnh lại cũng ở trong tình cảnh ngặt nghèo.

“Hứ! Cũng không biết cảm ơn lấy một tiếng! Bản Thân Tôn tổn hao hết bao nhiêu pháp lực mới tách được người ra đó có biết không? Nặn ra người cũng rất mất công đó biết không?”

“Ồ... cảm ơn.”

Tôi âm thầm phỉ nhổ Tiểu, chứ không phải vì nàng ta mà tôi lâm vào tình trạng bi đát này hả!?

***

Có thân thể rồi, hoạt động cũng tự do thoải mái hơn, không còn suốt ngày nơm nớp lo sợ mình làm gì cũng có người nhìn chăm chăm.

Trong đại chiến kia bởi vì giữa chừng kiệt sức nên tôi hoàn toàn không biết sau khi mình mất đi ý thức đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà sau một thời gian dài nung nấu bầm đuôi nghe ngóng tìm hiểu ở chỗ Vương Nhi tỷ tỷ, đại khái tôi cũng biết được kha khá chuyện rồi.

Ví dụ như Thần Long tái xuất là mưu kế của Ma quân đương nhiệm, cũng là người quen cũ của Tiểu, nhưng lạ một điều là dù kế hoạch thất bại do Tiểu phá hoại, đến khi Tiểu bị Tán thần đan bộc phát mất đi ý thức, hẳn hoàn toàn có thể thực sự hồi sinh Nữ Đế Ma Quân Vương Thiên Sát, nhưng hẳn lại chỉ bỏ đi.

Ví dụ như Xà yêu tham lam thấy Ma quân bỏ đi liền điên cuồng gào thét, sau đó bị tiểu Vân Nhi nổi điên lên dùng chính cây cọc huyền thiết, vốn được dùng để hành hình Tiểu, giết chết, thân rắn bị cột huyền thiết đè nát, linh hồn thì bị tiểu Vân Nhi phong ấn sâu dưới lòng đất, vạn kiếp không thể nhập luân hồi.

Ví dụ như hồn phách của Hải Kỳ tỷ tỷ được tiểu Vân Nhi dùng một mạng lấy về, lại không tiếc hi sinh thêm một mạng để duy trì, cuối cùng đã được đưa vào vòng luân hồi. Tiểu Vân Nhi bây giờ chỉ còn là hồ ly hai đuôi, vẫn luôn không ngừng đi tìm kiếm và bảo hộ chuyển sinh của Hải Kỳ tỷ tỷ.

Còn về việc tại sao Tiểu bộc phát Tán thần đan rồi mà bây giờ vẫn còn nhớn nhác ấy à? Cái này thì phải cảm ơn Thái thượng Lão Quân, không biết là do lão cảm thấy bản thân mình nợ Tiểu hay là gì, nhưng cũng nhờ lão lặn lội hạ phàm mang thuốc giải của ‘vong tình thủy’ tới, lại cho thêm vài cái tiên đơn, Tiểu đại nhân cuối cùng cũng hồi phục trở lại là cái đồ trướng thối thích gây chuyện khắp nơi.

Tiểu, Vương Nhi tỷ tỷ và tôi tạm thời đang sống ở Dương gia. Thần cung của Thần giáo khi Tiểu hôn mê đã biến mất không còn tăm hơi, sau đó Dương Phong biết được liền mời Vương Nhi tỷ tỷ đưa Tiểu về nhà hẳn, rồi Tiểu tạo ra thân thể cho tôi, tôi cũng ở lại đây luôn.

Từ sau trận chiến kia thì phần lớn, hoặc có thể nói là toàn bộ võ lâm nhân sĩ đều bị xóa sổ sạch sẽ, những kẻ biết được Dương Phong là Minh chủ võ lâm Thần Mộ Phong cũng như chứng kiến hẳn quay lưng lại với võ lâm cũng đều táng thân cả rồi, Dương Phong bây giờ chỉ là Dương Phong, là Dương công tử của Dương gia, có mười sáu cơ thiếp và sau này sẽ kế nghiệp Dương gia mà thôi.

Khi tôi dùng thân thể với dung mạo thật của mình đến gặp hẳn, cứ ngỡ hẳn sẽ thất vọng não nề, nhưng ngược lại hẳn cười thực sự tươi, còn không ngừng nói đáng về này mới chính là tôi hoàn hảo. Thực sự không biết hẳn đang chửi xéo hay đang khen tôi nữa!

Thi thoảng tôi sẽ giúp hẳn trông coi Bạch Vũ Vũ trong lồng hồ ly. Kể từ khi đỡ giúp hẳn một đòn trong đại chiến, Bạch Vũ Vũ hiện nguyên hình không hề tỉnh lại nữa, là một hồ ly có bộ lông màu trắng, nhưng nàng không phải bạch hồ mạnh mẽ, nàng chỉ là một hồ ly lông đỏ bị bệnh bạch tạng, thể chất cực kỳ yếu ớt, lãnh một đòn kia không bị hồn phi phách tán đã là kì tích. Khi tôi hỏi Tiểu không thể giúp nàng một chút sao? Tiểu chỉ nhàn nhạt trả lời: “đó là kiếp số của nàng ta, còn giữ được mạng đã là may mắn rồi.”

Có lần nhìn Dương Phong dịu dàng vuốt ve bộ lông trắng muốt của Bạch Vũ Vũ, tôi lại không tìm được mà hỏi hẳn.

“Người cứ định trông coi nàng cả đời như vậy sao?”

“Mạng này của ta là do nàng cứu hai lần, là ta nợ nàng, nếu đổi một đời của ta mà nàng có thể tỉnh lại... vậy không phải ta vẫn có lời sao?”

“Lỡ tới khi người chết rồi nàng cũng không tỉnh thì sao?”

“Vậy thì kiếp sau ta cũng sẽ chờ nàng.”

“Rồi kiếp sau của sau sau sau sau cũng không tỉnh lại, tới lúc đó người lỗ chắc luôn!”

“Vậy cũng tốt, khi đó sẽ là nàng nợ ta, ta đòi nàng dùng từng đó kiếp trả lại.”

“ ... ”

Đúng là cái đồ thói công tử xảo trá!!!

Sở hữu thân thể với dung mạo hoàn toàn bình thường, bây giờ cho dù tôi ra ngoài tung tăng cũng không lo sợ sẽ có người nhìn mình không chớp mắt hay truy giết báo thù, vậy nên thành trấn Yên Hoa liền bị tôi khám phá sạch sẽ!

Thúy Hương Lâu từ sau khi Vương Nhi tỷ tỷ rời đi làm ăn có chút ảm đạm, nhưng dù sao đó cũng là thanh lâu duy nhất ở nơi này, chỉ thiếu đi một chiêu bài hái tiền cũng không thể làm nó sụp đổ. Mọi người vẫn hoạt động bình thường như thể Vương vũ cơ chưa từng tồn tại nơi đây, mặc dù tôi biết căn phòng Vương Nhi tỷ tỷ từng ở luôn được khóa lại, ma ma vẫn thường vào đó tưởng nhớ Vương cô nương.

Trịnh phủ sau một trận cháy lớn bí hiểm vài tháng trước bây giờ đã hoàn toàn suy tàn, cơ nghiệp mất hết, gia sản bị thiêu rụi, chủ nhân Trịnh gia – Trịnh Nhã phải qua nhà vợ là nhà họ Khải ở nhờ. Há há! Tội cho lão già họ Khải, cứ nghĩ với được một mối tốt, ai dè lại dính phải gã con rể ăn hại.

Một lần dạo phố tôi vô tình gặp một nhà ba người đang nói cười vui vẻ, cái mặt thói của Trịnh Nhã cười với nường tử và con trai gần một tuổi của hắn khiến tôi sồn da gà. Âm thầm giơ ngón giữa lên, hừ, tôi mới không thèm vui vì hắn xem ra sống rất hạnh phúc!

Thi thoảng ở đại sảnh Thính Phong Cư sẽ xuất hiện vài tên ba trợn tự xưng là võ lâm nhân sĩ, ngoài miệng võ ngực bảo vệ chính nghĩa, nhưng hành vi lại chẳng khác nào phường trộm cướp lưu manh. Nói cũng phải, Thần Mộ sơn trang đứng đầu võ lâm tàn lụi rồi, ngũ đại môn phái cũng chỉ còn là hư danh, đám tôm tép bỗng không còn đối thủ, tựa như năm sau mưa mọc nhiều đến kinh hồn.

Tôi từng hỏi Dương Phong cứ để mặc như vậy sao, hắn chỉ cười đáp, “Võ lâm đã làm gì cho ta? So với chém giết tranh đoạt, ta lại càng muốn làm thương nhân tự do tự tại.”

Nói thì nói thế, chứ thi thoảng trong trấn sẽ có vài tin đồn, ví dụ như ở nơi nào có tên ác nhân ức hiếp người bị đánh đến nửa sống nửa chết, ở chỗ nào có vị anh hùng thiếu hiệp xuất hiện, ở nơi nào đánh nhau sập cả một tửu lâu. Chắc chắn... Tôi đã nói tên đó thích giả bộ lắm mà.

Sau khi tạo thân thể cho tôi được ba tháng, Tiểu cũng đã được điều dưỡng đầy đủ, hồi phục được một phần thần lực rồi, ba chúng tôi quyết định cáo từ Dương Phong rời đi. Dù sao cũng không thể ăn nhờ ở đậu nhà người ta mãi được, Tiểu đã dự định chúng tôi sẽ cùng trở về địa bàn của Thần cung trước kia, mặc dù Thần cung không còn nữa, nhưng địa thế nơi đó quả thực rất tốt cho việc mai danh ẩn tích.

Tiểu dựng tạm một căn nhà trong rừng trúc sau Thần cung hồi trước, ban đầu chỉ có bốn vách tường, dần dần xung quanh có vườn rau do Vương Nhi tỷ tỷ trồng, xích đu do Tiểu đóng, cầu tre do Tiểu làm, giàn hoa tử đằng do Tiểu dựng, đồ gia dụng bằng trúc chính tay Vương Nhi tỷ tỷ đan... một tổ ấm cứ thế dần hoàn thiện. Còn tôi à... tôi làm rất tốt vai trò ăn hại.

Nhiều lúc nhìn Tiểu và Vương Nhi tỷ tỷ bên nhau, tôi cũng chỉ có thể tự giác tránh đi. Vương Nhi tỷ tỷ kiếp này thuộc về Tiểu, hai người họ khó khăn lắm mới được ở bên nhau, tôi làm sao có gan làm kì đà cản mũi.

Mà nếu tôi dám làm thật không biết sẽ bị Tiểu hành hung ra cái dạng gì...

Mấy ngày gần đây Tiểu thường bí hiểm chuồn đi đâu mất, nhân lúc tôi giúp Vương Nhi tỷ tỷ bón rau, nàng ta lấy cớ vào rừng săn thú tới tối mới trở lại, trên tay chỉ cầm theo hai con thỏ, mà tôi biết thừa với công phu của Tiểu chỉ cần một giây là thừa sức bắt được.

Càng ngày ánh mắt Tiểu nhìn tôi càng cổ quái, nhất là lúc tôi ở quá gần Vương Nhi tỷ tỷ, ánh mắt nàng ta nhìn tôi như thể muốn băm vằm tôi ra vậy...

Đùa à!?

Mãi mới được sống yên ổn, trải qua bao nhiêu kiếp nạn như vậy cũng có một phần công sức của tôi. Không phải nàng ta định “thỏ hết nấu chó, chim chết bẻ cung” chứ!?

Dự cảm xấu của tôi ngày càng lớn, cho đến một ngày Tiểu lấy có tôi ăn không ngồi rồi quá lâu, phải giúp nàng đi sẵn.

Chết bà rồi!!!

Tôi hướng ánh mắt cầu cứu tới Vương Nhi tỷ tỷ, lại chỉ nhận được cái gật đầu an ủi, sau đó tỷ tỷ cũng phất tay đẩy tôi vào miệng cộp... à, miệng cáo.

Lúc rời khỏi nhà trúc bầu trời đặc biệt trong xanh, nhưng chỉ đi cùng Tiểu một lúc, mây đen bỗng ùn ùn kéo tới, gió cuốn mù mịt như thể sắp giông bão.

“Này, còn phải đi bao lâu nữa?” Tôi xách váy chạy theo Tiểu, váy áo tím của nàng quét trên mặt đất tưởng như từ tốn nhưng tôi chạy theo muốn đứt hơi cũng không rút ngắn khoảng cách được.

“Sắp tới rồi.”

“Một tiếng trước ngươi cũng nói câu này!”

“Vây mấy lần ‘một tiếng’ nữa sẽ tới nơi.”

“....”

Tôi có cảm giác càng đi vào sâu trong rừng phong ba càng nổi mạnh hơn, bầu trời đen kịt tới mức nếu không nhờ dạ minh châu trên trâm cài của Tiểu soi đường, tôi cũng hoàn toàn không biết nàng đang đi về hướng nào.

“Rốt cuộc ngươi dẫn ta đi đâu???”

“Tới nơi sẽ biết.”

“Mẹ nó! Ta không đi nữa! Ngươi không nói ta không đi nữa!”

“... Vây cứ ngồi đó đi.”

Ánh sáng dạ minh châu xa dần, giữa màn trời đất tối đen không thể nhìn rõ thứ gì, chỉ có tiếng gió gào thét và tóc tai cùng quần áo bị thổi phần phật, tôi đành cắn răng đuổi theo Tiểu tiếp. Con mẹ nó! Đẳng nào cũng chết! Ít nhất tôi cũng phải nhìn rõ tôi chết bởi thứ gì!

Không biết qua được bao lâu, ánh sáng dạ minh châu bỗng dừng lại, khi tôi đuổi tới nơi, bàn tay mềm mại của Tiểu bỗng nắm lấy tay tôi, rồi kéo mạnh một cái!

...

Tựa như thước phim tua nhanh bỗng bị cắt phụt, một giây trước gió còn rít bên tai, giây tiếp theo bỗng trời yên biển lặng, ánh sáng đập vào mắt khiến tôi bị đứng hình tiếp vài giây...

Bầu trời trên cao vẫn trong xanh như lúc tôi rời khỏi nhà, quang cảnh vẫn là rừng trúc bên cạnh suối... Vây từ nãy tới giờ tôi với Tiểu đi đâu?

“Chỗ này là chỗ ta bỏ Động thời không lại, bởi vì muốn tránh người lạ tò mò, nên phải dựng kết giới cùng ảo ảnh xung quanh.”

“Ặc... vậy nãy giờ đều là ảo ảnh?”

“Ờ.”

Tiểu vung tay, không gian trước mặt bỗng trở nên méo mó, rồi một hố đen xoáy chậm chậm trong không trung dần nở phình ra cỡ một lòng bàn tay, trông không khác gì hố đen vũ trụ...

“Vào đi.”

“Hử?”

“Việc của ngươi ở đây xong rồi, đi về đi.”

Trong lúc tôi còn chưa hiểu mô tê gì, lưng bỗng bị đẩy một cái, lỗ đen tưởng chừng nhỏ xíu bỗng phóng đại, cho tới khi khoảng không đen đặc bao trùm mình, tôi chỉ có thể dùng toàn lực quay lại giơ ngón giữa lên với bóng dáng màu tím ngấn cách sau miệng hổ bé tí.

“Con mẹ mi chứ Tiểu!!!”

CHÍNH VĂN HOÀN

55. Chương 46

Gương mặt đại đại mỹ nhân tuyệt đỉnh phóng to hết cỡ trong tầm mắt khiến tôi thất thần lâu thật lâu, tới khi tỉnh hồn lại, tôi liền rùng mình một cái.

“Mẹ người chứ! Người tính hù chết ta hả!?”

“Có giọng nói.”

“A... à?”

“Có nhìn thấy ta không? Có nghe thấy ta nói không?”

Khoé miệng tôi giật giật.

“Người đang làm cái trò gì... Áii!!”

“Có cảm giác đau.” Tên ác nhân nào đó gật gù bận rộn sờ nắn khắp người tôi, trên mặt còn có biểu cảm hết sức thành tựu. “Tứ chi cử động bình thường, ngũ tạng hoạt động tốt.”

Ngượng ngùng! Tôi bị đại mỹ nhân biến thái sàm sỡ kia!!!!

“Được rồi, bây giờ nói thử xem người còn nhớ những gì?”

“Trước tiên nói cho ta biết người đang làm cái gì?”

“À? Người không nhận ra sao?”

Nhận ra?

“...”

“...”

...

Một tiếng nổ ù ù lướt qua tai, tôi đứng hình nhìn người trước mặt rồi lại tự hỏi, tôi đang làm gì?

Đang nói chuyện với Tiểu!

Ở đâu?

Chắc chắn không phải ở trong không gian tối đen như mọi khi, là ở bên ngoài!

Ở – bên – ngoài!

Từ nãy tới giờ Tiểu đang làm gì?

Đang sờ nắn kiểm tra người tôi!

Nhưng tôi vốn là linh hồn xuyên không làm gì có thân thể.

Cho nên việc này nói lên cái gì?

Tôi đã tách khỏi Tiểu và có cơ thể rồi!!!!

Lao tới cái gương gần nhất trong tầm mắt, tôi thực hi vọng thân thể mới này sẽ dễ nhìn hơn hình dáng tôi đã mang suốt mười chín năm trước. Dù sao nơi này đi đến đâu cũng toàn mỹ nhân, nói vậy mắt thẩm mỹ chắc hẳn phải tốt hơn...

...

“...”

“...”

Mẹ nó!!!

Tại sao không có khác thân thể cũ một ly một tý gì hết vậy!!!?

“Người mong chờ cái gì? Vất vả lắm ta mới tái tạo lại được thân thể người từ bùn đất, còn đòi ta phải nặn người ra mỹ nhân sao?”

“Bùn... bùn!?”

“Chứ người nghĩ là gì? Cái đó là bùn dưới Hoa Dao Trì trên Thiên giới, rất sạch sẽ, còn mang tiên khí, không giống bùn dưới đáy ao tùy tiện vớt lên là được đâu.” Kẻ nào đó phát phát tay.

“... Được rồi.” Tôi méo miệng, dù sao cũng đã có thân thể độc lập, còn hơn là phải trú tạm trong thân thể người ta, bất cứ lúc nào tỉnh lại cũng ở trong tình cảnh ngặt nghèo.

“Hừ! Cũng không biết cảm ơn lấy một tiếng! Bản Thân Tôn tổn hao hết bao nhiêu pháp lực mới tách được người ra đó có biết không? Nặn ra người cũng rất mất công đó biết không?”

“Ồ... cảm ơn.”

Tôi âm thầm phỉ nhổ Tiểu, chứ không phải vì nàng ta mà tôi lâm vào tình trạng bị đất này hả!

***

Có thân thể rồi, hoạt động cũng tự do thoải mái hơn, không còn suốt ngày nơm nớp lo sợ mình làm gì cũng có người nhìn chăm chăm.

Trong đại chiến kia bởi vì giữa chừng kiệt sức nên tôi hoàn toàn không biết sau khi mình mất đi ý thức đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà sau một thời gian dài nung nấu bầm thù nghe ngóng tìm hiểu ở chỗ Vương Nhi tỷ tỷ, đại khái tôi cũng biết được kha khá chuyện rồi.

Ví dụ như Thần Long tái xuất là mưu kế của Ma quân đương nhiệm, cũng là người quen cũ của Tiểu, nhưng lạ một điều là dù kế hoạch thất bại do Tiểu phá hoại, đến khi Tiểu bị Tán thần đan bộc phát mất đi ý thức, hẳn hoàn toàn có thể thực sự hồi sinh Nữ Đế Ma Quân Vương Thiên Sát, nhưng hẳn lại chỉ bỏ đi.

Ví dụ như Xà yêu tham lam thấy Ma quân bỏ đi liền điên cuồng gào thét, sau đó bị tiểu Vân Nhi nổi điên lên dùng chính cây cọc huyền thiết, vốn được dùng để hành hình Tiểu, giết chết, thân rắn bị cột huyền thiết đè nát, linh hồn thì bị tiểu Vân Nhi phong ấn sâu dưới lòng đất, vạn kiếp không thể nhập luân hồi.

Ví dụ như hồn phách của Hải Kỳ tỷ tỷ được tiểu Vân Nhi dùng một mạng lấy về, lại không tiếc hi sinh thêm một mạng để duy trì, cuối cùng đã được đưa vào vòng luân hồi. Tiểu Vân Nhi bây giờ chỉ còn là hồ ly hai đuôi, vẫn luôn không ngừng đi tìm kiếm và bảo hộ chuyển sinh của Hải Kỳ tỷ tỷ.

Còn về việc tại sao Tiểu bộc phát Tán thần đan rồi mà bây giờ vẫn còn nhớn nhoe ấy à? Cái này thì phải cảm ơn Thái thượng Lão Quân, không biết là do lão cảm thấy bản thân mình nợ Tiểu hay là gì, nhưng cũng nhờ lão lặn lội hạ phàm mang thuốc giải của ‘vong tình thủy’ tới, lại cho thêm vài cái tiên đơn, Tiểu đại nhân cuối cùng cũng hồi phục trở lại là cái đồ trứng thối thích gây chuyện khắp nơi.

Tiểu, Vương Nhi tỷ tỷ và tôi tạm thời đang sống ở Dương gia. Thần cung của Thần giáo khi Tiểu hôn mê đã biến mất không còn tăm hơi, sau đó Dương Phong biết được liền mời Vương Nhi tỷ tỷ đưa Tiểu về nhà hẳn, rồi Tiểu tạo ra thân thể cho tôi, tôi cũng ở lại đây luôn.

Từ sau trận chiến kia thì phần lớn, hoặc có thể nói là toàn bộ võ lâm nhân sĩ đều bị xóa sổ sạch sẽ, những kẻ biết được Dương Phong là Minh chủ võ lâm Thần Mộ Phong cũng như chứng kiến hắn quay lưng lại với

vô lâm cũng đều táng thân cả rồi, Dương Phong bây giờ chỉ là Dương Phong, là Dương công tử của Dương gia, có mười sáu cơ thiếp và sau này sẽ kế nghiệp Dương gia mà thôi.

Khi tôi dùng thân thể với dung mạo thật của mình đến gặp hắn, cứ ngỡ hắn sẽ thất vọng náo nức, nhưng ngược lại hắn cười thực sự tươi, còn không ngừng nói đáng về này mới chính là tôi hoàn hảo. Thực sự không biết hắn đang chửi xéo hay đang khen tôi nữa!

Thi thoảng tôi sẽ giúp hắn trông coi Bạch Vũ Vũ trong lồng hồ ly. Kể từ khi đỡ giúp hắn một đòn trong đại chiến, Bạch Vũ Vũ hiện nguyên hình không hề tỉnh lại nữa, là một hồ ly có bộ lông màu trắng, nhưng nàng không phải bạch hồ mạnh mẽ, nàng chỉ là một hồ ly lông đỏ bị bệnh bạch tạng, thể chất cực kỳ yếu ớt, lãnh một đòn kia không bị hồn phi phách tán đã là kì tích. Khi tôi hỏi Tiểu không thể giúp nàng một chút sao? Tiểu chỉ nhàn nhạt trả lời: “đó là kiếp số của nàng ta, còn giữ được mạng đã là may mắn rồi.”

Có lần nhìn Dương Phong dịu dàng vuốt ve bộ lông trắng muốt của Bạch Vũ Vũ, tôi lại không tìm được mà hỏi hắn.

“Người cứ định trông coi nàng cả đời như vậy sao?”

“Mạng này của ta là do nàng cứu hai lần, là ta nợ nàng, nếu đổi một đời của ta mà nàng có thể tỉnh lại... vậy không phải ta vẫn có lời sao?”

“Lỡ tới khi người chết rồi nàng cũng không tỉnh thì sao?”

“Vậy thì kiếp sau ta cũng sẽ chờ nàng.”

“Rồi kiếp sau của sau sau sau sau cũng không tỉnh lại, tới lúc đó người lỡ chắc luôn!”

“Vậy cũng tốt, khi đó sẽ là nàng nợ ta, ta đòi nàng dùng từng đó kiếp trả lại.”

“...”

Đúng là cái đồ thói công tử xảo trá!!!

Sở hữu thân thể với dung mạo hoàn toàn bình thường, bây giờ cho dù tôi ra ngoài tung tăng cũng không lo sợ sẽ có người nhìn mình không chớp mắt hay truy giết báo thù, vậy nên thành trấn Yên Hoa liền bị tôi khám phá sạch sẽ!

Thúy Hương Lâu từ sau khi Vương Nhi tỷ tỷ rời đi làm ăn có chút ảm đạm, nhưng dù sao đó cũng là thanh lâu duy nhất ở nơi này, chỉ thiếu đi một chiều bài hái tiền cũng không thể làm nó sụp đổ. Mọi người vẫn hoạt động bình thường như thể Vương vũ cơ chưa từng tồn tại nơi đây, mặc dù tôi biết căn phòng Vương Nhi tỷ tỷ từng ở luôn được khóa lại, ma ma vẫn thường vào đó tưởng nhớ Vương cô nương.

Trịnh phủ sau một trận cháy lớn bí hiểm vài tháng trước bây giờ đã hoàn toàn suy tàn, cơ nghiệp mất hết, gia sản bị thiếu hụt, chủ nhân Trịnh gia – Trịnh Nhã phải qua nhà vợ là nhà họ Khái ở nhờ. Há há! Tội cho lão già họ Khái, cứ nghĩ với được một mối tốt, ai dè lại dính phải gã con rể ăn hại.

Một lần dạo phố tôi vô tình gặp một nhà ba người đang nói cười vui vẻ, cái mặt thói của Trịnh Nhã cười với nương tử và con trai gần một tuổi của hắn khiến tôi sồn da gà. Âm thầm giơ ngón giữa lên, hừ, tôi mới không thêm vui vì hắn xem ra sống rất hạnh phúc!

Thi thoảng ở đại sảnh Thính Phong Cư sẽ xuất hiện vài tên ba trợn tự xưng là vô lâm nhân sĩ, ngoài miệng võ ngực bảo vệ chính nghĩa, nhưng hành vi lại chẳng khác nào phường trộm cướp lưu manh. Nói cũng phải, Thần Mộ sơn trang đứng đầu vô lâm tàn lụi rồi, ngũ đại môn phái cũng chỉ còn là hư danh, đám tôm tép bống không còn đối thủ, tựa như năm sau mưa mọc nhiều đến kinh hồn.

Tôi từng hỏi Dương Phong cứ để mặc như vậy sao, hắn chỉ cười đáp, “Vô lâm đã làm gì cho ta? So với chém giết tranh đoạt, ta lại càng muốn làm thương nhân tự do tự tại.”

Nói thì nói thế, chứ thi thoảng trong trấn sẽ có vài tin đồn, ví dụ như ở nơi nào có tên ác nhân ức hiếp người bị đánh đến nửa sống nửa chết, ở chỗ nào có vị anh hùng thiếu hiệp xuất hiện, ở nơi nào đánh nhau sập cả một túp lều. Chắc chắn... Tôi đã nói tên đó thích giả bộ lắm mà.

Sau khi tạo thân thể cho tôi được ba tháng, Tiểu cũng đã được điều dưỡng đầy đủ, hồi phục được một phần thần lực rồi, ba chúng tôi quyết định cáo từ Dương Phong rồi đi. Dù sao cũng không thể ăn nhờ ở đậu nhà người ta mãi được, Tiểu đã dự định chúng tôi sẽ cùng trở về địa bàn của Thần cung trước kia, mặc dù Thần cung không còn nữa, nhưng địa thế nơi đó quả thực rất tốt cho việc mai danh ẩn tích.

Tiểu dựng tạm một căn nhà trong rừng trúc sau Thần cung hồi trước, ban đầu chỉ có bốn vách tường, dần dần xung quanh có vườn rau do Vương Nhi tỷ tỷ trồng, xích đu do Tiểu đóng, cầu tre do Tiểu làm, giàn hoa tử đằng do Tiểu dựng, đồ gia dụng bằng trúc chính tay Vương Nhi tỷ tỷ đan... một tổ ấm cứ thế dần hoàn thiện. Còn tôi à... tôi làm rất tốt vai trò ăn hại.

Nhiều lúc nhìn Tiểu và Vương Nhi tỷ tỷ bên nhau, tôi cũng chỉ có thể tự giác tránh đi. Vương Nhi tỷ tỷ kiếp này thuộc về Tiểu, hai người họ khó khăn lắm mới được ở bên nhau, tôi làm sao có gan làm kì đà cản mũi.

Mà nếu tôi dám làm thật không biết sẽ bị Tiểu hành hung ra cái dạng gì...

Mấy ngày gần đây Tiểu thường bí hiểm chuẩn đi đâu đấy, nhân lúc tôi giúp Vương Nhi tỷ tỷ bón rau, nàng ta lấy cớ vào rừng săn thú tới tối mới trở lại, trên tay chỉ cầm theo hai con thỏ, mà tôi biết thừa với công phu của Tiểu chỉ cần một giây là thừa sức bắt được.

Càng ngày ánh mắt Tiểu nhìn tôi càng cổ quái, nhất là lúc tôi ở quá gần Vương Nhi tỷ tỷ, ánh mắt nàng ta nhìn tôi như thể muốn băm vằm tôi ra vậy...

Đùa à!?

Mãi mới được sống yên ổn, trải qua bao nhiêu kiếp nạn như vậy cũng có một phần công sức của tôi. Không phải nàng ta định “thỏ hết nấu chó, chim chết bẻ cung” chứ!

Dự cảm xấu của tôi ngày càng lớn, cho đến một ngày Tiểu lấy cớ tôi ăn không ngồi rồi quá lâu, phải giúp nàng đi săn.

Chết bà rồi!!!

Tôi hướng ánh mắt cầu cứu tới Vương Nhi tỷ tỷ, lại chỉ nhận được cái gật đầu an ủi, sau đó tỷ tỷ cũng phát tay đẩy tôi vào miệng cọp... à, miệng cáo.

Lúc rời khỏi nhà trúc bầu trời đặc biệt trong xanh, nhưng chỉ đi cùng Tiểu một lúc, mây đen bỗng ùn ùn kéo tới, gió cuốn mù mịt như thể sắp giông bão.

“Này, còn phải đi bao lâu nữa?” Tôi xách vác chạy theo Tiểu, váy áo tím của nàng quét trên mặt đất tưởng như từ tốn nhưng tôi chạy theo muốn đứt hơi cũng không rút ngắn khoảng cách được.

“Sắp tới rồi.”

“Một tiếng trước ngươi cũng nói câu này!”

“Vậy mấy lần ‘một tiếng’ nữa sẽ tới nơi.”

“....”

Tôi có cảm giác càng đi vào sâu trong rừng phong ba càng nổi mạnh hơn, bầu trời đen kịt tới mức nếu không nhờ dạ minh châu trên trâm cài của Tiểu soi đường, tôi cũng hoàn toàn không biết nàng đang đi về hướng nào.

“Rốt cuộc ngươi dẫn ta đi đâu???”

“Tới nơi sẽ biết.”

“Mẹ nó! Ta không đi nữa! Ngươi không nói ta không đi nữa!”

“... Vậy cứ ngồi đó đi.”

Ánh sáng dạ minh châu xa dần, giữa màn trời đất tối đen không thể nhìn rõ thứ gì, chỉ có tiếng gió gào thét và tóc tai cùng quần áo bị thổi phất phật, tôi đành cấn răng đuổi theo Tiểu tiếp. Con mẹ nó! Đẳng nào cũng chết! Ít nhất tôi cũng phải nhìn rõ tôi chết bởi thứ gì!

Không biết qua được bao lâu, ánh sáng dạ minh châu bỗng dừng lại, khi tôi đuối tới nơi, bàn tay mềm mại của Tiểu bồng nắm lấy tay tôi, rồi kéo mạnh một cái!

...

Tựa như thước phim tua nhanh bỗng bị cắt phụt, một giây trước gió còn rít bên tai, giây tiếp theo bỗng trời yên biển lặng, ánh sáng đập vào mắt khiến tôi bị đứng hình tiếp vài giây...

Bầu trời trên cao vẫn trong xanh như lúc tôi rời khỏi nhà, quang cảnh vẫn là rừng trúc bên cạnh suối... Vậy từ này tới giờ tôi với Tiểu đi đâu?

“Chỗ này là chỗ ta bỏ Động thời không lại, bởi vì muốn tránh người lạ tò mò, nên phải dựng kết giới cùng ảo ảnh xung quanh.”

“Ặc... vậy này giờ đều là ảo ảnh?”

“Ồ.”

Tiểu vung tay, không gian trước mặt bỗng trở nên méo mó, rồi một hố đen xoáy chậm chậm trong không trung dần nở phình ra cỡ một lòng bàn tay, trông không khác gì hố đen vũ trụ...

“Vào đi.”

“Hử?”

“Việc của người ở đây xong rồi, đi về đi.”

Trong lúc tôi còn chưa hiểu mô tê gì, lưng bỗng bị đẩy một cái, lỗ đen tưởng chừng nhỏ xíu bỗng phóng đại, cho tới khi khoảng không đen đặc bao trùm mình, tôi chỉ có thể dùng toàn lực quay lại giữ ngón giữa lên với bóng dáng màu tím ngấn cách sau miệng hố bé tí.

“Con mẹ mi chứ Tiểu!!!”

CHÍNH VĂN HOÀN

56. Chương 47: Ngoại Truyện 3 -1

Lưu Ngọc.

Lưu Ngọc, ba năm trước được biết đến là con gái của Chủ tịch hội đồng quản trị Công ty cổ phần vận tải TRANS - Lưu Thức. Ba năm sau, người ta chỉ còn biết đến Tổng giám đốc Lưu Ngọc, cái đuôi ‘con gái ông chủ tịch’ đã hoàn toàn bị xóa mờ, vượt xa ba mình, TRANS ở dưới quyền quản lý của cô đã phát triển lên tầm nhất nhì thành phố.

Lưu Ngọc trên thương trường nổi tiếng lạnh lùng quyết đoán, thậm chí không từ thủ đoạn hạ gục đối thủ cạnh tranh, mang dáng vẻ trời sinh diễn lệ kinh người, bất kì ai gặp qua cô một lần đều bị ấn tượng mạnh bởi vẻ nữ tính chết người, là bó hồng có gai độc khiến cho kẻ khác chỉ dám đứng từ xa ngược nhìn, là đối tượng theo đuối của hàng đàn con nhà có máu mặt. Nhưng hoa hồng có gai đã đành, đằng này hoa lại còn nở ở vùng băng tuyết, rất lạnh, rất độc, bất kì kẻ nào có ý đồ tiếp cận trục lợi đều bị cô cho ăn quả đắng, bị gai đâm còn bị cười nhạo khinh bỉ, rét lạnh đến tận xương. Kẻ hâm mộ sẽ nói cô có bản lĩnh, kẻ xấu miệng sẽ nói cô làm cao, cô nghe xong chỉ cười, cô không có thời gian với đám dư hơi.

Nếu hỏi rằng làm thế nào để núi băng nở hoa, thực ra câu trả lời rất đơn giản, chỉ cần mang Lưu Diệp đến cho Lưu Ngọc.

Lưu Diệp là em gái Lưu Ngọc, kém cô sáu tuổi, đối với bất kì ai Lưu Ngọc cũng là đông hàn, chỉ có với Lưu Diệp là mùa xuân ấm áp. Lưu Diệp không giống Lưu Ngọc, là một nữ sinh cá tính mạnh mẽ lại bộc trực thẳng thắn, còn có một chút ngây ngô, vẻ ngoài cũng chỉ tính trên trung bình, mang đầy đủ đặc điểm của thiếu nữ dậy thì mới lớn. Tuy nhiên cô bé này lại là bảo bối được nâng niu trên tay của ba mình và Lưu

Ngọc, đám cấp dưới của Lưu Ngọc biết điều này, mỗi lần Lưu Ngọc sắp nổi trận lôi đình, bọn họ sẽ kín đáo khóc lóc nhờ đến Lưu Diệp.

Lưu Ngọc yêu chiều Lưu Diệp, hận không thể mang cả thể gian giao cho Lưu Diệp, đó là điều mà toàn bộ giới thương nhân trong thành phố đều biết, họ còn ca ngợi rằng hiếm có cặp chị em nào lại thân thiết và yêu thương nhau nhiều như hai chị em này.

Nhưng rất hiếm người biết được một điều khác.

Lưu Ngọc và Lưu Diệp không phải chị em ruột.

...

Lưu Ngọc có tên khai sinh là Trần Minh Ngọc.

Ba đẻ của Lưu Ngọc cũng là một nhân tài giỏi hiếm có, khi ông gặp mẹ của Lưu Ngọc, vốn là tiểu thư nhà danh giá, cả hai đã trúng tiếng sét ái tình. Có người nói ba của Lưu Ngọc muốn trèo cao với mẹ cô, chuyện tình đùa lênh đương nhiên sẽ không được ủng hộ từ cả hai gia đình, vì vậy mà cả hai đã cùng nhau bỏ trốn.

Ba năm đầu vất vả qua đi, nhờ tài năng và nỗ lực của bản thân, ba Lưu Ngọc cũng tự mình gây dựng được sự nghiệp, mở được một đại lý vận tải, mặc dù hoạt động không lớn, nhưng để nuôi được vợ và con thì hoàn toàn không cần lo lắng. Lưu Ngọc khi đó đã hai tuổi, được cha thương mẹ yêu, được hưởng hạnh phúc của mọi đứa trẻ nên có.

Tuy nhiên, cuộc đời không phải lúc nào cũng ưu ái người hiền, ông trời sẽ ghen tỵ kẻ nào quá hạnh phúc. Sáu năm sau, khi đã có được chỗ đứng trong giới, ba của Lưu Ngọc chỉ vì một lần sơ sẩy tin nhầm người, cuối cùng táng gia bại sản, bản thân mình còn bị đối thủ thuê người tạo tai nạn giả, đến lúc chết đi cũng không được gặp vợ con lần cuối.

Chồng chết, công ty bị người ta thôn tóm, mẹ Lưu Ngọc không còn đường nào, định ôm con gái tám tuổi cùng tự tử, lúc này thì Lưu Thức xuất hiện.

Trong vụ việc đó ngoài công ty của ba Lưu Ngọc chịu thiệt hại nặng nề thì công ty của Lưu Thức cũng bị ảnh hưởng không nhẹ, ngành vận tải là ngành hoạt động móc nối giữa các chủ thể doanh nghiệp rất sâu, vì muốn tìm được manh mối nên ông đã đến tìm gia đình của bên đại lý vận tải kia, kết quả vô tình cứu được hai mạng người.

Lưu Thức hồi còn trẻ rất có tài kinh doanh, lại có điều kiện gia đình hậu thuẫn như cá gặp nước, từ rất sớm đã phát triển sự nghiệp vượt xa những người cùng tuổi. Vụ việc lần này không những ảnh hưởng hết sức nghiêm trọng đến công ty ông, thậm chí còn giết chết vợ ông.

Khi ông cùng vợ và con gái trên đường về quê đã gặp tai nạn. Một chiếc xe tải trong đêm chạy như điên lại không bật đèn pha đã đâm vào bọn họ, khiến chiếc xe của bọn họ bị bay ra khỏi đường cao tốc rơi xuống sông. Vợ ông chết tại chỗ vì mất máu, con gái hai tuổi bị tổn thương tâm lý, chính ông cũng không hiểu tại sao mình lại có thể sống sót được một cách thần kỳ như vậy. Nhưng vợ ông chết rồi, người ông yêu cứ như vậy rời khỏi cuộc đời ông...

Cùng với sự giúp sức của mẹ Lưu Ngọc, một năm sau, đáp án được sáng tỏ, hung thủ bị kết án. Duy chỉ có kẻ đứng đằng sau lại khiến Lưu Thức khó xử, đó là gia đình bên ngoại của mẹ Lưu Ngọc.

Lưu Thức cùng mẹ Lưu Ngọc lúc đó cũng coi như có một chút giao tình, là ông giúp đỡ hai mẹ con bà trong lúc khó khăn khốn cùng nhất, là sự dịu dàng của bà giúp xoa dịu trái tim cô quạnh của ông, nếu thực sự ra tay, ông sợ rằng sẽ khiến bà đau khổ.

Người hại chết chồng mình lại là cha mẹ mình, nếu biết được sự thật này, bà sẽ ra sao? Nghĩ tới hình ảnh người phụ nữ tuyệt vọng ôm con trong căn phòng đầy mùi gas, ông không đành lòng.

Cuối cùng, ông quyết định buông tay, đằng nào vợ ông cũng đã chết rồi, ông không nỡ hại thêm người nào phải đau khổ nữa. Sự thật cứ như vậy chìm vào quên lãng.

Vài tháng sau, hai người họ kết hôn, rõ ràng cặp lại, không vì tình yêu, bà cần một chỗ dựa, còn ông cần một người chăm sóc con gái mình.

Trần Minh Ngọc từ đây trở thành Lưu Ngọc.

Lưu Ngọc theo mẹ chuyển vào nhà của Lưu Thức, lần đầu tiên gặp Lưu Diệp.

Trong ấn tượng của cô bé chín tuổi đó, ánh mắt vô hồn không có ánh sáng của đứa bé ba tuổi là nỗi ám ảnh không bao giờ phai nhòa.

Mẹ của Lưu Ngọc luôn thì thầm bên tai cô rằng, hai mẹ con họ nợ hai cha con Lưu Diệp rất nhiều, cho dù cả đời cũng không thể trả hết, vì vậy nên đời này của cả hai xác định là phải trả nợ, phải chăm sóc cho cha con Lưu Diệp thật tốt, bù đắp lại cho họ. Đứa nhỏ chín tuổi ngày ngày nằm trong lòng mẹ, được mẹ nhắc nhở hàng ngày, mặc nhiên cho rằng việc chăm sóc Lưu Diệp là nhiệm vụ cả đời cô phải thực hiện.

Lưu Diệp nửa đêm khóc đòi mẹ, Lưu Ngọc thức cùng mẹ dỗ dành bé cả đêm.

Lưu Diệp bỏ ăn, bảo mẫu mỗi lần dỗ Lưu Diệp ăn đều như lâm vào đại địch, Lưu Ngọc tự vẽ mèo lên mặt mình, giả làm quỷ mua vui cho Lưu Diệp.

Lưu Diệp khóc nháo ném đồ đạc, thậm chí ném bình gốm trúng vào trán Lưu Ngọc, bình gốm rơi xuống đất vỡ tan tành, Lưu Ngọc cũng nén đau đến bên dỗ dành Lưu Diệp, ôm bé vào lòng, nhẹ nhẹ vỗ vai an ủi “không sao, không sao, có chị ở đây”. Hồi còn bé khi ba của Lưu Ngọc còn sống vẫn thường làm vậy mỗi lần cô ngã đau, bây giờ cô lại mang ra dỗ dành Lưu Diệp.

Mẹ Lưu Ngọc xót con, lại càng xót cho Lưu Diệp, nước mắt lăn chả thu nhặt mảnh gốm. Ba Lưu Diệp thấy Lưu Diệp làm Lưu Ngọc bị thương, lại càng áy náy, lại càng cố gắng bù đắp cho hai mẹ con Lưu Ngọc nhiều hơn. Nhưng Lưu Ngọc lại chỉ thản nhiên dùng trứng gà lăn vào vết sưng, sau đó lược lên dứt cho Lưu Diệp ăn.

Lưu Diệp cực kì sợ nước, có lẽ bởi vì chấn thương tâm lý lúc tai nạn, mỗi lần thấy nước con bé lại gào khóc, muốn tắm cho Lưu Diệp còn gian nan hơn cả thương lượng hợp đồng mười tỷ. Nhưng kì tích cuối cùng cũng xuất hiện, Lưu Ngọc ôm Lưu Diệp trong lòng, con bé liền nín khóc, sau đó ngoan ngoãn để Lưu Ngọc tắm rửa.

Từ đó Lưu Diệp ngày càng phụ thuộc vào Lưu Ngọc hơn.

57. Chương 47: Ngoại Truyện 1 Tiểu Vân Nhi

Xin chào! Lại là bé Vân Nhi nè!

Nếu mà mọi người quên mất bé là ai, thì để bé nói lại cho mà nghe!

Bé chính là Vân Nhi đó! Chính là Vân Nhi của Thúy Hương Lâu! Trong thành Yên Hoa ai cũng biết bé là nhi nữ bảo bối đáng yêu hết sức đáng yêu hết sức thông minh của Vũ cơ Vương Mặc Trúc hết sức xinh đẹp hết sức nổi tiếng!

Để bé kể cho mà nghe, mẫu thân Vương Mặc Trúc của bé từ hồi ba năm trước lưu lạc tới trấn Yên Hoa này cũng hết sức truyền kỳ!

Năm đó, một mình mẫu thân ẵm bé vẫn còn quần tã vào thành này không biết đã hút mất hồn của bao nhiêu nam nhân trên đường. Bé nghe Thạch Tử kể lại lời của mẫu thân hẳn kể lại, mẫu thân bé khi đó, mà ngay cả bây giờ cũng tựa như là thiên tiên hạ phàm vậy! Câu mất hồn người ta mà lại khiến cho người ta không dám tới gần, không dám phi lễ! Mặc dù bé cũng không hiểu ‘phi lễ’ là nghĩa gì, nhưng Thạch Tử nói lúc đó người đi tới đâu cũng kéo theo một đám đông chạy dài đằng sau tới đó, lại chỉ dám đứng trong khoảng cách mười bước chân chứ không dám tới gần hơn!

Còn mẫu thân của bé ý nha, cũng cực kỳ thông dong bỏ qua hết đám đông nhìn chằm chằm mà bước vào trong Thúy Hương Lâu, không nói hai lời trực tiếp tìm ma ma mà nói một câu “Ta muốn làm công!”

Nhưng bé hỏi tại sao mẫu thân lại chọn Thúy Hương Lâu để làm công? Người lại chỉ nhéo nhéo hai má phúng phính phần nộn của bé mà cười rằng: “Giấu hoa thì phải giấu ở trong rừng!”

Bé xoa xoa hai bên má đau rát, thầm nghĩ mẫu thân của bé cũng thật là quá ngốc! Người đã nổi tiếng như vậy rồi, muốn giấu thế nào được mà giấu!?

Vả lại từ hồi mẫu thân bắt đầu làm công ở Thúy Hương Lâu cũng gây ra không ít màn gà bay chó sủa! Mặc dù lúc đó người nhất quyết chỉ làm phục vụ trong phòng bếp, nhưng mà cũng kéo tới không biết bao nhiêu đào hoa ấy.

Nghe nói, có Tô công tử gì đó muốn nạp mẫu thân làm thập tam phòng, người không nói hai lời liền đá hất bay từ trong nhà bếp thẳng tới đường lớn mới chịu đáp xuống đất! Nghe nói hân hân tới giờ vẫn chưa có xuống được giường! Lại còn bị mẫu thân tố lên quan phủ tội danh ‘cường bức dân nữ’ nữa chứ!

Còn có Khải lão đầu đã ngoài lục tuần suốt ngày không làm gì chỉ chôn chân trong nhà bếp của Thúy Hương Lâu nha, dùng lời ngon tiếng ngọt với mẫu thân suốt thôi, lại đòi người phải phục vụ hân ăn! Vậy nên người phục vụ hân một tô bã đậu thật lớn! Khiến hân suýt nữa thì đi toi nữa cái mạng già. Haha.

Ma ma cũng thật là đau đầu mãi không thôi, từ hồi mẫu thân tới làm trong lâu, rõ ràng lượng khách hàng ghé qua liên tăng vọt! Nhưng mà người ta tới cũng chỉ để ngắm mỹ nhân trong phòng bếp! Nửa ánh mắt cho các cô nương khác cũng không có, chỉ có làm tắc nghẽn phòng bếp không thôi! Khiến cho việc làm ăn của ma ma càng ngày càng lụi bại! Nhưng mà ma ma cũng không có dám động thủ đuổi hai mẫu tử bé đi, cho nên lại dùng hết lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần mỗi tối mẫu thân lên sân khấu múa vài khúc ca vài câu, từ nay khỏi cần làm việc vất vả dưới phòng bếp lại có thêm thời gian chăm sóc bé! Nếu không biết ca múa cũng có thể học dần dần, cái chính là không nên cứ mãi ở tại nhà bếp, làm ảnh hưởng tới việc làm ăn của bà!

Hơn nữa ngân lượng kiếm được cũng nhiều hơn, có thể mua nhiều sữa bò cho bé hơn

~~Cho nên là nha, chỉ trong một đêm mẫu thân lên sân khấu, từ đó khắp cả trấn Yên Hoa không có ai là không biết Vương cô nương của Thúy Hương Lâu nữa. Không biết có biết bao nhiêu đại gia sẵn sàng dốc cả gia sản để rước mẫu thân về nữa, cũng không biết bao nhiêu người trọng thương thập tử nhất sinh bị khiêng tới đại phu nữa

~~Mỗi đêm mẫu thân cũng chỉ có một điệu mà thôi, cho dù là bất kỳ ai có bỏ ra bao nhiêu bạc cũng không làm người nháy mắt lấy một cái, người nói nha: “Nhân sinh, phải biết được phân lượng của mình tới đâu!” Ý là mấy kẻ kia thật biết trào cao! Haha.

Cho nên, mẫu thân và bé ở tại Thúy Hương Lâu ba năm. Cho nên, ba năm này không ngày nào ma ma không bị người đá bay, cho nên, ma ma nay đã đạt tới cảnh giới mình đồng da sắt dưới tay mẫu thân! Lại suốt ngày than vãn trước phòng mẫu thân rằng thu nuôi hai mẫu tử nàng thật không dễ dàng~ Khiến mẫu thân luôn chảy vạch đen đầy đầu.

Dạo gần đây ma ma lại than vãn càng nhiều. Tại vì sắp tới là mừng thọ Dương lão gia gì đó được năm mươi tuổi, Dương gia người ta cũng không tiếc bạc muốn mời mẫu thân tới múa một khúc chúc mừng. Nhưng mà mẫu thân vẫn cứ như trước không thèm nhìn tới một cái, lại ẵm bé đi vào trong phòng!

Ma ma phải khóc lóc trước cửa phòng mẫu thân suốt hai ngày hai đêm, nào là Dương gia người ta cũng là gia tộc có máu mặt, nào là sản nghiệp rộng lớn, nào là thế lực lớn, bám rễ sâu, lại chuyên kinh doanh khách điểm tửu lâu, chính là chỗ lắm thị phi, đắc tội với họ chính là sau này Thúy Hương Lâu khó bề làm ăn, chúng ta mà sập tiệm thì làm sao nuôi được Tiểu Văn nhi đáng yêu khả ái dễ thương đây

Phải nha, bé thấy ma ma nói cũng thật là có lý đó! Nếu mà nơi này sập tiệm thì bé sẽ không có sữa bò mà ăn nữa đâu! Cho nên bé mới kéo kéo tay áo mẫu thân mãi không thôi, lại nghe ma ma nói lễ mừng thọ đó còn có rất nhiều đồ ngọt, nên phải năn nỉ mãi, người mới chịu cho bé tới đó ăn bánh ngọt! Hehe...

Ngày lễ mừng thọ của Dương lão gia, thập phần náo nhiệt thập phần đông đúc! Bé thấy trước cửa Dương phủ kia người ta ôm hòm lớn hòm nhỏ xếp hàng dài thật là dài không thôi, mẫu thân lại chẳng thèm liếc mắt tới một cái, chỉ đi cùng với lão cha của Thạch Tử chuyên mang đồ dùm người vào từ cửa sau Dương phủ.

Mọi người ở trong Dương phủ kia cũng phải ngây ngốc hồi lâu mới tiếp nhận được tin mẫu thân tới hiển vũ cho Dương lão gia. Lại cũng thật là tốt bụng mang cho bé rất nhiều điểm tâm cùng sữa bò! Bé ở đằng sau hậu viện ăn uống thật là thoải mái!

Cho tới tận lúc mẫu thân lên vũ đài ...

Mẫu thân của bé ấy mà, dù bé đã nghe không ít lời nói ác tâm từ mấy nữ nhân ngoài đường, cũng gặp không ít ánh mắt khinh bỉ của họ. Nhưng mà, chỉ cần nơi đâu người xuất hiện, nơi đó chỉ còn lại tiếng linh đình lang đang từ những chiếc chuông bạc người đeo bên hông, cũng chỉ còn lại những ánh mắt ngây ngốc của mọi người xung quanh...

Bé vừa gặm bánh đậu xanh lại vừa thăm cảm thán: “Mẫu thân hôm nay thật đẹp~~”

Một dải lụa phấn hồng vắt qua vai, mẫu thân lướt vào vũ đài như một cánh bướm xinh đẹp động lòng người. Vòng eo nhỏ nhắn rung lên cùng những chiếc chuông bạc, phát ra những tiếng thanh thanh dội thẳng vào tim người ta! Bàn chân trần tựa như nụ hoa mai tinh khiết di chuyển như thể không hề chạm đất, cứ như vậy mà xoay tròn, cuốn hút mọi ánh mắt rồi khóa chặt chúng lại. Tấm lụa mỏng trong suốt được người dùng che nửa mặt lại càng kích thích những tiếng hít không khí, thập phần dụ hoặc thập phần mơ màng...

Nhạc vẫn đang tấu...

Ánh mắt mọi người vẫn còn ngây ngốc...

Không ai chú ý tới một tiếng chén vỡ...

Cũng chỉ có bé cảm nhận được...

Cảm giác đó...

Lần đầu tiên bé mới biết được như thế nào là khủng hoảng!

Như có một lực hút vô hình, kéo ánh nhìn của bé tới một bóng dáng màu tím nhạt, người đó đội một chiếc nón trùm đầu, một bàn tay vẫn còn đang treo trên không trung như thể không phát hiện ra ly rượu trong tay đã rơi xuống... Vẫn cứ bất động mà nhìn về phía mẫu thân ở trên vũ đài...

Sau đó,...

Một cỗ lực cực kì cường đại từ người đó đột nhiên tỏa ra khiến cho bé hít sâu một hơi! Bé loạng choạng ngã xuống đất... Cũng trong nháy mắt, mẫu thân ở trên vũ đài cũng không còn bóng dáng nữa...

Trong khoảnh khắc... bé nhìn thấy một nửa gương mặt sau chiếc nón trùm đầu kia...

Phụ thân...?

58. Chương 48: Ngoại Truyện 3 - 2

Lưu Ngọc

Cuộc sống của Lưu Diệp từ ba tuổi trở đi luôn luôn có hình bóng của Lưu Ngọc.

Sáu tuổi, Lưu Diệp nhặt được một con cún bị què, là Lưu Ngọc chăm sóc cho nó, đặt tên cho nó là Lulu. Tính trẻ con cả thèm chóng chán, khi Lưu Diệp cảm thấy cún con không có gì vui liền bỏ mặc nó đi chơi, là Lưu Ngọc vẫn cẩn thận băng bó cho nó.

Lưu Diệp mười hai tuổi, Lulu bị bắt trộm mất, Lưu Diệp khóc lóc chạy khắp nơi đi tìm, thậm chí còn bị người ta đánh. Lưu Ngọc không nói nhiều lời, trực tiếp đến ném hết tất cả tiền tiết kiệm của mình vào mặt đám anh chị khét tiếng trong thành phố, thuê bọn chúng đến đập phá lò mổ chó đó, còn thuê người tố cáo lò mổ chó vệ sinh không an toàn cho cục Vệ sinh an toàn thực phẩm, giải cứu Lulu về cho Lưu Diệp. Sau

vụ đó Lưu Diệp bắt đầu đi học Judo, mỗi lần trở về đều thương tích đầy mình, Lưu Ngọc xót, nhưng cũng không ngăn cản.

Lưu Diệp mười lăm tuổi lần đầu tiên có bạn trai, Lưu Ngọc lần đầu tiên biết cái gì gọi là “đố kị”. Bắt gặp Lưu Diệp nắm tay bạn trai đi dạo, nhìn thấy Lưu Diệp cười nói, tập luyện cùng bạn trai, thấy được hai người lén lút ôm nhau trong góc khuất, luôn luôn có điều gì đó ghen lại trong lòng Lưu Ngọc. Cô phát hiện ra, từ lâu mình đã không còn coi Lưu Diệp là ‘em gái’...

Lưu Diệp chia tay, người đầu tiên vui vẻ là Lưu Ngọc, người hờ thẹn cũng là Lưu Ngọc, người thầm phỉ nhổ bản thân vẫn là Lưu Ngọc. Là cô âm thầm chia rẽ Lưu Diệp và bạn trai, nhưng nhìn thấy Lưu Diệp chẳng hề có cảm giác đau khổ, Lưu Ngọc lại yên tâm hơn phần nào.

Lưu Ngọc hai mươi hai tuổi thì mẹ mất, bà đã chịu đựng quá lâu, bệnh trầm cảm của bà ngày càng nặng. Đến trước khi ra đi, bà nói cho Lưu Ngọc một bí mật mình đã chôn giấu nhiều năm...

Là ông bà ngoại của Lưu Ngọc gián tiếp giết chết mẹ Lưu Diệp.

Lưu Ngọc thần thờ nhìn đám tang của mẹ diễn ra, thần thờ rải tro cốt của mẹ xuống biển theo di nguyện của bà. Bàn tay lạnh lẽo được bàn tay nhỏ nhắn ấm áp nắm lấy, nhìn vào ánh mắt trong suốt của Lưu Diệp, nhớ lại tình cảnh ngày xưa, lần đầu tiên cô gặp Lưu Diệp, đôi mắt kia đã phủ một tầng tuyết vọng đến nhường nào... một nỗi chua xót dâng lên trong lòng Lưu Ngọc.

Đó là lần cuối cùng Lưu Ngọc ôm Lưu Diệp lấy Lưu Diệp, lần cuối cùng cô để lộ sự yếu đuối của mình.

Một năm sau, ông Lưu Thức được chuẩn đoán u não, công ty chao đảo, là Lưu Ngọc đứng ra bình ổn lại công ty. Trước khi vào phòng phẫu thuật, ông nắm tay Lưu Ngọc, ánh mắt tha thiết để lại một câu “Tất cả của ba để lại cho con.”

Mặc dù sau đó ca phẫu thuật thành công, ông Lưu Thức hồi phục lại rất nhanh chóng, nhưng ông nhất quyết không chịu quay về quản lý công ty, vui vẻ ở nhà làm ông bố nội trợ.

Thừa kế công ty của ba, trở thành Tổng giám đốc công ty cổ phần vận tải TRANS, năm tiếp theo, Lưu Ngọc thuê tóm luôn công ty của ông bà ngoại mình, sau đó công bố những việc làm bẩn thỉu của họ trước pháp luật. Ông ngoại Lưu Ngọc ngoài sáu mươi vẫn phải ra hầu toàn, bị kết án tù, bà ngoại quá đau lòng nên qua đời, còn các chú bác khác kẻ tay trắng kẻ sa vào vòng lao lý, cả một gia tộc cứ như vậy sụp đổ.

Có người nói cô tuyệt tình, đến người nhà cũng không bỏ qua, có người nói cô thủ đoạn, có người chống mắt lên xem cô nuốt luôn công ty, tài sản của ba.

Nhưng họ lại không biết, cô làm tất cả những việc này đều vì lời hứa với ba. Gia sản của ba, nụ cười của Lưu Diệp, tất cả của ba, cô sẽ bảo vệ từng thứ một không bao giờ suy suyến.

Khủng hoảng kinh tế lan rộng trên toàn cầu, nền thương nghiệp cả nước chao đảo, thành phố bọn họ ở cũng không ngoại lệ. Công ty rơi vào tình thế khó khăn nhất từ trước đến nay, nhiều đơn hàng rơi vào bế tắc, đối tác kinh doanh hủy bỏ hợp đồng, đội vận tải nằm không nhiều tháng nhưng chi phí sửa chữa và bảo dưỡng bỏ ra vẫn phải chi đều đặn. Lưu Ngọc đứng trước tình thế tiến thoái lưỡng nan, bắt buộc hoặc phải liên doanh với công ty khác hoặc cải tổ lại công ty, trong tình thế đó, Lưu Ngọc công bố kết hôn với Trịnh Nhã, con trai chủ tập đoàn lớn mạnh ngang ngửa với công ty mình.

Người ngoài nhìn vào sẽ nói rằng đây là một nước đi sáng suốt, vừa cứu được cả hai công ty lại vừa đẹp đường đẹp duyên cho đôi trẻ, chỉ có Lưu Ngọc biết, quyết định này cay đắng đến nhường nào.

“Con cứ định giấu bé Diệp hoài vậy sao?”

Ông Lưu Thức lạch cạch xắt rau trong bếp, trong nhà có rất nhiều người giúp việc, nhưng công việc nấu ăn ông sẽ không để ai làm, ông sẽ nấu ăn cho các cô con gái của mình, giống như ngày xưa ông thường nấu cho vợ.

“Việc gì hả ba?” Lưu Ngọc cũng không ngẩng đầu lên khỏi tài liệu, tiếp tục ngồi ở bàn ăn vừa uống cà phê vừa kiểm tra tình hình tài chính, nếp nhăn ở giữa hai lông mày hẳn thật sâu chưa bao giờ giãn ra.

“Ba không muốn con kết hôn theo cách này.” Ông Lưu Thức tiếp tục xắt cà rốt.

“Là tự con chọn mà ba.”

“... Ba không ngại có thêm con dâu, cho nên thằng con rể này, ba không cần đâu.”

“Khụ... Ba, ba nói gì kì vậy? Con dâu gì? Ba có con trai ở ngoài sao ba?” Lưu Ngọc luống cuống lau cà phê vương trên áo công sở trắng tinh.

“Con gái thành con dâu ba cũng không ngại.” Tiếng xắt rau vẫn đều đều.

“Ba...?” Tay cầm tài liệu của Lưu Ngọc run lên.

“Ba nói, con với bé Diệp sống với nhau từ bé, nếu có thể... sống đến già thì đó là hạnh phúc của hai đứa.”

“Ba...”

“Ngọc à, ba nói ‘tất cả của ba’, ở trong đó bao gồm cả con, con vất vả vì nhà này ba biết chứ, nhưng ba cũng sẽ không dùng hạnh phúc của con để đánh đổi lấy công ty này.”

“Ba... ba đừng lo, con tự có tính toán của mình.”

“Nhưng sao ba thấy con lại đang đẩy mình vào bước đường cùng vậy?”

“Ba... con sẽ hạnh phúc mà ba.”

Đó là đêm trước đêm cô kết hôn, cô và ba cùng ngồi trò chuyện trong gian bếp ấm áp, cùng nói cười, cùng tưởng nhớ những người vợ, người mẹ của họ.

Hạnh phúc của cô, chính là công ty của ba vẫn được bảo toàn, chính là Lưu Diệp vẫn luôn cười thật tươi, vô lo vô nghĩ, sống đầy đủ đến cuối đời...

Lưu Diệp ngày cô kết hôn thẫn thờ như một con búp bê vô hồn. Để chuẩn bị cho ngày này, từ hơn một tháng trước công ty tổ chức hôn lễ đã bận rộn, áo váy phù dâu Lưu Diệp mặc là thiết kế riêng do Lưu Ngọc chọn, đôi giày Lưu Diệp mang cũng là do cô đặt mua tận Paris...

Khi cha xứ đọc lời tuyên thệ, khóe mắt của Lưu Ngọc không ngừng nhìn sang Lưu Diệp đang trầm tư, bàn tay cầm bó hoa nắm thật chặt, cô nặn ỉnh nụ cười hạnh phúc mà bản thân đã tập suốt hơn một tháng qua...

Cho tới khi tiếng đút vỡ xảy ra...

Cho tới khi cơ thể bỗng bị một lực đẩy cực mạnh xô vào...

Trịnh Nhã bên cạnh Lưu Ngọc phản ứng rất nhanh, khi cô ngã vào người anh ta, anh ta lập tức ôm lấy cô, bảo hộ cô trong lòng, cả hai cùng lăn sang một bên tránh được chùm đèn pha lê thành linh rơi xuống.

Mảnh vỡ pha lê bắn tứ tung, tấm lưng trần của Lưu Ngọc hở ra bị cắt vài vết xước.

Trong đám đông hỗn loạn, Lưu Ngọc vùng khỏi tay Trịnh Nhã.

Lưu Diệp đứng sát cạnh cô!

Chính Lưu Diệp đã đẩy cô ra...

Tiếng hò hét xôn xao bỗng dừng ngừng lại, không còn bất kì một âm thanh nào có thể lọt vào tai cô.

“Diệp...”

Mọi hơi thở như bị rút cạn khỏi lồng ngực, mọi tỉnh táo suốt hai lần năm bỗng bay biến sạch sẽ, khi cô nhìn thấy bàn tay đó dưới đồng pha lê...

Bàn tay đưa về phía cô...

Bàn tay đã nắm lấy tay cô trong đám tang mẹ...

Bàn tay vẫn thường nghịch tóc của cô...

Bàn tay xoa lên cái trán sưng vù của cô khi bị bình gốm bay trúng...

Bàn tay đã đẩy cô ra khỏi nguy hiểm.

“Diệp! Diệp! Diệp!...”

Đôi tay trần bói trên đồng thủy tinh. Váy cưới trắng muốt đã nhiễm màu đỏ của máu, cô cùng ba điên cuồng đào bới trong đồng pha lê vỡ, mặc kệ người xung quanh ngăn cản, mặc kệ mảnh vỡ sắc nhọn găm sâu vào da thịt...

Diệp!

Diệp!

Lưu Diệp!!!

Em không được chết!

Em không được có chuyện gì!

Chị còn chưa kịp nói, chị còn chưa kịp nói cho em...

Thân thể dưới đồng mảnh vỡ dần dần hiện ra, áo phù dâu màu hồng loang lổ màu máu đã trở nên đen đặc, ngoài những vết cắt sâu, máu tươi vẫn còn đang chảy ròng ròng thì thân thể không bị thương tổn gì lớn, chân tay cũng không bị gãy. Tầng đá trong lòng Lưu Ngọc bấy giờ mới giống như nước mắt của cô, bỗng chốc tuôn trào không thể kìm nén.

“Không sao rồi, em không sao rồi...” Lưu Ngọc tự mình lẩm bẩm, tự mình an ủi, nhưng tại sao tay cô không ngừng run, tại sao hơi thở vẫn chưa trở lại? Đường như có gì đó rất khủng khiếp, rất khủng khiếp đang ở trước mắt cô.

Mọi người xung quanh cuống cuồng giúp cha con Lưu Ngọc đưa Lưu Diệp ra, toàn thân Lưu Diệp đâu đâu cũng bị thương, trên lưng cắm đầy mảnh pha lê tựa như con nhím, nhìn thấy mà ghê người.

Lưu Ngọc không dám lại gần, cô lùi xa khỏi đám đông vây xung quanh Lưu Diệp, lưng chạm vào lồng ngực Trịnh Nhã, anh ta dịu dàng ôm lấy vai cô, xoa dịu cô bằng những lời an ủi sáo rỗng, nhưng cô chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà...

Cô phải kết hôn với người này, để cứu lấy công ty của ba, để bảo vệ nụ cười của Lưu Diệp...

Tiếng khóc nức nghẹn của ông Lưu Thức trong kia giáng mạnh xuống đầu cô.

Công ty được cứu thì sao.

Nếu không có Lưu Diệp nữa, nếu Lưu Diệp không còn cười với cô nữa...

Thoang thoảng có tiếng an ủi “Anh hãy nén đau thương.”, bên kia lại có tiếng thì thầm “Con bé tội nghiệp...”, từ nơi nào đó vọng lại tiếng nói “Thật đáng thương, con bé còn trẻ như vậy mà...”

Không!

Không phải!!!

Cô lao vào đám đông như một con thoi, đẩy hết những kẻ vướng víu xung quanh ra, bọn họ thấy là cô lập tức tránh đường, sợ rằng máu me trên người cô sẽ dấy ra trang phục đắt tiền của bọn họ. Len lỏi giữa đám giả dối, cho tới khi vào được trung tâm, cô liền chết lặng.

Những mảnh vỡ trên người Lưu Diệp đã được ông Lưu Thức cẩn thận lấy ra, những miếng thủy tinh nằm la liệt, những cạnh sắc nhọn nhuốm máu, cho thấy chúng phải cắm sâu ít nhất 5cm...

Lưu Diệp được ông Lưu Thức ôm vào lòng, ông không còn khóc như vừa nãy nữa, tất cả chỉ còn lại tiếng nức nghẹn, hai hàng lệ không ngừng chảy dài trên khuôn mặt bỗng chốc già nua...

“Ba...”

“Bé Diệp... bé Diệp...” Ông như thể không còn nghe thấy gì, chỉ không ngừng thì thào... “bé Diệp... bé Diệp của ba...”

Tiếng xe cứu thương như xa như gần vọng lại, ai đó cuối cùng cũng đã nghĩ ra phải gọi xe cứu thương.

Nhưng gọi để làm gì?

Lưu Diệp không thở nữa.

Không còn thở nữa...

Bàn tay đầy vết cắt chi chít đã khô máu của Lưu Ngọc nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Lưu Diệp.

Lưu Diệp thường nói tay cô lạnh, mùa đông sẽ dùng đôi bàn tay vừa thô vừa ấm do quanh năm tập võ của mình bao lấy bàn tay cô. Cô nắm thật chặt tay, nhưng tại sao bây giờ lại lạnh như vậy.

Lạnh quá...

Bàn tay lạnh lẽo, thân thể cũng lạnh lẽo... tại sao lại thành ra như vậy...

Từ rất lâu rất lâu cô vẫn luôn khao khát ôm lấy cơ thể này, từ rất lâu cô đã sợ hãi phải ôm cơ thể này, cô sợ rằng mình sẽ trầm mê, sẽ tham luyến chút ấm áp kia...

Tại sao, bây giờ khi cô đã có thể ôm được, đã có thể chạm vào... thân thể Lưu Diệp lại lạnh lẽo như vậy... lạnh lẽo tới tận tâm can cô...

Ông Lưu Thức đau đớn ôm lấy cả hai đứa con gái, Lưu Ngọc gào khóc gọi Lưu Diệp, toàn bộ người ở trong nhà thờ vây xung quanh họ...

Không một ai chú ý tới một lỗ đen bất chợt mở ra trong không trung, nhả ra một tia sáng nhỏ rồi lập tức đóng lại.

Khi nhân viên cấp cứu mở được đường tới nơi, phải mất rất lâu họ mới có thể len được vào đám đông, khuyên bảo thể nào Lưu Ngọc cũng không chịu buông tay Lưu Diệp.

“Các người muốn mang nó đi đâu!!? Các người muốn mang Diệp đi đâu!!?” Lưu Ngọc không còn tỉnh táo nữa, bất chấp ông Lưu Thức khuyên giải cũng ôm ghì lấy thân thể Lưu Diệp. “Các người đừng hòng mang nó đi! Lưu Diệp là của tôi! Chỉ một mình tôi! Các người không được chạm và nó!”

“... Tiểu...”

Người trong lòng bỗng phát ra tiếng rên nho nhỏ.

Lưu Ngọc kinh ngạc, bỗng chốc quên luôn phản ứng, tiếng nói kia...

“Con mẹ... mi... Tiểu...”

Lưu Diệp lẩm bẩm, khuôn mặt vặn vẹo khó chịu.

Cả không gian dường như bị tắt nút âm thanh, tất cả mọi người xung quanh kinh hãi, sửng sốt, hoảng sợ, tất cả đều không thể tin vào mắt mình...

Nhưng điều đó đã xảy ra.

Lưu Diệp đã chết bỗngưng mở mắt. Đồng tử giãn nở khi thấy Lưu Ngọc đầu tiên, sau đó nhìn xung quanh thất thần mất vài chục giây.

Tất cả mọi người cùng nín lặng, trong vài chục giây đó thậm chí còn không có lấy một tiếng thở mạnh.

Dường như đã thích ứng được hoàn cảnh xung quanh, Lưu Diệp bỗng trợn to mắt thở gấp gấp hơn.

Đau nhức... cơ thể đau nhức...

Là thật!

“Trở về rồi... Trở về rồi!!!” Lưu Diệp bỗng hét lên khiến Lưu Ngọc đờ đẫn.

Còn sống...

Vẫn còn sống!

“Chị...”

Bàn tay một phút trước còn lạnh ngắt đặt lên má cô. Ấm! Rất ấm!

Lưu Ngọc không biết làm gì, không thể suy nghĩ điều gì, để mặc cho Lưu Diệp ôm chặt lấy mình.

“Chị... em rất nhớ chị... Chị đừng kết hôn nữa có được không? Em không muốn chị kết hôn!”

“Diệp...”

Lưu Ngọc máy móc ôm lấy người trong lòng mình, vô thức siết chặt hơn.

“Chị đừng kết hôn nữa. Chị... chị yêu em mà đúng không? Trước đây em không hiểu, nhưng, đó là thật đúng không chị? Chị yêu em... giống như em... yêu chị...”

...

...

“Đồ ngốc... Tại sao tới bây giờ mới chịu nói...”

Mặc kệ, mặc kệ tất cả đi, mặc kệ đám cưới, mặc kệ công ty, mặc kệ ánh mắt người đời.

Lưu Ngọc chỉ cần Lưu Diệp thôi.

***

Bên ngoài lễ đường ồn ào, xe cứu thương to hụ vẫn còn nhấp nháy, người qua đường xem náo nhiệt bu vào ngày càng đông. Không ai để ý tới phía bên kia đường có một cô bé chừng ba bốn tuổi đang ngồi trên bồn hoa. Cô bé mặc một bộ váy hoa mỏng mùa hè, nón rộng vành che một phần gương mặt xinh đẹp đến kinh hãi thế tục.

“Thật tốt, tiểu Diệp và mẹ cuối cùng lại ở bên nhau.”

Mồm nhỏ lúng búng ngâm cây kẹo mút to tướng, cô bé híp mắt nhìn vào bên trong kia, sau đó lại thở dài.

“Đã hơn sáu mươi năm rồi, đây là lần đầu tiên mình mất dấu Hải Kỳ tỷ tỷ lâu như vậy, không biết tỷ ấy đầu thai phương nào rồi nữa.”

...

Cô bé cứ ngồi đó từ sáng tới chiều, đến khi đám đông giải tán, lễ đường im ắng, ai về nhà nấy. Cô bé vẫn nhìn ra xa tìm kiếm bóng hình in đậm trong tâm trí...

“Cô bé? Sao em lại ngồi đây?”

“...”

Cô gái chừng mười bảy, mười tám tuổi, đứng trước mặt che đi ánh hoàng hôn cuối cùng trên bầu trời, trên người mặc đồng phục học sinh xanh lam, mái tóc dài xõa xuống dịu dàng được vén lên mang tai, cử chỉ hết sức ân cần cúi xuống hỏi cô bé con mà từ lâu đã thấy ngồi trên bồn hoa ven đường.

Giây phút ánh mắt chạm nhau, hai người bỗng đột nhiên thất thần.

“Ta tìm tỷ thật lâu đó.”

Cô bé khẽ cười, nụ cười tuyệt sắc.

59. Chương 48: Ngoại Truyện 2 - 1 Vương Nhi

“Để ta bảo hộ cho người nhà có được hay không?”

“Người thì có bản lãnh gì chứ?”

“Ta có thể bắt gà rừng cho người ăn!”

“VẬY mà cũng coi là có bản lĩnh? Có giỏi thì thử giết người cho ta xem!”

“CÓ thể nha! Người muốn giết ai cứ nói một tiếng với ta!”

“Ta mới không cần người giết ai. Ta chỉ cần bạc thôi, người có bạc hay không?”

“Bạc? Là gì nha?”

“Hứ! Đến bạc cũng không biết? Ta thấy người tới quần áo còn không có mà mặc nữa, còn đòi bảo hộ chăm sóc ta sao?”

“Quần áo sao?... Là như thế này à? Các nàng trong tộc vẫn hay mang thứ này, ra là quần áo!”

“...”

“Người tên là gì?”

“Ta...? Ta không có tên.”

“Ồ... Sao lại không có tên nha? Vậy bình thường người ta kêu tên người như thế nào?”

“... Họ không gọi tên ta, họ chỉ kêu ta là ‘đồ chết tiệt’, ‘đồ sao chổi’ rồi đuổi đánh ta.”

“Là vậy à... Ta là Tiểu! Vậy ta gọi người là Vương Nhi đi!”

“... Người dựa vào cái gì mà đòi đặt tên cho ta!?”

“Bởi vì từ nay người chính là tiểu bảo bối của ta!”

“...Bả...bảo bối cái đầu người!!!”

Năm đó, ta mười ba tuổi, còn nàng vừa tròn ngàn năm đạo hạnh.

Nàng đột ngột xuất hiện trước mặt ta, đối tốt với ta, bảo vệ ta, đau lòng vì ta, như thể tất cả những việc nàng làm chính là lẽ đương nhiên. Ta thật chẳng thể hiểu một đứa ăn mày rách rưới như ta có điểm gì hấp dẫn nàng. Một đứa nhỏ mười ba tuổi đã nếm trải đủ qua thói đời như ta, làm sao dám tin tưởng hành động đó của kẻ xa lạ vừa mới quen? Hơn nữa ta còn tận mắt nhìn thấy chân thân của nàng.

Một con cừu vĩ bạch hồ!

Nàng ta chính là yêu quái! Nàng đối tốt với ta, chính là để lúc ta không phòng bị, nàng sẽ ăn luôn linh hồn ta!

Cho nên ta vẫn luôn đề phòng nàng, nàng cho ta ăn ta sẽ ăn, nhưng ta chỉ ăn những món nàng đã nếm qua. Nàng cho ta quần áo đẹp, ta nhận lấy, nhưng ta vẫn mặc bên trong quần áo ăn mày rách rưới bẩn thỉu của mình. Nàng ôm ta ngủ, trong ngực ta luôn ôm chặt con dao nhỏ mà ta đã dùng vài năm nay. Nàng nhìn con dao khó hiểu, ta liền chống chế đó là thói quen nhiều năm không bỏ được, nàng lại nhìn ta bằng ánh mắt đau lòng, làm lòng ta khó chịu...

Cứ như vậy mà chúng ta ở gần nhau. Nàng luôn luôn dùng đôi mắt tím nhạt trong suốt không tì vết nhìn ta, luôn luôn đối với ta nâng niu như thể nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan.

Nàng còn gọi ta là ‘tiểu bảo bối’...

Nàng đặt tên cho ta là Vương Nhi ...

Nàng trừng trị những kẻ từng ăn hiếp đánh đập ta...

Ta ngồi trên cao nhìn cảnh nàng tàn sát gia đình tên phú hộ từng sai người đuổi đánh ta, máu tươi nhuộm đỏ cả vạt vẩy trắng thuần của nàng, trên mảnh sân lớn rải rác những mảnh vụn của thi thể, tường viện màu xám cũng trở thành màu đỏ. Ta thầm nghĩ, nàng không hợp với đồ trắng.

“Chỉ cần ta mạnh hơn tất cả thì sẽ chẳng còn kẻ nào dám ức hiếp ta nữa.”

“Tiểu bảo bối nói phải.”

“Ta muốn xưng bá võ lâm!”

Vậy nên chỉ sau một đêm, giang hồ bỗng xuất hiện một giáo phái mới: Thần Giáo. Quỷ dị chiếm cứ một vùng, Thần cung mọc lên sừng sững khiến cho toàn thể võ lâm đều tò mò tìm hiểu.

Nhưng chỉ có nhà cao cửa rộng không thôi thì hoàn toàn không đủ! Ta còn phải có khả năng tự bảo vệ cả bản thân mình nữa.

Ta bắt nàng dạy ta võ công. Ta ngây thơ nghĩ rằng: nếu có một ngày nàng quả thật muốn ăn ta, thì ta cũng sẽ không bắt lực để cho nàng thuận lợi đạt được mục đích!

Nàng nói xương cốt của ta không hợp luyện võ, ta mặc kệ, bất kì chiêu thức gì nàng truyền dạy ta ta cũng đều miệt mài khổ luyện. Dù cho không biết bao lần ta bị thương trong lúc luyện công, dù cho ánh mắt đau lòng của nàng không ngừng đánh vào tâm trí ta, ta vẫn nhắm mắt kiên trì học võ. Ta không muốn chết, đặc biệt là chết trong tay nàng!

***

Tuy được gọi là ‘Thần giáo’, nhưng trên thực tế ở trong đó lại chỉ có ta và Tiểu. Nơi mà ta ở hàng ngày gọi là Thần cung, ta chưa từng có ‘nhà’, cho nên ta không hiểu thế nào gọi là xa hoa hay âm cúng. Điều duy nhất mà ta nhận định được đó là: “Thần cung này to hơn gấp trăm ngàn lần nhà của tên phú hộ trước kia ta từng thấy.”

Tiểu chăm sóc cho ta đã gần một năm, ngoài sơn hào hải vị bình thường, nàng ta vẫn thường cho ta uống những bát nước đen sì gì đó mà nàng gọi là ‘thuốc bổ thân thể’. Nhiều lúc ta hoài nghi nhìn nàng cũng chỉ nhận lại được ánh mắt trong suốt chờ mong ta uống hết thuốc, cho tới khi nước trong bát không còn một giọt mới chịu buông tha cho ta.

Dù ta không cam lòng thừa nhận, nhưng mỗi lần nhìn bản thân trong thủy kính, ta lại không thể nhớ nổi con người trước kia của mình nữa.

Tiểu cô nương môi hồng răng trắng kia có quan hệ với tiểu ăn mày đen đúa bẩn thỉu đó sao? Đôi mắt hoa đào hững hờ nhìn từ trên xuống dưới, ta trước đây còi cọc nhỏ bé bao nhiêu, so với tuổi thật thậm chí còn thấp hơn vài năm. Vậy mà giờ đã cao lớn không ít, thậm chí Tiểu cũng không thể bế ta nữa...

Nhìn một thân phục sức trên người tuy giản đơn thích hợp cho việc luyện võ, nhưng mặc vào mới biết có bao nhiêu thoải mái cùng trân quý, ngay đến đôi bông tai trần châu nho nhỏ cũng có thể phát sáng trong đêm.

Lăn lộn trong tận cùng đáy xã hội từng ấy năm, lớn lên trong đói rách bẩn thỉu, ta đã quá quen với lừa lọc và mưu mô, người với người tiếp cận nhau không ngoài mục đích chính là vì lợi ích bản thân. Nhưng nàng đối với ta... Chỉ vì một con mèo nhỏ bé mà hao tâm tổn sức như vậy, có đáng hay không?

Đôi khi ta lại tự hỏi, rốt cuộc thì mục đích chân chính nàng muốn thu nhận ta là gì?

***

Ngày nọ, ta như mọi khi đến luyện khinh công ở rừng trúc sau Thần cung. Thân trúc trơn bóng san sát, khoảng cách lại rất gần, thích hợp cho việc mượn đà đà lực, ta như một con thoi vun vút bay từ bên này sang bên kia. Vốn dĩ chỉ bay được cao hơn mặt đất khoảng hai trượng, lại không cần thận đáp phải cành khô khiến ta mất đà rơi xuống. Ta chưa kịp vận khí lấy lại cân bằng, có ai đó đã túm được đai lưng ta kéo lên, lộn vài vòng đã có thể nhẹ nhàng đáp xuống đất một cách vững vàng.

Ta mau chóng lui lại mấy bước đánh giá kẻ lạ mặt vừa xuất hiện này. “Người là ai?”

“Xin hỏi vị tiểu cô nương này sống ở đây sao?”

Nam tử trước mắt ta khá cao lớn, lưng hùm vai gấu, so ra có lẽ ta chỉ cao được đến thắt lưng hắn. Hắn khoác trường bào màu lục dài chấm đất, bên hông đeo một miếng ngọc đỏ như máu to cỡ lòng bàn tay, phong thái tùy hứng lại nghiêm nghị, nhìn sơ qua có vẻ là người trong giang hồ. Hơn nữa, cho dù thân hình to lớn nhưng khinh công nhất định là thượng đẳng, chỉ bằng cách hắn tiếp đất đã đủ thấy, dễ dàng tóm

được ta trong không trung cũng không nháo đến một cái lá trúc trên đất. Xem ra chính là cao thủ võ lâm rồi?

“Người làm sao vào được đây?” Ta đề phòng hỏi.

Phải nói, Thần cung của chúng ta mặc dù lớn nhưng cũng không phải ai muốn vào thì liền có thể vào được! Khắp chân núi tùy tiện đi vài bước cũng có thể lọt cạm bẫy lấy mạng người. Chưa kể tới mê trận trong rừng trúc do Tiểu dùng phép thuật tạo thành, người không am hiểu kì môn độn giáp ngũ hành bát quái, không có ý chí kiên định thì đừng hòng sống sót mà trở ra được!

“Cô nương nói tới mấy cạm bẫy cởn con dưới kia sao?” Nam nhân kia cười phì một hơi xem chừng khá là xem thường mấy cái bẫy đó.

Điều này khiến ta rất không vui! Sau này ta phải nghiên cứu thêm mấy cạm bẫy hữu dụng hơn mới được.

“Người tới được chỗ này thì có thể coi là người không tầm thường rồi. Có thể cho ta biết danh tính hay không?” Ta hí hóp mắt đánh giá, hơn một năm này chăm chỉ luyện công cũng chưa từng có cơ hội tìm người tỷ thí, Tiểu luôn sợ ta bị thương nên chẳng chịu giao đấu với ta. Nay bỗng xuất hiện một cao thủ, quả là cơ hội tốt trời ban!

“Cô nương, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta thì phải? Cô nương sống ở đây sao?”

“Phải thì sao mà không phải thì sao?” Ta hất cằm thách thức.

“Vậy ra người là người của Thần giáo!” Trong nháy mắt nam nhân trở lên hung ác, hất chỉ tay về hướng ta. Một cỗ kinh khí phát ra từ hắn khiến đám lá trúc xung quanh bay lên tán loạn.

Thú vị! Ta cũng làm được trò đó!

Ta hít một hơi chậm rãi điều khí, thảng thốt Tiểu truyền cho ta một ít khẩu quyết luyện nội công, ta cũng chưa dùng thử lần nào, giờ là lúc áp dụng! Kinh lực phát ra, mấy cây trúc đằng sau ta gãy đổ đè lên nhau ầm ầm khiến ta có chút giật mình! Lợi hại như vậy?

Hắn là nam tử kia cũng giật mình giống như ta, hắn lại càng hung ác nhìn ta như lang sài hổ báo, “Ra cũng không phải vật trong ao!”, một chân hắn đề khí, trong thoáng chốc liền giơ trào hướng tới ta đánh úp xuống. “Trả lại hơn trăm mạng đệ tử cho ta!”

Ồ? Ta nghe Tiểu nói bấy dưới núi sản được không ít chuột nhắt. Hóa ra đây chính là Chuột lão đại?

Ta lắc mình né được trào của hắn, bàn tay cũng không nhàn rồi bắn một cái lá trúc, phiến lá mềm mỏng bắn ra lại sắc như kiếm, nhắm thẳng cổ họng mà bay tới. Hắn nghiêng đầu né được phiến lá của ta, cánh tay vốn dĩ dùng toàn lực đánh hụt phía trước đột nhiên rẽ ngang hướng mặt ta đánh tới.

Không tồi! Người bình thường nếu dùng chiêu đó chắc chắn sẽ làm tổn thương gân cốt, hắn lại có thể đột ngột chuyển hướng tấn công mà vẫn giữ nguyên tốc độ cùng sức mạnh như vậy, quả là cao thủ!

Ta hướng người ra sau lộn một vòng tránh được trào của hắn, cùng lúc hai chân vung lên hướng hạ bộ hắn đánh tới, hai tay túm được mấy phiến lá khô trên đất nhanh chóng biến thành ám khí bắn tới tấp khiến hắn không kịp trở tay.

Tiên hạ thủ vi cường! Muốn hắn không còn thời gian tấn công người thì người phải tấn công hắn trước!

Tuy nhiên cao thủ vẫn là cao thủ, hắn có nhiều kinh nghiệm giao đấu hơn ta. Hắn lập tức vận khí, chân ta đá vào người hắn có cảm giác như đã vào sắt, đau không tả nổi! Mấy cái lá trúc ta bắn ra tựa như bắn vào tường thành lập tức bị phản lại! Ta vận khinh công lùi ra xa, vừa tránh né chưởng lực như vũ bão lại thừa cơ tiếp tục bắn lá trúc về phía hắn, nhưng tất cả chỉ như trứng trời đá, toàn bộ đều không làm hắn bị chỉ một vết xước!

“Hừ! Tiểu ma đầu chỉ có bản lĩnh như vậy thôi sao?”

“...”

“Còn thủ đoạn nào nữa thì giở hết ra cho lão tử xem nào!”

Hắn dương dương tự đắc khiến ta phát cáu, lập tức thu chiêu, phụng phịu nói vọng lên: “... Ta đánh không lại hắn!”

“Vậy có muốn ta đánh giúp nàng không?” Từ trên thanh không, giọng nói mang ý cười của Tiểu vang lên khiến cho nam tử kia lập tức biến sắc.

“Không chơi nữa!” Hừ! Dù sao ta cũng mới luyện võ hơn một năm, hắn nhìn ra cũng phải ba bốn chục tuổi, nói sao cũng là ta yếu hơn hắn! “Người được lắm! Rõ ràng đã ngồi đó từ lâu lại không muốn giúp ta!”

“Oan uổng quá! Ta thấy nàng chơi rất vui nên mới để nàng chơi mà~” Tiểu từ trên ngọn trúc phóng xuống đến bên ta, lập tức ôm ta vào lòng...

Được rồi, đó là thói quen của nàng thích ôm ấp ta. Ta cũng không phản đối để nàng ôm.

“Chân ta đau.”

“... Hả!? Aaaaa!!!”, Tiểu lập tức kinh hãi, “Tiểu bảo bối nàng xem!! Bị sưng lên rồi nè!!!”

“Là do hắn làm đấy.” Ta rất ác nhân chỉ về kẻ vẫn đang trợn mắt nhìn chằm chằm chúng ta kia, hay nói là đang ngậy ngốc nhìn Tiểu. Ta có chút khó chịu, Tiểu là để cho người nhìn trần trụi như vậy hay sao!?

“Người... Các người...”

“Người làm tiểu bảo bối bị thương...” Giọng Tiểu bỗng trở nên âm trầm.

Vút... vút... Chỉ nghe hai tiếng xuyt gió, tiếng la thảm thiết của kẻ kia đã vang vọng khắp Thần cung, hai cánh tay phút trước còn phóng chưởng phong mạnh mẽ về phía ta, hiện tại bị vặn xoắn thành ra không còn hình dạng. Mà thủ phạm là Tiểu vẫn ôm lấy ta không hề động chỉ một cái móng tay, ánh mắt bắn lên kẻ kia như hận không thể ngay lập tức băm da tróc xương hắn vậy.

“Để hắn sống đi, chúng ta cần người xây Bạch hổ cung.” Ta giật nhẹ áo nàng.

Chuột lão đại đã tới rồi thì chắc hắn vẫn còn đàn chuột nhỏ đằng sau nhỉ? Ta tà ác nghĩ, nhân lực trong Giáo quả là rất thiếu thốn, chi bằng ‘mượn’ một ít về dùng vậy.

Sau một đêm Thần giáo từ chỉ có hai chúng ta chính thức có thêm một ngàn giáo đồ.

60. Chương 49: Ngoại Truyện 2 – 2

Võ lâm gì đó ấy mà, chính là cá lớn nuốt cá bé!

Ta thấy, với một ngàn giáo đồ mới này mặc dù không tính là ít, nhưng muốn coi là lớn mạnh đến mức không ai có thể bắt nạt ta thì vẫn chưa đủ!

Vì thế, ta kêu Tiểu đi dọn dẹp mấy cái bang phái nhỏ trong võ lâm. Nói nhẹ nhàng là đi ‘mượn’ người, còn nói thẳng ra là đi cướp trắng trợn, kẻ nào chống trả giết không cần hỏi.

Ta đã dần chấp nhận rằng: cho dù mình có trở thành cái gì đó ‘Thiên hạ đệ nhất cao thủ’ thì cũng không thể làm gì để thoát được nanh vuốt của Tiểu... Cho nên nếu một ngày nàng thực sự muốn ăn ta... ta cũng đành nhận mệnh.

Nếu đã không thể tránh thoát thì chi bằng cứ bình thản mà đối mặt vậy thôi.

Cho nên ta càng ích kỉ đòi hỏi ở nàng nhiều hơn. Cho dù yêu cầu của ta có bao nhiêu vô lý nàng cũng vui vẻ đi làm, cho dù có là việc sát sinh ảnh hưởng đến âm đức của nàng, nàng cũng chẳng mấy may suy nghĩ mà hoàn thành nó...

Chỉ hơn một năm sau, Thần giáo từ một giáo phái hơn ngàn người phát triển đến hơn năm ngàn, chính thức trở thành Ma giáo, là kẻ thù của toàn bộ võ lâm!

Còn tại sao lại thành như vậy ấy à? Có thể là vì Tiểu ra tay ‘hơi quá’...

Hơn nữa vấn đề là ở chỗ chúng ta chỉ suốt ngày đi ‘cướp’ người, lớn lớn bé bé vô lâm từ anh hùng như mây trở thành heo hút rụt rè, từ hơn trăm môn phái lớn nhỏ hiện tại cũng chỉ còn vài đại môn phái chưa bị sờ đến là yên lành.

Cũng bởi ta cho rằng ngàn tuyển vạn tuyển không bằng dùng đồ có sẵn. Chẳng phải đệ tử của mấy bang phái kia cũng đều được chọn lọc từ thường dân sao? So với việc phải tuyển chọn từ đầu thì sử dụng luôn mấy cái nhân lực đã có sẵn căn cơ vẫn tốt hơn!

Nhưng mà năm ngàn người đó đâu phải con số nhỏ? Vậy nên để quản lý được tất cả bọn họ ngoài cái bóng to đùng của Tiểu vẫn cần phải có một người lập cơ cấu tổ chức rõ ràng.

Cho nên ta thật bận rộn!

Mấy cái kinh thư, sách cổ sách quý gì đó ta đều kêu Tiểu đi gom về một lượt. Từ trước đến nay chỉ có việc ta không muốn làm, chứ không có việc ta không thể làm!

Bằng chứng là Thần Giáo dưới chân ta làm việc rất có hiệu quả. Cũng khiến cho ta tự mãn không thôi.

Bởi vì chỉ cần cái đầu bả đậu Tiểu không quấy nhiễu ta thì ta đã rất cảm ơn nàng rồi, không nói đến chuyện kêu nàng quản Giáo được! Cho nên nàng cứ ngoan ngoãn làm chức vị Thần tôn đi nhé!

Đã vậy cái hồ ly ngọc đó còn thường xuyên hiện nguyên hình là một cửu vĩ hồ trắng bạc nho nhỏ để chui vào lòng ta mỗi khi ta bận bịu văn thư...

“...”

Một ngày kia ta cảm thấy, cả đồng công việc bề bộn này, vẫn là quá nhiều đối với ta... Có thể nào thì ta cũng chưa tới mười lăm tuổi, cho dù ta có thiên tư hơn người thì sức lực vẫn chỉ là một tiểu cô nương...

Cho nên ta đòi phải có trợ thủ!

Tiểu biết ta vất vả, liền dùng hai cái đuôi của mình biến ra hai mĩ nhân, một đỏ rực như lửa, một trắng thuần như mây gọi là A Hồng và A Bạch. Hai nàng giúp ta quản Chu Tước và Bạch Hổ Đường, nhờ vậy công việc của ta mới nhẹ đi không ít...

Ta có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, sẽ cùng Tiểu nằm trên ghế mây dưới giàn nho trong Thần cung phơi nắng. Cảm giác vuốt ve đám lông trắng bạc đó, cũng không tệ...

***

Ta diên mất!

Vốn dĩ kế hoạch đã định xong, hôm nay là ngày hoàn thành con đập để điều tiết nước cho vùng ruộng phía sau núi! Vì con đập đó mà cả Chu tước và Thanh Long Đường gần hai tháng nay đều phải ngày đêm lao động, ấy vậy mà có con hồ ly ngọc nào đó dám cả gan nhân lúc ta ngủ đưa ta trốn tới thành trấn cách Thần cung ba trăm dặm!

“Ta thật lâu rồi cũng chưa có được đi dạo cùng tiểu bảo bối mà

” kẻ nào đó còn mặt dày trưng ra cái mặt đáng thương vô tội nhìn ta tố cáo!

“Người cũng biết ta phải bận nhiều việc...”

“Nhưng mà nàng đâu cần phải làm mấy việc đó nha

Nàng không cần làm việc gì ta cũng nuôi được nàng mà...”

“Nhưng ta muốn...”

“Nếu nàng muốn xưng bá vô lâm, ta lập tức đi hủy hết mấy cái minh chủ vô lâm với bát đại môn phái kia! Vậy là sẽ không có kẻ nào dám đối đầu với chúng ta nữa, nàng cũng sẽ không cần phải suy nghĩ nữa!”

“....”

“... Nha?”

“Được rồi được rồi! Coi như ta nghỉ một ngày! Để xem lúc về A Hồng cùng A Bạch có khóc thét lên không...”

“Các nàng dám!?”

“...”

...

“Tiểu bảo bối ăn cháo trứng muối nè~”

“...”

“Ăn thêm chút rau nữa! Nàng sao lại ghét rau như vậy chứ!”

“...Không thích!”

“Không thích cũng phải ăn! Ta bón cho nàng. Nói aaa đi~~”

“Để ta tự ăn!”

...

...

...

Lâu lâu đi ra ngoài dạo chơi cũng không có gì không tốt. Dù sao ta cũng mới tròn mười lăm mà thôi, dù ta có là Đường chủ Thanh Long Đường của Thần giáo, đã đọc bao nhiêu kinh thư, đã trải bao sự đời, thì ta vẫn chỉ là một tiểu cô nương mà thôi...

“Tiểu bảo bối kêu ta là lão công đi~”

“...”

“Nha nha~”

“Người hiểu lão công là gì sao?”

“Chính là một người nam nhân bảo hộ thật tốt cho một người nữ nhân suốt đời suốt kiếp. Ta cũng đâu có ngốc!”

“Người là nam nhân sao?”

“... Nhưng mà ta bảo hộ cho tiểu bảo bối rất tốt... nha”

“Phiền phức!”

“Nhưng mà nàng đang cười kìa~”

“Ta không có!”

“Có mà~~”

Ta dựa vào nàng trong ánh hoàng hôn, sắc đỏ chiếu vào trong mắt nàng lấp lánh tựa như muôn ngàn tinh tú khiến ta thất thần.

Nếu có thể được bên nàng suốt đời suốt kiếp...

Xem ra cũng không tệ?

Bất chi bất giác ta lại cảm thấy buồn ngủ. Hai năm qua cho dù nàng vẫn luôn ở bên ta cũng chưa từng có một giấc ngủ ngon, sao đột nhiên lại muốn ngủ như vậy...

Lòng ta rung lên...

Không tốt!

61. Chương 50: Ngoại Truyện 2 - 3

Ánh sáng chói lòa chiếu vào mắt ta, ta cảm nhận được bản thân vẫn đang nằm trong vòng tay quen thuộc, cả người lại không còn một chút sức lực nào hết.

Ta nhớ, dường như vì lí do gì đó mà bản thân bị mất đi ý thức, trong cơn mộng mị có lẽ đã xảy ra rất nhiều chuyện, cánh tay còn cảm thấy từng trận tê dại...

Áp lực nóng bỏng xung quanh khiến ta hoàn toàn tỉnh táo, đập vào mắt ta là hình ảnh khiến ta hoảng sợ!

Khắp gương mặt Tiểu trần đầy những mảng xanh đen, đôi con ngươi màu tím vốn trong trẻo tràn ngập sát ý đỏ ngầu, nàng đang vươn cánh tay loang lổ những dấu vết kia tới một vật thể trắng bạc trước mặt, là một con hồ ly nhỏ bé...

Như thể muốn giết nó!

Không được!

Bản năng thôi thúc ta vùng lên ôm lấy tay nàng.

Người là ai!

Người không phải nàng!

“Tiểu!”

Tiểu choàng tỉnh, ánh mắt nàng mông lung một khắc, sau đó trợn tròn lên nhìn ta. Ta thấy được sự hoảng sợ trong mắt nàng. Chỉ trong nháy mắt, nàng ôm ta bay ra xa khỏi vật thể trắng bạc kia, như thể kích động mà trốn chạy, cánh tay ôm ta run rẩy mãi không ngừng. Nàng tỉ mỉ sờ soạng khắp người ta, kiểm tra xong một lượt mới run run thở ra một hơi.

“Tiểu bảo bối hù chết ta...”

Nàng ôm lấy ta, như thể đang bám trụ lấy một cọc neo, cơ thể nàng căng cứng vì kìm nén, những cái đuôi màu bạc không ngừng rung lên hướng về phía vật thể kia.

Lần đầu tiên ta thấy nàng sợ hãi như vậy, trái tim của ta cũng không kìm được mà đập thành thịch.

Điều gì khiến nàng hoảng sợ tới mức đó...

Bàn tay thon dài, móng tay được nàng cắt tỉa gọn gàng dần trở nên thô cứng nhọn hoắt, chúng không ngừng dài ra đâm vào vai ta thật đau...

Ta nghe được tiếng gầm gừ trong cổ họng nàng...

Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì...

Ta quay về phía ánh sáng bạc đằng xa... Sáng đến mức đâm vào mắt khiến ta đau đớn...

Trong khối cầu sáng đó, tiểu hồ ly màu bạc trắng đang cuộn mình, hai mắt nhỏ dài đang nhắm chặt từ từ mở ra, nhìn thẳng vào ta...

Đau...

“Tìm được em rồi! Tiểu...”

A....

“Trong một vạn ba ngàn năm, ta luôn mơ thấy một giấc mơ, có một sinh vật nhỏ luôn lạc vào trong giấc mơ của ta mà làm nũng với ta! Cảm giác cũng không tệ.”

Gì vậy...

“Tiểu Tiểu...”

Không...

“Từ nay trở đi, cấm em không được bước ra khỏi Thiên Ma cung nữa bước!”

Dừng...

“Tiểu...”

Dừng lại!!!

“Aaaaaaaaaaaaaaghh...”

Ta ôm mặt thét lên, những âm thanh quỷ dị kia cứ không ngừng tuôn vào trong đầu ta. Tiểu hoảng hốt ôm chặt ta, nâng nâng mặt ta lên, cố sức lay gọi ta mà quên đi chính nàng đang có bao nhiêu chặt vật.

“Tiểu bảo bối! Tiểu bảo bối! Nhìn ta! Nhìn vào ta!”

A...

“Ta... không sao. Sinh vật đó...”

Ta bám chặt vào vật áo Tiểu, gục mặt thật sâu vào trong ngực nàng. Ta sợ, ta sợ những cảm xúc đang cố lấn áp tâm trí ta... Tiểu càng ôm ta chặt hơn, ta càng cố chôn mặt vào ngực nàng sâu hơn, thân thể hai chúng ta vẫn không ngừng run rẩy.

“Đó là oán niệm của Thiên Hồ.” Giọng của Tiểu vẫn đang cố gắng áp chế thật rõ, bàn tay nàng ở trong tóc ta lại cộm lên năm điểm sắc nhọn...

“Người muốn giết nó?”

“Không. Ta không thể...” Tiểu nhắm nghiền hai mắt ẩn nhẫn, hơi thở gấp gấp cùng bất lực phả vào tai ta, thanh âm có chút run run “Ta sợ!”

Truyền thuyết về Thiên Hồ, ta đã nghe. Tiểu từng kể cho ta về hồ tộc của nàng. Năm vạn năm trước Thiên Hồ vì báo thù cho chủ nhân mà hủy đi Thiên giới, đồ sát Nhân Giới, tới khi nó náo loạn xuống Minh Giới thì bị Địa Tạng Bồ Tát thu phục, cắt đi bốn cái đuôi của nó phong ấn lại.

Tiểu hồ ly vừa vạn có bốn cái đuôi... Chính là Thiên Hồ sao? Oán niệm thật có ảnh hưởng lớn như vậy... Ta nhìn về phía tiểu hồ ly kia... Nó lại như... Đang khóc...

Từng mảng xanh đen trên cơ thể Tiểu mỗi lúc một nổi rõ hơn, ta biết chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây. Nhưng Tiểu vẫn chần chờ không muốn rời đi. Ánh mắt nàng không một giây phút rời khỏi tiểu hồ ly kia.

Đã vậy,

Ta vùng thoát khỏi Tiểu, bàn tay Tiểu vì bị bất ngờ mà rơi lỏng, nhân cơ hội đó, ta phi thân hướng về phía vùng sáng...

Đau...

Càng tiến lại gần khối cầu sáng lồng ngực bị đè nén càng chặt...

Nỗi bi thương năm vạn năm...

“Cứu ta...”

Mắt ta nhòe đi, cảm xúc cứ như vậy không kiềm chế nổi mà tuôn trào kia, không phải của ta, nhưng ta vẫn cảm nhận được nỗi đau âm ỉ trong tim, hình hài nhỏ bé trước mắt vạn vẹo đau đớn, nó nhìn vào ta như thể đang cầu xin...

“Ta đã chờ nàng năm vạn năm rồi...”

Nhiệt lượng xung quanh cầu sáng bắt đầu thiêu cháy tay ta...

“Tại sao nàng chưa về...”

Từng giọt nước mắt tuôn ra lại lập tức bốc hơi trong dòng khí nóng...

“Nàng sẽ không bao giờ, không bao giờ quay về...”

Tiếng Tiểu gào thét lướt tới tai ta...

“Không quay về nữa...”

Chỉ một chút nữa...

“ ... ”

Toàn thân ta liền bị ánh sáng nuốt lấy.

“ ... ”

Dưới bầu trời màu tím yêu dị, trước mắt ta là khung cảnh quen thuộc của Thần Ma cung. Nhưng ta cảm giác, đó là một ‘Thần Ma cung’ khác...

“Tiểu Tiểu...”

Tiểu?

Ta hướng đến nơi phát ra tiếng gọi, nhìn lại, một nữ tử khoác trường bào lam nhạt đang bình thản hướng tới chỗ ta, ánh mắt nàng không một chút gợn sóng nhìn về phía trước, lại tràn ngập dung túng mà sủng nịnh...

Một bóng trắng lướt qua ta từ phía sau.

A...

Tiểu?

Hồ ly đó mặc dù to lớn, cũng nhiều đuôi hơn Tiểu, nhưng ánh mắt tím nhạt trong suốt của hồ ly kia nhìn nữ tử áo lam lại nói cho ta biết: Đó là Tiểu.

Chỉ có Tiểu mới nhìn ta bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương mà trân quý như vậy... Như chỉ sợ không thể dâng hết tất cả cho người kia...

Tâm ta chợt rung lên một cái...

Hồ ly bạc chạy tới chỗ nữ tử, ngây ngô dụi đầu vào vòng tay nàng, nữ tử cũng không nề hà hai chân hồ ly vẫn còn dính bẩn mà chơi với nàng, tùy ý để trường bào hoa lệ cứ như vậy mà đầy bùn đất.

“Cá chép gấm tinh ta nuôi hai trăm năm lại bị em ăn mất!”

“Ngô ngô...”

“Xem xem ta làm sao phạt em!”

“Ngô...”

Ta nhắm mắt, trong tim dâng lên một cô đau thương cùng khó chịu. Ta ghét phải nhìn cảnh tượng này!

Một tiếng gãy vỡ cực lớn vang lên, khung cảnh trước mắt ta như một tấm tranh sứ bị nứt vỡ từng chút rồi tan ra thành từng mảnh. Đằng sau bức tranh là màn sáng trắng vô tận, mặt đất dưới chân ta nứt toang, ta để mặc bản thân rơi vào trong vùng sáng đó...

Ánh sáng dần nhạt đi.

Cầu sáng cứ như vậy mà vỡ nát, ta ngây người ngồi bệt dưới đất, không thể tin nổi những chuyện vừa xảy ra. Tất cả, hóa ra chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc.

Một vòng ôm đánh úp lấy ta.

Gương mặt vạm vỡ năm ngây ngô của Tiểu bao phủ một tầng chặt vật cùng tuyệt vọng... Những mảng xanh đen lại nổi cộm lên rõ ràng hơn bao giờ hết. Nàng nhào lấy ôm ta thật chặt, chặt đến mức cả người ta cũng phát đau, nhưng ta lại không có tâm trí đẩy nàng ra...

Bởi vì tâm ta cũng thật đau...

“Vương Nhi...Vương Nhi... tiểu bảo bối... tiểu bảo bối!”

Nàng... ấy vậy mà lại khóc. Ta im lặng để cho nàng bao trọn lấy ta mà nức nở, hồ ly ngốc! Nếu không có ta nàng sẽ ra sao?

Hay là nói...

Ta sẽ ra sao. Nếu không có nàng?

Trong lòng chợt động. Trên tay truyền đến cảm giác trơn mát ẩm áp, ta trọn tròn mắt nhìn tiểu hồ ly bốn đuôi màu bạc đang ra sức dụi dụi vào tay mình.

“Ngô... ngô...”

Đây là oán niệm Thiên Hồ?

Lại còn ra sức rúc vào lòng ta như để tìm kiếm gì đó.

Giống như... giống như...

“Nha! Tiểu hồ ly là đang muốn bú sữa này~” Tiểu cũng đã phát hiện tiểu hồ ly trong tay ta.

“S..sữa?”

“Phải ah. Xem ra tiểu hồ ly này nhận định tiểu bảo bối chính là mẫu thân của nó rồi!”

“!!!!!!”

“Ai~ Tiểu bảo bối bỏ đi đâu vậy!? Ai ya! Tiểu hồ ly cắn ta ah! Tiểu hồ ly đói ah! Tiểu bảo bối! Tiểu bảo bối!!”

“Hồ tộc của người thì người tự cho nó bú sữa đi!!”

“Nhưng ta làm gì có sữa~”

“Chẳng lẽ ta có!?”

***

Ta gọi tiểu hồ ly là Vân Nhi. Vẫn còn tốt hơn con hồ ly ngốc kia định đặt nàng là A Tứ. Vì tiểu hồ ly có bốn cái đuôi...

Đối với ta mà nói, sống chung với một hồ ly ngốc đã đủ đau đầu, nay là thêm một con nữa cũng không có gì khác biệt. Vẫn cứ là ngày ngày đau đầu!

Hồ ly ngốc kia thể nhưng bị trúng độc!

Mặc dù độc chỉ phát ngoài da gây nên những vết xanh đen dọa người, trên thực tế ta cũng không thấy chúng ảnh hưởng tới Tiểu nhiều lắm.

Nhưng mà cái đồ ngốc đó cố tình tối ngày trưng ra bản mặt dọa người kia mà ủy khuất nhìn ta.

“Tiểu bảo bối chỉ thích tiểu Vân Nhi không cần ta!”

“Tiểu bảo bối chỉ ôm Vân Nhi không ôm ta!”

“Người ta cũng muốn sữa ~”

“Người ta muốn ngủ chung với tiểu bảo bối nữa ~”

Vân Nhi cũng không kém cạnh mà kêu lên “Ngô...ngô...”

Thật phiền...

Mỗi lần Tiểu nhìn ta, ta lại bất giác nhớ tới khung cảnh ngày đó trong mộng. Nàng từng nói, đời này định sẵn nàng phải bảo hộ một người.

Nàng luôn nói đó là ta. Nhưng...

Nếu như ...

Người đó không phải ta?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-liet-thap-tam-vi-ho-tieu>